

ОБЩОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

СЛАВАТА

БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО

БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

В настоящото първо издание е запазена пълна автентичност на стенограмите, разчетени от Елена Андреева. Всички намеси от страна на редакторите са изнесени под линия. На места в текста са вмъкнати уточнения в скоби от самата стенографка. При редактирането са допълнени и поставени в квадратни скоби явно липсващи, пропуснати от стенографките, думи и изрази. Въпросните думи са обозначени с б.р.

Стенографирали:

Паша Теодорова (1888-1972)

Савка Керемидчиева (1901-1945)

Елена Андреева (1899-1990)

Стенограмите дешифрирала:

Елена Андреева

Редактори:

Меглена Шкодрева

Теодора Шкодрева

Ясен Даскалов

Таня Божилова

Компютърен набор

Юлияна Ангелова

Компютърен дизайн:

Атанас Джажев

*Координатор за напечатването на неиздавано досега
слово на Учителя Петър Дънов - д-р Вергилий Кръстев*

ISBN 954-9589-17-X, първо издание

ОБЩОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

**СЛАВАТА
БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО
БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ**

Година XVIII
Том I

(1939-1940)

Издателство “Урания”
Издателство “АСК - 93”

“...Това, което ви се говори, важно е дали е верно логически, дали е верно според езика на Истината, а не според граматиката. Когато аз говоря Истината предпочитам да я изкажа на най-прост език, но понятен за всички, макар и да не е изложена граматически правилно. Казвате: „Защо човек да не говори на красив, чисто граматически език?“ Има причини за това. Преди всичко, граматиката, с която хората си служат на земята, не е същата граматика, с която ангелите си служат. Никой човек на земята не може да говори тъй красиво и правилно, както един ангел може да говори.”

Учителят

“Козативни сили”

ЗАКОНИ НА ЛЮБОВТА

*Сряда, 5 часа сутринта.
(Небето чисто. Времето тихо и меко.)*

*Отче наш.
„Духът Божий“*

Тема имате ли? (- *Не.*) Както сте седнали на стол, поставете си ръката на дясното коляно с дланта нагоре и постепенно свивайте пръстите навътре. Бройте така медлено от едно до три. Бройте пак до три и през това време я отворете.

Да кажем, че имате едно движение. Какво изразява то? Сега вземете един въпрос — в 20-ти век на учените хора им е дошло наум да разсъждават увеличава ли се вселената или се смалява? Тия философи математически доказват. И как ще докажат дали се увеличава или се намалява? Правят ред разсъждения и идват до заключения, че всеки 1434 милиона години вселената се удвоява. Не само това. Сега други идват да кажат, че цялото пространство извън нашата вселена представлявало една пустиня от разнебитени светове. Вие разбирате ли онова пространство, което светлината взема за милиарди години, за да дойде тук? Човек не е бил там и си представлява, че това място било пусто и в него имало само разнебитени светове. На какво се основава това твърдение? Това са предположения, има нещо, на което те се обосновават. Например, има често ученици, които казват: „Учителят каза така.“ Но кой учител? Не само техният учител. В България колко хиляди учители има? (*Повече от 20 хиляди.*) Казва някой: „Учителят каза така.“ Кой учител? Казвам, когато ученикът каже, че учителят казал тъй, той има предвид, че за него учителят е авторитет.

Но казвам, ако нашата вселена расте, какво е моето заключение? Каква облага имаме ние от това? Облагата е обща, защото щом вселената расте и ние растем. Щом расте, следователно млада е още. И тая младост се предава на всички други същества. Значи расте тя, не се смалява. Защото ако се смалява, тя е остаряла вече. Та млада е вселената. Необходимо е човек да има широка мисъл. Някой ще каже: „Защо ни трябва тия работи? Не ни интересува дали се увеличава или намалява.“ Когато човек седне и мисли само за насъщния си, тогава казва: „Насъщния си хляб откъде ще го изкарам?“ Питам: Кой се е грижел за своя насъщен хляб и е останал? Има ли някой, който от хиляди години да е останал? Има ли някой, който е мислил за насъщния си хляб и да е останал? Има ли някой човек от епохата на първите християни да е останал?

Вчера дойде една госпожа. Не зная името ѝ. Не си каза името. Тя каза: „Искам да Ви видя.“ Казвам: „Защо искаш да ме видиш?“ Тя казва: „Имам голяма тъга.“ Имала голяма тъга. Искала да ме види. Близо е на 50 години. Ако беше млада мома и иска да ме види, ще кажат нещо. Това са разсъждения. Някои искат да знаят дали разсъжденията са логически или не. Тя е на 50 години, не много красива. Женена е. Тя каза: „Имам голяма тъга, голяма скръб.“

Казвам, тук в нашето училище, няма място за тъгите. За ученици не ги приемам, понеже те са лениви. Тъгата за ученик тук не можем да я приемем. Ти имаш едно дете. Икаш да го туриш тук. Не можем да го приемем за ученик. Цял ден ще мисли само за себе си. Скръбта е нещо много егоистично. Всички хора, които са скръбни, мислят само за себе си. Те имат някаква болка.

Попитах я: „От какво произтича твоята скръб?“ Тя каза: „Не зная. Намирам се в ада.“ Има нещо, от което тя страда. Тя каза: „Умря мъжът ми.“ - „Рекох, отървал се е.“ Тя каза: „Не можахме да живеем с него.“ Слушам, че тя има голяма скръб. И тя иска аз да ѝ помогна. Рекох ѝ: „Не мога да ти помогна. На скръбни хора аз не помагам. И не мога да ти взе-

ма скръбта. Тя е твоя. Ти ще си я носиш.“ Най-първо тя искаше да представи, че той е причина, че умрял. Тя каза: „Той дойде в Търново и умря. А ако не беше отишъл в Търново, щеше ли да умре? Ако беше останал в София, щеше ли да остане жив?“ Какво я интересува сега това? Казах ѝ: „Ако беше останал в София, щеше да остане още три години жив.“ Тя каза: „Защо не остана жив?“ Казах ѝ: „Има си причини. Трябва да си го заставил[a]. На човека му е дотегнало да живее с тебе.“ И най-после тя се изповяда. Казах ѝ: „Чакай да видя мъжа ти.“ Тя извади портрета му. Като гледах портрета, казах ѝ: „Вие сте били двама много сприхави. Ти си била много добра си искала да го направиш и него много добър, та много си го пилила. Та като си го пилила, изпилила си го.“ Изведнъж тя каза: „Той беше много добър.“ Казах ѝ: „Не сте си отстъпвали.“ Тя каза: „Той беше много добър. Тридесет години той отстъпваше, но последните три години не отстъпваше.“ Тридесет години той отстъпвал, а пък тя не отстъпвала, а пък през трите години човекът се опълчил и казал: „Не отстъпвам вече, 30 години отстъпвах.“ Там беше всичката погрешка. Това стана причина той да умре. Казах ѝ: „Ако ти беше отстъпвала три години, той щеше да бъде жив.“ Тя каза: „Аз искам да се освободя.“ И трябва да ѝ намеря средство да се освободи. Казах ѝ: „Ще четеш Евангелието на Йоана и след 15 години ще дойдеш пак да си говорим.“ Тридесет години мъжът ѝ отстъпвал и тя го пилила и ѝ израснали мустаци.

Вие искате да бъде вашата воля, искате законите на природата да отстъпват. Не е лошо да настоява човек на своето си. В природата има приливи и отливи. Веднъж един твой приятел, като отстъпи, после ти ще отстъпиш, ще се редувате. Ако ти искаш всякога всички само да отстъпват и да страдат хората, ти си на крив път. Мнозина от вас идват и искате каквото вие мислите да стане. Но знаете ли, че ако всякога става това, което вие искате, какво би станало с вас? Да кажем, някой път, ние искаме някои хора да бъдат меки. Но един човек, като стане много мек, да не се премекчи. Защото до известно

място човек е мек и след това или човек трябва да се разпокъса на части, да се разпадне или ще дойде обратното състояние, да стане корав. Някой казва, че трябва да стане корав. Там има друга крайност. И като стане много корав, много як, може да стане преяк. Един човек трябва да знае докъде се простира якотата. И ако човек стане много твърд, като неговите кости, какво ще бъде неговото състояние? Или ако всичко в него стане меко и костите му станат меки, какво ще стане от човека?

Та казвам: Кой възглед в света сега е прав? Вие казвате, че известен възглед е прав. Кои са качествата на един прав възглед? Ако възгледите на човека са прави, ако неговата мисъл е права и ако ред поколения тая мисъл е била права, 100-500 поколения са живели с права мисъл, то челото ще се оформи, има една много хубава линия. Ако мислите не са били прави, то челото му ще бъде сбутано. Ако 200-300 поколения са живяли добре и са имали отлични чувства — лицето ще бъде красиво, разумността ще се изрази на него. Тогава линиите на лицето ще бъдат красиви, отлични. Ако пък ред поколения са прилагали добре волята си, долната част на лицето ще бъде добре сформирана.

При мен дойде един и ми каза, че е християнин. Християнин е, но брадата му не е християнска. Челото му виждам, че е християнско, но скулите му и брадата му не са християнски. Една трета е християнин. Та казвам: Дотолкоз ние сме християни, доколкото ние сме приложили Божествените идеи в лицето си. Да се сформирова челото ни, понеже зад челото седи човешкият мозък. Зад скулите седи симпатичната нервна система, която служи за храносмилането, а пък зад брадата седят всичките мускули, кости, седи физическото тяло. Долната част определя какво е състоянието на тялото на физическия свят.

Та казвам, някои мислят, че каквото кажат, ако стане, всичко ще тръгне. Ред поколения са казвали и е ставало нещо. Човек може да каже нещо и да се смалява. Например, казваш неща, които не са верни. Мислиш неща, които не са верни.

Тогава върху челото ти ще остане този дефект. Ще се наруши нещо там, ще се отпечата нещо там. В ред поколения ще се отпечати нещо. Също и ако чувствата не са верни. Аз гледам колко са лъжливи чувствата на хората. Много са лъжливи. Аз наскоро имах един случай. Има една английска книга по новата музика. Един ден тази книга се изгубва. Сега аз не се спирам като ясновидец да я търся къде е, но искам по закона на съчетанието да видя дали съм я дал някъде, дали съм я турил някъде — да си спомня. Не искам да ангажирам никого, но искам сам да си свърша работата. Като ясновидец ти сам не си свършваш работата. Тогава ти си като човек, който разполага с телефони, с телеграф, навсякъде ходят, преглеждат да намерят предмета. А пък ти, когато сам си вършиш работата, ти ще ходиш, ти ще изучаваш. И аз искам сам да си свърша работата. Не сега, като ясновидец да я намеря. Защо ще смущавам Небето за една книга? Мисля си: Тая книга е английска, написана е много хубаво, но всички вие не се интересувате, понеже не сте музиканти. Тая книга се занимава с новата музика, дава известни образци, начини, по които авторите са работили. Тая книга разглежда научно, теоретично нещата. Казвам, всички не ги интересува тая книга. Тя е като анатомия. Питам се: Колко души има музиканти тук, които се интересуват от такава книга? Три-четири души са. Да е дошъл някой да я вземе? — Не го приемам. Да съм я дал някому? — Не си спомням. Казвам си: На този не съм я дал, на онзи не съм я дал. Книгата я няма. Отивам и преглеждам книгите — тая, оная. А пък аз сам си държа ключа. Казвам си: Като са ми чистили стаята, са я преместили. — Не. Седя и си мисля. Казвам си: Къде е книгата? Ще заръчам да ми изпратят друга. — Не, искам да знам къде е отишла книгата. Един ден разглеждам и намирам книгата на масата. Дойде ми на ума. Не трябва да набедявам този, онзи. Казах си: Да си спомня. Трябва да съм дал тая книга на някого и да съм забравил. И би могло да се мисли: Този, който я е взел, не иска да я върне. Видял, че е хубава книга. Но не искам така да набедявам никого, да не набеждавам никого, да не набеждавам хората. И заблуждени-

ето къде е? Бяха останали в мене две неща — че тая книга не е малка, дебела е, малко по-дебела от Библията. В ума ми седи дебела книга и че отгоре е покрита с дебела обвивка. А пък като намирам тая книга, тя е съвсем друга. Сега не мога да повярвам дали е тя или не. Казвам: Да не е някоя друга книга? Обръщам я. Тя беше дебела. И кога стана тънка? Най-сетне се убедих, че е тя. Бих могъл да кажа: Дошъл някой и взел книгата. Спиритистите ще кажат: „Духовете са задигнали книгата и като се намериха в зор, че може да се намери един ден с ясновидство, те я донесли.“ Те са предположения. Тая книга не са взели духовете и тя е била на масата, но понеже имам на ума си, че тая книга е дебела, то аз търся друга книга, а не тая. Та често ние изгубваме формите на нещата. Ние туряме свои теории, с които постоянно се мъчим. Мнозина от вас се измъчват, че някой човек е извършил нещо. Има известни условия, при които нещата са невъзможни. При хиляда градуса топлина хората не могат да се целуват. Невъзможно е при хиляда градуса да целунеш една жена или един мъж. Невъзможно е при няколкостотин градуса да се целунат хората. И някой път искате да кажете, че нещата са станали. Невинаги са възможни. Често има въпрос, че хората се целунали. Знаете ли какво нещо е целуването философски разгледано? Така, както са създадени хората, невъзможно е да се целунат. Ти едва на 120 години веднъж ще имаш случай да целунеш някого. Ще ти се даде само една възможност на 120 години да целунеш. Ти казваш: „Аз съм го целувал толкоз пъти.“ То е заблуждение, дето мислиш, че се целувате. Това е тялото. Де е душата? Когато кажете: „човек“ — не е тялото. И казват: „Де се целунахте? По устата ли?“ Чудни сте вие. Значи, ако влезете през вратата в една къща, вие да мислите, че влизате вътре в човека. И да мислите, че като целунете вратата на къщата, че вие целувате човека. Да кажем, че някой дойде и целуне салона тук. Всички тия неща са хубави. Може да целувате, но не мислете, че като целунеш салона, вие сте целунали ония, които са били в салона. То е заблуждение. И когато прегръщате някой човек, какво прегръщате? Вие прегръ-

щате дрехите му. Те са дрехи от овци, крави — козината им. Казват, прегърнал някоя сестра. И считате вие, религиозните, философите, че прегърнал. Аз се чудя на оная изопаченост, на ония изопачени мисли, които съществуват и в религиозните хора. Но това не е наука. Има един закон, който налага на хората. Има една необходимост. Когато двама хора се сблъскат, мислите ли, че това е целувка? Когато хората се сблъскат и се хванат един за друг, единият иска да хване другия, за да не падне и другият прави същото, мислите ли, че това е станало нарочно? То е несъзнателно. И двама, за да не би да се ударят, се отблъскват. И тук от ред години учим закона на свободата и още не знаете какво нещо е свободата. Всички прояви в човека са неща от Божествения свят. В това, което правим, се проектират само сянките на нещата. Всички неща, които стават на физическото поле, са сянки. Сянката е, която се върти. Вие имате едно дърво, което е израснало. Дървото ли се движи? — Само сянката на това дърво се движи на една и друга страна, а пък дървото седи на едно и също място. Това, което във вас постоянно се променя, то е сянката на една реалност. И сянката на някого може да е паднала отгоре ти, сянката му е паднала върху лицето ти и ти казваш, че той те целунал. Когато сянката на някой човек те целуне, вярно ли е? Така не целувате ли и сянките на дърветата? Всички се занимавате с неща, които не са реални. Кой кого целунал. Невъзможно е да целунеш някой, когото не обичаш. Абсолютно е невъзможно. И милиони години да минат, то е невъзможно. Една душа, която е слязла от Бога, никога няма да позволи да я целуне един грешник. То е невъзможно. Когато вие казвате, че вие сте целунали някого, то вие сами себе си лъжете. И онзи, който е повярвал, и той се лъже. Само две чисти души без никакъв порок могат да се целунат - ако искате да вярвате. А пък всичко друго е сянка, то не е реалност. И такава една целувка носи живот в себе си.

Някой път майките искат да имат деца и като вземе майката детето, ще го подхвърля, ще го бута, няма да остане място, дето да не е бутнала — лицето му, ръцете му, краката му, нос-

лето му, косите му. Тя си играе с него, но с тая игра, с всяко хвърляне, тя му придава нещо от себе си. И благодарение на това придаване от майката, то расте. Някой път детето плаче, защото не е доволно от майка си. Когато децата плачат, майката и бащата са причината. Когато някой бутне детето и то плаче, то е защото такива са влиянията. Някой път сте недоволни от някого, понеже неговите влияния не подхождат на вас, не дават растеж, спъват ви. И вследствие на това сте недоволни. Ти си недоволен от някого, понеже неговите влияния, които излизат от него, не спомагат за вашето [твое-то] растене и ти не можеш да го обичаш. И той няма да е доволен от онова, което излиза от тебе. На мнозина от вас ви трябва сега една философия — новата философия. Старото знание не помага. Знанието, което ние имаме от животинското царство, какво ще ни помогне? Или знанието, което имаш — съзнанието, че ти си княжески син, че в кръвта ти тече царска кръв. Хубаво, че тече царска кръв, но тая кръв какво може да направи? Ти отиваш в училище и трябва да се учиш. Ако аз напиша една такава формула: $1/2 \text{ mV}^2 \text{ ergs}$, какво ще разберете? Един математик веднага ще разбере — „m“ означава масата на вселената. Тая формула означава, че масата на вселената и енергията никога не се губят. Количеството на енергията и на масата си остава едно и също. „V“ означава движението, силата, с която се проявява енергията в света. Каквито и движения да направите вие, оставате един човек. Човек остава при всички условия един и същ. Вие не можете да измените вашата душа и вашия дух. Не може да се изгуби нищо от тях, да стане душата ви по-малка или по-голяма. Някой път вие казвате, че умът се развива. Умът ви може да се развива. На едно тяло може да се усили в него движението. За да мислите, трябва да имате някаква побудителна причина отнякъде.

Ние казваме, че нещата имат център. Всички неща падат към центъра на земята. За да пада едно тяло, казват, че земята го привлича. Съвременните физици казват, че отвън има налягане 1200 кг. Въздушното пространство наляга с 1200 кг. И отвътре има напрежение пак 1200 кг и се уравниряват

те. И между тия две налягания отвън и отвътре човек се движи. Налягането отвън е малко по-голямо. При някои от вас е с 50 кг по-голямо, при други с [60] кг и пр. Значи отвън има 1200 кг налягане. Значи има противодействие отвън. У всички светски хора-материалисти налягането отвън е голямо. Духовните хора усилват налягането отвътре. И когато налягането отвътре стане по-голямо, тогава ще се повдигнем и ще отидем към някой център, който ще ни привлече. Като се освободим от влиянието на земята, може би слънцето ще ни привлече към себе си. Това са научни разсъждения.

Някой казва: „Да обичаме Господа.“ Вие имате за Бога една човешка идея. На Господа му туряте една човешка глава. Казвате, че човек е направен по образ и подобие на Бога. По образ и подобие на Бога, това подразбира Умът и Духът на Бога. По Неговия Дух и по Неговата Мисъл сме направени. Образът е отвън, а пък подобие то отвътре. Бог, в своето естество, е неизменен. Вие, по някой път, мислите, че Бог се е изменил. Но тая промяна се дължи на някое същество, което е дошло близо до вас и във вас остава впечатлението, че Бог се е изменил. Или някой път мислите, че Бог към вас благоволява. Те са хубави тия работи, но и в единия, и в другия случай, вашите заключения са невярни. Бог всичко изменя, подтиква всички хора към напредък и успех, и ония, които се противят на този успех, страдат. Всички, които страдате, значи се противите на този подтик на Бога. А пък когато се радвате, вървите по този Подтик. Вие искате да вървите по нов път. Земята има път определен, луната и слънцето също. И растенията си имат път. Всичко си има път. Ние мислим, някой път, че сме свободни да правим каквото искаме. Ние сме свободни дотолкоз, доколкото вървим по този път, по оная орбита, която [ни] е определена. И скоростта ни е определена. Може да има малки изменения, но изобщо, ще се движиш с тая бързина, която ти е дадена. Вие се сблъсквате, по някой път.

Ти казваш: „Аз имам любов към някого.“ Как схващате вие любовта? Дойде някой при мене и казва, че обича, когато

виждам, че няма никаква любов. Той ме лъже, не говори вярно. Той казва: „Аз ви обичам.“ И устата му виждам, че са свити. Със свити уста любов няма. Или някой се изпъчил и казва: „Обичам ви.“ Няма изпъчена любов. Има едно правило в любовта: Когато обичаш някого, ти ще го приравниш със себе си, ще му дадеш качества, като на себе си, като равен на тебе. Някое куче и господарят му, като вървят, на господаря му е приятно, че кучето върви с него. А пък щом не го обича, ще го ритне. Дотогава докато се ритате, вие не се обичате.

Щом вие не дадете свобода на другите, това не е любов. Ти искаш от някого той да ти даде свобода, това не е любов. Ти най-напред ще дадеш свобода на себе си. Най-първо ние ограничаваме себе си. Ние искаме да убедим себе си, че обичаме някого. Или искаме да се насилим, че го обичаме и после казваме: „Как мога да го обичам?“

Любовта е нещо спонтанно. Спонтанните неща са Божествени. То е един велик Божествен закон, който дава тласък. И всички неща се дължат на този Божествен тласък. Ако ти, в даден момент, се противиш на този Божествен тласък, ще си създадеш нещастие. Ако се противопоставиш, ти нищо не се ползуваш. Ти може да си дотолкоз полезен на другите, доколкото си отзивчив на този Божествен импулс, който е в тебе. И ако се интересуваш кой как живее, ти трябва да бъдеш един светия, един гений, за да видиш нещата правилно. И ангелите даже, които са толкова напреднали, и те се разделят на три категории: има ангели първостепенни, второстепенни и третостепенни и те живеят в три свята. Ако четете книгите на Сведенборга, ще видите неговата теория. Той разделя ангелите на три свята. И колективно те живеят. И хората се разделят.

Та казвам: Искам да се освободите. Вие сте дошли до едно място, дето трябва да вярвате, че имате един път определен. И този път вие трябва да го спазвате. Не се месете в личния живот един на друг. Синът не трябва да се меси в живота на баща си, понеже баща му е киселина. Ако той се меси, баща му ще го разтопи. Майка му е основа. А пък той е сол. Бащата е киселина, майката е основа, а пък синът е сол.

Какво иска да борави синът с живота на баща си, как баща му е живял. Какво ще научи от това? Баща му е живял много добре, понеже е станал причина той да се роди на земята. Следователно той е един добър човек. Понеже и майка му е станала причина той да се роди и тя е добра. А пък ако той не е доволен, той не разбира каква полза са принесли баща му и майка му, на него.

Вие питате: „Защо Господ е направил земята?“ Намирате някой дефект, че не ви е дал Господ всичко, каквото искате. То е най-голямото заблуждение. Бог на всички хора дал повече, отколкото те могат, в дадения случай, да развият. Че какво ви струва на вас, какво ви пречат да бъдете щастливи вътре в себе си? Кришнамурти говори за щастието на хората. Вие се занимавате с външния живот. Не се стремете да поправите света, хората, понеже това е невъзможно. Вие да се научите да живеете вътре. Вътре във вашия живот да направите преобразование. Да направите преобразование вътре е възможно, но да направите преобразование вън е невъзможно. И Христос, като дойде преди две хиляди години, какво преобразование направи в света? Дотолкова доколкото хората възприеха Неговото учение и го приложиха доброволно, дотолкоз се направи нещо. Христос нищо насила не приложи. Той каза: „Ако Ме любите, ще приложите закона. Ако не Ме любите, няма да го приложите.“

Някой сега идва при мене и ми казва: „Кажи му!“ Човек с казване не може да се поправи. И как ще му кажеш? Да допуснем, че кажеш някому: „Много ядеш.“ Едно време той много малко ядеше, когато е бил дете на пет години, а пък сега е на 21 години. И трябва да вземем в съображение, че сега изисква повече храна. Но ако възрастният яде като стар, тогава друго. Аз наричам стария човек „слон“, под „стар човек“ разбирам, понеже слона е по-стар от човека. Слоният е прадядо на човека на физическото поле. Той изяжда 75 кг ориз на ден. Не зная колко е вярно. А пък теб 75 кг ориз за колко време ще ти стигнат? — За половин година. Това, което дядо ти изяжда за един ден, ти ще трябва да го изядеш за половин година. Та

не трябва да ядем като нашия стар дядо, понеже ако храната можеше да го направи умен, той е станал много умен. Обаче един слон ни най-малко не прилича на онова дете, което се ражда. Детето има по-големи възможности. Ти благодари, че си почнал да ядеш по-малко, че си прогресирал в това отношение. Един човек яде по-разумно от слона. А пък допотопни[те] животни, големите — те ядяха! Ужасна работа! Те ако живееха сега, то беше невъзможно да живеят сега. Сега всички тия допотопни същества са изчезнали.

Тия, нашите големи желания живеят в нашите мисли и чувства. Ти имаш едно желание като мамонт — искаш всички хора да те обичат. Някой казва: „Не мога да обичам всички хора.“ Под думата „всички хора“ разбирам: Обичай всички разумни хора, които обичат Бога, в дадения случай. Това подразбирам под „всички“. Не подразбирам този свят, който спи. Какво ще го обичаш? Ще обичаш тия хора, които, в дадения случай, обичат Бога. Може да са един човек, двама, трима, десет души, сто души, хиляда души. Всички тия хора, като ги обичаш, ти ще се ползуваш от тях. А пък ако обичаш тия хора, които спят, ти тогава ще изхарчиш своя капитал.

Някой казва: „Как ще обичам всички тия братя тук?“ Брат е в този смисъл само този, който обича Бога, който съзнава, че Бог му е Баща. Иначе няма никаква реалност в понятието братство. В дадения случай онзи, който съзнава, че Бог му е Баща, аз с него мога да бъда в контакт. И аз съзнавам, че Бог ми е Баща и аз и той можем да се свържем един с друг.

Та казвам: Всички тия криви идеи, които имате, трябва да ги махнете. Някой казва: „Учителят учи, щото една жена да обича всички мъже.“ То е заблуждение. Обичай всички ония мъже, които обичат Бога! Такъв мъж не прави престъпление. А пък всеки мъж, който прави престъпление, в него няма нищо Божествено. Човек, който прави престъпление, Божественото не е в него. Всякога, когато извършим известно престъпление, Бог се отделя от нас, а пък всякога, когато направим добро, Бог присъствува в нас. Следователно в престъплението Бог не присъствува. Той се оттегля. Всякога, когато

ще направим едно малко престъпление, Бог се оттегля. Та в доброто Бог присъствува в нас, а пък в злото, Той се оттегля. Та имайте ясна представа по това. Една жена, която обича много мъже и развратствува, Бог не е в нея. И ако един мъж обича много жени и развратствува, Бог не е там. Казваш: „Учителят каза да се обичаме. Да се прегърнем.“ Аз не се съгласявам с лъжата. Аз не считам вашите прегръдки за нещо реално. Те са лъжа. Аз съм опитвал, опитвал. Ти казваш: „Ти обичаш един-кого си.“ Обичам го, защото обича Господа. Не мога да обичам хората, които не обичат Бога. Можете да се смеете, Господ се смее на глупавите хора. Усмива се на добрите хора. Той се подсмива на глупавите хора и им казва: „Ще видите последствията.“ Та имайте нещо положително. Някой ще дойде и ще каже: „Ти вярваш ли в това?“ Новото в света, Божественото учение е: Любовта трябва да присъствува и всеки акт трябва да е заченат от Божествения Дух. Когато правиш нещо, да няма противоречие в тебе.

Дойде някой и заплакна при мене. Искане да ме убеди, че страда. Но аз го виждам, че той не страда. Защото той, като плаче, само той трябва да знае. То е благословение. А пък когато целият свят знае, че си плакал, теб ти е платено. Някой реве, то е тщеславие. На някого сълзите вървят. И то е тщеславие. Ако ти считах сълзите за свещени, ти ще си изтриеш лицето от тях насаме. И такива хора аз ги уважавам. Когато ония, които плачат, никой не ги вижда, те са свещени сълзи. И като се радваш, пак никой да не знае. Само топлината, която излиза от тебе, да чувствуват хората, както едно цвете, от което излиза благоухание. Такъв трябва да бъде новият живот.

За някого ще кажете: „Бил е на Изгрева, слушал е беседите.“ Казано е в Евангелието: Тогава ще кажат на Мене: „Ние с Тебе ядохме и пихме“, а Христос ще им каже: „Не ви познавам.“ Вчера седи при мене един брат. Не вижда. Казва: „Учителю, ослепях. Но нещо вътре в мене ми говори, че Ти трябва да туриш на слепите ми очи ръцете Си и да прогледам.“ Вие и да не искате, пак ще ви хвана ръцете и ще ги туря там.

Казах му: „Хубаво, понеже искаш да Ме заставиш, ще зависи от твоята вяра.“ Турям си ръцете, той казва: „Виждам шала ти вече.“ Казах му: „Дотолкова ще подеждуваш, доколкото ти вярваш. То [е] Божественото. Ако ти се заблуждаваш, че аз човекът ще ти помогна, ти се лъжеш, но ако вярваш, че Божественото чрез мене ще ти помогне, тогава може.“ Та на вас ви казвам: Дотолкова, доколкото вашата любов е свързана с Бога, дотолкова можете да имате резултат. Не да безпокоите Господа за нищо и никакво. Казваш: „Направил някой нещо. Бог не вижда ли?“ Оставете това. Постарайте [се] в себе си да държите връзката. Не знаете ли, че ако поднасяте вашите грехове пред Бога, вие поднасяте миризливи неща пред Него. Това не е благочестиво. Не дръж своите грехове в своето съзнание, защото в себе си ще се опетните. По възможност дръжте греха един километър далеч от своето съзнание. Вие казвате: „Не вижда ли Бог, че онзи направи това и това?“ Че какво направил? Аз слушам сега. Ето каква дума казал. Казал една дума, която няма тия трептения, които трябва. Задържайте нещата в себе си! Не ги разправяйте един на друг! Дръж този закон: Ако считаш и в ума си, и в сърцето си, че трябва да го кажеш, тогава кажи го! Аз не съм да се крият всички погрешки. Известни погрешки в живота трябва да се поправят, понеже ако не ги поправим, ще ни причинят нещастие. Но има известни погрешки, които служат като прах. Те са за изглаждане и полиране. Без погрешките не може да се формира нещо в нас. Та много погрешки са, за да се изглади характерът ни. Много погрешки има, които не са наши. Хиляди погрешки има, които са нашите прадеди и вие сега опъвате за тях. Каквото е вършил дядо ти, ти трябва да го изправиш. Но и благата, които е вършил дядо ти преди хиляди поколения, ще приемеш. Вие искате да се ползвате от благата на човечеството и да нямате участие в дълговете. Това не може. Та на благата, които Бог ви е дал, радвайте се на тях и същевременно всеки един от вас да изправи в себе си една микроскопическа своя погрешка. Например, някой от вас, да кажем, дойде в едно състояние, което не е хармонично. Какво трябва да

прави той? (*Учителят изпя на разни гласове по-ниско и по-високо следните думи:*) „Да го кажа ли или да не го кажа?“ (*После изпява:*) „Да кажа ли, да кажа ли?“ (*Учителят изпява високо:*) „Ще отложа засега. Прав ли си или от страх отлагаш?“ (*Учителят пак пее:*) „Ще отложа за по-добро време.“

Казвам, използвайте вашите дарби. Защо да не пеете? Да се образува на челото ви отстрани една линия. Всеки ден си пейте! Когато един човек е алчен, какво има на лицето си? Когато има най-добри чувства, какво има? Всеки ден се оглеждайте!

Работете върху ума си, върху мислите си! Защото Божественото във вас всеки ден ви подбужда. Ние хората сме в стълкновение за малки работи, за най-малки работи. Ако всички хора биха казали: „Да бъде Волята Божия“, въпросът щеше да бъде решен. Владиката иска каквото каже, да бъде. Архимандритът иска каквото каже, да бъде. Свещеникът иска каквото каже, да бъде. Всеки иска да стане това, което той иска.

Колцина от вас ще приложите следното: по десет минути да мислите за мисълта си, по десет минути за челото си, по десет минути за носа си, по десет минути за устата си. Така да размишлявате. Можете практически да започнете: понеже очите са граница на Божественото, то да изберете десет минути да гледаш само красиви неща, които не произвеждат никаква дисхармония във вас. И десет минути да слушаш само хубави неща. Значи да чувствуваш. Десет минути да чувствуваш неща и да няма никаква дисхармония в тебе, от това. Понеже устата се отнасят към човешката воля, то десет минути да слушаш сладък говор. Говорът да излиза поетически. Поетически са тия работи, които ние схващаме спонтанно. Хубаво да гледаш, да слушаш и да говориш. И после ще дойде носът. След като си гледал, слушал и говорил тия неща, чрез носа ще ги приемеш навътре. Всичко това хубавото, което си гледал, слушал и което са ти казали, чрез носа ще го приемеш и ще станеш една жива душа. Всичко каквото видиш,

каквото слушаш и каквото кажеш, чрез носа ти и чрез твоята мисъл трябва да влезе в тебе и да стане елемент, част на вашия живот. Та в бъдеще ще се храним чрез носа. Има едно хранене чрез носа. Словото, което излиза от устата, което излиза чрез ушите, чрез очите, всичко това трябва да се приеме чрез носа, чрез нашата мисъл. Това е правилното възпитание.

Излез някоя вечер, за десет минути, гледай звездите, мисли за хубавото, което е [в] звездите. Или пък иди изслушай двама светии, които си приказват. Да видиш как светиите си приказват. Има доста светии и светици на земята. И после идете при най-добрите хора, които приказват. Когато светиите говорят, вие, чрез ушите си, ще приемете тяхната мисъл. Десет минути мислете за онова, което ангелите мислят! Възприемете чрез ушите си за десет минути това, което светиите чувствуват! И най-после елате на земята и вижте това, което най-добрите хора говорят. Да възприемете. И тогава, чрез вашия ум, ще приемете това в себе си, както един човек, който чете една книга. И ще мислиш по това. Десет минути да мислиш без да влезе някоя противоречива мисъл в ума ти. Десет минути да чувствуваш без да дойде едно външно чуждо чувство и за десет минути да направиш нещо без да се колебаеш. Можеш да отидеш да направиш добро на един беден, ако имаш време. Но за десет минути къде можеш да отидеш? Мислено къде можеш да отидеш? За десет минути ти ще посетиш някое бедно семейство, бедни, кръгли сирачета, които се молят. Тях ще ги посетиш. Ще посетиш тия сирачета, които не крискат, които са се обърнали към Бога и чакат да възприемат Божието благословение. Не ония, които крискат, че са останали без баща и без майка, но ония деца, които се молят. Ония деца, които се молят, те са Божествените деца. Днес ви турям в друга една област.

Като говоря, някой път, у вас остава мисълта: „Толкова години следваме този път, толкова години се учим. Толкова грешни ли сме?“ Не е въпрос за грешки. Това е училище. Ще дойде време, ще държите матура, ще ви турят на изпит и могат да ви скъсат. Не искам да ви скъсат. Не е въпрос за

светийство. Но един материал е предаден и ще ви кажат: „Какъв материал ви е предаден?“ Не че не сте добри, но учение трябва. Някои от вас сте паметливи, но някои от вас сте забравливи. Някой от вас казва: „Не помня, но Духът ми припомня.“ Духът ти припомня, но Бог ти е дал памет. Ти не трябва да забравяш. Ако забравяш, това показва, че има някой дефект в тебе. И не трябва [да] чакате остен. Трябва да бъдем много предвидливи. Трябва да си платим данъка преди да дойде червеният лист и насила да ни карат да плащаме данък. Да бъдем ученици, които се учат и изучават онова, което Бог е създал. Целият свят е предметно учение. Ако сега не учите, после пак ще учите.

Добрата молитва

(Гимнастически упражнения)

6,23 часа сутринта

1 Лекция от Учителя,
държана на 28 септември, 1938 година
София, Изгрев

СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

Сряда, 5 часа сутринта.
(Небето чисто. Времето тихо и меко.)

Отче наш.

„Духът Божий“

„В началото бе Словото“

Тема имате ли зададена? (*Не*) Имате една тема зададена: „Как трябва да живеете?“ Всички хора имат една тема зададена: „Как трябва да живеят?“ Тая тема още не е свършена. Трябва да имате един начин на самовъзпитание. Човек сам трябва да се отглежда. В ранната възраст майка му го е отглеждала. Тя се грижи, приготвява му всичко, но наставя една епоха, когато трябва той сам да се отглежда. Никой няма да се грижи вече за него. Докато другите се грижат за вас, вие сте слаб. Докато вие сте слаб, ще ви служат, но като станете силен, сам трябва да се грижите за себе си. Сега аз разглеждам живота: На младини човек е слаб, а на старини човек е силен. Но сега е обратното - на младини хората са силни, а пък на старини са слаби. Това е един неестествен процес. Защото силният човек, след като се разболее, става слаб, а пък слабият след като оздравее, става силен. Та щом сте слаб, има нещо, което ти пречатства. Това може да го пренесете и за вътрешния живот. Човек е слаб и в своята мисъл, в своите чувства и своите постъпки. Може да бъде и силен в своите мисли, чувства и постъпки. Сега често вие казвате: „Аз зная това.“ Що е знание? Всяко нещо, което можеш да приложиш, е знание. Ти казваш: „Аз зная да пея.“ Той знае да изпее една песен горе-долу. Но аз казвам: Онзи човек е певец, който като е сухо времето и запее една песен — да дойде дъждът. А пък

ако е влажно времето и запее една песен — да се очисти небето. После, като е сиромаш и изпее една песен и дойде една златна монета. Тогаз е певец. А пък като не пее, нищо не идва.

Казвате: „Този човек е талантлив.“ Няма нито един човек, който да не е талантлив. Всички са талантливи. Всички, които присъствувате тук, сте все талантливи. Разликата е само в това, че едни развиват своите таланти, а други не. И казват: „Господ да ми даде още един талант.“ Този не развива, а пък други ще му дадат.

Та казвам, онези, които са развили своите таланти, ние ги наричаме талантливи. Те са талантливите хора в света. Трябва да има и талантливи религиозни хора. Религиозните хора често казват: „Аз вярвам в Бога.“ Хубаво, като вярваш в Бога, какво постигаш? Защото [във] всяко нещо трябва да имаш постижение. С какво се отличава вярата? Човек, на когото вярата се усилва или който има вяра, той има светлина и той никога не ходи в тъмнина. Той всякога си има светлина. Човек, който има вяра, жилището му е добре построено, има хигиенични прозорци, къщата му е наредена. Като влезеш в къщата му, чисто е, прах няма, нечистотии няма. Никаква миризма няма в къщата му. По двора му няма никаква кал, всяко нещо е на място. Когато вярата е слаба, това се отразява на живота му, той не знае как да мисли, как да постъпва, намира се в трудно положение, постоянно се оплаква. Това е гола вяра. Много е право — има една гола вяра, необлечена, слаба вяра. За да се усили вярата на човека, той трябва да работи върху своя ум. Полето на ума е полето на вярата. Полето на ума е полето на човешките мисли. Ако ти не мислиш, няма да има с какво да работиш, защото същото [същественото] в живота е човешката мисъл. След като си заминете в онзи свят, вашите мисли ще ви радват, доброто, което сте правили, ще ви радват и вашите постъпки. Аз го турям така: Човек трябва да работи за Славата Божия. Това е най-същественото, за което трябва да работим — Славата Божия!

Ти не можеш да работиш за Славата Божия, ако в тебе не се събуди Любовта. Славата Божия — това е нещо разумно.

Славата Божия и Името Божие, те са свързани помежду си. Славата Божия — това е външната страна на Божието Царство. А пък Името Божие — това е вътрешната страна. И затова на всеки човек му турят едно име. И всякога онези постижения, това, което радва човека, това е славата, външните изявления на човека. В Славата Божия се намира човешкият дух. Човек, за да бъде мощен, силен, трябва да има един висок връх. Висок връх в света е Божията Слава. Някой работи за себе си. Но той ще изгуби. Човек, който работи за себе си, е едно съдружие, което фалирва. Даже и ако работиш и за своя си народ, пак ще фалираш. Даже ако работиш и за човечеството, пак ще фалираш. Защото един ден ще излезеш от земята, ще напуснеш хората, един ден ще напуснеш човечеството, така както един вол ще напусне чадата си и няма да живее между воловете. Ще стане по-културен, ще си хвърли рогите и копитата и като срещне вол, ще каже: „Това са стари волове.“ И кои са старите волове? Старият живот е, който си живял, като си мислил, че и рогата и копитата са много потребни.

Ти казваш: „Силен трябва да бъда, трябва да мушна някого.“ Добре, но като няма какво да мушкаш, какво ще ги правиш рогата? Те ще ти бъдат като едно украшение. Вие носите зъби. И най-свирепите животни развиха зъбите си. Има два вида животни: месоядни и тревопасни. Кътниците ги развиха тревопасните и млекопитающите, а пък кучешките ги развиха месоядните. Вие имате и от двата вида сега. Всички хора имат тези зъби. Те служат на човека. Докато зъбите му са здрави, той е здрав. Щом се развалят те, разболява се стомахът. Зъбите имат едно предназначение. Те имат бял цвят. Това показва, че човек трябва да бъде добродетелен и щедър. Белият цвят показва, че ти трябва да даваш постоянно, от тебе трябва да изтича нещо. И законът е този: Каквото даваш, това и ще възприемеш. Сега турям една аналогия: Как могат да се примирят бедните и богатите хора? На богатите хора Бог е дал пари. В духовния свят така седи въпросът: на богатите е дал готово жито, а на сиромасите е дал ниви, голи ниви. Сега богатият, който има жито, той може временно да яде,

усеща, че е богат, но той няма къде да го сее, той няма ниви и не може да купи отникъде. В Божествения свят на богат човек не му се дава нива. И за да ти дадат някоя нива, ти трябва да станеш сиромаш. Тогава Бог иска сиромашът и богатият да се съединят. Тогава сиромашът ще отиде при богатия и ще му каже: „Дайте ми назаем десет килограма жито, аз ще го посея и половината за тебе е, а половината за мене.“ Ще си го поделят по братски. И сиромашът ще забогатее малко. Сега казвате: „Какъв е смисълът?“ Човешкият ум е богат, но няма тяло. Има души, които до вас живеят, но са без жилища. Те няма на къде да отидат. В тях има много мисъл. Някой път казваш: „Дойде ми една мисъл.“ Дошъл е някой и ти дава един съвет. Казва ти: „Ти имаш нива, я, я изори! Ти имаш талант, може да свириш.“ Ти казваш: „Със свирене работа не става.“ Някой казва: „С мисъл работа не става.“ С мисъл, ако не става и с чувство, ако не става и с постъпки, ако не става, но с трите заедно става. Защото ти не можеш да извършиш каквато и да е работа, ако не мислиш, ако не чувствуваш и ако не направиш опит върху това, което мислиш.

Например, ако сега ви дам една задача да премахнете някои от вашите бръчки, които имате, какво бихте направили? Някои от вас имате по-дебели бразди върху лицето си, бръчки по лицето. Има естествено набръчкване на челото. А пък тези прекръстосани бръчки по лицето и ръката, те са от неправилни чувства. Не става набръчкването правилно, а неправилно. И това набръчкване става, както когато едни хора изсичат горите си. И тогаз водата си прави малки долинки, трапища. Това показва, че са изсечени горите. И тогаз пороищата развалят нивите. И човек изсича в себе си горите, онези, хубавите чувства в себе си, може да ги осакати. Казват: „Човек има душа.“ С какво се възпитава човешката душа? Човек има дух, отдето изтича неговата сила. В него има душа, отдето иде Любовта. Той има ум, отдето иде светлината. Светлината на човека, човешкият ум, е свързан с човешкото сърце и с човешката воля. Душата е свързана с висши същества, свързана и с ангелите, а пък човешкият дух е свър-

зан с Бога. Ти с духа си си свързан с Бога. И когато искаш да се молиш, трябва да се изкачиш при духа си. Да дойде душата ти и тогава да произнесеш молитвата и да бъде тя послушана. Сега не знам вие как разбирате послушаната молитва. Ти ако отидеш във Франция и се молиш на български, колко французи ще те разберат? Ще кажеш: „Добрий господине, гладен съм, можете ли да ми помогнете?“ Какво ще каже французинът? Англичанинът ще каже: „Не разбирам какво ми казваш.“ Когато се молим, като отидем при Бога, трябва да говорим на Неговия език. Иначе има преводчици. Ако иде един българин, той трябва да вика един, който да преведе молитвата на българина и тогаз Той ще каже: „Разбирам сега.“ Вие казвате: „Господ не разбира ли български език?“ Българският език е толкова креслив, че Господ ще си запуши ушите. Той е много груб език. Всички езици са груби. И българския е груб. Който и да отиде днес при Господа, ще трябва преводчик. Той ще си затули ушите. Аз не ви казвам тези работи да вярвате. Като отидете в онзи свят, ще проверите и ще видите кое е вярно и кое не. Обаче има един закон: когато ти се молиш на български, твоята мисъл се трансформира, с тези трептения, които има, не става. Ако отиде така, ще стане цяла буря. Трансформира се полека-лека и се усилюва речта. Като отива при Бога, речта трябва да се усили. Но силата не става с креслива реч. Вълните стават по-малки и по-малки и мисълта се префинява, става много по-нежна. И Божественото схваща какво мислиш и Бог след това ти изпраща един отговор. Ако не знаеш как да се молиш, ще ти дойде някое нещастие. То е както когато хвърлиш един предмет от дъното на кладенеца нагоре. Например, ти си в дъното на кладенеца и оттам хвърляш нагоре една ябълка. Тя не може да излезе от кладенеца и ще падне върху тебе. Представи си, че си в кладенеца и хвърлиш камъни нагоре върху твоя неприятел. Два вида камъни ще паднат върху тебе: едни камъни от твоя неприятел и твоите камъни. Та честото в света, когато се карате с някой човек, вие сте в кладенеца. И в това каране единият е горе, а другият — долу. Който е долу, трябва да бъде мек, защото ако не е мек, той ще постра-

да най-много. Може и горният да пострада, но винаги, който е долу, страда повече.

Вие, някой път, не може да уредите вашия живот. Има едно стълкновение във вас, мислиш едно в главата си и желаете друго в сърцето си. Тогава мисълта и желанието не се спогаждат. И тогава човек се чуди защо не му върви. И не може да постигне онова, което иска. Законът в Божествения свят е: Не може да постигнеш това, което желаеш, ако мисълта, желанието и постъпките не са светли. Или с други думи: Не може да постигнеш нещо, ако мисълта, желанието и постъпките ти не са добри. Или другояче казано: Ако мисълта ти, желанието ти и постъпките ти не са правилни, ти не може да постигнеш. Сега да ви изясня. Снощи бях на един концерт. Свири един млад българин, 12 годишен, доста талантлив. Всички му ръкопляскаха. Свири хубаво, като скъсява жиците, всеки тон е правилен. Онези всички ръкопляскаха. Всички му правят овации. Защо? Ако беше излязъл само да търка, тогаз другояче щяха да го посрещнат, но сега свири като голям майстор и букети му дават. Всички големи музиканти, които го [слушат], казват: „Този човек свири повече от нас.“ Нито един от големите, които бяха там, не знаеха като него. Някой казва: „Да е човек талантлив!“ Казвам: Този е развил таланта, който Бог му е дал. А пък вашите таланти са заровени. Вие, които ме слушате, вашите таланти са заровени и вие искате да бъдете напреднали хора.

Ние, набожните хора, не си плащаме светлината. Трябва, като дойдем тука, в салона, да ни светят главите и да нямаме нужда от тези лампи. Като дойдем тука да нямаме нужда от печка, да се отопляваме от нашите сърца. Това още не става. Сега ще кажете едно възражение: „Де го има в света това?“ И затова ние страдаме. Кои осветляват света? Осветлението в света става от същества, които мислят. Ще ви кажа една мисъл: Ангелите, като мислят на слънцето, образуват слънчевата светлина и я изпращат тук на земята. И светиите като мислят на земята, образуват топлина. Те я превръщат. Отгоре иде светлата мисъл като светлина, а пък тя на земята се превръща на

топлина. Има трансформатор. Ако не са светиите тук на земята, нашата земя ще замръзне. И ако един ден ангелите престанат горе да мислят, то слънцето ще замръзне. Та непременно всеки един от вас трябва да има светлина. А пък светлина носи човешкият ум. Топлината в света се създава чрез човешката душа. Тя иде чрез човешката душа. Но тя произтича от Любовта. Любовта зрее при светлината. Любовта зрее при човешката мисъл, при човешките чувства. Сега не искам да ви представя предмета толкова отвличен. Ако ви представя материали, вие ще се разочаровате. Даже най-добрият от вас ще се разочарова. Вие ще направите добро на този, на онзи, на всичките и хората ще бъдат признателни към вас. Вие може да направите опит: раздайте нивите си на сто души, за десет години да ги орат и да видите колко от вас ще ви донесат припадащата се част. Или направете друг един опит: раздайте книгите си и вижте след колко години ще ви донесат книгите. Та казвам на всички онези от вас, които сте ученици: От вас изискват някои неща. Гледам някои от вас са станали критици. Аз нямам нищо против критиката, но критикът трябва да бъде човек много учен. Един човек, за да критикува нещо, по изкуство, по художество, той трябва да знае да направи. Има критици, които критикуват без да знаят да рисуват. Критикът по живопис трябва да бъде първокласен художник. Критикът по музика трябва да бъде първокласен музикант. Музиката е хубава дотолкоз, доколкото събужда мисли и чувства. Този, младия, аз го оценявам според това, какви мисли събуди неговата музика при изпълнението му. И по това аз оценявам неговата музика. Аз зная какъв ще бъде за в бъдеще. В него има една много хубава линия на ума, но в него има една спънка отдолу под носа му, която за в бъдеще може да го спъне, следователно, този музикант, трябва да знаят как да го възпитат. Един друг даровит музикант Пешихода, когото видях, спънаха го. Той се спъна. Него го спъна тази линия от ушите до под носа. Тази линия, отдолу под носа до ушите, тази линия го спъна. Ако вие имате в кутията си захар, кое ще ви спъне? Ако влеете в кутията вода, захарта може да се стопи и

ако има кутията дупчици, всичкото сладко ще изтече. Та най-първо вашият ум не трябва да има никакви дупки, от които да изтича сладкото. Вашият ум трябва да прилича на тези ракиените казани. Парата се изстудява и после изтича през особена канелка. Или както изкарват розовото масло. То се сгъстява. Като сварят 3000 кг розов цвят, ще извадят един килограм розово масло, ще извадят и розова вода. И с тях посрещат своите разноски. Та сега казвам, аз разглеждам нещата така — музикантите, поетите, художниците, всички хора на изкуството са пратени като служители на Бога. Един цигулар е изпратен да размърда въздуха. Един цигулар, като свири, неговата музика минава границите на земята. Вълните на музиката на един първокласен музикант стигат до слънцето. А пък музиката на гениалния музикант стига до далечните звезди. Казвам, не само това. Една човешка мисъл може да стигне до слънцето. У хората има един въпрос: „Дали има същества на слънцето и на другите небесни тела?“ — Цялата вселена е пълна със същества, но не като нас. Като земните жители няма никъде другаде в другите светове. Там има други. Но и каквито са те, няма ги никъде. Та сегашните учени искат да знаят дали на другите небесни тела има такива същества както тук. Не. Тук са особени проявленията. Във Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и пр. условията са други, отличават се от нашите. Там няма хора като земните, така устроени. Там има същества, които мислят. Навсякъде съществата мислят, чувствуват и добре постъпват. Имат постъпки, чувства и мисли. Чувствата са свързани с топлината. Има някои звезди, които имат 50 милиона градуса температура, други по 100 милиона, по 300 милиона, а някои с милиарди градуси температура. Това не само вие няма да го разберете, но и най-учените хора няма да разберат какво нещо е 100 милиона градуса температура или пък ако ви кажа, че някой тон има 500 хиляди трептения. Този тон никога не може да го вземе. Едва някои певци могат да взимат до 50 хиляди трептения. От 50 хиляди нагоре човешкият глас не може още да го изрази.

За да се образува някоя човешка мисъл, се изискват не

500 хиляди, но милиарди трептения. Ние се намираме сега в едно трудно положение. Някой път се молим и нашата молитва не е отишла при Бога. Ти отидеш при някого и му казваш: „Помоли се на Бога заради мене.“ Хубаво, знаете ли, че е много мъчно да се моли човек за другите пред Бога. Тогава ще ви приведа един пример. Един американски проповедник бил рано методист и проповедник в Америка — събудителин, правил събудителни събрания. Бил много даровит, красноречив човек. Разправя си една своя опитност. Като бил проповедник в едно малко градче, имало един от членовете на църквата, който не вървял по правия път. Съветвали го. Един ден той заболял. Той бил богат човек и специално праща проповедника да се помоли за него, за да оздравее. Проповедникът казал: „Не мога се моли за тебе, понеже няма какво да туря под краката си — не съм виждал да направиш едно добро и ако обещаеш сега нещо, може да се помоля. Трябва да имам нещо под коленете си. Почвата е много камениста. Не мога да коленича. Ако обещаеш нещо, ще се помоля. Ако не, да знаеш, че не мога да се моля.“ Питам сега: Какво е обещал този човек? Аз имам само един такъв пример. Някой път не е хубаво да ви разправям от опитностите [си]. Когато бях в [„Опълченска“] 66 идва един и ми казва: „Много съм зле. Много хора са намерили помощ от тебе. Не може ли да ме излекуваш?“ — „Аз лекувам някои без пари, а някого, когото хвана, взимам много.“ Той ме попита: „Колко! Да не взимаш 5-10 хил. лева?“ Аз казах: „Не.“ Той каза: „Да не е 25 хил. лева?“ Казах: „Не, това е играчка. Аз ще ти кажа: слушай, работата е сериозна. Ти сега си изхарчил всичкото. Подписан е твоят паспорт. Аз мога да поотложам малко паспорта ти. Но аз ще ти дам една рецепта и ако можеш да я изпълниш, тогава добре.“ Той каза: „Каква рецепта?“ Казах му: „Цялото си имане, каквото имаш, ще го дадеш.“ Той се стресна. Казах му: „Тук ще го донесеш. После ще обещаеш и ще подпишеш, че ще посветиш живота си да служиш на Бога и ей сега ще оздравееш.“ Той каза: „Чакай да питам жена си.“ И досега го няма. Аз се зарадвах, че отиде да пита жена си. Той нямаше желание, чудеше се. Той каза: „Защо

ти са тия пари? Ти си набожен човек.“ Рекох му: „Ти не ме питай за какво ми са.“ Той иска да се пазари. Пита какво ще ги правя неговите пари. Парите на човека са неговата мисъл. Ако ти имаш една светла мисъл, от тази светла мисъл зависи онова богатство, което ти имаш. Мислите и чувствата определят състоянието ти в света, какви приятели ще имаш, какво положение ще имаш, здравето ти — всичко.

И аз свързвам така тези работи: Ти без Любов не можеш. Ще започнеш с Любовта. Тя е основният капитал. Любовта ще внесе в тебе основния капитал. Любовта е това, което внася основния капитал на живота. Мисълта, Мъдростта или знанието ти внасят онези условия, при които тоя капитал може да се развива. А пък когато говоря за Истината, разбирам ония средства, чрез които можем да постигнем всичко онова, което искаме. Най-първо трябва да посееш житото на нивата. После това, посятото, трябва да има условия да израсне. От нас не се изисква много. Ти, за да посееш нещо, трябва да има Един, Който по-рано да го е създал. Господ е създал земята, слънцето, всичките звезди, светлината, топлината, водата. Слънцето ще дойде да работи за тебе. Светлината ще работи за тебе. На тебе остава само да изореш земята, да посееш и да оставиш житото само да си расте. Вие искате да създадете цял един свят, някой път. Ако остане вие да направите тази работа, то е непостижимо. Твоята глава е твоята нива. Господ ти е дал глава. В тази глава трябва да посееш твоята мисъл. А пък своите чувства ще ги посееш в сърцето си вътре. Та мислите на човека — клоните, се намират в мозъка горе, а пък корените долу. Когато говоря за сърцето на човека, разбирам корените на живота, а пък когато говоря за човешкия ум, разбирам клонищата. А когато говорим за плода, разбирам човешката душа. А когато говорим, че трябва да се нахраним с тия плодове, разбирам човешкия дух. Човешкият дух опитва тези плодове. В градините на душата растат тези дървета. Чувствата ти усиливат корените на живота ти, а пък мислите ще усилят клонищата на живота ти. Душата ще усили цвета, завързването на плода и узряването му. А духът ти ще опита

плодовете и ще видиш хубавото, което Бог е създал. Сега хората не разбират. Те говорят за ум, сърце, душа и дух. Никой не е виждал ума си. Има едно сърце, тук в гърдите. Всеки може да си тури ръката там и да го почувствува. Сърцето работи. То праща кръв по цялото тяло. И ако то спре, тялото няма какво да се храни. Ако не бие редовно това сърце, тогава ще страдаш. Тогава започва да идва задушване, коремоболие, неразположение. В сърцето има отлична музика, музикален такт, то е такъв капелмайстор, че подобен на него няма в света. Ти усещаш неговия ритъм. Ако сърцето ти е нормално, добре, ти ще усещаш този ритъм. Като че крила имаш, като че ли си някой ангел с криле и хвъркаш по цялата вселена. Човек трябва да се научи да мисли. Трябва да пречисти мисълта си. Тревожиш се какво ще стане със света; остави това. Земята се върти, слънцето грее, дъжд ще има, вятър ще има. Остави мисълта, че някой не живее добре. Двама души се карали. За добро е. Бият се — за добро е. Примирят се — за добро е. Съдят се — за добро е. Легнат да спят — за добро е. Разболяват се — за добро е. Всичко е за добро. Пръснали ви главата — за добро е. Имаше един знаменит Шангов* в София, като му разправих, че всичко е за добро, той ми каза: „Споделям го. Ние в нашия род всеки две години ни хваща нещо и за да не направим някоя беля, трябва да си пуснем кръв. Иде ни да направим лудории или ще се напием. Та всеки две години си пускаме кръв. Миналата година бях писал статии по вестника и двама души ме срещнаха, те се обидили от статията и ме набиха. И пуснаха ми кръв. Светна ми тогава. Та, прави сте вие.“ Та, понякога, като ви пуснат кръв, за добро е. Защото някой път и сами ние си пущаме кръв. Тия са неща посторонни**. Може и без тях. Някой път вие се спирате и казвате: „Толкова време сме се молили и нищо не сме добили.“ Казвам: Като се молихте, забогатели ли сте? Като сте се молили не сте станали учени? Вие казвате: „Нито сме учени,

* Шангов (Стоян С.) - виден български журналист (1867-1925г.)

** посторонен (рус.) - страничен

нито сме здрави, хилави сме.“ И казвате, че много сте се молили. Не. Човек, който се моли хубаво, той е почти запознат с всичките изкуства. Той е даровит човек. Някой се моли и забравил за какво се е молил. Аз съм слушал да казват, че духът му говорил, а той забравил какво му е говорил духът. Като дойде Духът, ти ще помниш. В лицето ти ще има светлина. Няма да бъде то черно. На черните хора кожата им потъмня при грехопадането. Като се отдалечи човек от Бога, той почва да живее сам за себе си. Когато човек почне да живее за себе си, кожата му е черна и каквото прави, прави го с оглед за себе си. Една овца, някое млекопитающе, пасе трева и дойде някое месоядно, хвърли се отгоре му, изяде го. Остава само костите му и му казва: „Иди да работиш пак наново.“ Два големи бика се борили, за да видят кой е по-силен. Като се борили, идва един тигър и изядва двамата герои. Питам: Кой е спечелил? Има борба между млекопитающите. Та онези, месоядните изядат тревопасните герои.

Та казвам, човек не трябва да се бори. Има един анекдот: Веднъж вълкът отишъл да дава съвет на два коча, които се борили. Двата коча искали да се бият за момите. Искали да се женят. Вълкът ще им каже кой за коя ще се жени. И те, като го блъснали, счупили му ребрата и оттам насетне вълците се отказали да помагат на кочовете. Думата „коч“ е турска, а на български значи „овен“.

Сега приложете закона: Ако две твои мисли се борят за преимущество, тогава какво ще постигнете? И то си има добрата страна. Аз мога да ви покажа: Тези овни, които се бият, като си удрят главите, те си разтърсват мозъка, за да могат да мислят. Като се борят тези кочове, те развиват умовете си. И на женските овце им пада мед на сърцето, понеже нещо хубаво излиза от тези кочове, които се борят. За любов се бият. Те не се изядат, само се побият. Видяли ли сте как се бият? Някой път се отдалечати се засилят, двамата и се удрят и се повдигат нагоре. По някой път има 5, 6, 7, 8 овни. И се наредили и започват най-първо най-старите. И десетте се изреждат. Когато първите се бият, другите си чакат реда. Щом се разс-

лаби главата му, той отскочи и другите казват: „Този не е от героите.“ Най-сетне остават най-силните. Те са герои. И овенът, който победи, тръгне пред овцете и всички овце тръгват с него. Аз съм ги наблюдавал. Човек, навсякъде, като направи нещо и после ходи със самоуважение, след като е победил. Те не са лоши работи. Онзи, който не разбира живота, той не знае защо овните се бият. Аз зная защо се бият овните. Колкото по-рядко се бият овните, толкова по-добре. Ако се бият на годината веднъж, то е на място, но ако всеки ден се бият, това е обикновено.

Законът е: Не трябва да има стълкновение. Докато има борби, човек не може да се развива правилно. Не може да прогресира. Някой път, имате стълкновение в себе си. Дойдеш в едно стълкновение със себе си. Някой път се гневите на Господа и казвате: „Няма да вярвам, толкова пъти се молих.“ Разгневиш се. Казано е: „Гневете се и не съгрешавайте!“ Когато умреш, ще останеш в тялото си и ще те заровят в земята. И други са около тебе и те оплакват. Ти седиш в гроба и не можеш да кажеш нищо. Като седиш 4-5 години в гроба, то струва хиляди години. Даже един ден да седиш, то е ужасно нещо. Ти си жив вътре. Пъшкаш и въздишаш, а онези плачат отгоре и казват: „Къде отиде?“ Ти казваш: „Тук съм.“ Та, умните хора трябва да живеят добре, та като дойде часът на смъртта, да излязат навън от тялото, да не се свързват с него. Някой път ще излезеш, но си вързан. Има една синя нишка на пъпа, която трябва да се скъса. Може да отвориш устата си, колкото и да излизаш през устата си, пак си вързан. Излизаш, но се връщаш назад. А трябва да излезеш и да скъсаш всичките си връзки и тогава ще бъдеш млад и весел. И старият тогаз, като излезе от тялото си, ще се подмлади. А пък, ако си свързан с физическото си тяло, ще носиш всичките си недъзи.

Аз като говоря за Любовта, подразбирам подмладяване, което носи светлина и топлина. Когато говоря за Божията Мъдрост подразбирам същото. А когато говоря за Божията Истина, подразбирам блаженство.

Аз не казвам, че този е лош, онзи е лош. От това гледи-

ще всичко онова, което Бог е създал, е за добро. Но в дадения случай за мен не е добро. Добро е завбъдеше. И псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах.“ Та сега всичко трябва да вършите за Славата Божия. Всичко трябва да вършите за Славата Божия и Неговата Правда. И всичко да вършите за Волята Божия. Славата Божия, Царството Божие и Неговата Правда и Волята Божия да са вашите идеи. И след като си работил за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия, тогава можеш да работиш за себе си. Тогава ще имаш благословение. Тогава Славата Божия ще бъде наша слава, Царството Божие ще стане наше царство и Волята Божия ще стане наша воля. Когато Славата Божия стане наша слава, Царството Божие стане наше царство и Волята Божия стане наша воля, тогава всичко, което желаем, ще се постигне. И животът ви ще се измени. Това трябва да бъде нашия идеал. И всеки един трябва да работи за това.

Вие казвате: „Да дойде Христос!“ Христос ще дойде, като работите за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия. Не казвам, че не работите. Някой път вие свързвате Славата Божия с вашата слава, вашето царство с Божието Царство и вашата воля с Божията Воля. Вие искате да пишат хората по вестниците, че сте писали нещо. То е много малка слава. Вестниците ще се изпокъсат и тези хора ще измрат. Когато сте били млади, за вас хората са говорили едно, а сега казват: „Какъв левент момък беше едно време или каква мома беше едно време, а пък сега каква е — едвам се движи.“ Казвам: Не си работил за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия. Човек не трябва да бъде такъв. Човек, като умира, да бъде млад. Всички ще остареете, за да се подмладите. Всички ще остареете, за да видите доколко сте умни, добри и силни. Та работете върху себе си. Проявете любовта си към Бога. Да бъдете благодарни на Бога, Който ни е дал живота. Духът, който е дал душата, ума, сърцето, тялото, което имаме — ние трябва да Му изкажем нашите благодарности. Ние още не сме живяли добре. Баща ти и майка ти са били проводници, но Онзи, Който ти е дал живот, е

Бог. Той е, Който ни е създал и Който се грижи за нас. Той има велики работи за нас. И Него, като не обичаме, кого ще обичаме! И ако във всеки човек виждаме живия Господ, ние сме на правия път. В някои хора Господ не може да се прояви. Той е в тях, но чака. Той не се налага. И тогава Господ се проявява като умираш. Ти си легнал и пышкаш. Той като дойде, ти казва: „Какво да те правя сега, синко?“ Един баща е казал на сина си: „Синко, не скачай, ще си счупиш краката и ръцете!“ Дойде след малко бащата и вижда, че двата му крака са счупени и му казва: „Какво да те правя, нали ти казвах?“ Бог ще ти даде нови ръце. Но докато ти турят новите ръце, какви страдания ще има. И сега турят изкуствени крака, но вие ходили ли сте с тях? Те хлопат. С хлопане не се ходи. Една мисъл, която хлопа, е изкуствена мисъл. Едно желание, което хлопа, е изкуствено желание. Една постъпка, която хлопа, е изкуствена постъпка. Мислите и желанията да не хлопат, да не тракат. Та желяз лицата ви да светят отвътре и вие да сте доволни отвътре. И после всички трябва да работим в света. Да се съединят всички хора в света. Само по този начин светът може да се оправи. Всички трябва да станем проводници на Божията Слава, на Царството Божие и на Волята Божия и да бъдем силни хора сега в света.

Добрата молитва

Ходихме на Мусала и там дадох едно изречение: Труден е Пътят на живота. В него се изразява Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина и Животът постига своето вечно предназначение.

2 Лекция от Учителя,
държана на 12 октомври, 1938 година,
София, Изгрев

ПОСЕЩЕНИЕ НА БОГА

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Изгрява слънцето“

Как трябва да се живее? — Това е най-голямото изкуство. Хората не са се научили как да живеят. Понеже има още милиони години да живеят, мъчно е да се каже как трябва да живеят. Понеже досега са живели като минерал, растение, риба, птица, млекопитающе и човек и още не са живели като ангел. Как да се живее добрият живот? Животът е свързан с човешката разумност. Трябва да дойдем до някои съществени работи. Вие всички се занимавате с детински работи. Искате да бъде животът ви лесен. Най-лесен е животът на децата. Седне в количката като генерал и майка му и баща му го развеждат. Те са модерни колички с четири колелета, с възглавничка вътре. Майката е облечена с шапка. Количката върви по особен начин. Постарому хващат количката отзад, а пък сега по модерному — отпред, а майката отзад. Вие сега искате вашите работи отзад ли да вървят или отпред? Някой път вие се спирате и казвате: „Трябва да се знае предназначението на числата — 1, 2, 3, 4, 5, 6 и т. н.“ Имате две очи. Какво трябва да направите с тях? Или имате две уши. Какво трябва да направите с тях? Или имате един нос. Имате едни уста. Тия органи ни въвеждат в известна област на природата. И когато зрението за пръв път се появило, това е било голяма радост в света — когато на слепите очите са се отворили, за да могат да видят. Това е било, както този телескоп с 5 метра диаметър, с който се откриват милиарди светове и техните пътища. Нима човек разбира всичко, което вижда? Има хиляди неща пред вас, които привличат вашето внимание, на окото ви. Окото не е ус-

воило например да гледа далеч. И ухото трябва тепърва да се учи. Колко неща има, които не сте чули! Вие чувате само обикновените звукове. И ако бихте чули други звукове, щяхте да гледате другояче на природата. И с вашия нос вие възприемате само някои ухания, на някои цветя. Но има особени ухания, които ако възприемате, щяхте да имате особени впечатления и особена култура. Някой път, вие употребявате особени храни. Разположени сте към това. Защо са свирепи зверовете? — Защото имат работа постоянно с кръв. Хванат някое животно. Виждат как тече кръвта. И с червения цвят, който постоянно виждат, те са се озверили. Едно животно така се озверява и у него се явява желание да се храни с месо. Сега вие казвате: „Отде накъде кръвта, червеният цвят, да действуват така?“

Ето една чашка червено вино. Вземаш една чашка. Най-първо ти е приятно. Казваш: „Дай още една чашка!“ После трета и т. н. След като изпиеш 10 чашки, ще дойде едно особено състояние на разположение. И някой след като изпие 10 чаши, ще запее или „Цвете мило, цвете красно“, или „Заплакала е гората“ или пък някоя любовна песен. Ако е стар, на младини как е живял, ще запее песен на някой герой. Как ще си го обясните? Значи, виното е подействувало. Но какъв е този елемент на виното, който е подействувал? И ако е широка главата му при ушите, ще иска да руши. Ще дигне чашата и ще я удари, ще я строши. Исква да покаже, че може. Ако главата му е широка отзад, той ще иска да се покаже, че е пехливанин, ще иска да се бори. И ще съблече палтото и ще каже: „Нека да излезе някой да се бори!“ Ако е развит умствено, той ще повдигне някой философски въпрос. Преди да пие вино не повдига такъв въпрос, но сега го повдига. Ако е поет, като пие, ще извади книгата и пише, пише! Сега има ли нещо лошо, че той изпива 10 чаши и напише нещо? Тогава виното става като един стимул на поета. Ако няма вино, няма и писане. Казва му някой: „Напиши нещо!“ Той казва: „Дай 10 чаши или най-малко една чаша!“ Но не е само виното, което им действува. Някой писател или поет запали цигарата и пише. Това дава един малък тласък на някои писатели, като запали

цигарата, пише. Има особени писатели, които без да пушат тютюн, не пишат. Има борци, които без да пият вино, се борят. Това са действителните герои. Пак има някакъв повод. Дал е той някому пари назаем и оня не му ги връща. И казва: „Аз ще стана съдия!“ И се бори. Или казал ти някой обидна дума. Все има някакъв стимул. Във всяко човешко раздразнение има някой повод. Питам: Ако дължи някой някому нещо, в какво се ди погрешката? Казва: „Взел ми нивата.“ Може ли той да ти вземе нивата и да я премести някъде? Иносказателно е това. Значи, обсебил е той нивата. Той обработва нивата. Тая нива е потребна на тебе. И вместо ти да я работиш, той я работи. Но единият заминава и другият заминава и нивата остава на техните наследници. Децата сега спорят. Едните казват, че тази нива е тяхна и другите казват същото. На кого принадлежи тая нива?

Та казвам сега: В живота кое е най-реалното, което вие имате? Единствената реалност, с която вие разполагате, това е вашето тяло. Това е най-голямата реалност. И ако вие не знаете как да се справите с вашето тяло, с тая реалност, вие ще видите, че с вашето тяло ще стане промяна. Защо умират хората? — Умират, понеже тия материали, от които са създадени техните тела, са взети под аренда. И следователно те си идват навреме и казват: „Платете! Имаме вложен капитал във вашата къща.“ Ти отлагаш, отлагаш, отлагаш и един ден идва смъртта. Смъртта не е нищо друго, освен че се дава на продан вашата къща и кредиторите идват и искат да си вземат припадащата им се част. Все има някаква загуба, понеже сте живели в тая къща и тя е остаряла, но все таки те се радват, че поне половината от капитала са прибрали.

Някой задава въпрос: „Не знаем ли какво нещо е умирането?“ Мъчна работа е да се умре, когато си вързан в къщата. Но когато не си вързан в къщата, тогава е много лесно, отваряш вратата и излизаш навън. Сега много хора са в затвора, в своето тяло. Боли те кракът — затворен си. Боли те главата — затворен си в тялото. Боли те стомахът — затворен си. Болят те гърдите — затворен си. Болят те очите — затворен

си. Всички болки показват, че не сте свободни. И тогава вие се утешавате с философията, казвате: „Така Господ дал.“ Чудно нещо! Кога е дал така? Господ ни най-малко не създава болестите. Господ ни най-малко не създаде главоболието. Ни най-малко не създаде болките в стомаха, в гърдите, в главата. Ние създаваме тия болки. Та казвам: когато казвам, че трябва да се живее, подразбирам един начин на живеене, в който да избегнем главоболието. Някой ще възрази така: „Има ли някой човек здрав?“ Там е злото! Какво трябва да се прави? Религията е една наука, която в миналото е имала за задача да научи хората как да живеят. Религията е била наука за човешкото сърце. После казвате: „Трябва да се работи!“ Работата е наука за тялото, понеже то трябва да се упражнява. Ако тялото не се упражнява, в него ще се зародят болезнени състояния, ще дойдат болестите. И най-после е дошла науката за мозъка, как трябва да се мисли. Например, ако ти мислиш само за пари, от сутрин до вечер, теб, в главата ти отстрани, ще изникнат рогове. На воловете как са порастнали роговете им? Те са мислили, че им трябва рога там. Воловете като мислиха как да станат силни, израстнаха им рогата нагоре. И като им израстнаха рогата, казват: „Сега вече имаме сила!“ Конете, след като мислеха дълго време как да станат силни, задните им крака станаха яки — да ритат. А пък вълците, мечките, като мислиха как да станат силни, като мислиха за устата си, зъбите им се проточиха и станаха яки и ноктите им станаха по-силни. Та каквото човек мисли, то става! На първо място вие ще кажете: „Ние толкоз пъти сме мислили! И защо някои работи не стават?“ Пита ме един ученик: „Да взема ли от лотарията един билет? Няколко години наред все вземам, понеже имам малко дългове да плащам. Печелил съм по 50, по 100 лева, но никога не съм взел крупна сума. Не съм платил дълговете си. Да взема ли?“ Казах му: „Зависи от твоето разположение.“ Той каза: „Ама право ли е?“ Щом вземаш е право! И щом не вземаш е право! Една сестра и тя ме пита: „Да взема ли билет?“ На нея ѝ казах: „Колко години вземаш?“ Тя няколко години все взема. И на нея не ѝ върви. Казах ѝ:

„Ако си взела досега [300] билети и всеки един билет струва по 100 лева, колко струват всичко? — 30 000 лева.“ Казах ѝ: „Значи, ако не беше взела 300 билета, щеше да спечелиш 30 000 лева. Тогава направи си една каса! Щом ти дойде наум за лотарията, тури парите в касата — 100 лева. Ти казваш, че нищо не ти се е паднало. Но туряй парите в касата! По 4 пъти на годината вземаш билети: 4 пъти по 100 лева — 400 лева. За 10 години колко ще станат?“ Някои вземат оттук и от странство. Можеш да спечелиш от лотария, но се изисква дълго време. Сега от тяхно гледище казват, че не е право да взема човек билет. Лотарията развива вярата! Ти вземаш един билет и не печелиш, но казваш: „Втори път ще взема и ще спечеля!“ И после пак така. Лотарията си има добрата страна. То развива едно желание. И ти мислиш, че все някак си ще се случи да ти се паднат 10 000 лева, 20 000 лева. Но ония, които са наредили лотарията, те са много по-умни. Аз, като правя своите изчисления, виждам колко са умни те. Като турят машината, с машината определят кои билети печелят. При лотарията най-първо повикайте едно седемгодишно дете, а не с въртене на машината да се определя кои билети печелят. Но вземайте различни деца всеки път. И това дете да бърка в шапката и да извади. И тогава ще е по-незаинтересовано, по-естествено. Има един закон, който регулира числата.

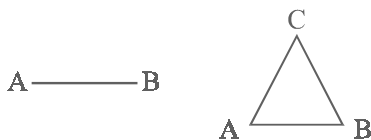
Сега вие ще попитате: „Да вземем ли билет или да не вземем?“ Който е сиромаш — да вземе, а който е богат — не му трябва. За мене законът е важен. Казваш: „Да ям ли?“ — Щом си гладен, яж! Щом не си гладен, не яж! Щом ядеш, да ядеш добра храна. Не яж какво да е! Питаш: „Баница да ям ли?“ — Ако е хубава, яж я! Ако не е хубава, не я яж! Питаш: „Ами коя баница е добра?“ — С прясно масло, с прясно брашно и с добро сирене. Не със старо брашно от четири месеца, от старо масло от четири месеца и от недобро сирене. Такава баница не яж! Направи се, че не си разположен. Тури някой повод, ако не можеш да откажеш.

Та казвам: Сега вие идвате сутрин на упражнения. Вие си туряте мисълта: „Какво съм спечелил досега?“ Някои от

вас са спечелили малко. Идването в класа, то е една лотария. Идвате тук. 50 седмици, 50 сутрини в сряда — значи 50 билета сте взели. И в неделя, като идвате, два пъти по 50 стават 100 пъти — 100 билета. И ония, които идват в петък, 50 пъти — 50 билета. То е 52 пъти, но аз турям кръгло 50 пъти. Та всичко 150 пъти — 200 пъти. От 200 пъти, какво може да спечели човек? Вие трябва да знаете как да комбинирате тия числа.

Досега вие сте работили. Искате вие да направите нещо. Преди няколко време дойде при мене един познат господин. Той ми каза: „Освободих се от своите слабости. Освободих се от слабостта си — пиенето. Бях закъсал. Казах си: От мене човек няма да стане. Но по едно време си казах: Или човек ще станеш или трябва да умреш! Трябва да се отучиш да пиеш! И скъсах с пианството. Освободих се и от слабостта си към жените.“

Той е направил само една линия: *A* — жените; *B* — пианството.

А другата опасност съществува — гордостта. Голяма е човешката гордост и човешкото тщеславие. Защото жените са на врата отзад, пианството отпред, на слепите очи, а горе е човешката гордост. Постоянно си недоволен от живота, критикуваш. Казваш: „Как така с мене да се обхождат така! Как светът да е направен така!“ При най-малките неудобства си готов да се нахвърлиш върху законите на природата, че нещата не вървят, както ти искаш.

Та казвам: Не е лошото в това!

Що е жената? — Тя е детето на мъжа. Мъжът е бащата. Той трябва да знае как да се обхожда с децата. Жената е мек елемент. За да имаш отношение към жените, трябва да знаеш как да се обхождаш. Всичката мъчнотия седи в това, че не знаеш как да се обхождаш с детето си. Да обичаш една жена,

това значи да обичаш детето си. Обикнал си една жена. Порано ти живееш[е] за себе си, а сега живееш за своето дете. Ти казваш: „Живея за една жена.“ Една жена не търси никакъв мъж. И един мъж не търси никаква жена. Той търси деца. А пък сега мъжът мисли, че ще бъде с нея щастлив. И тя мисли, че ще бъде с него щастлива. И казват той да обича само нея и тя да обича само него. Хубаво, но понеже има очи, и не знае как да упражнява очите си, и тя погледне друг мъж. И тогава — цял въпрос. Как смеяла тя да погледне чужд мъж? После, уши има човек. Господ му дал уши, за да се учи, за да слуша хубавите звукове. Той чул, че тя казала една любезна дума на друг. Какво от това? Какво лошо има в това? „Тя обича друг! Как тя смее да обича друг!“ Сега всичкият неморал произтича от лъжливата любов. Любовта досега не е направила в света нито едно престъпление. Всичките неща в света са станали от безлюбието. Там, дето няма любов, престъпление може да стане. Когато обичаш една жена, престъпление не може да стане! И когато обичаш виното, престъпление не може да стане. Когато не обичаш това вино, тогава! Ти, когато пиеш вино, не мислиш за виното, а за себе си. Ти мислиш, това вино да ти даде нещо. Пиеш първата чашка. Тя казва: „Повече не мога да ти дам.“ Виното ти казва, след първата чаша: „Стига ти толкова! Дадох ти това, което можех да ти дам.“ Първата чаша, каквото ти даде — това е, а пък другите чаши нищо няма да ти дадат. Ти ще се напиеш, ще изгубиш своето съзнание и ще имаш идеята, че виното ти даде нещо.

Вие трябва да се освободите от кривите възгледи за живота. Кой е правият възглед? Та разбирам любовта по следущия начин. Какво значи любов? Любовта не се занимава с бъдещето, нито с миналото. Вие може да разсъждавате за миналото, но Любовта се занимава с настоящето и с малките величини. Ако искаш оня, който те обича, да те направи богат, ти се лъжеш. Ти не разбираш любовта. Оня, който те обича, той само ще те нахрани, ще ти даде обед. Или ти пъгуваш. Имаш един товар. Той ще ти вземе половината от товара или ще ти даде една чаша вода.

Любовта се занимава с малките величини. Онзи, който те обича, ще ти каже: „Ще оздравееш!“ И като ти каже, онзи, който те обича: „Ще оздравееш“, ти ще оздравееш! И така можеш да познаеш кой те обича! Можете да направите един опит. Това не е абсолютно вярно, но относително е вярно. Отиваш при някого и му казваш: „Имам една болка в краката. Как мислиш? Ще оздравея ли или няма да оздравея?“ Ако той каже, че ще оздравееш и ти оздравееш, обича те! Ако не оздравееш, не те обича. Или ако някой ти каже, че мъчно ще оздравее кракът ти, той не те обича. Но ако ти каже, че ще оздравее и оздравява, той те обича. Ти ще отидеш сега, да направиш опит и ще кажете: „Той не ме обича!“ Онзи, който казва, че ще оздравееш и оздравяваш — неговото съзнание, свръхсъзнание, подсъзнание и самосъзнание са будни. Има нещо будно в него. Той казва: „Да му оздравее кракът!“ Той работи. Той съдействува. А пък друг някой казва: „Ще оздравее.“ Но си казва: „Мен не ме интересува това. Болестта му е на мястото си. Хак му е дошла болестта! Той е един луд кон. Свързан е малко.“ — Той не те обича.

Една друга млада сестра ми казва: „Нещо ми казва, че това, което мислих, няма да го бъде.“ Тя иска да бъде певица. А пък нещо ѝ казва: „Твоята е свършена!“ Рекох ѝ: „Вярваш ли?“ Казах ѝ: „Ще станеш певица. И ако не станеш певица, ще си заминеш още като млада. Ще станеш певица, защото Господ те е пратил да станеш певица и горко на главата ти, ако не пееш!“

Който е роден за певец — да пее! Който е роден за поет — да пише! Който е роден за добро — добро да прави! Горко ти тогава, в света ако не правиш добро. Затова си роден! Ти казваш: „За какво съм пратен?“ Роден си да слушаш. Роден си да гледаш. Роден си да помиришваш нещата. Роден си да похапнеш. Роден си да кажеш сладки думи. Роден си да попишаш. Трябва да упражняваш ръцете си и краката си. Роден си, за да опиташ доброто, за да опиташ правдата, за да опитах хубавите неща, които Бог е създал. Родени сме, за да кажем хубави работи, да излязат те от устата ни — да кажем, че

всичко в света е добро.

Ние казваме, че всичко в света е за добро. Има два начина в разбирането на доброто. Казват, че природата е създала всичко. Не, природата всичко не е създала. Ако турим под думата „природа“ — Бог, тогава е вярно. Ако разбираме природата, като резултат на друга някаква сила — Бога, тогава тя съдържа създадените неща от Бога. Ние трябва да се съобразяваме с реда на природата, със законите ѝ. Ако нарушаваме законите ѝ, ние не трябва да очакваме, че тя ще направи нещо за нас. Например, слънцето отива към южното полушарие. Колкото и да се молим — слънцето си отива. Нали сега ще имаме три месеца есен и три месеца зима. Но трите месеца зима, вие не можете да ги съкратите. Трите месеци ще бъдат зима. Този въпрос земята ще го разреши. След тия три месеци ще дойде пролетта и тогава всичко ще се измени.

Вие имате някои неприятности във вашия живот. Това е зимата във вашия живот. Но казвам: След три месеца зимата ще си отиде! Вие може да направите една погрешка: като дойде зимата, вие легнете, като млекопитающите, които имат зимен сън, и заспите. Като се събудиш, дошла е другата зима. Събудите се и виждате, че [е] зима и казвате: „Не върви тая работа!“ И пак легнете да спите. Събудиш се, пак зима. Дошла е другата зима. И казваш пак: „Не върви тая работа!“ Ще спиш само три месеца!

Тогава питат: „Колко часа трябва да спи човек?“ Някои поддържат 6-7 часа, 8 часа за децата. Три часа ще спиш за зимата, три часа ще спиш за пролетта, три часа ще спиш за лятото, три часа ще спиш за есента — 12 часа. Ако спиш 12 часа, тогава ти нищо не си придобил. Според мене, най-естественото е да спиш три часа само зимно време, а пък щом дойде пролетта, да си свободен — да няма спане. През лятото и есента също. А пък щом дойде края на есента — пригответи се да спиш. Цяла зима ще спиш. От годишните времена може да се види какво може да се прави.

И даже и учените, и адептите, и светиите са правили тия грешки. Ако си прекарал един много щастлив живот, като

дойдат дните на изпитанията, забравяш всичко. И не можеш да си обясниш защо е дошло изпитанието. А пък то, ако няма изпитание, ти не можеш да минеш от един свят в друг. Ти не можеш да смениш вътрешните си състояния. Без изпитание човек не може да прогресира. То е смяна на състоянието. Например както един чиновник, когото уволняват от една служба, за да го назначат на друга, по-горна служба, могат да те уволнят и след 6 месеца пак да те назначат. След всяко уволнение те назначават на по-висока степен. Детето сега е на служба. Възрастният е на по-висока служба. После идва службата като стар. И като го назначат на по-висока служба на старини, той казва: „Да беше това на млади години!“ Службата на стари години не се дава на млади години. И това, което е на млади години, не се дава на стари години. И децата правят това заблуждение. На младите години искат да добият това, което се дава на стари години. Та едните искат да станат стари, а пък другите искат да станат млади.

Виждам, че някои от вас сте млади, някои сте възрастни, а други сте влезли във високата служба. Имате вече и кръстове за храброст. Имате известни награди за вашата служба, която сте имали. После, имате диплом, даден. Сега още какво търсите? Сега ви е дошло на ума да напуснете земята и да отидете в небето да живеете между ангелите. Много мъчна работа! Това не е по лицеприветие, а по достойнство. Значи, за да отидеш да живееш между ангелите, трябва да имаш тая мъдрост, това знание и тая обхода! Като отидеш между ангелите, какво ще ти говорят и като ти говорят, какво ще разбереш? Например, един ангел, като ти каже, че те обича, веднага той ще светне. Ако в небето някой ти каже, че те обича, той веднага ще напусне небето и ще отиде при всичките ти роднини да им помага. Той ще светне и ти ще се чудиш, къде отиде той. Понеже те обича, той отива да помага на всичките тук. Той знае, че твоето състояние, горе на небето, на дървото зависи от състоянията на тия долу, на земята. Вашето състояние на дървото, зависи от корените долу. Всички твои приятели долу, това са корените на твоя живот. И ако тия корени

боледуват, ти не можеш да бъдеш щастлив там.

Някои казват: „Да се освободим от грешния свят, да отидем горе, да бъдем щастливи.“ Вие имате, за земята, едно много лошо понятие. Земята мъж ли е или жена? Как мислите? (*Жена.*) И то най-благородната жена, която съществува в слънчевата система. Всички, които идат при нея, идат да се учат. Тя е най-благородната и страдаща жена. При нея идат всички, които са непоправими в другите системи, за да ги възпитава. Тя от сутрин до вечер мисли, как да ги възпитава. Всички деца, които идат при нея, са недоволни и крамолници. Имат си свои разбирания. Казват ѝ: „Трябва да ни направиш щастливи! Ние защо дойдохме тук?“ И тя не може да се кара. Тя не се кара. Тя на всички обещава. И казват ѝ: „Колко обичаш да се грижиш за нас, да ни забавляваш!“ Някои я наричат „майка“. Майка е, само че тия деца, които са при нея, тя не ги е родила. Сега ви казвам една мисъл, която е вярна в същност.

Всички вие, които сте дошли на земята, да имате едно нейно качество. Да бъдете търпеливи като земята, не дълготърпеливи. Каквото и да ѝ вземат, тя си търпи, нищо не казва. Донякъде, ние изучаваме характера на земята. Тя самата е нещастна. Вие искате сега, при нещастната земя да бъдете щастливи. Това е немислимо. То е все едно да отидете при един беден човек, който няма нищо и да искате той да ви гощава с баница с масло и пр. Па и кокошки няма да ви заколи.

Сега, другото възражение, което се прави, е: „Какво означават външните условия?“ Трябва да има условия, за да се живее. Условия, извън Живота, няма. Животът сам е условие за себе си. Вземете например тревата — тя е едно условие за овцата. В тревата има един по-нисш живот и овцата взема от него и живее. Та по-нисшият живот е едно условие за овцата. И овцата е по-нисш живот за човека и той изяжда овцата. И човек е по-нисш живот спрямо други същества. Животът се прелива. Щом ти изядеш овцата, тя идва в теб. Тебе други изяждат. Какво ще стане най-после? Казват, че всеки човек, който е умрял, е отишъл при Бога. Хубаво нещо е, но аз виждам, че той не е отишъл при Бога, но е отишъл при коре-

ните на дървото. Тия листа ще изгният и тогава този живот ще вземе тия материали и ще изкара нещо ново. И тия листа пак ще се качат горе. Това става по закона на прераждането. Вие сте умрял. Къде сте? — Там долу. Къде е Раят? Горе или долу? Къде е раят на сухите листа? Не долу в корените, но в повърхността, долу до дънера на дървото. Там е раят. И къде ще бъде вашият рай? — При дънера. И онзи свят, и Раят, това е място на същества, които се обичат и живеят заедно. И следователно, вие, щом умрете, те ще ви привличат при себе си. Ако вие сте живели съобразно техните закони, те ще ви привлекат и ще бъдете щастливи. И всичките ваши нужди, те ще задоволят. И самите вие ще изпълнявате вашите функции, които ви са дадени. Някой казва: „Какво мога да работя аз!“ Аз гледам много сестри, които от 10-20 години стоят и казват: „Не знаем какво да правим!“ Те нищо не са направили досега. Те за ръката си нищо не са учили. Защо са петях пръста, не знаят. Казвам на една стара сестра, когато беше по-млада: „Ти трябва да бъдеш една отлична певица.“ Тя каза: „В друго някое прераждане.“ И в този живот тя можеше да пее. Тя очакваше в друго прераждане.

Аз съм правил много опити по пение, да пея правилно. Изучавал съм нотите една по една. И като ме заболи някъде и имам неприятност, то като взема правилно тона, неприятността се махне. Защото хармоничните тонове премахват всички противоречия. Например, имате една мъчна задача и ако можете да изпеете правилно тона „ми“, ще проблесне нещо в ума ти и ще разрешите задачата. Ако вземете вярно тона „фа“, то всичките ви материални работи ще се оправят. Ако материалните ви работи не се оправят, това показва, че не можете да изпеете правилно „фа“. Ако не можете да мислите правилно, „ми“ не можете да вземете правилно. Ако не ви се работи, „ре“ не можете да вземете правилно. Ако нямате хубава обноска, „сол“ не можете да вземете правилно. Ако не знаете как да постъпвате правилно, „ла“ не вземате правилно. Ако пък не знаете как да се молите, „си“ не вземате правилно. Никога не можете да вземете правилно „си“, ако нямате едно

религиозно, духовно разположение.

Щастливият живот е живот на музиката. Вие казвате: „Остаряхме.“ Вие само си въобразявате, че сте стари. Като сте стар, какво знаете сега? Какво знаете за Любовта? Аз много се интересувам за любовта. Вие, старите, може да ми дадете нещо от вашата архива за любовта. Какво знаете за любовта? Например, как започва вашата любов? Някой казва: „Срамота е да се говори.“ Винаги онези, които се обичат, се срещат вечерно време. Защо? Понеже в любовта двамата, които се обичат, те си образуват светлина. И затова те не се нуждаят от слънцето. Като се съберат, всичко е наоколо светло. А сега горките ходят в тъмнината и се спъват. Няма я любовта тогаз. А пък, като се съберат и има светлина, тогава има любов. Щом има плач, сълзи, тогава няма любов. В любовта няма нещо скрито-покрито. Там, дето всяко нещо е скрито-покрито, любовта я няма. При любовта има светлина и салонът е добре отоплен. Сега има някои, които ни обичат. Не сте вие, които обичате, но тия, които образуват тая светлина. И благодарение на тяхната любов, ние, като дойдем тук, тя ни свети. И за тази любов ние плащаме 7 лева на киловата. С киловати се продава енергията на любовта. Когато от Америка ти пратят някой плат и ти вземат по-голямо мито, ти се отказваш. Та често любовта, която изпращат от другия свят, заради митото [я] спират на митницата. За в бъдеще вашата любов трябва да минава по въздуха, а не по железниците. Да остане сега следната съществена мисъл: Ти не можеш да обичаш, докато не знаеш как да дишаш. Помнете това! И Бог, Който е обикнал човека и е вдъхнал в неговите ноздри първата вдишка. Бог е учил човека как да възприеме Неговата Любов. С първото дишане човек е възприел това. Тук, преди два вечери, мисля, че в сряда вечерта, в салона, дадох едно кино — какво са правила нашите хора на Рила (*В неделя вечерта.*) Заинтересува ме как правихте тези упражнения горе. Като видях, как правите тези упражнения, аз се засрахих. То е такава разбъркана работа! Когато едните си дигат ръцете нагоре, другите ги свалят надолу. Няма хармония. Не може да се смене такава не-

що на кино. То е посмешище. Всички, като дигат ръце, като един човек трябва да дигат. А пък сега. Един нагоре, а друг кляка донякъде. Някои вървят криво, няма равномерност в движенията. Не се правят така упражнения! То е престъпление! Като правиш едно упражнение, то е за Господа. Господ те гледа! Теб те е страх да си дигнеш ръцете нагоре. Той ти е дал тия ръце. Онова дете, което не може да стигне клона, какво прави? — Проточи си ръката. И ти ще си проточиш ръцете надалеч. Ще направиш едно движение нагоре до крайния максимум, ще хванеш този клон, няма да го снемеш изведнъж, но полеска-лека ще го снемеш и ще вземеш нещо от него. И това, което си взел, трябва да го оцениш. С всяко едно движение, което правите, вие произвеждате вече в невидимия свят известна реакция. Известна енергия трябва да ви се даде. И ако това, което ви е дадено, не го вземете, ще се ползват други. Някои казват: „Упражненията не са за нас.“ А пък някои са набожни и казват: „Господ с такива работи не се занимава.“ Той, като набожен, ходи като голям аристократ. Оставете се от това! Духовният човек е едно дете, разумно дете. Ще дойде и ще каже: „Мога ли да направя нещо за вас?“ Като отидохме на Мусала, всички бяха братя. Едни казаха: „Да се пазим да няма сестри, а само братя.“ Казах: „Хайде, нека да бъде така!“ Защото, ако дойде една сестра, ще иска втора, трета и пр. Ще има спор. Те казаха: „Ние ще тръгнем рано и няма да ни видят — в три часа.“ — „Съгласен съм.“ А пък, като тръгнахме, целият клас ни видя. Отидохме на Мусала, но не можахме да се освободим от сестрата. Едно 6 годишно дете дойде при нас. Каза „Добър ден!“ и седна насреща ми. Всички бяха обърнати към слънцето — гледаха го, а пък момиченцето се обърна към мене и ме гледаше. Казах на братята: „Сестрата дойде.“ И тя си даваше мнението. Тя каза: „Майка ми познава всичките тези, от новото учение.“ Попитах я: „Тя дъновистка ли е?“ — „Не зная дали е дъновистка, но ги познава.“ Прочетохме една глава от Евангелието, прекарахме малко в размишление, а тя стои и гледа. Баща ѝ, майка ѝ от наблюдателницата се стеснявали да дойдат. Момиченцето ни каза: „Заповядайте в

наблюдателницата!“ Стояхме там до два часа след обяд. Готвиха ни там. Наядохме се. Казах: „Сестра нямаше да има, но без сестра не може.“ Казах на братята, че законът е: Не може да се освободим от сестрите!

Та казвам, ние не можем да се освободим от Любовта. Не можем да се освободим и от Мъдростта, но не можем да се освободим и от Истината. Ние трябва да съгласуваме онези неща, които Бог е наредил. Има една дисхармония, която зависи от нашите разбирания. Онова, което Бог е наредил, трябва да го приемем на драго сърце. Погрешката на някои сестри е там, че те, като дойдат, изискват особени права. Какви особени права искат? — Искат обхода. Тя не може да диктува, каква обхода трябва да имаме към нея. Някой казва: „Не ме посрещнаха добре.“ Възприеми нещата така, както те посрещат. Това малкото момиченце, след като четох, почна да си дава мнението. Аз бих могъл да му кажа: „Ти мълчи там!“ Но аз я погледнах хубаво и си казах: „Ти си много добра.“ Тя го разбра и все мен гледаше. На слънцето не гледаше, а мен гледаше, аз как възприемам слънцето.

Та казвам, вие, като дойдете в живота, ще гледате лицето на Бога. Няма да гледате как изгрява слънцето, но Онзи, Който е създал слънцето. Като отивате при Бога, няма да гледате Неговата свещ, а ще гледате Него. Той има хиляди свещи с по-голяма или по-малка светлина. Та, всички трябва да имате едно желание — да служите на Бога, понеже, със служенето на Бога, вие ще постигнете всичко онова, което желаете. Както сега служите на Бога, това не е служене на Бога.

Моето правило е: Аз като видя, че едно камъче не е на място, вземам го и го турям на място. Аз виждам Божествената енергия в него. Почитам Божествената енергия в него. Казвам: Бог и за него мисли! И ще го туря на място. Виждам едно листче хартия, ще го туря някъде да не го тъпчат хората. В дадения случай, аз турям този лист на място, понеже, като го туря на място, то и в мене някой окапал лист ще се тури на място. От всинца ви се изисква малко по-другояче да мислите. Вие всинца стоите и мислите за погрешките на хората. Онези,

които изучават хората, ще видят дефекти навсякъде. Например, носът на някого не е добър, на някого очите играят, някой мижи и клепачите му се мърдат, на някого устата му се мърдат. Устата трябва да се мърдат, когато говори човек. Устата на някои показват, че чувствата ви са подтиснати. Някой път очите ви показват, че мисълта ви е подтисната. На някои носът показва, че не възприемате нещата правилно. Линията, която образува носът, показва състоянието на вашия ум. Всичко това е една книга, която трябва да се чете. Погледни очите си и си кажи: „Господ ги е направил!“ Вземи едно огледало. Много е мъчно човек да запомни лицето си. Не искам да запомните вашето лице, но обърнете внимание на някоя хубава черта. Понеже Господ не иска да остане в нашето съзнание една изопачена фигура. Онези лошите работи да не ги държите в ума си. Хубаво е да имате едно огледало и да се оглеждате. И да виждате в лицето си работи ли Бог над вас и да пазите това, което Бог е създал във вас. Ние, с нашия нередовен живот, с нашите мисли и чувства, покваряме лицето си, очите си, ушите си, ръцете си и пр. Тук, преди няколко дни, гледам един млад момък, когото отдавна познавам, гледам че лицето му е променено. Виждам в лицето му вече сенките на един стар човек на 85 години. Преждевременно е остарял. И зная причините защо е остарял. За да се подмладява човек, той трябва да мисли и чувства правилно. Ти седиш и си недоволен. Казваш: „Къде е Господ?“ В дадения случай нещо ти казва: „Бъди малко търпелив!“ Сега, тези работи, като казвам, не искам вие да кажете: „Колко хора сме!“ Не, но не бъдете лековерни. Някой ще дойде и ще ти каже: „Много сте даровит.“ Всички сте толкова даровити, но жалкото е, че не сте работили върху вашите дарби. Какви ли не таланти нямате. Някои от вас чакате за друго някое съществуване. Че за друго съществуване нещо друго е определил Бог. Но работата, която [е] за сега, какво ще правите с нея? Някой човек е длъжен да посети в живота си хиляди души и да им направи добро. Длъжен е да каже на хиляди души, онеправдани, че тяхната работа ще се оправи. Или хиляди души нямат разрешение на някой

въпрос и той да им каже, че ще се разреши този въпрос.

Някои казват: „Тук не ми е удобно жилището — не е хубава къщата. Не гори печката. Нямам дърва и печка.“ Казвам, вие не сте от най-бедните. Заякът каква печка има и какви въглища има или лисицата или малките птички, те имат ли апартамент? Птичката влезе някъде и на другия ден излезе и пее. Ето един веруещ, колко е доволен! Птичката казва: „Днес слава Богу изкарахме. За утре ще видим какво е определил Бог за мен.“

Това, което чувствуваш, мислиш и правиш, то е реалното в света. Ти не мисли, че това, което е отвън, че в него е щастието. То е отражение. Отраженията са хубави работи. Вие сте, да кажем, фотографирани. Не мислете, че фотографията е реална. Реалността сте вие. От тази реалност хиляди клишетата могат да се образуват.

Вие казвате: „Ние сме от новото учение.“ Радвам се, че сте в новото учение. И аз искам всички хора да бъдат от новото учение. От новото учение, като казвам, разбирам хора, които да мислят добре за Името Божие, да мислят добре за Царството Божие и да мислят добре за Волята Божия. Това е най-първото. Това не е заради мен. Това е заради вас. Ако вие живеете добре, добре е за вас, но същевременно добре е и заради мен. И ако аз живея добре, най-първо е добре за мен, добре е и за вас. Защото ако изворът извира от планината, тая вода няма да остане за самия него, но тя ще помогне на всички растения, покрай които минава. Та ще се научите да живеете колективно. Досега сте живели всеки за себе си. Така успех не можете да имате. Ние влизаме в колективния живот и колективните условия са, чрез които светът ще се оправи. И ако вие сте в невидимия свят, ще видите, че Бог никога не се явява сам. Бог всякога се явява като множество и Той съставлява центъра. И всички ваши добродетели трябва да се съберат на едно място, всички ваши мисли. Казано е: „Дето са събрани двама или трима“, дето са добродетелите, там е и Бог. Дето ги няма добродетелите, там сте вие. А пък там, дето са вашите добродетели, там е Бог. Та, трябва да работим

върху добродетелите, за да дойде Господ, за да дойде Господ при добродетелите. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога!“ Онзи, в когото всички добродетели са събрани на едно място, Бог е там. Чистотата е вратата, през която всички добродетели са минали. Затова трябва чисто сърце. Не могат да дойдат добродетелите в човека, докато той не е чист. И в живота е така. Когато ние имаме да приемем някой гостенин, ще измием всичко, ще измажем къщата, всичко ще бъде чисто. Затова трябва чистота, за да дойдат нашите приятели между нас и добродетелите, с тях ще дойде и Господ. И като бъде Господ в една къща, тая къща ще бъде благословена за хиляди векове.

Желая, като ви посети Господ, да бъдете благословени вие и целият ви дом, през всичките векове на бъдещето.

Добрата молитва.

Да остане мисълта: Вие имате много голям успех, много големи придобивки, но тия придобивки, за да останат във вас, трябва едно условие: Вие ще имате благото на тия придобивки само като дойде Пълният лъч на Бога и тогава ще бъде всичко на място. Дотогава всичко, каквото сте придобили, можете да го изгубите. Вие сте много богати и ако не дойде Господ, ще ви оберат и ще останете беден.

Та казвам, пазете се да не ви оберат!

3 Лекция от Учителя,
държана на 19 октомври, 1938 година
София, Изгрев

ЕСТЕСТВЕНИТЕ ВРЪЗКИ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Печката си дава мнението. Особено мнение. Усещам нейното влияние. Само че на печката сърцето е малко хилаво. И вследствие на това, както виждате, има малко студ. Не е разположена толкоз. Коя е причината, сега, на тая работа? Когато туристите отидат на планината и гледат най-високия връх, у тях се заражда чувството да отидат там, но докато се стигне до най-високия връх, през колко пропасти, през колко мъчнотии трябва да се мине! Някой път и в живота, за да се постигне един човешки идеал, това е пак изкачване на един висок връх. Някои мислят, че е много лесно. И най-малкият идеал е пак един доста висок връх!

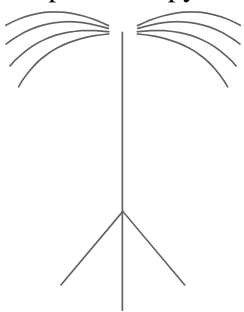
Например, някои от вас, приличате на нашите сестри, които тръгнали, като млади моми с тънки чорапи да посрещат своите възлюбени и то на планината горе. С тънки модерни чорапи! Не вълнени, а копринени и с обуца модерни, а не туристически. Като отишли на планината, казват: „Вълнени дрехи, вълнени чорапи! Обуца!“ Сега вече, разбират какво трябва.

Та казвам, често хората тръгват в живота така, мислят така да влязат в живота. Животът е планински връх и то не само един връх, но множество високи планински върхове!

Тема нямате, нали? Ако ви се даде една тема, някой ще има неразположение. Най-първо една тема не може да се развие, понеже няма възглед и дърва. Трябва да се преодолеят мъчнотиите в живота. Какво значи една мъчнотия? Вземете думата „поли“. Ако на български кажат „поли“, той ще разбере едно нещо, а ако кажат тая дума на гърка, той ще разбере друго нещо. Откъде произлиза думата „поли“? От български

или от гръцки? Тая дума нито е българска, нито е гръцка. Една къща може да е на Ивана, на Драгана, но всъщност не е нито на единия, нито на другия, понеже тоя материал не принадлежи на тях. Те са стопани, но временно живеят в нея.

Вие имате каквато и да е идея и казвате: „Аз имам една нова идея.“ Кой от вас има една нова идея? Че тая идея имат всички! Ти казваш: „Аз съм добър човек.“ Тая идея твоя ли е? И друг казва: „Аз съм добър човек.“ Какво разбирате вие, сега, под тия думи? За да бъде човек добър, най-елементарното понятие е: той трябва да ходи много правилно. Човек, който не може да ходи правилно, не може да бъде по никой начин добър. Изящен трябва да бъде, че като върви, да не тъпче нищо, да не прави никаква пакост, нито [на] една трева, нито [на] едно животинче. Тъй трябва да бъде будно съзнанието му! Ако вземем това за мярка, колко от вас сте добри? Не че по природа сте лоши, но не можете да ходите правилно. Да допуснем, че тая линия е равнодействующа. Вие ще кажете, че имате тук един триножник. Някои хора, като тръгнат с левия крак, правят по-големи крачки, а пък с десния по-малки. У някои хора десният крак е по-силно развит, а левият е по-слаб, а у други е обратно. У някои лявата ръка е по-силно развита, а дясната по-слаба, а у други е обратното. Някои ще кажат: „Тъй е роден.“ Тая ръка, която е по-развита, е повече хранена, пращана е повече кръв към нея. Не само това. Ако разгледате човека, едната страна на човека е по-развита. Например едното око му е по-хубаво развито, по-меко, а другото е потвърдо, по-грубо.

На тоя триножник, представете си, че имате отстриани, горе, две линии, които представляват двете вежди. Ако тия линии вървят хоризонтално, показват един характер. Но могат да бъдат наклонени надолу.

Сега вие седите и мислите, че като отидете в оня свят, ще видите ангелите. Че ангелите са същества разумни! И по

форма, и по лице. Ушите им, веждите им, устата им са така изящни, че ако вие бихте видели такава една форма, не щяхте да я забравите. Като срещнеш един ангел, няма да видиш една мумия. Но всичката интелигентност, всичкото сърце се изразява по лицето. И като гледаш 250 години лицето му, ще мислиш, че само 5 минути си го зърнал и ще кажеш: „Чакайте, не съм го виждал още!“ И ако дойде някой човек тук, на земята, за колко минути може да ни гледа? След като ни гледа 1-2 часа ще каже: „Дотегна ми – няма нищо важно! Обикновено лице. Набръчкано лице.“ Това какво показва? Какво показва набръчканото лице? То показва, че човек се е тревожил, че хляб няма, обуща няма. Тревожи се, че къща няма, че нивите му не дават, че децата му го тревожат, че приятелите му го тревожат, че криза имало, че загуби имало, че не живее добре с другарката си, с баща си, с майка си. И всичко това ще намериш, оставено на лицето! Той казва: „Имам поне опитност.“ Каква е опитността му? На какво ще се спрете сега, кажете кое е важното? Например някои от вас колко езици знаете? Някои от вас знаете 2-3-4 езика, а пък някой - едвам български език и не го е изучил добре.

Когато в тая фигура линията горе е хоризонтална, това показва един по-уравновесен характер, а пък колкото тая линия се изкривява надолу, увеличават се желанията на хората да постигнат нещо, а пък нямат възможности. Например, седи някой човек, който е преминал 50-60 годишна възраст и съжaliaва, че на младини не е живял така както трябва. И казва: „Трябваше да живея малко по другояче!“ Например не е ходил на хорото. Той съжaliaва, че като млад не е играл на хоро, не си отживял, а пък сега станал стар човек и седи и съжaliaва. Друг пък, всъщност ходил и ял и пил и съжaliaва сега, че много ял и препил. Казва: „Не трябваше!“ Единият съжaliaва, че не е ял и пил, както трябва, а пък другият съжaliaва, че е ял и пил повече отколкото трябва. Сега, каква е мярката? Има мярка. Значи в нашия живот има една светлина, има една основна мисъл, която диктува, като как трябва да живее човек. Всеки един от вас трябва да дойде в тая светлина. Вие не мо-

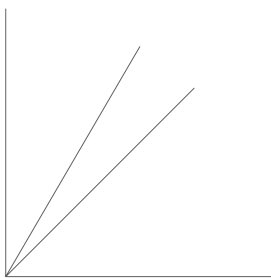
жете да имате възвишен, идеален живот, ако нямате един образец. Например искаш да бъдеш красив, но каква е формата на едно красиво лице? Какъв е идеалът ти за едно красиво лице? Защото ако лицето ти е валчесто като месечината, ще имаш характера на месечината. Ако лицето ти прилича на слънцето, ще имаш характера на слънцето. Слънцето и месечината са два образа малко по-достъпни. Другите планети не ги знаем какви са.

Най-първо вие трябва да си съставите една вътрешна идея. Какъв е бил, например, образът на Христа? Христос е носил някои черти на месечината. Носил е и най-добрите черти на Слънцето. Носил е и някои черти на Венера, най-добрите черти на Венера. Защото, ако говорим за Слънцето, трябва да имаме оная разумност да оценяваме живота. Слънчевите типове оценяват живота. А пък ония хора, които имат лицето на месечината, в тях има голямо въображение. Много естествено е, че те имат това въображение, понеже, като имаш характера на месечината, понеже ще имаш несгоди отвън, тогава ще работи в тебе въображението — ще си въобразяваш, да имаш една хубава стая, печка, столове, маси, килими, хубаво легло, юргани мекички, с пух вътре. После седнеш и натиснеш звънеца: дрън — и иде слугата: „Какво [ще] заповядате, господарю?“ — „Дайте малко топла вода да си измия ръцете.“ После, искаш обувката. И ще стане слугата и ще ти ги тури на краката. Ще му кажеш: „Внимавай, хубаво да ги свържеш!“ И после казваш: „Не ги свърза хубаво.“ Той пак ги свърже. Казваш: „Не става така! Съседите ще видят!“ Половин час му взема, да му върже слугата обувката. След това, като стане, гледа си краката и му е приятно, че са хубаво вързани обувката. Не е лошо, хубаво е това. Хубаво е да си гледаш краката, защото щом си гледаш краката, гледаш си доброто. Често човек трябва да поглежда краката си. Както виждате, аз сега съм с много модерни обувки. През зимата аз на Черни връх мога да отида с тях, и на Витоша.

Студ има за онзи, който не разбира. Какво нещо е студът? Всеки, който не обича студа, трепери, а пък който го обича,

той е разположен. Той казва: „Приятно ми е, хладинка има.“ Като обичаш студа, хладинка има. Нали лятно време ти е приятно хладинката, като духне вятърът? И горещината, като не я обичаш, тя те изгаря, а пък като я обичаш, ти е приятно.

Та, всичките противоречия, които съществуват в живота, показват, че има някакъв дефект в нас. Има едно неразбиране в ума или едно неразбиране в сърцето. Но казвам: Има една мярка. Ако вземеш челото на човека, това е една мярка за умствения живот на човека. Ако вземеш човешкото лице, под носа отдолу, това е една мярка за сърцето на човека, за ония възвишени чувства. А пък със скулите се мери устойчивостта на човека, доколко човек е устойчив, можеш ли да разчиташ на него. Ако разгледаме жълтата раса, китайците, у тях тая широчина е чрезмерно развита, те имат голям устой, но в умствено отношение не са развити. Умственият живот на китаеца не е развит. Липсва му доста. Някой път вие чувствувате, че ви липсва нещо. Както когато имате една стая, и стаята ви е малка, само 2 на 2 метра. Не можете да усещате разположение. Малка е стаята ви. А пък, някой път, стаята ви е много голяма и пак има едно съотношение. Та, у човека има една мярка, да знаеш колко трябва да бъде стаята ти. И не само колко трябва да бъде надлъж и на широчина, но какъв обем трябва да има. Този салон, както е построен, трябва му още три метра височина, за да бъде хармоничен. На дължина и на широчина донякъде е добър. А по отношение на идеята за приемане на светлината, можем да кажем, че държи първо място. Възприема много светлина. Но височината не е достатъчно голяма. Трябваше му и малко по-голяма широчина. Ония,

които са го правили, не са мислили, направили са го без идея. Пък и малко салони има, които са направени с идея. За да направи с идея един салон, човек трябва да има правилно сформировано лице и череп с развити центрове.

Ние имаме идеали, непостижими. Някой казва: „Като отидем на небето.“

Как си представяте, вие, небето? Когато говорите да отидете в градината, подразбирате какво ще гледате в градината. Най-първо ще видите ония, насадените хубави дървета, цветя, пътеките, може да има езерца. Има места за занимание. Или когато кажете да се отиде в библиотеката, какво подразбирате? Зданието ли ви интересува или книгите? — Книгите! Тя ви интересува доколкото е богата.

В нашия живот кои неща трябва да ни интересуват? Три неща има, които трябва да интересуват човека: животът, знанието и свободата. Свободата ние трябва да я приложим най-първо на своите удове. Краката ти трябва да бъдат така свободни, че като вървиш, да ти е приятно. Вие вървите, някой път и не мислите. Тръгнал си някъде, но не мислиш за краката си ни най-малко. Ти мислиш за идеи, които нямат нищо общо с живота. Да кажем, че сега температурата е спаднала на 3-4 градуса под нулата. Ти казваш, че е станало студено времето. Но не казваш кои са причините, че температурата е спаднала. Студеното време е всякога мярка на човешкия егоизъм. Колкото хората, животните, растенията стават по-егоисти, толкова времето става по-студено. Колкото е по-отворено сърцето, толкова времето става по-топло. И егоизмът, някой път, се носи из въздуха. Ако отидете на едно място и сте доста чувствителен, ще усетите студ. Ако отидете на едно място, дето хората са добри, вие ще почувствате, че цялата местност е приятна. И в растенията има егоизъм. И в реката може да има егоизъм. Като гледаш някои реки, ти е приятно, а пък други реки са като сприхав човек. Изкопае земята, блъска се насам-нататък. А пък някоя река е мека и ти е приятно да я гледаш. Някой път и въздухът е егоистичен. Духа те мекичко, поглади те. А пък някой път ще размърда космите ти. Ти вървиш и си закопчаваш дрехата да не би да я задигне. Той иска да ги снее. Несъзнателно в теб изпъква едно чувство, че нещо не е така хармонично, както ти си мислиш. Ако хората биха живели, както Бог изисква, то и природата ще се измени. Тогава, ти, като излезеш на планината, ще имаш такова време, какъвто си ти. И всякога Господ дава на хората това, как-

вото те имат в себе си. Бъдещият живот е тъкмо такъв, какъвто е вътрешният. И външните условия са такива, каквито са вътрешните възможности. И животът съответствува точно на вас. И много е естествено това. На едно дете му дават такива дрехи, каквито са по неговата форма. И не могат да му скроят големи работи. На един вол или на една птичка ще им направят ли апартамент? Или на едно растение, какъв апартамент ще му направят? То се нуждае от малка саксия, от малко пръст. И ще го туриш близо до прозореца. Значи, други са нуждите на растението, на животните и на хората и най-после нуждите на всекиго от вас. Нуждите са различни. Сега, всички Учители, които са идвали на света, всички проповедници, все са учили хората как да живеят. Всеки един ангел си прави дрехи. Той, като помисли за едни дрехи, те стават. Няма, както тук, да дойде някой, да му вземе мярка. То е много бавна работа. После, тук три пъти ще ти направят проба на дрехата, според както е модата. Там дрехите ще ти станат такива, каквито ти искаш. Там ще си ги направиш. Вижте птичките, как са украсени! Вижте една райска птица, как е облечена, като някоя княгиня! Кой майстор е правил тия дрешки? Господ как я е облякъл! За да бъде облечена тая райска птица така, тя го е заслужила това. Вий още не знаете, каква душа се крие в тази форма! Вие имате в нея една душа, която стои, като модел, да я гледате. Това са обявления. Птиците, красивите птици, представят модел на духовния свят — изложба. Има нещо в птиците много хубаво, като ходят. И растенията са едно изложение. И в тях има хубави работи. Гледаш някое растение и ти е приятно. Гледаш листата му. Има нещо приятно за окото. Ние чувствуваме хубавото, но не знаем кои са причините. За да знаеш причината, трябва да има една връзка между тебе и самия предмет. Сега ние имаме много неестествени връзки. Ние сме се свързали с растенията, с водата, с въздуха, с рибите, с млекопитающите неестествено. Имаме хиляди връзки, които са неестествени, и те ни спъват. И нямаме една естествена връзка с Бога. С Бога почти никаква връзка нямаме. Някой път, ще изпъкне някоя връзка и като дойде до Бога, казваш:

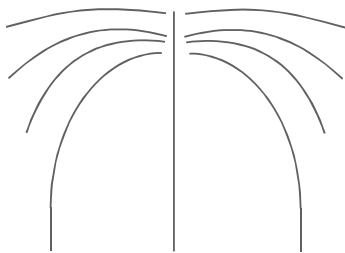
„Това е непостижимо.“ И оставиш това и се държиш за другите връзки. Та всички вие ще почнете да се развързвате от вашите неестествени връзки. И след това ще дойде едно ново свързване. Както например аз съжалявам, че нямам такива връзки на обувките си — с ключ. Мъжете носеха, едно време, връзки и се гледаха на огледалото. Ето какво аз разбирам под думата „връзка“. Под думата „връзка“ разбирам едно желание, едно напрежение отвътре. Имаш едно хубаво напрежение [желание] да направиш нещо, имаш и сила и начин как да го направиш. Или приличаш на една жена, която знае как да направи баница. Гледал съм в селата: запретнала си е хубаво ръкавите, измила си е ръцете, които са красиви, а не космати — те са гладки. После кожата на лицето ѝ е хубава, розова, червена. Тя ще вземе брашно, вода и като ги размеси, ще почне да точи на дълга софра. И ще вдигне листа и той ще трепери. И после ще го свие и ще го тури в тава, хубаво калайдисана. После пак вземе една топка тесто и пак точи и пак вдигне листа и т.н. Аз съм стоял да гледам как тя точи. И размишлявам. Тя прави хармонични движения. Тя е засмяна. Попява си, не някоя класическа песен, но те си имат живички песни, когато точат. И след като ядеш тази наточената баница, тебе ти е приятно.

Ти казваш: „Искам да живея.“ За да живееш добре, трябва да живееш като едно растение, което расте и дава плод. Ние усещаме живота на растението от плода. Нас ни са приятни растенията, заради плода, който дават. Ако няма тези плодове, не ни са приятни. И колкото по-добри плодове дават, толкова ни са по-приятни. При това, има някои растения, чийто плод е скромен, но има нещо хубаво в листата им. Например, минаваш край здравец и ти е приятно, понеже излиза аромат от листата му. И като минаваш край него, ароматът стига до тебе и ти е приятно да го гледаш. Приятни са листата му, но и цветът му ни е приятен. По същия закон, ако гледате човешкия живот от гледището на Божествения живот, човек прилича на едно посято растение и животът му е така медлен, че горе чакат това растение да израсне за 70-80 години. Някои

дават плод на 15-та година, някои на 20-та, на 30-та, на 40-та и т. н. И вас ви чакат от невидимия свят да дадете плод и затова ангелите ви помагат, за да дадете нещо. Един ден, като не давате плод, казват: „Еди-кой си заминал.“ Извадили го от неговото място. Та, на земята сте дошли, за да дадете плод. Искате да живеете за себе си. Не! Най-първо ще живееш за другите и най-последно ще живеете за себе си. Най-първо ще живееш за Бога, ще живееш за ангелите, за светиите, за добрите хора, за праведните — тях ги турям в ангелите. Най-чисти същества са ангелите. И най-последно ще живееш за себе си. Това е правия път. И тогава ще бъдеш доволен, понеже си свършил една работа. А пък ти ще гледаш на по-долностоящите от тебе, понеже ти, като си живял за тях (*за по-горните*) и по-долните ще живеят за тебе и ще ти е приятно.

Вий искате някой да ви обича. Законът е такъв: Не може да ви обича някой, докато не сте обичали. Законът е такъв: Доколкото сте обичали Бога, дотолкова ще ви обичат. Доколкото сте обичали ангелите, дотолкова ще ви обичат. Всяко нещо, което сте направили и на вас ще направят. Ако не сте направили нещо, не могат да го направят на вас.

Вие искате другите да ви обичат. Че защо ще ви обичат? Обичаме един човек, понеже той обича Бога. Понеже Бог го обича, не можем да не го обичаме. Ние обичаме една картина, понеже художникът е вложил една идея в нея. Обичаме една дреха, понеже добре е скроена. Обичаме една къща, понеже добре е направена и измазана и ти е приятно да влезеш в нея. И ако влезеш в един животински обор, какво ще обичаш в него — там има нечистотии навсякъде.

Тепърва сега хората трябва да дойдат до онова положение, да имат една чиста мисъл. Бихте ли желали да имате приятел с такова лице?

За нашия салон тази печка е малка. Тя не може да го отопли. Тя не е толкова благо-

възпитана. Аз още като вляза, казвам: Тя се е карала, не се е спогаждала с въглищата. Тя им казва: „Какво сте дошли тук? Кой ви е турил тук? Вий не се подчинявате на закона, не горите хубаво.“ Тя се е карала с въглищата и като вляза, чувствавам караницата. Някои от вас, като се скарате, току изведнъж се намусите. Кое е естественото положение? Естественото положение е следното: спри се сутринта, благодари на Бога за онези грижи, които милиони същества са положили, за да имаш това, което имаш. Милиони, милиарди същества са работили с хиляди години, за да се построи този материал, който ти имаш. Колко труд е положено! Ти казваш: „Какво да мисля?“ Най-първо мисли колко милиони години е взело на Бога, за да се създаде това тяло. И ти си недоволен. Но ти си в началото още. Има да живееш още много. Някои поддържат, че има 18 милиона години откак се е появил човек на земята. Тези 18 милиона години вий помните ли ги? Тези 18 милиона години са в съзнанието на човечеството. Цялото човечество представлява едно съзнание. Когато съзнанието на цялото човечество ви стане близко, то ще се отвори и разшири вашето съзнание. Вие седите сега и не си спомняте. Но колкото съзнанието ви се разширява, толкова повече ще почнете да си припомняте вашето минало. Но не лошото, а хубавото ще си спомняте. Защото лошото е по-малко, отколкото доброто. Лошите работи са малки. Че някое дете направило някаква погрешка, то е малка работа. Хубавите работи са, които преодоляват навсякъде. Вие срещате някой брат и не го оценявате. Например, какво не харесвате у него? Или веждите му не харесвате, или скулите му, или устата му, или ушите му, или от тялото му излиза едно ухание, което не ви е приятно. Ти казваш: „Лъха нещо неприятно.“ Как ще излиза приятното лъхане? Как е придобил уханието здравецът на планината? Откъде е придобил той тая приятност? Ако вземеш един магарешки трън, има ли той това ухание? Откъде е научил това, което има, магарешкият трън? Научно да разрешите това в себе си.

Сега, вий сте едно дете, изпратено от вашия баща от

невидимия свят тук на земята да учите. Ако вие се събирате с такива другари, като вас и целия ден не учите, а ходите и се занимавате с това, което ни най-малко няма да ви принесе нещо, тогава какво придобивате? Да допуснем, че целия ден се занимавате само с ядене. Станете сутринта и мислите какво да ядете. На обед същото. Вечерта същото. Като лягате да спите, мислите за утре, какво има да ядете. И цял един живот прекарвате, като мислите все, какво да ядете. Има една хубава страна в това, ако така мислите, тогава вашето благоустроение ще се развие. В Америка се срещнали два типа от германски произход. Те били приятели и от 20 години не се виждали. Но коремите им били така развити, че не могли да се целунат. Като искали да се целунат, коремите им се допирали. Да направим превод. Под „развития корем“ разбирам следущето: ти искаш да постигнеш някакво благо и не можеш да го постигнеш, понеже коремът ти е голям. Ако аз отида при един извор и съм жаден и коремът ми е голям и се опра до чешмата и не мога да пия, тогава? И ръката ми е къса и не стига. Тогава? Напъвам се и трябва да измисля някой начин, за да пия от тая вода. Това е едно голямо препятствие за възприемане на едно Божие благо. Някой път седиш и не си доволен от живота. Че голям е коремът ти! Намираш, че къщата ти не е на място, че майка ти, баща ти, сестрите, братята ти не ти са приятни. От всички не сте доволни. Голям ти е коремът! Какво трябва сега? Малко пост. Станеш сутрин, кажи на корема си: „Една ябълка, една крушка, една филийка хлебец. Така три месеца!“ По малко ще ядеш три месеца. Понеже има и друга опасност. Като е голям коремът ти, е опасно, но като хлътне той, идва друга опасност. Та нито трябва да изпъкне много, нито много трябва да хлътне. Ако хлътне много навътре, тогава ще се развали стомахът и не ще можеш да живееш вече. Ако стомахът ти се намира в това неестествено положение, тогава няма да можеш да живееш.

Та казвам, ние имаме един живот неестествен. Цялото човечество минава един неестествен живот. Тия социални смущения, които съществуват, това са недъзи, които са нат-

рупани в миналото и цялото човечество има за задача да ги разрешава. Всеки народ има тая задача. Казват: „Доброто управление.“ Не е лесна работа да имаш добро управление и да туриш всеки човек на мястото му. Трябва да знаеш откъде да започнеш. Я вижте в музиката! Това представлява един ключ сол ♩ . Ако не туриш ключа, не знаеш откъде да започнеш и какви са нотите. И за всеки инструмент трябва да знаеш откъде да започнеш. Ние имаме един език и още не знаем ключа на нашия език. Вий не сте седели да се занимавате, когато произнасяте „А“, колко трябва да си отваряте устата. Когато произнасяте „Б“, трябва да знаете кога и колко трябва да натиснете устните си. Ако много натиснете, е лошо и ако не натиснете достатъчно, пак е лошо. Има един начин. То е цяла музика. Значи ако изучаваш 30-тех букви, трябва да знаеш как да поставиш устата си, езика си. Трябва да присъствува съзнанието ти. Една добра реч е цяло изкуство. Аз гледам, у всинца ви има желание да говорите. Някой, като излезе, най-първо го безпокоят ръцете му, краката му и той иска тия, които го слушат, да бъдат доволни от него. Всички ще бъдат доволни, ако им дадеш най-хубавото от себе си. Но, ако не им дадеш, ще кажат: „Не декламира хубаво.“

Та най-първо ние искаме да бъдем угодни на Бога. Какво трябва да направим? За да бъдеш угоден на Бога, трябва да Му благодариш за всичко онова, което Той ти е дал. И като погледнеш живота си, там дето е будно съзнанието ти и помниш — да бъдеш благодарен от Бога. Ще Му благодариш, за всичко онова, което ти се е случило в живота и да няма никакъв ропот. Да си доволен от това, което Бог ти е дал и че Бог е превърнал всички противоречия за твое добро. Ако роптаеш от това и онова и казваш: „Господи, прости ми греховете“, то Господ ще каже: „Простил съм ти! Въздух има достатъчно, на слънцето казах да те грее, на хляба казах да те нахрани, на водата казах да те задоволи.“

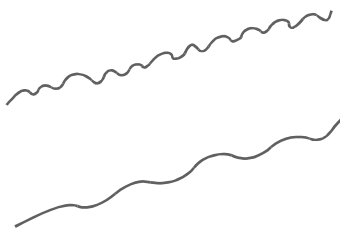
Това е неразбиране на живота. Сега се заражда въпрос: Как трябва да живеем? Вий седите и казвате: „Остаряхме!“ Преди няколко време дойде една сестра и ми се оплака. Тя

каза, че ѝ побеляла главата. Казах ѝ: „И моята, същото.“ Не е важно, че е побеляла главата ти. То е добро. Ако ти е побеляла главата и си поумнял, тогава е на добро, но ако е побеляла и не си поумнял, тогава е жалко. Мога да ти кажа цяр и да ти почернее косата. Не е спънката в белите коси. Като ти побелее косата, ти учиш закона на щедростта. Ще дадеш всичко до парица и ще останеш последен бедняк, без парица в себе си. А пък черната глава значи, че ще вземеш оттук, оттам, отвсякъде. Който има черна глава, той е касиер. Аз не го вземам в смисъл: Той само прибира. Той е с черна коса. А пък в Божествената банка ония, които изплащат, са все с бели коси, а онези, които прибират в банките, са с черни косми. С черните косми ти прибираш, а с белите ти даваш, ти помагаш. Ако твоята глава е бяла и искаш пари, то не е естествено. Когато вземаш, главата ти ще има черни косми, а пък когато влагаш, ще имаш бели косми. На земята, ако си млад, главата ти е черна и ти ще отидеш при онзи, който е с бели косми и той ще ти даде. Ако отидеш при онзи касиер, който е с черни косми, няма да получиш. Ако ти е побеляла главата, ще отидеш при онзи с черни косми и ще вложиш там капитала си. И като ти почернее косата, ще отидеш при онзи с бялата глава.

Писанието казва: „На Господа главата Му е бяла.“ Това показва, не че е остарял, но това говори за онази Велика Щедрост, която има. И виждаме кой ден е хубав. Черният или белият ден? — Белият ден. Бялата глава е, която изпраща светлина.

Та казвам, бих желал вашите косми не само да са бели, но да почне да излиза от тях бяла светлина. Колко е хубаво, когато от космите излиза това, Божественото. Да дойдем сега до общите неща. Сега, това недоволство, което имате, е от неразбиране. Докато сте млад, не разбираш живота. Като си възрастен, пак не го разбираш. Някой път аз разглеждам децата, колко са доволни. Майка му му даде 5 стотинки и това дете ще скача, че му са дали 5 стотинки. Дайте на един старец 1000 лева и той е недоволен. Детето се радва и скача за 5 стотинки, а пък на стария дадеш 1000 лева и не е доволен.

Дайте на детето малки дрешки и то ще се радва, а пък дайте на стария дрехи и той няма да бъде доволен. Детето, като се погледне в огледалото, се радва, че се е видяло. А пък старият, като се погледне на огледалото, хвърли огледалото. Той е недоволен. Защо е недоволен? Той е недоволен от своите мисли, чувства и постъпки, понеже те се отразяват на лицето му. Погледнеш се и виждаш, че има нещо в мисълта ти, което не ти е приятно. Тогава, какво трябва да се прави? Онези, които не разбират живота, казват: „Трябва да се покае човек.“ На нас не ни трябва, сега, разкаяние. Две неща трябва: Да знаеш как добре да вземаш и как добре да даваш. Всеки ден, като станеш, трябва да възприемеш нещо от Бога. Най-първо, като станеш, ще Му благодариш. Ще дадеш нещо от себе си. Ще Му благодариш, понеже Той те е пазил. Ако не те е пазил, може да стане нещо с тебе и да не станеш. Ще благодариш, че ангели са те пазили и като изпратиш благодарност, ще дойде Божието благословение, ще почувствуващ най-хубави мисли, най-хубави чувства, най-хубави постъпки и целият ден ще ти бъде весело и ангели ще ти помагат във всички неща. Каквито и малки работи да имаш, като копаеш, като жънеш и пр., ти трябва да бъдеш доволен от работата си. Нищо в живота не е безсмислено! Ти може да считаш, че тези работи са безсмислени. (Учителят показва една линия, начертана на дъската.) За мен каквато и линия да начертаете, аз виждам съдържанието на линията. Каквото и да направите, аз по него ще чета характера. Например, тук имате две линии.

Първата линия показва, че човек[ът], който я е начертал, е неспокоен, а пък втората линия показва две противоположности: човек е или много отстъпчив, или много настойчив. Линията не е произволна.

Наскоро гледам една млада сестра, 21 годишна. Лицето ѝ минава за красиво. Като ѝ пипнах ръката при ръкуване, тя прилича на една 45-50 годишна жена. Едно неприятно чувство

се усеща, като че ли е на 50-60 години. Ръката ѝ не е на една 21 годишна, а на 50 годишна, а пък лицето ѝ е на 21 годишна. Каква грамадна разлика! И ръката трябва да бъде млада. Най-мъчно се подмладява ръката, понеже тя зависи от волята на човека. Най-първо ще се подмлади лицето ти и най-после ще се подмлади ръката ти. И тия белези, които съществуват на ръката, те са най-устойчиви, те остават най-дълго. Един български войвода, когото видях в Сливен, като му гледах лицето, виждам, че е правилно, а като му погледнах ръката, му казах: „Тая ръка е извършила много престъпления.“ Той каза: „Да знаеш колко хора съм избил!“ От лицето изчезват престъпленията, но на ръката още седят. Та, когато се родите вие, на земята, вие често носите престъпленията на миналото. На лицето ги няма, загладили са се, а на ръката има още белези. Та ще трябва да се освободим от нашите престъпления, изразени на лицето, на тялото и на ръката. От ръката трябва да лъха мекота. После, в тази ръка трябва да има енергия. Като се ръкуваш с нея, онзи влага силни напрежения в тебе. Затова вие постоянно хващате едната ръка с другата. Това не е произволно. Лявата ръка е възлюблената. Дясната ръка е възлюбленият. Дясната глади лявата и ѝ казва: „Колко те обичам, колко си хубава!“ И лявата милва дясната и ѝ казва: „И ти колко си хубава!“ И двамата се целуват. Вий си въртите ръцете. То е един цял разговор на човешката душа. Като си пипаш ръката, да благодариш на Бога.

Вий казвате: „Все за любовта се говори.“ Че Любовта носи красивия живот. Под Любов разбирам това, което носи живот, знание и свобода. Това е в Божествения свят. Под душата „любов“ разбирам това, което задоволява човешката душа, човешкия дух, човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Това е Любов! Щом има нещо, което ни липсва, Любовта още не се е проявила тъй, както трябва.

И сутрин, като стане човек, трябва да се тонира. Да благодари на Бога. Научете се да благодарите. Ти казваш: „Остарях!“ Кажи: „Желая не само стар да бъда, но и умен да бъда. Не само външно да бъда човек добър, но и вътрешно да

бъда добър.“ Съзнавайте Божиата доброта във вас. Какво ви липсва да съзнаете, че Бог е добър във вас! Ако вие осъждате себе си, това не е на място. Ако Бог ви съди, това е на място. Ако съдите себе си, тогава вие съдите Бога в себе си. Ако сте направили престъпление, тогава трябва да отидете при Бога, Той да ви съди и чакайте Той какво ще ви каже. Ако аз бях на мястото на Ева, ето какво щях да направя в Райската градина. Много лесна работа. След като ми даде змията този плод, щях да отида при Бога и ще Му кажа: „Мога ли да го изям? Какво съдържа този плод?“ Ако ми каже: „Изяж го!“ — ще го изям! Ако ми каже: „Остави го!“ — ще го оставя! А пък Ева не го показва на Господа. И на вас ви казвам: Като ви дадат нещо, идете при Господа и тогава го яжте. Дойде ви наум да кажете една дума, идете при Бога и го питайте. Ако каже: „Кажи я!“ — тогава я кажи. Ако не — остави я! Въздържай се! Ти не можеш да се въздържаш, ако не отидеш при Бога. Казваш: „Срам ме е.“ Какво ще те е срам? Адам, който беше толкова учен, като дойде жена му и той взе плода. Той трябваше да поиграе малко с него и после да отиде при Бога да пита: „Господи, мога ли да ям това?“

Вий ядете без позволение. Като отидете в един дом, какъв е законът поне тук? Вие седнете и не започвате. Седнете всички на трапезата. Гледаш яденето. Стопанинът на къщата като каже: „Заповядайте!“ — тогава ще започнеш. Че ти си в Божия дом, тук на земята! И като ти каже Бог: „Заповядай!“ — тогаз ще вземеш. Иначе няма да бутнеш. Вие сте на угощение. Като ви каже Господ: „Заповядай!“ — тогаз ще вземеш от всичко, което е сложено. Това е новата религия, сега в света. Не яж без позволение! И всяка една наша мисъл ние трябва да я поднесем пред Божието лице. И всяко едно наше чувство ще го поднесем пред Бога. И всяка една наша постъпка ще я поднесем пред Бога. Това ще бъде като закон. Бог няма да ви съди, защо сте постъпили така. Ти носиш нещо. Ще го представиш пред Бога и ще получиш Неговото благословение. И тогава, от това, което си принесъл, ще вземеш нещо от него, за да опиташ себе си. Та всяка една ваша мисъл, всяко едно

ваше чувство и всяка една ваша постъпка, да са благоприятни пред лицето на Бога.

Това е сега новото! Като станеш сутринта, това да ви е задачата: Да ви бъде благоприятна мисълта пред лицето на Бога. Така като живеем, всичките ни работи ще тръгнат напред и няма да има работа, която да не може да се направи.

Отче наш.

Всяка сутрин, като станем, да се явим пред Бога! Това да го считаме за привилегия. Да се представим на Него.

6 часа и 27 минути.

4 Лекция от Учителя,
държана на 26 октомври 1938 година
София, Изгрев.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДТИК

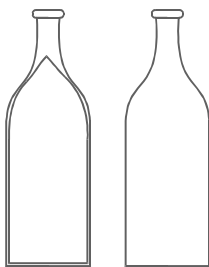
Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
„Духът Божий“

Пишете на тема: „Най-голямата и най-малката добродетел.“

Да измислите нещо конкретно, да схванете най-голямото и най-малкото. Когато говорим за добродетел, ние разбираме материалния свят. Добродетелите се проявяват в материалния свят. Някои казват, че любовта е добродетел. Любовта не е добродетел, тя ражда добродетелите. Например, един плод, ти го ядеш и той произвежда в тебе едно приятно настроение, но това приятно настроение не е в плода. Това, което чувствуваш, не е в плода. То е твоето субективно схващане, че между тебе и плода има известна, някаква хармония и ти казваш: „Приятен ми е този плод!“ Но не, че плодът е приятен.

Сега казвате „със“. На български какво значи и на турски какво значи тази дума? На турски значи „мълчи“, а на български „със“ значи свързване с хората, с еди-кого си. Всеки един слог, всяка една буква има особено значение. Вземете например българската буква „А“. Тази буква е произлязла от следующата египетска буква: 1. Египтяните с този знак са искали да покажат графически, че човек е в движение. Евреите, които са били в Египет, са видоизменили малко тази буква „Алеф“ . Но „Алеф“ в еврейския език не означава вече „А“, но има друго значение. В сегашната азбука имаме буквата „А“ а. Всеки звук има смисъл. Какъвто и звук да произнесеш, това си има свой смисъл. Ти можеш да не разбираш.

Сега имам да ви говоря върху съдържанието на нещата. Да допуснем, че тази форма представлява едно шише, горе-долу. Това шише може да е пълно с вода. Значи има съдържание. След като го изпразните, пак е пълно шишето. С какво? — С въздух. Ако това шише, го изпразните от въздуха, то пак е пълно с нещо. Ако запушите шишето и пуснете положителен и отрицателен ток, то цялото шише ще светне. Ако е пълно със светлина или въздух, светлината ще бъде слаба. Ако е изпразнено от тях, светлината ще бъде силна. Но ако изпразните шишето съвсем, от какъвто и да е въздух, светлината ще се изгуби. Та, някой път, вие питате: „Какво има зад светлината?“ Зад светлината има тъмнина. „Какво има зад тъмнината?“ — Светлина. Това са степени. И хиляди, милиони градации има в степените на светлината, по-силна и по-слаба. Зад най-силната светлина иде тъмнината. Затова има една Божествена тъмнина, от която се създава видимият свят. Някой път казвате: „Настанало е тъмнина!“ Че трябва да влезете вие в Божествената тъмнина, да вземете този рохкавия материал. Трябва да страдате. Вие мислите, че страданията са безпредметни. Вий нямате какво да работите. Страданието е работа. Реално нещо е страданието. Радостта ти е приятна, но като дойде страданието, то е по-осезателно. Ти седиш и се радваш, а пък като дойде скръбта, тялото ти почва да се свива, очите и ръцете се свиват. Като страдаш, говориш на хората, а пък като се радваш, мълчиш. Вие сега питате: „Защо са скърбите?“ Може да се пита: „Защо е въздухът в света?“ — За да дишат. Но защо трябва да дишат? Понеже въздухът, като влиза в дробовете, трябва да пречисти кръвта, която се е образувала от храносмилането в стомаха и червата. Дробовете са място, гдето кръвта трябва да се пречисти, понеже тази кръв, ако не се пречисти, ще останат много нечистотии в тебе, които ще се натрупат в тебе, в тялото ти и ще се явят много съвременни болести. Що е ревматизъм? Според Луи Куне — отлагане чужди вещества в ставите, около лакти-

те, навсякъде. Те са органически и полуорганически чужди вещества — наслоени. Според закона на изпотяването, трябва да дойде повече кръв на това място, да се отстранят тези чужди вещества и тогава човек се освобождава от ревматизма. Някои мажат болното място с газ и мислят, че ревматизмът ще мине. Той се е наслоил там, а пък те мислят, че ще мине с газ. Няма философия в това. Това място трябва да го размърдаш с нещо топло, за да се отстранят чуждите вещества.

Има и мислови утайки. Има и чувствени утайки в нервната система. Много от вашите неразположения се дължат на утайките. Някой път сте неразположен — има утайки. Те може да са толкова малко, че няма силен микроскоп, с който да се види тази утайка. Може да има наслявяване на животворните сили. Теченията или трептенията на чувствата и мислите, които движат тия сили, да минават през нервната система. Среща се известно съпротивление и ти се усещаш неразположен. Някога чувстваш болки в главата. Наслявяване има на умствена или сърдечна кал. Грехът не е нищо друго освен кал. Тази кал е неорганическа и следователно тя трябва да се превърне в някоя работа. Та трябва да разбирате законите. Какво е грях? — Това е кал. Ял си нещо, ял си грешни същества. Мислиш ли, че една кокошка, която си ял, е праведна? Тя е грешница. Тя е изяла хиляди червейчета и ти мислиш, че като ядеш тази кокошка, ще ти тръгне. И агнето е голям грешник. Ти мислиш, че това агне е праведно. Праведно е агнето в едно отношение, а пък е грешно в друго отношение. Ако агнето беше толкова праведно, какво търси в тази форма? Под „агне“ разбирате това, което е кротко и незлобливо. Но то трябва да има мисъл. Това агне не знае как да живее. Гдето седи, там си оставя всичкото. Навсякъде си оставя визитните картички. Толкова е тщеславно, че дето мине, навсякъде се подписва: Иван Драганов, агне, агне, агне. И козата, дето мине, си оставя визитните картички. Много са тщеславни и млекопитающите, оставят си визитните карти. Вие казвате: „Те са животни.“ Хубаво, един човек по какво трябва да се отличава? Той трябва да се отличава по своята права мисъл. Коя е правата мисъл?

— Която няма утайки. Кое е правото горение? — Пълното горение, от което не остават никакви излишъци, не потъмнява крушката. След като гори крушката много време, тая крушка потъмнява. И човек като мисли, може да се образува известно потъмняване. И той казва: „Едно време мисълта ми беше ясна, а сега не е ясна.“ Много естествено. Трябва да се сменява крушката. Ако дойде някой учен човек, ще намери, че вие от 25 години си държите една и съща крушка и се хвалите, че вашата крушка е много издържала. След 25 години вашата крушка трябва да я пенсионираш и да я замениш с друга крушка — нова, чрез която светлината се проявява по-добре.

Вземете идеите за Бога. Какво са мислили евреите за Бога ще намерите като четете Стария Завет. Ние сега мислим за Бога, но и ние нямаме права идея за Него. Ако ние имаме правилна идея за Бога, щяхме да живеем добре. Ако запалим тази печка добре, ще можем ли да я пипаме? Сега я пипаме и казваме: „Колко е черна и грозна!“ Даваш си мнението за нея. А пък, като стане на 100-150 градуса гореща, не можеш да я пипнеш, защото ще ти причини известна болка. Печката виновата ли е? Ти казваш на нея: „Колко си груба!“ Печката ли е груба или ти не знаеш причините. Та в живота осъждате, понякой път, някого за нещо, за което той не е виноват. Той не е искал, но е станала тая работа. От новия живот хората се намират вече в нови отношения. Чувствителността на съвременните хора се е развила. Културата седи в повишението на човешката чувствителност. Ако имаме измервания на чувствителността на хората, ще намерим, че от 2000 години човешката чувствителност се е повишила. И в тази чувствителност седи добротата на човека. Колкото повече човек е чувствителен, толкова е по-голяма възможността да прави добро. Защото ако ти не можеш да сравниш две състояния, каква чувствителност имаш? В какво седи гениалността на един диригент, на един музикант? Гениалността седи в разумяването на тоновете. Той има чувствително ухо. *(Учителят свири и на камертон взема един тон.)* Мислите ли, че този тон е прав? За обикновеното ухо е прав, но иначе не

е прав. Трябват му още няколко трептения. Но за кое ухо? — За чувствителното. Обикновеното ухо не чувствава. Когато хората станат повече музикални, след 15-20 години, ще се изменят камертоните. Този камертон е направен за сегашното състояние. Та, промените в света са едно благо за хората. Много работи има, които биха се обяснили, но след като се обясняват нещата, има една опасност, че хората не мислят. Някой път ние мислим, че разбираме някои работи. Аз наричам разбран предмет или разбрано нещо това, което можеш да го направиш. Например, още щом като учителят го изпее и ти можеш да го изпееш. Щом учителят взема тон и ти, без да го повтаря той, ти го вземаш правилно, ти си способен. Някой път, ще ти го каже пет пъти и ти ще го научиш. Тогава си талантилив. Ако ти го каже 50 пъти и ти го запомниш, ти си обикновен. Ако пък никак не го запомниш, ти не си даровит.

А пък вие, които стоите тука, сте даровити. Има хиляди степени на даровитостта. Тя е на степени. Има известни линии на вашето лице, които показват степента на даровитостта. Някой от вас е даровит на физическия свят: знае да шие, да направи нещо. Друг някой е даровит в знанието, как трябва да се обхожда духовно. Той разбира хората вътрешно. И двамата, като се срещнат, единият казва: „Той не е даровит да разбира състоянията на хората.“ А пък другият казва: „Той не е даровит в това и това. Не му стига ума.“ Тези двама се допълнят. Този, който знае да шие дрехи, ще ушие на онзи, който не знае, а пък другият ще му ушие дрехи в духовния свят. Работата е, че единият шивач е обикновен, а пък другият е придворен шивач. Първият е шивач на физическото поле, а вторият е придворен шивач.

Ще ви дам една схема, едно очертание:

Любовта, Мъдростта и Истината — Това е Божественият свят.

Животът, Знанието и Свободата — Това е Духовният свят.

А що се отнася до Добродетелите — Това е човешкият свят.

Как ще преведете сега Живота? Любовта преведохме с Живот. Мъдростта преведохме със Знание. Истината преведохме в духовния свят със Свобода. Сега, Живота с какво ще преведете във физическото поле? Ще оставя вие да направите един превод. Понеже за пръв път сега не ви зная езика на физическото поле. Божественият и ангелският езици зная много добре, но човешкият език не толкоз. Има неща, които не зная. Аз съм крайно невежа. Много съм невежа; не мога да лъжа. Простак съм. Като мене простак в това отношение няма. После, да смотолевя някого и затова съм крайно простак. Да обидя някой човек и затова съм много голям простак. Някои мислят, че съм много учен. На някого казвам, че ще си изгори ръката. Той се е влюбил в някого. Казвам: „Ще се изгориш!“ Казвам му: „Това не е Божествен огън.“ Той казва: „Как не е Божествен! Господ го е създал.“ Например, печката хората са направили, а не Бог. Всички неща, които Бог е направил, никаква пакост не причиняват. Те са хармонични. Само в работите, които духовете и хората правят, там има едно малко различие. Човек се изгаря, понеже трептенията на огъня са по-силни от трептенията на ръката. Ако трептенията на твоята ръка са по-силни, ръката не изгаря. Можете да направите един опит ако искате: печката е нагорещена. Дръжте ума си съсредоточен и си турете ръката на печката, след това я дигнете и духнете на ръката си и няма да стане нищо. Ако турите без да мислите, ще се изгорите. В първия случай, като съсредоточите ума си, ще повишите трептенията си, ставате силни и затова не може да изгори ръката ви. Страданието в света произтича от същия факт. Вие всякога може да пострадате от един човек, чиито трептения са по-силни от вашите. И ако не се поставите в потребното съотношение, ако много се приближите, ще изгорите. Не мислете, че един човек, който много обичаш и който ви е много приятен, няма да ви изгори? Той ще ви изгори. Без да иска, той ще ви изгори. И тоя човек, за да не ви изгори, веднага трябва да намали температурата си. Умните хора си имат трансформатор. И като са нагорещени, турят 1-2-3-4-10 трансформатори, за да се намали тая топлина

и който дойде, по никой начин да не се изгори. Иначе ще се изгорят хората! И така става, някой път, когато ангелите слязат между хората и вземат формата на една млада мома и на сума хора изгарят чергите! Казват: „Изгори ме, изгори ме!“ Това са закони. Тук имате едно същество, което още не се е приспособило на условията на физическия свят и то не знае, че може да ви причини вреда. И често вие се обвинявате за някои работи. За някои от тях сте виновати, а за някои не знаете даже. Някой може да се е обидил от вас, а вие даже и не подозирате.

Вие нали искате знание? Казвате: „Господ ще ни научи!“ Хубаво, как ще ви научи Господ? Как ще ви научи да оценяват хляба? — Като ви вземат хляба и вие погладувате малко. По-рано, вие, някое парче хляб го хвърляте на кучетата и казвате: „Този хляб е нечист!“ Аз имах един познат, свършил университет, благороден. През войната, той върви и носи ѝ хляб и веднага разбирам, че $1/3$ е за него, а другите две четвърти за жена му и за детето му. Прегърнал го, не цял хляб! Кой го е разделил? — Законите на страната. Има война. Разделят го, за да могат всички да се ползват. А пък в обикновеното време ще носи цял хляб, а може да носи и два, и три хляба. По същия начин трябва да се съобразяваш. Някой път има изобилие в съзнанието, а някой път може да ви се дава в икономичен размер, по малко.

Колко пъти аз съм говорил за Любовта! Но Любовта не е едно развлечение в света. Това е един Велик Подтик на Духа! Бог се изявява като един Велик Подтик. Бог иска да предаде този, Великия Подтик в Битието, иска да ни го предаде на всинца ни. И зависи от разбирането на Любовта, за да бъдеш ти щастлив. Ако разбираш този подтик, ако разбираш, какво отношение има този подтик към тебе! Хилядите подтици, които има в света, те не се отнасят за тебе. Например: Ако двама души се обичат, ти няма да обичаш като тях. Двама музиканти се обичат, любовта им се различава. Двама художници се обичат; любовта им се различава. Или майка и дете се обичат, но любовта им се различава. Казваме: „Те се обичат!“ Но мно-

го общо е казано това. Този, Великия Божествен подтик, ако го разбяхме, ние щяхме да бъдем в сила всеки един от нас да се обновява. Ти сега, ставаш и си неразположен. Господ ти е говорил, но не си разбрал. Разбрал си, но половината не е разбрано. И като дойде ден за матура, ученикът е наполовина учил. И сега идва хитрина: Дано да го изпитат за това, което знае! Но ако го изпитат за онова, което не знае? И музикантът, като дойде изпитът, казва: „Дано ме изпитат за онова, което зная!“ И ако дойде някой мъчен пасаж, казва: „За късмет е!“ Хубаво е късметът, но светът с късмет не върви. Човек, за да бъде човек, трябва да има подтик, той трябва да има един любовен подтик и трябва да знае, че в този подтик се крият всички възможности. И всеки един човек, ако го срещнете, ако го разбирате, неговата среща не е безрезултатна за вас. От този човек вие може да очаквате това, което той може, в дадения случай, съзнателно или несъзнателно да ви предаде. Например, той може да ви е срещнал на пътя. Той ви е предал нещо. Той, като ви е срещнал, си е махнал ръцете. И с това махане ви е предал нещо или си поклати главата, или прави друго движение. Той ви е предал, с това, нещо. Ако той е бил тъжен, той е предал от своята тъга, без да знае. Ако има една лоша мисъл, предал ви я. Ако той е бил радостен, предал ви е от своята радост. Ако той е бил гениален, предал ви е нещо от своята гениалност. Ако е човек с особен характер, предал ви е нещо от характера си. Бог с всички хора иска да внесе в нас Своя Божествен подтик. Когато говоря, че трябва да обичаме хората, вие седите и казвате: „Как е възможно аз да обичам всички хора!“ Аз не ви говоря, че трябва да обичате всички хора, друго нещо ще ви кажа, което може да разберете: Бъдете готови от всеки човек, когото срещнете, да можете да възприемете това, което Бог е вложил в него. Срещнете някого. Той ви даде някой плод. Турете го в торбата си! Друг ви срещне и ви даде ябълка. Вземете я! Даде ви някой круша. Вземете я! Даде ви слива. Вземете я! Някои хора обичат да дават по едно, други по две, по три, по четири, по пет, по шест. Някои дават с шепата. Най-опасни са, когато дават по две. Предпочитайте

да ви дадат една круша, отколкото две круши. По-добре да ви дадат една круша, отколкото две. Ако те наказват, кое е по-хубаво: една тояга ли да ти ударят или две? Една, разбира се! Сега в отрицателния смисъл разбираме това. Една плесница е по-добре, отколкото две. Ако двама души, сприхави, се съберат на едно място, ще вдигнат скандал. Когато Адам беше сам, живееше в Рая. Аз изтъквам закона. Не че жената е причината. Не! Но числото две вдигна скандал. Докато той беше сам в Рая, той беше добре. Един ден Господ прекара животните пред него. Адам беше учен човек. Той беше голям зоолог. Той държа матура по зоология. Той изказа всичките имена на животните. Като тури имената на животните, той разбираше значението на всяко животно. Какво беше първото име на кравата, името дадено от Адама? После го преведоха „крáva“. На гръцки как е крава? На френски е „vache“. На английски е „cow“. Всички животни, които имат рога, два рога, означават животни, които се колят. Овцете имат рога — колят ги. Двата рога означават чаша, да възприемеш. Но кого бият? Бият онзи, който е взел нещо. Бият онзи, който е рогат. Крадецът има рогата на животното. Взема нещо в тая чаша. И бият го. Казват му: „Кой ти позволи да вземаш този предмет?“ Ние сега разсъждаваме по закона на аналогията. Числото две има свойство да произвежда раздор. Не че това число иска. Ти не бързай да направиш приятелство с когото и да е. По-добре е да нямаш приятел, отколкото да [се] скараш, ако имаш такъв. И после, ще се скарате и ще се разделите. Не се сближавайте, докато не се разберете добре. Докато твоят приятел не е разбрал какво нещо е единицата, ти не искай да станеш двойка — да имаш другар, да имаш помощник. Питам сега: Най-първо Бог, когато създаде света, ония същества, които Той създаде първи, имаха ли крака? Първата клетка, която учените наблюдават сега, има сферическа форма. Тия клетки отгоре са слезли. Там са се търкаляли. Щом слезли тук, на земята, тия клетки не могат да се търкалят. И тогава, нуждата накара организма да се съобрази с външните условия. Докато най-после се явил човекът, който ходи на два крака. То е цяло

изкуство да се държиш на краката си и благодарение на човешката мисъл! Човешката мисъл се върти спирално. И докато вашата мисъл се върти спирално, вие можете да ходите. Щом вашата мисъл стане праволинейна, вие веднага ще се намерите на земята. Можете да направите един научен опит. Ти вървиш и мислиш за доброто. Твоята мисъл се върти спирално. Но тъкмо разсъждаваш за Божествения свят, дойде ти в ума, че двама се скарали и мислиш кой е по-прав от тях. И тогава се спира кръгообразното движение и дойде праволинейното и паднеш на земята. Отгоре ти казват: „Не е за тебе да разрешаваш кой е прав!“ Не е твоя работа да се занимаваш с праволинейното, а с това, което се върти. Ако речеш да кажеш кой е прав, можеш да имаш разрыв на сърцето и да умреш. И сърцето ти се движи кръгообразно. Ако направиш праволинейно движението му, то ще се пукне. Това се нарича разрыв на сърцето. На праволинейно движение сърцето не е свикнало и ако дойде праволинейно движение в нервите и мозъка, тогава хората се умопобъркват. Сегашните психолози казват, че се е разстроила нервната система.

Криволинейното движение, това е Любовта! Казват: „Какво се е завъртял този около нея?“ Той, докато се върти около момата, то е хубаво, но като дойде праволинейното движение, да взима момата за себе си, раждат се всички неприятности.

Някой казва: „Навсякъде аз съм праволинеен.“ Ще ви преведа един пример: Изпраща майката своя син и му казва: „Когато срещнеш сватба, ще почнеш да играеш и ще викаш с тях. А пък, когато срещнеш умряло, ще си снемеш шапката и ще се кръстиш. И те ще те приемат добре.“ Няма да ви разправям надълго и широко историята. Случило се, че той излязъл с левия крак. Срещнал умряло и като видял умрелия, той почнал да играе. Хващат го. — „Я ела! Този невъзпитаник, как смее да играе!“ — и го набиват. Казват му: „Знаеш ли този човек, как е страдал? А пък ти играеш! Ти, когато срещнеш умряло, ще се молиш и ще се кръстиш!“ После, той срещнал една сватба. И вместо да играе, той почнал да се кръсти.

Хващат го сватбарите и го бият. Дават му същия урок. Де седи погрешката? Погрешката седи в това, че според наставленията на майка си, не излязъл с десния крак, за да срещне сватбата и после втория път да излезе с левия крак и да срещне умряло. Там дето е умът, няма смърт. Там дето е сърцето, там има възможност да срещнеш умрелия. Живият човек сам може да работи, а за умрелия друг трябва да работи. Умрелият е голям аристократ. Другите ще отиват, ще харчат пари за гроба му, ще купят ковчег и всичко ще платят, а пък той нито пет пари не плаща. И ще го заведат на гроба. И никому не благодари. Аз сега вземам фигуративно. Този, умрелият, няма възможности. Условиата, в които е попаднал, са толкоз лоши! Неговият ум е толкоз зает! Той е зает със себе си. Вижда, че му са объркани работите. За какво мислят умрелите? Само за себе си! От сутринта до вечерта казват: „Закъсахме. Тая работата е страшна!“ И когато вие почнете да мислите само за себе си, ти си в подобно състояние. Не е лошо това. А пък живият човек е онзи, който се е освободил вече от тесните рамки на смъртта и има вече Божествената свобода. Смъртта е по причина, че ти си в низшия свят, в света на тъмнината и трябва да се ограничиш. Когато човек отиде в тъмно място, трябва да е много внимателен, защото може да пропадне някъде. Може да има опасности на земята или на въздуха. Един американец ходил да изучава албатросите в топли места, в един малък остров, който имал 4 километра дължина. Там живели повече от 40000-50000 албатроса. И тия албатроси са тромави. Като хвъркали, те се сблъскали един с друг, толкоз са на гъсто. Не че искат да се сблъскват, но нямат сръчност. И хората, като се доближат един до друг и те могат да се сблъскат, няма пространство. 40000-50000 албатроса, като излязат да хвъркат из въздуха, колкото и да са сръчни, ще стане криза. В сегашния живот, в който се намирате, като сте наблизко, всякога ще стане стълкновение, един с друг. Когато се движите противоположно, един срещу друг, винаги ще стане стълкновение. Ако се движат един против друг, възможността е по-малка.

Някой път, аз като говоря, вземам вашето положение. Вие имате една неопределена идея за Бога. Казвате, че Бог е неизменен. В своята същина, Той е неизменен, но там, отдето мине Бог, Той всичко около себе си изменя.

Ако Бог дойде на земята, ще има големи промени. Той е почнал да идва тук. Това разтърсване на народите, тия политически разтърсвания се дължат на онова Божествено присъствие. Бог иска да уреди света. Казват: „Разбърка се светът!“ Господ иде! Когато дойде финансовата ревизия, как всички чиновници се объркват, разтичат се и искат всичко да уредят в касата. Законът е строг. Та сега всички хора искат да наредят работите си. Някъде наредиш, някъде не. Да кажем, че те хванат в едно престъпление. Какво ще направиш? Какво се разбира под престъпление? Например, едно дете е влязло в чужда градина и е откъснало плод. Ще му кажат: „Кой ти позволи?“ Какво трябва да каже детето? Това е, което става с вас. Вас ви осъждат, някой път, че сте влезли в някоя градина. Не сте чели там надписа. Значи, някой път, може да пострадаш и погрешката може да е много малка. Няма почти никаква погрешка. Ако стопанинът е умен човек, той ще влезе в положението ти. Но, ако е строг, той ще ти каже: „Кой ти позволи да влезеш?“

Сега, в религиозния живот, вие сте влезли в духовния живот. Мнозина от вас искат да влязат в Божествените тайни. Но знаете ли, че с влизането в Божествените тайни много култури са изчезнали! Защото щом образуваш отношения и не изпълниш тия отношения, ще влезеш в противоречия. Например, дадат ти една пушка. Ако я оставиш на едно дете пълна, може да [я] пипне едно дете яяи да се утрепе. Ти трябва да извадиш патроните. Умът ви е пушка. В него има много патрони. Някой бутне и стане катастрофа. Патроните са човешките думи. Аз гледам някой път някои, те употребяват картечници със своите думи. Аз, понякой път, се бронирам вече. Една сестра ми каза: „Учителю, ти не постъпваш добре! Пристрастие има.“ Това е картечен огън. Аз си турям бронята. Казвам: „Възможно е. Който е дошъл на земята, не може да

постъпи така добре. Права си сега. По мярката, която имаш, право е да не съм постъпил добре. Ще го имам предвид!“ Аз сега бих могъл да ѝ кажа: „То не е твоя работа!“ Казвам: „Права си.“ Влизам в положението ѝ. Тя си има известна идея. Казвам ѝ, че е права. И аз си имам известен идеал. Не се минава много и тя идва и ми казва: „Извинете!“ „Казвам, няма нищо!“ И казах ѝ тогава: „Но ще направите, тогава, една хубава баница. Ще я разрежете на десет части. На мен ще дадеш една част, за да видя, че си се разкайала. А пък другите ще дадеш на други сестри. И ако видя, че баницата ти е вкусна, тогава погрешката ти е простена. И щом всичките те харесат твоята баница, то и аз съм на тяхното мнение.“

Сега правя заключението. Ние, хората на земята, влизаме в едно пререкание с онова, което Бог е създал. Седим, някой път и казваме: „Защо Бог направи така? Бог не е създал света както трябва.“ Бог никога не иска извинение. Щом ти си недоволен, че носиш 25 килограма, Бог казва: „Турете му 35“ и ако още мърмориш, казва: „Турете му 45, 50, 100, 200, 300!“ Колкото повече мърмориш, толкова повече товари. И ще се намериш в положението на героя в следния разказ: Един богат-таш, една вечер, видял една кола насън. Колата била с три чифта бели коне. Тя била пълна със скъпоценни камъни и златни работи. И всички хора идат с малки панички и с лопата им турят от тия богатства. А пък той отива с голям сандък да му го напълнят. Те му казали: „Много ти е голям сандъкът. Имаме едно правило за тебе: Ще легнеш на гърба си и ще турят сандъка отгоре ти и ще турят в него богатствата. И когато ти стане тежко, кажи, за да не ти турят повече.“ Турили 100 лопати и той започнал да се задушава и почнал да вика и те спрели. Но окръжаващите казали: „Понеже той взе повече, отколкото му трябваше, не му снемайте от гърдите сандъка.“ В това време богатият се събужда и си изважда заключението: значи Господ му даде по-голямо богатство, отколкото му трябва. И той си казва: „Трябва да намеря място за моето богатство или моята работа е свършена.“

Казвам, щом ти е станало по-тежко, ти си взел повече,

отколкото ти трябва. Тая работа, която имаме да свършим, трябва да я свършим. Аз искам да ви обясня научната страна. Има някои неща, с които трябва да се справим. Някой път казваме: „Трябва да се молим!“ Молитвата е един начин. Достатъчно е да срещнеш един умен човек и той да ти каже нещо. Една сестра дойде при мене, тя си написала цял поменик от противоречия, за които искала да пита. И като дойде, всичко това го забрави. Тя, като дойде, въпросът ѝ се реши. Тя каза: „Дойде ми сега една нова идея.“ И животът е лесен! Ти, като срещнеш един добър човек и без да говори той, някои въпроси ще ти се разрешат. Достатъчно е да срещнеш някой добър човек на пътя си, за да ти се разрешат въпросите. И достатъчно е да срещнеш някой лош човек, за да се забъркат работите ви. И някой път, като се забъркат работите ви, ще знаете, че сте срещнали някой лош човек. Ти казваш: „Какво трябва да се прави?“ Ще излезнеш в момента, когато ще срещнеш добър човек. Няма да излезеш в момент, когато ще срещнеш лош човек. Ти казваш: „Господ ме е турил в лоши условия.“ Не те е турил в лоши условия Господ, но ти си излязъл с левия крак, както момъкът, който срещнал сватбата. Да ви обясня какво значи среща на момъка с умрялото и сватбата. Някой се наял хубаво и след това го бият. Той трябва да повърне назад яденето. При първия случай той е ял повече, а във втория случай, той е ял по-малко. При втория случай, той вече се страхува да яде много, за да не би да се случи същото както в първия случай. При втория случай той вече е оздравял и трябва да яде, но го е страх да яде достатъчно. И тогава, в него се заражда едно недоволство, че не е ял. Той трябваше по-рано, когато беше здрав, да яде достатъчно, а не когато е болен да яде по-малко. На здравия трябва да дават повече, а на болния колкото се може по-малко. Който е здрав, давайте му повече благо, а пък на болния — малко. Някои деца, които майките им ги обичат, цял ден мляскат. При сегашните условия, трябва да обработват материалите.

Всички свещеници започват да си приличат. И всички адвокати си мязат. Кой с каквото се занимава, лицето му взе-

ма съответната форма. Военния, като го срещнеш, различава се. Учените хора се различават. Всички учени хора имат определена физиономия. Та идеите, които преобладават в нас, създават нашето лице. Трябва животът ни да бъде разнообразен и то по отношение на всичките добродетели. Животът, Знанието, Свободата ще ти дадат едни линии. Любовта, Мъдростта и Истината ще създадат други линии, най-хубавите линии. А пък Добродетелите ще създадат формите на цялото тяло. Най-първо Любовта оформява Божественото в нас. Животът оформява това, което ангелите творят в нас, а пък Добродетелите оформяват това, което хората творят. Аз ви препоръчвам, понякога път, да учите музика, понеже челата ви са тесни. И духовният живот не можете да разберете без музика. Без музиката не можете да разберете Живота, не можете да разберете Добродетелите, от Любовта не можете да се ползвате. Ще се ползвате тъй както не трябва.

Сега, мисълта, която трябва да остане, е: Носете това разнообразие, понеже всички красиви мисли, които ни идват, всички благородни чувства, които ни идват, всички възвишени подтици за постъпки, които ни идат, допринасят нещо. Аз говоря за целокупния живот на човека — в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието. Целият ни живот се изменя. Всяка нощ, когато си лягате, молете се на Бога, та когато спите, ония, които ви пазят, те да нагаждат работите.

Някой път казвате: „То няма какво да се учи вече.“ Ние трябва да имаме Любов, Вяра и Надежда. Трябва да проучим всички хора на земята, за да разберем какво нещо е надеждата. И трябва да проучиш живота на всички ангели, за да разбереш какво нещо е вярата. И трябва да проучиш Божествения свят, за да разбереш какво нещо е Любовта. Ти си срещнал няколко души и казваш: „Ние си приличаме.“ — Не си приличаме.

Сега каква мисъл остава? Ако водата изчезне, остава въздухът. Ако въздухът изчезне, остава светлината. Едновременно, при сегашните условия, трябва да имаме твърда почва под краката си. Това са добродетелите. Трябва да

имаме вода. Водата е потребна. Какво съставлява водата в живота? После, трябва ни въздух за нашите дробове. Най-после ни трябва светлина за нашите очи. Трябва да имаш добродетели, за да знаеш, че имаш нещо стабилно под себе си. Това е твърдата почва. Водата е проводник, твърдата почва също, въздухът също. Човек трябва да има вода. Щом човек изгуби водата в организма си, той почва да съхне. Всички хора, които изсъхват, стават нервни, малко вода имат. А пък всички хора, които имат непотребна вода, повече вода, затлъстват. Всички хора, които имат повече въздух, стават много активни. Трябва ви повече вода! Оценявайте водата. Щом обичаш водата, ще имаш толкова вода, колкото ти трябва. Обичай въздуха! И като обичаш въздуха, ще имаш толкова въздух, колкото ти трябва. Ти, като обичаш светлината, ще имаш толкова светлина, колкото ти трябва. Това е закон. Обичай светлината, за да имаш толкова светлина, колкото ти трябва. Обичай въздуха, за да имаш толкова въздух, колкото ти трябва. Обичай водата, за да имаш толкова вода, колкото ти е потребно. И най-после, обичай и земята, за да те поддържа. Това е сега в психичния живот. Твърдата почва, това са ония идеи и чувствавания, които образуват основата, върху която седим и която ни крепи. А онзи капитал, който е в обръщение, това са реките. Въздухът е капиталът, който твоите близки дават. А светлината е капиталът, който Бог дава.

Как ще го приложите това? Вие го прилагате. Някой път употребявате повече светлина, отколкото трябва. Някъде употребявате повече въздух, отколкото трябва. Вие ядете бързо и чрез храната внасяте повече въздух и голямо количество въздух туряте в стомаха си. А пък в стомаха си трябва да турите минимално количество въздух. Щом влезе много въздух, той се разширява вътре и тия колики се дължат на този въздух. Тогава стомахът се разширява и вие почвате да се превивате. И тогава трябва да приемете или топла вода, или да направите масаж. Някой път, не туряте достатъчно въздух в дробовете си, колкото трябва. Дишате много плитко. Повечко въздух трябва да приемате в дробовете си и равномерно трябва да

влиза. Който не знае да диша, не знае да говори правилно. И търпението на човека зависи от дишането му. Много е мъчно човек да диша правилно. Кажете: „Господи, дай ми знание, за да мога да употребявам твоята светлина правилно. Дай ми знание, за да мога да употребявам въздуха на място. Дай ми знание, за да мога да употребявам водата на място. Дай ми знание, за да употребявам твърдата почва на място.“ Това е една молитва, с която трябва да се молите. Сега това ви трябва. Светлина ви трябва. Въздух ви трябва, мисълта е там. Вода ви трябва и твърда почва ви трябва, това са Добродетелите. Молете се за четири неща: за светлина, въздух, за вода, за твърда почва.

Сега, след като съм ви говорил, да ви свиря ли? — Не зная. Един час съм ви говорил. А пък вие сте хора, които нищо не плащате. Все гратис. *(Учителят изважда цигулката.)* Не като артист да свири човек, то е външната страна на музиката, артист да бъдеш! Там човек трябва да посвети живота си. Да изпеем: „Тъги, скърби!“ *(Всички пеят, а Учителят едновременно свири.)* Така както пеете, пението ви е еднообразно. В пението трябва да има един момент силен, един слаб и т. н. Вие вземате напрежението почти еднакво. *(Учителят след това свири други неща — импровизирано.)* Изпейте гамата! *(Всички пеят гамата и едновременно Учителят свири.)* Пейте сега едновременно, едни нагоре октавата, а други надолу. *(Всички се разделят на две групи и едни пеят надолу октавата, а други нагоре.)* Според новото схващане, когато пеете „До“, смятайте, че имате едно яйце, което се мъти и трябва да се измъти. Или си турил една семка в земята и тая семка трябва да се разпукне и да поникне. А пък при „Ре“ разбирайте, че нещо трябва да расте. Едновременно искам двама певци да пеят във вас. Човек да си пее на физическото поле, както си знае, а пък новият певец, като дойде, слушайте и него. И това, което можете да вземете от него, прилагайте го във вашето пение. Като пеете, да се слушате! *(Всички пеят разни тонове с устните: „ммм“.* След това Учителят пее и свири следната песен:)

„Посятата семка ще цъфти!

Посятата семка ще цъфти!

Посятата Добродетел ще се усвои!“

Музиката има, понякога път, неправилни тактове. Неправилните тактове най-мъчно се изучават, понеже [са] по-голямата част. В живота е повечето неправилни тактове. Вие имате едно противоречие в живота. Това е един неправилен такт. И веднага трябва да намерите един съответен тон, думи или звук, за да поправите състоянието си. Набраната енергия трябва да се предаде музикално. Набраната енергия не можете да я задържите. Трябва да се намери един начин, за да се превърне. Та, като станете, пейте, мислете, чувствувайте! Главното препятствие е, че вие много си реагирате. Искане някой да се прояви — оставете го! Вие му казвате: „Недей така!“ Имате един навик да казвате: „Така недей!“ Оставете всеки един да се прояви. Чак след една седмица му кажи, но в дадения случай го остави да се прояви. И за да се проявиш, теб ти трябва само една минута. (*Учителят пее думите:*) „Посятата семка ще цъфти.“ И после друго: Бъдете свободни! Не налагайте на другите хора да живеят като тебе. Няма по-голямо нещастие да живеят всички по един и същ начин. Бог обича разнообразието. Един, който рисува карикатури и друг, който рисува хилави хора или образи — и двамата са на място. Карикатуристът показва нещата, които не са завършени, а пък художникът показва неща, които са завършени. Та лошите неща не са завършени неща, а пък добрите работи са завършени работи. Неприятно ти е да гледаш лоши работи, но те са незавършени. Ако картината не е хубава, трябва да стане нещо в нея. Ако аз съм ял добре, това няма да ползува другите. Най-първо ще ползува мене. И след това, понеже имам вече сила, аз ще мога да услужа на някого. Когато имам добро разположение, мога да помогна на някого. Щом нямам добро разположение, не мога да услужа. Та по-добре е да имам добро разположение, за да услужа. Ако не съм разположен, тогава ще живея само за себе си. Аз наричам хората, които живеят само за себе си, умрели. Той е отишъл в света, мисли да си

има къща, да си посади ниви. Той е на физическото поле. А пък някой мисли да отиде между ангелите, да прояви добродетели. Онзи, който е на земята и мисли за неща, които са за земята необходими, като си замине, няма да му е добре. И онзи, който мисли за небето, като излезе от ангелите и дойде на земята, няма да му е добре. Като ангел на земята не се живее. Не че не се живее, но ще превърне ангелския живот в човешки. Ще превърнеш добродетелите, жадния ще го напоиш, гладния ще го нахраниш, а пък на тъжния ще кажеш една сладка дума.

Първото нещо: Дайте си свобода! Това е единственото нещо, което ви липсва — Законът на свободата! Някой може да мисли различно от вас. Разбирайте се! Считайте, че всичко това, което човек върши в дадения случай, дали той съзнава или не, считайте, че той върши Волята Божия. Ти казваш, че той не е прав. Не е право според мене. Един стражар кара един затворник — право ли е? Но този човек е убил двама души, хора! Той е лишил двама души от свободата, от живота и сега има вериги на краката си. И него го лишават. А пък този, който не е извършил престъпление, не му турят вериги. На праведния, като му турят вериги, те се стопяват, а пък на грешния, като му турят вериги, те остават на краката му. Този, на когото веригите остават, е грешен. Петър, когато беше в затвора, като дойде ангелът, сне му веригите. Молеха се за него. Дойде ангелът и веригите му паднаха. И ангелът му каза: „Излез въвн! И не искай да бъдеш [извъстен], за да покажеш къде си се скрил. Но да те няма никъде.“ Когато излезеш от дяволската тъмница, не ходи да казваш на дяволите къде си се скрил. Сега вие криво ще ме разберете. Не примирявай Божественото, доброто със злото. Не ги примирявай! Те са две страни. И като направиш едно зло, ще кажеш: „Направих, Господи, една беля, едно зло.“ Едно дете, за да покаже, че е щедро, раздава всичкото сладко от гърнето на своите другарчета. Майка му го пита: „Кой изяде сладкото от гърнето?“ Детето си мълчи. То не казва: „Аз и моите другари го издохме.“ И тогава майката мисли, че слугинята го е изяла.

Ето де е злото. Детето трябва да каже: „Дойдоха ми приятели — аз и те го изядохме.“ Не набедявайте слугинята!

Тук трябва да се направи един клас за музика. Тогава ще дойде едно противоречие. Земната музика е много хубава за хората. Но тая музика, изнесена пред ангелите, ще прилича на един джазбанд. Шумна е тя. И понеже ангелите са много учтиви, те ще си турят нещо в ушите, за да ги запушат. И преспокойно ще изслушат земната музика, но със запушени уши. Те са толкоз учтиви! И когато се върши зло пред вас, то е една музика на дявола. Вие си запушвайте ушите!

Докато [се] оправи светът трябва да ходим със запушени уши. Възможно е да се оправи светът. Светът е оправен. Най-мъчно е да обичаш човек, който ти говори лъжа. Като ти направи пакост е мъчно. Но в дадения случай, то може да ти е дадено като задача — да се примирявате. Щом ти е дадена една задача, трябва да знаеш как да я разрешиш.

Някой път пеете много хубаво, като артисти. Някой път, като ви слушам горе, казвам: Разногласие има. Няма връзка! Някой път, всичко върви много хубаво. Обертоновете в пространството се разнасят много хубаво. Отгоре ви слушам.

Отче наш.

Любовта дръжте, като един Божествен Подтик, който трябва да се прояви във всички области на Живота. Всичко във вас да има Подтик!

7 часа без 7 минути [сутринта]

5 Лекция от Учителя,
държана на 2 ноември, 1938 година
София, Изгрев

ДА СТАНЕМ ЕДНО

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш.

„В Начало бе Словото“

Човешката реч е още много несвързана. Много идеи, прокарани и в Евангелието, ако се четат, ще добият съвсем друг характер в разбиранията. Думите, които сега употребяваме, не носят всякога една и съща идея. Ще ви прочета нещо от 19-та глава от Евангелието на Матей. Може вие да я прочетете цялата, от 10-ти стих нататък. Всеки да разбира както обича, но последствията ще бъдат едни и същи. *(Учителят прочете главата до края. Изпяхме „Венир Бенир“.)*

Прочетоха се темите: „Най-голямата и най-малката добродетел.“

Няма да оспорвам авторството. Този въпрос трябва да се развива. Вие всичките имате материал. Не е от лесните въпроси. Най-големият и най-малкият вегетарианец кой е? Едно положение статическо. Установеният свят, в който живеем, е статически. Ние се намираме в големи противоречия. За пример, една дреха изтъкана от материал, който не е хубав, и една дреха, изтъкана от хубав материал, като идете, цената не е една и съща. Простата дреха изисква малко да се плаща. За добрия материал много се плаща. Някой човек е обикновен, някой човек обикновени работи прави, обикновен става. Друг, учени работи прави, учен става. Добри работи прави, добър става. Всеки човек, каквото прави, такъв и става. Някой изучава животните, зоолог става. Някой изучава расте-нията, ботаник става. Някой изучава минералите, минеролог става. Всеки човек, каквото изучава, това и става. Онзи,

който изучава животните, зоолог става ли? Много двусмислена дума. Сега разправят вестниците, [с] един англичанин се е случило. Взел си един питон, една змия от три метра, дълга. Веднъж в трите седмици се храни. Оставил го той, както англичаните обичат [забавното]. Туй в Лондон става. Отива той и един ден гледа тази змия изчезнала. Няма я в кошника. Пита се: „Къде ли е отишла?“ Вестниците започват да пишат: „Една опасна голяма змия изчезнала.“ И всички започват да виждат питона на разни места, на тази улица, на онази улица, ту при езерото. Върви един автомобил, прозорецът отворен и една жена казва: „Затворете прозореца, че питонът може да се хвърли.“ Три деня го търсят и не може да го намерят. И след три деня, като го търсили, намират го, намират питона, дето си бил, в кошницата. Къде е ходил, къде се е разхождал, не знаят. Ние търсим един питон, който се е отпуснал, който излязъл някъде и всички се плашим. Има нещо в живота, което ни плаши. Аз бих ви попитал, защо човек остарява? Всеки един казва: „Аз съм господар, свободен човек съм да мисля, да чувствавам, да постъпвам както искам.“ Хубаво, щом ти си господар, как тъй, ти допусна да остарееш? Казваш: „Така е отредено.“ Щом остаряваш, ти не си свободен. Щом твоята мисъл те състарява, ти не си свободен. Ако твоите чувства и те те състаряват, ти не си свободен. Казваш: „Ама то е така отредено.“ Щом е така отредено, де е свободата на човека? Какво разбираме ние под думата „свобода“? — „Да правиш каквото искаш.“ Вярно е, да правиш каквото искаш. Някой казва: „Аз не искам да ме отказват от някое благо. Кой може да ме лиши от благо?“ Тук има едно разсъждение. Някой път е хубаво да те лишат от някое благо. [По невнимание] ти си направил една погрешка, съдията определи да ти ударят 25. Е, ударят ти 25 или на ръцете, или на краката. Някои ги удрияха на краката, а пък сега ги удрят на седалището на човека, на неговата благородна възглавничка. Сега не е ли хубаво да те лишат от 20, само да ти ударят 5. Казвате: „Как? Кой ще ме лиши от моите 20 блага?“ Не е ли хубаво, някой път, да ви лишат? Господ, някой път, не ви дава някое благо, за което ще

ви бият. Казвате: „Как, Господ да не ми даде това благо?“ А и ще ти ударят най-малко 25 за това благо. Някой път е добре да ни лишат от някое благо. Защото някои блага не ги искаме. Вчера върви един и казва: „Защо са страданията в света?“ Казвам, страданието е Божието време. Само когато страдаме, отиваме при Бога. Ние сме непослушни деца. Когато сме щастливи, не Го търсим. Все ще дойде някое страдание. Като дойде страданието, ние започваме да мислим. Като няма какво да правим, ще идем при Господа. Тъй щото, всеки от вас, който страда, не питайте защо страдате. Туй време е предназначено да идем при Господа. Радвай се, че страдаш, че дошло време да посветиш на Господа това време. Защо страдаш? — Да посветиш това време на Господа. Боли те коремът. Ще се молиш, ще благодариш, че дойдоха тия страдания. Време е да посетиш Господа. Боли те главата — пак е време да се помолиш. Боли ви лявата или дясната страна. Щом дойде време за Господа, ще тичате. Една болка е, за да се освободи туй време и да го предадете. И благодарение на Божието време, което не го употребявате за Господа, не търсете някой лекар да ви освободи от болката. Отгоре ще му платят 20-50 лева да ви освободи от вашето коремоболие. Ни най-малко лекарят няма да ви освободи. Аз да съм, ето какво ще направя. Него ден, щом ме заболи коремът, как ще повикам моя лекар? Ще повикам някой закъсал бедняк. Какво да кажа? Да кажа неща, които не са верни! Като съм болен, ще сготвя едно ядене. И на този, бедния, ще кажа: „Ти ще ядеш, аз ще се моля на Господа.“ Него ден няма да ям. Повикайте бедния и на този, бедния, като дадеш яденето и ще оздравее коремът. Вие ще повикате лекар, който ще дойде с автомобил, ще те попита, ще те разпита: „Толкоз години какви големи престъпления направи, че тия болки идват до мен?“ Казвам: Ни най-малко не е престъпление. Него ден ще повикаш някой беден човек, ще го нахраниш, или някой брат, или някоя сестра, или някое малко дете. Не зная сега, като го боли коремът, кой ще повика някой беден брат и да го нагости по този начин?

Вчера седя. Имаме тука един брат на 90 години, нарича

се Георги Светията. Казва: „Всичко си е наред“ и никъде не продава яйцата. Казва: „Всичко е за Учителя.“ Искат му яйцата, казва: „Не може!“ Аз казвам, неговите кокошки, които снасят яйцата, са особени, дават за яйце по 5 лева, 10 яйца — 50 лева. Вчера, седи св. Димитър, понеже и той е светията на слугините и гледам какво е намислил. Намислил да прави хубаво на слугините. Казва: „Тази година господарите няма да ги стягат.“ Седя, слушам някой 90 годишен удря на вратата. Някой път, искам да отворя прозореца, да видя кой е така енергичен. Отварям — гледам св. Георги. Пък някой път, като отворя вратата, вземам ключа. Понеже е секретен ключът, та никой не може да отвори, пък съм оставил ключа отвън. Отвори и като погледне: „Няма го.“ Аз съм на прозореца, той търси — не ме вижда, отива вън, погледне. Търси ме той, защото яйцата друг не може да ги яде. Аз мисля, че съм свободен, сядам да разсъждавам. Той пак тропва. Вие сега ще ме запитате защо не стана, такива хубави яйца. Казвам, на св. Димитър, в един свети ден, не става да се купуват яйца. В празничен ден търговски работи не стават. Сега седя и си размишлявам, казвам: „Св. Георги е.“ Ще каже: „Учителят се крие някъде и не е в стаята си, не се обаждат или го няма.“ Негово предположение е, но аз зная къде беше Учителят, аз съм авторитет. Зная, че в единия случай беше на прозореца, а в другия случай беше на масата и разсъждаваше за известни неща и не искаше да има работа със св. Георги. Ние минаваме за много добри хора. Та казвам, като разсъждение: Ако бях се освободил от него, да ида, да си върви, да му дам 50 лева и да си върви. Мене ми е толкова приятно, че да дойде втори път пак да хлопа, защото музикално хлопа. Той е много енергичен, като млад човек. Казва: „Трябва да се изпълнява Волята Божия!“ Той ми се оплаква и казва: „Учителю, онези [не] оценяват яйцата.“ Един лев не иска за яйце. „Като дойда в кухнята, не ги оценяват, не може по един лев.“ Свети Георги казва: „Един чувал брашно ми трябва.“ — Хубаво, един чувал от мене. Един чувал от друга сестра. Трети чувал брашно. За колко време може да ги изяде? И прав е, разсъждавам, него му трябва брашно и нас

ни трябва много брашно.

Сега тук четем в Евангелието какво е задължението на мъжа към жената. От дълбоката мисъл, важно е твоето отношение към твоите мисли, към твоите чувства, към твоите постъпки. Задължението на мъжа към жената е такова, по-добре е човек да не се жени. Ако задължението е такова, по-добре да не се ражда. Но, ако човек не се роди, на земята да дойде, какво ще прави горе в небето? Представете си, ако вас ви дадат един избор, да слезете ли на земята или без слизване. Вие не знаете какво ви очаква на земята. За пример, всякога може да обичате, който е щедър и богат човек, [който] дава. Веднага ще го обичате. Естествено е, но онзи, който не дава, няма да го обичате. Представете си, че един богат човек, той има богатство събрано, но вижда, че парите са на категории. Няколко хиляди той ги счита от една категория, други няколко хиляди от друга категория. Мене на тази мисъл ме наведе мисълта на един свещеник. Разправя той: „Аз, когато взема пари като кръщавам децата, турям ги в една кутия. Когато венчавам някой, за тях имам втора кутия. Когато [опявам], друга за умряло — друга кутия имам. За умрелите, колкото взема, турям ги в друга кутия. Във втората кутия слагам онези пари, които взимам за венчавки, а в първата кутия - за новородените.“ И казва: „От тези пари, които взимам за умрелите, аз за себе си не ги употребявам. На някоя вдовица, на някой беден ги давам. Патила ми е главата много пъти.“ Питам, ако иде някой и извади от кутията за умрелите, какво очакваш ти? Или пък от кутията, дето той венчавал младите или пък от кутията, дето е [кръщавал] новородените? Вие, понякога път, седите и казвате: „Дали туй, което аз върша, е благоугодно на Господа?“ Често казвам, че неща, извършени без любов, губят своята стойност. Всяко нещо, което направите без любов, губи цената си. Вчера, като дойде свети Георги, му харесах удрянето, струва си, ако имах пари, бих му дал не 50 лева, но 150 и 200 лева, само за начина, както удря. Тропа като капелмайстор. Най-първо по-слабо, после по-силно. Аз мълча, удря по-силно. Аз пак мълча, още по-силно удря. Казвам, той ако е на моето място и аз на

неговото, как ще удрям? Сега навярно и аз така ще удрям. Седя и [наблюдавам] себе си. И той иска да каже: „Не знаеш кой е тук! — Св. Георги. Трябва да ме приемеш, нищо повече.“ Обаче, аз не го приех, понеже той иде с една голяма препоръка, да препоръчам яйцата, да ги назнача на служба. Пък аз нямам отворено място. Казвам, днес няма да приемам никого за назначение. Нито уволнение, нито назначавам. Пък какво трябваше да кажа? — Някой пример, който не е измислен. Казвам, добър е тоя пример. Размишлявам как ще хлопам. Като удари, той има право да удря, аз го извинявам. Понеже той е глух, той удря силно, щото трябва да го чуе. Понеже той ме слуша, едва го чух. Аз имам много развит слух и чувам. Казвам, то е понятието, разбирането на свети Георги. На 90 години е и моето разбиране се различава само по обстановката на ушите. Та казвам, аз, като отида на райската врата, как ще хлопам? Казвате: „Още ли да се хлопа?“ — Предполагам. Дали ще хлопам или не, но предполагам, че и аз отивам като св. Георги. Имаш право ти да хлопаш. Ти мислиш, с твоята мисъл ти хлопаш. Щом мисля, аз вече хлопам на райските врата. Моята мисъл може да бъде приета или неприета. Чувствувам нещо, пак е хлопане. Правя известни постъпки, пак е хлопане. Някоя моя мисъл ще бъде благоприятна на Господа, а някоя моя мисъл ни най-малко няма да бъде благоприятна. Зависи от степента каква е. Може да няма място за моята мисъл в небето. Мислите ли, че всичките ни молитви, с които се молим, че те отиват? Много малко от тях отиват. Някой може да каже: „Толкоз години аз се моля и Господ не ми е дал.“ Господ ви е дал за вашите молитви. Ами животът, който ви е дал, храната, която ви е дал, очите, които ви е дал, ушите, които ви е дал, вашият ум, вашето сърце, вашето разбиране. Това са неоценими богатства. Та казвам: [Има] една Любов, която не пресеква — онази, постоянната Любов. Има една любов статическа в света. Светлината за пример, в която живеем, е статическа. Тази статическа светлина произтича, че като се върти земята около своята ос, постепенно земята се огрява. Тази част на земята, която е обърната към слънцето, се огрява. И като се върти,

другата част остава неогрята. И всякога страданията идат в неогрятата страна. В огрятата страна на светлината никакви страдания не може да дойдат. Казвате: „Как?“ Един вълк, който [краде] една овца, той се намира на неогрятата земя. Всичките престъпления стават в тъмно. В Божествената светлина никакви престъпления не може да станат. Всякога в човека има страх, когато на човека потъмнее умът. Защото, тази тъмнота, тя взема? Ние всякога правим погрешки, когато е тъмно, ще направим някоя беля. Вчера иде един господин, учител по изкуствата, с големи идеи, художник. Искан да бъде полезен, започва да рисува картини из българския живот — за старините, за опълченците. За това рисува, за онова, никъде картините не ги приемат. Работите не вървят. Пита ме той, защо е тази несрета, защо хората не оценяват неговите картини? Аз седя и не му казвам нищо. Разправя той, че този и онзи не оценяват, казват: „Картините са хубави, но сега нямаме параграф, бюджетът се намалил, заради бюджета.“ Аз седя и размишлявам: Твоите картини не са приети, за да дойдеш при Мене. Ако бяха приети картините ти, ти нямаше да дойдеш. Ако ти не се намериш натясно, при Господа няма да идеш. Като започнеш да умираш, ще кажеш: „Господи!“, ще се размислиш, че денят на умирането е ден да отидеш при Господа. Казвам, ако ние мислим по този начин, страданията — това са най-хубавите опитности, при които можем да оценим една Божия добродетел. Радостите — това са добрите условия, при които можем да приложим една Божествена добродетел. Радостта е за приложение, а пък скръбта е да оценим. В скръбта ние оценяваме колко струват, а в радостите ги прилагаме. Ако в [радостта] бихме прилагали всяка добродетел и ако в страданията бихме оценявали добродетелите, нашият живот щеше да има съвсем друг резултат. Сега вие какво искате?

Да минем към въпроса [за числата]: 1, 2, 3, 4, 5, 6. Тъй, както са означени цифрите, какво означават? В статическо положение тия цифри нямат никакъв смисъл. Едно статическо положение може да изтрие тези цифри. Щом си изтрил този

прах, така както е написана единицата, къде ще иде? Колко милиона частици има за изписването на единицата? Тук има няколко милиона частици, които съм турил. Един ден, като опитате къде отишъл тебеширът, какво ще кажете? Представете си, че този тебешир се оценява. Къде е отишъл тебеширът? Ако напишем тази буква и тя не изпълнява своето предназначение, къде отиде този материал, къде се е дянал? Единицата, ако разбираш закона на единицата, ако ти си слаб човек, ще станеш силен. Пиши единица, за да станеш силен. После, ако нямаш никаква работа в света, пиши две, за да ти тръгне. Не ти плащат никъде, работиш и не ти плащат — пиши 3. Най-после, нямаш каса къде да си туриш парите — пиши 4. Не знаеш как да направиш добро — пиши 5. Не знаеш как да говориш хубаво — пиши 6. Но най-първо ще намериш един човек, който мяза за единица. Има хора, които са родени на единицата, има хора, които са родени на двете, на трите, на четири, на пет, родени са в тия числа. И трябва да намериш тия, живите числа. По друг начин не може да придобиеш. Вие, както сте събрани тук, всеки човек, с когото се срещаш, той е жива единица, която носи известно Божествено благо. Туй благо, само от този човек може да придобиеш. Само при един дрехар може да купиш дрехи. Или само от един дрехар може да си вземете хубави дрехи. Само от един бакалин може да вземеш парите, които ти трябва. А понякога път вие нямате дори представа за хората. Казвате: „Този брат, той няма разбиране.“ Вие тогава не оценявате. Най-последният наш брат струва повече, отколкото всичките породи говеда, всичките коне, всичките риби на морето. Да ги продадеш, не струват толкоз, колкото вашият брат, когото вие не оценявате. Следователно, вие за 1000 лева бихте продали един брат. Нови възгледи ви трябва. Оценявайте човек по неговата същина, а не по неговата външна форма. Външно, както го оценяваме, неговото жилище не е направено, както е той. Но в жилището се крие една душа, която е излязла от Бога. Ако ти разгледаш човешката душа, как е излязла от Бога и какви възможности има...!? Дойде един човек и той казва, че гладен не иска

да ходи. - „Аз не се нуждая от този хляб!“ Няколко думи му кажи, тъй да се нахрани. Някой път, човек се нуждае само от една дума, но когато ще му кажеш тази дума, тя трябва да е най-хубавата дума, която искаш на тебе да я кажат. Сега пак ще си послужи с един пример. Седи някоя млада мома и пише на някой млад момък. Сега считат туй, постъпката: как младата мома смее да пише на един млад момък или как един млад момък смее да пише на една млада мома! Това са ваши разбирания. Може да ме попитате, как смея да погледна на слънцето, не може да гледам дълго време. Че то е законът на турците. Съществувал закон в миналото, в древните времена, жените, турчините са се криели и ако ти погледнеш, на смърт си осъден. Само че си погледнал да я видиш, смъртно наказание ще има. Четете, когато Мойсей искаше да види лицето Божие, Господ му каза: „Не може някой да види лицето Ми и да остане жив.“ Някои от вас сте много смели, казвате: „Аз искам да видя Господа.“ Ако искаш да видиш Господа, да стане в тебе една промяна, да посветиш живота си за доброто на всички онези, които Бог създал. То е на място. Но ако искаш само да Го видиш и да си послужиш, животът ти е осъден на смърт. Младата мома, като пише на младия момък, тя иска да види неговото лице и момъкът иска да види нейното лице. Но виждането на лицето всякога не носи едно благо. Тя, като види неговото лице, ще се разочарова, някой път. Отиват двама, една млада мома и един млад момък, в планината. Пусли били. Младата мома искала да опита младия момък дали той я обича. Тя му казва: „Много ще ми бъде приятно да имам един от тези алпийски еделвайси.“ На едно опасно място, имало еделвайси, дето животът бил в опасност,. Отива момъкът, качва се там, донася един еделвайс. Дава ѝ еделвайса, но след това ѝ казва „сбогом“ и си отива. Човекът не иска втори път да бъде изложен на такава опасност. Един опит е достатъчен.

Та казвам, ние, които сме на земята, какво сме извършили? Седим понякой път и разсъждаваме: „Аз съм толкоз пострадал, че съм страдал, страдал съм.“ Няма някой, който да не е страдал, но питам: Господ, Който създаде света, не

страда ли? — Страда. И Писанието казва: „Аз съм като натоварена колесница на Израил.“ Всички ония лоши мисли, ропотът, всичко туй отива при Господа. Ние Го смущаваме. По някой път Господ седи и ни гледа за всичката ни неблагодарност, че за всичко, което е създал, ние вдигаме ропот. Господ, като те гледа, казва: „Я го доведете при Мене.“ Праща ангел — задигат те от земята, лишават те от всичко. Казва: „Нека дойде при Мене.“ Тогава, като идеш в оня свят, при Господа, как ще бъде? Христос дава един пример: Някой имало, един беден Лазар, който седял като страж пред вратата на един богат човек. Умира Лазар и отива в лоното Авраамово, да гледа лицето Божие. Умира богатият и отива в ада. Богатият вижда Лазара в Рая и казва: „Отче Аврааме, нека дойде Лазар и с кръста си да ми намаже гърлото.“ Този не иска да види лицето Божие, не иска и да види лицето на Лазара. Казва му Авраам: „Не може.“ Сега всичките казвате: „Туй не се отнася до нас.“ Какво трябваше да направи богатият? Богатият не викаше Лазара според моята норма, която ви казах. Трябваше да повика Лазара, да сготви, да яде Лазар и той да го гледа. Когато беше болен, богатият трябваше това да направи, а той всякога ядеше, пиеше и викаше обикновените лекари. Обикновените лекари го пратиха в ада. И сега в ада викат друг да дойде. Казват му: „Не може.“ Сега, другото заключение, това е един пример. Адът съществува във всинца ни. Ние сега очакваме да умрем и да идем в оня свят. Ние сме вече в оня свят. Още имаме вземане-даване с този свят, но какво трябва да правим? Писанието казва: „Прощавайте!“ Ако вие намерите една златна монета, какво казвате, какво трябва да правим? Казвам, ако намерите златна монета, която е оцапана, какво трябва да правите с нея? — Ще я очистите. После вие ще се ползвате от всяка намерена монета. Да кажем, някаква стара монета имате, [ако] е от новите, ще търсите нейния стопанин. Но една златна монета, преди хиляди години заровена някъде, и сега я намерите, на кого ще я дадете? Сега държавата има право. Наполовина богатството трябва да го дадеш, понеже държавата участва. Но казвам, ако на-

мериш една стара монета, какво ще я направите? Нали Мойсей е писал и после Христос казва: „Да възлюбиш Господа!“ Това е една стара монета — преди толкоз години! Тази стара монета: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего“, какво ще правиш с тази стара монета? Този закон ще го очистиш и ще го употребиш за себе си.

Приложете Любовта за подмладяване в света. Аз наричам подмладяване в човека, когато всичко е младо. Сега идват хората при мене и ми казват какво аз зная. Още като идват, гледат ме от главата до краката. Разглеждат, как съм облечен, гледат обстановката. Аз седя тихо и спокойно и си съставям едно понятие. Виждам какви са. Някои намират, [в] тази обстановка, излишни работи намират. Гледат възглавници натуряни, казват: „Защо са му?“ Една сестра нямала пари, даде ми една възглавница да я продам. И досега още никой не я [е] купил. Друг дойде, донесе друга възглавница и наредил една, две, три, четири, пет възглавници. Казвате: „Защо са му тия възглавници?“ — За продан. Ако ги продам по 3-4 хиляди лева, много искам. Казва: „Учителю, продаде ли се моята възглавница?“ Гледа ме той. После, някой като дойде, намира, че не съм го посрещнал както трябва, не съм казал нещо, все ще намери. Някой път, остане доволен, някой път, остане недоволен. Казвам, всеки човек, онова, което мисли той, е право. Казвам на този: „Ще извините моя автомобил. По някой път, шофьорът, който кара автомобила, не е толкоз предвидлив. Ако времето е кално и бързо кара автомобила, ще извините, ще изскочат няколко капки кал на дрехата ви, ще ви поокалят.“ Сега ние много пъти се сърдим за погрешките на автомобила — минавал бързо, паднали няколко капки. Казвате: „Той мисли.“ Какво мисля аз? Тъй както гледам, аз наблюдавам. Аз мисля и той си мисли, че започва да ми проповядва. Трябва да напуснем да проповядваме на хората. „Да изпълним Волята Божия.“ Иска да каже: „Ти защо седиш тук, защо не идеш да проповядваш? Стани, вземи си тояжката, иди от село на село.“ Аз седя, пък го занимавам, казвам: „Какво да се прави, толкоз деца имам. Не съм ги оженил. Като ги

ожения, като ги настаня, пък имам една баба и тя е ревнива, ще каже: къде ще ходиш по другите баби.“ Направих една погрешка, че ме наредиха. Като тръгна аз да проповядвам и децата с мен ще проповядват. Аз ще проповядвам, бабата ще проповядва, децата ще проповядват. Ще идем в някой дом и всички ще проповядваме. Ами когато отиваше Христос, 12 души водеше със себе си апостоли. Ако дойде Христос сега, в сегашния културен свят, с 12 души, как ще влязат въщи? Вие сте беден човек, едва за одного имате да го нагостите. Казвате: „Христос трябва да носи със себе си.“ Той очаква вие да намерите. Толкоз време сте Го очаквали, да дойде със своите ученици, нямате обед да Му дадете, тогава какво убеждение имате вие? Вие всички мислите, че сте много сиромаси, в туй отношение сте грешни хора. Думата „грех“ за мене е оцапана. Казва Давид: „В грех ме зачна майка ми.“ То е съвсем друга идея. Душата, която излязла от Бога, душата, която е в нас, в нас има един копнеж, всички трябва да отговаряме на този копнеж — да служим на Бога. Не само от любов, но при всички страдания, при всички изпитания, каквото и да ти се случи, да кажеш: „Много ми е хубаво.“ Сиромаси си — да благодариш. Пари нямаш — да благодариш. Скъсани са ти обувките — да благодариш. Нямаш какво да ядеш — да благодариш. Дойде изобилие — да благодариш. Ядете ли, пиете ли, за всичко да благодарите на Бога. Казвам, ако по нов начин не тръгнем да живеем! Аз не изисквам вие да живеете, както аз живея и вие не трябва да изисквате аз да живея като вас. Аз считам, че вие, както живеете, е много хубаво. Всеки един от вас е един особен екземпляр, на всеки е дадено туй, което му трябва. Вие сте недоволни от положението, което имате. В какво положение искате да бъдете? Ако бяхте един цар имате корона, скиптер, щяхте ли да бъдете щастливи? Ако бих имал вашето съзнание, че вие, като цар може да сте осъдили най-малко 100-200 души. Осъдени са. Дават ви присъда да подпишете, вие не сте прегледали дали туй решение е правилно или не. Гледам, тук много сестри казват: „Виж какво разправят за едн-коя си сестра. Тръгнала по широкия път.“ В какво седи? Понапудрила

се, духовните не се пудрят, а тя сега се пудри. Казвам, че когато вие мажете вашите къщи, вие не се ли пудрите? Къщата отвън измазахте, че какво лошо има, че се понапудрила? Казва: „Да ми изпратите хубава помада, от най-добрите.“ Аз не съм ни най-малко против помадите, но една помада веднъж, като се намажеш, през цял живот да ти остане, а не всеки ден да се мажеш. Ако се пудриш всеки ден, и пудрата, и помадата не е хубава. Всичките тия неща аз вземам по следния начин. Всяка една мисъл, която имам в моя ум, всяко едно чувство, всяка една постъпка, трябва да даде един хубав цвят. В ума си не трябва да държим мисли, чувства и постъпки, които не са от добро качество. Трябва да се държат най-хубавите мисли. Ние сме дошли в света като градинари. Един ботаник трябва да има най-хубавите растения в ума си. Та казвам, да се яви в нас онова чувство на благодарност! Знаете ли колко мъчно е човек да благодари? Често ние фалираме. „Не съдете, да не бъдете съдени“, „С каквато мярка мерите, ще ви бъде взмерено.“ Да съдим с онази мярка, която Господ има заради нас. Понякоя път мислите, че не сме такива. Няма какво да роптаем, вземете един плод, който зрее, и в най-ранната възраст ще видите, че е стипчив. И после добива една сладчина в себе си. Мнозина от вас сте още неузрели плодове на туй дърво на живота. Ако някой преждевременно [ви] откъсне, няма да имате такъв характер, както вие очаквате. Вие, всичките, един ден ще узреете и ако ви вземат тогава, вие ще бъдете един плод, който ще бъде благоприятен на Господа. Сега, тия плодове трябва да пазите. Трябва да пазите вашите мисли от бръмбари. Дойде някой и казва: „Какво си пожълтял?“ Радвай се, че си пожълтял. Жълтият цвят показва, че си започнал да мислиш. Друг дойде и ти казва: „Защо си почервенял?“ Радвай се, че си почервенял, понеже червеният цвят е на живота. Друг дойде и ти казва: „Защо си посинял?“ Радвай се, че си посинял, синият цвят е цвят на вярата. Някой казва: „Защо си позеленял?“ Радвай се, че си позеленял, защото зеленият цвят е на човешкия растеж, на богатите хора. Хубаво нещо е, че си пожълтял, хубаво е, че си почервенял, хубаво е, че си посинял,

хубаво е, че си позеленял. Тия неща ние ги вземаме в съвсем друг характер. Всичко, каквото ни се случва, е за добро за мъдреца. Онзи, който не е мъдрец, всякога ще бъде позеленял. Отрова има в неговата душа, позеленял е. Или пък, когато има син цвят, някой път синият цвят дава. Този човек, когато почернее, може да го видим. Като беше светия, не можем да го видим. Сега, като почернял, можем да видим какво е неговото лице.

Употребявайте Любовта за подмладяване и не се ограничавайте. Бъдете свободни, не ходете да се човъркате в живота на другите хора. Нито човъркайте в Живота. За какво мислят хората? Точно за това, за което и вие мислите, като дойде някой, как го научавате? Като дойде някой, зная за какво мисли, за каквото и аз мисля, за това мисли. Най-първо мисли за водата и аз пия вода, най-първо. Мислиш за яденето и аз ям. По някой път мислиш за обща, аз, като тръгна някой път, мисля за общата. Аз вървя с онези сандали. Казват: „Учителю, не става сега. Сега се носи друго, по-модно.“ Казвам, практични са. Няма да ги закопчавам. Като ги туря, няма нужда от закопчаване. За мене — като обувам общата, мисля каква ще бъде моята добродетел. Като турям ръкавици, мисля каква ще бъде моята справедливост. Ако турям очила, мисля истината, каква ще бъде. Или за ушите си, искам да ги измия. Казвам, да измия моите уши, че да слушам по-хубаво. Измивам си очите, за да мога да виждам Божия свят. Всичко, каквото пипам, аз турям Божествена мисъл, виждам на място е. Божиите работи са пасаж в Божествената книга. В човешките очи, човешките уши, устата и всичко, каквото имаш, това са пасажки. Ще прочета всеки ден. Не ти вървят работите. Някой път си подигате косите, че коси, които падат, те са неблагоприятни условия, които запушват. Подигни косите зад ушите, че нека ушите да се огряват от слънцето. Казвате: „Ще ходя да се занимавам с ушите.“ Ти се занимаваш с по-лоши работи. Седиш и казваш: това нямам, онова нямам. Казваш: „Ще направя една баница, но много масло трябва.“ Казвам, колко масло се туря? Ако в една баница не можеш да туриш

масло от себе си, ако ти месиш и в един хляб не можеш да туриш една микроскопическа част от мисълта си, ако в яденето не можеш да туриш част от твоите чувства и постъпки, туй ядене не е на място. Като угощаваш един свой приятел, ще направиш едно ядене, като за цар. Ти угощаваш Господа. Когато правиш добро, ти мисли, че правиш едно добро за Господа. Не оценяваме онова, което [е] излязло от Господа. Оценявайте човешката душа! Да обичаш един човек, да носи той едно възпоменание, че като дошъл в твоя дом, ти си му дал един подарък. Най-ценният подарък, който можеш да дадеш, то е Любовта. Една любовна мисъл, едно любовно чувство, една любовна постъпка, която можем да дадем на всяка една душа. Да кажем, да идете при нашите, да занесете много здраве. Кажи, че си здрав и читав, живееш в Божествената Любов, в Божествената Мъдрост и в Божествената Истина. Казвам, тогава какъв щеше да бъде Изгревът? Тук имаме лампи. [Такива] лампи щяха да имат най-малко няколко милиона. Бедни хора нямаше да има. Преди няколко деня иде един брат и казва: „Закъсала една сестра, няма обуца. Нямах ли някои стари обуца?“ Казвам: „Ще помисля.“ Казва: „Ако намеря някои хубави обуца — модни, ще ѝ направя. Ако не, нека носи старите обуца.“ Някой път едни обуца [са] направени от кожата на Добродетелта, не от камилска кожа. Нека да ви кажа: Употребявайте Божията Любов. Освобождавайте се всеки ден от вашето подозрение. Във всинца ви има едно подозрение, от което трябва да се освободите. Аз наричам подозрението нещо унаследено от миналото. Много пъти са те обирали разбойници. Като влезе някой, казваш: „Да не е той от тях.“ Като дойде най-големият светия, казвате, да не е някой от тия големите разбойници, които идват да ви направят някаква пакост.

Като св. Георги хлопайте. Продавайте яйцата си само за любов. Един човек, който няма любов към вас, нито едно яйце не давайте. Ако има любов, дайте му две яйца. Всяка една мисъл, всяко едно ваше чувство да произтича от един подтик. Като дойде Христос, какво ще прави в света? Христос изиск-

ва хубави умове. Христос изисква хубави сърца. Христос изисква хубави тела, [в] които да дойде и да живее вътре и вън и ние да живеем в Него и Той да живее в нас. Той и ние да бъдем едно. Той да работи заради нас и ние да работим заради Него. Да живеем заради Него и Той да живее в нас. И тогава ще кажеш: „Аз живея в Господа и Господ живее в мене.“ Да вярваме, че Господ живее във всинца ни. Тогава да станем едно!

Добрата молитва.

Бъдете верни на вашата Любов, която отначало сте имали.

6 Лекция от Учителя,
държана на 9 ноември, 1938 година
София, Изгрев

ДОБРИ И ЛОШИ ХОРА

Сряда, 5 часа сутринта.

Отче наш

„В начало бе Словото“

Малко размишление.

„Тъги, скърби“

„Дигай, слагай“

Ще прочета 8 глава от I-во Послание към Кори-нтяните.

На човека липсва нещо. Туй, което липсва, то е изгубено, изгубил е нещо човек. Представете си, че вие се раждате малко дете. Най-първо пъплите по земята. Ставате на 1-2-3-4-5 години, малко дете сте, виждате, че постепенно се изменяте. Не знаете как се изменяте, но усещате, че се изменяте. Кой ви е изменил? Не знаеш. След 20-30-40-50 години вие съвсем сте се изменили, не се познавате отвън. Вие казвате: „Аз съм свободен.“ Че как сте свободен, когато състарявате? Нали сте свободен, къде отиде вашата младост? Казвате: „[Така] е определено.“ — Че то е самозаблуждение. „Така е определено.“ Значи след като ви оберат, така е определено. Кой го е определил? Разбойникът, който ви обрал, той определил кесията ви да се опразни. Какво трябва да се прави сега? Тогава де е философията? Тогава казвате така: „Като умрем, ще идем на оня свят, че пак, като се върнем, ще се подмладим отново.“ Отде го знаете? Че ще идеш на оня свят, то е възможно, че може да се върнеш, и то е възможно, но отде го знаеш? — Писал някой. Той отде го знае? Има едно знание. Ние трябва да го знаем в сегашния живот. Туй, което сега не знаеш, не е знание. Сега трябва да знаеш ще се върнеш или няма да се върнеш. Сега трябва да знаеш ще идеш ли да се учиш или няма да се учиш. Ако остане завбъдеше да се учиш, то няма

никаква наука. Казвате: „Каквото Господ даде.“ Туй изречение, знаете ли какво означава? То не почива на никаква наука. „Каквото Господ даде.“ Значи не е дадено, че „каквото Господ даде“. Ами, когато Господ даде нещо, какво трябва да бъде? „Каквото Господ даде.“ Като е дал Господ, тогава? Сега: „каквото Господ даде“, за в бъдеще? Ами, като го дава или каквото е дал? „Каквото дал.“ Каквото дава и каквото даде, за в бъдеще. Има два крайни възгледа. Светските хора уповават на себе си, религиозните хора уповават на Бога. Светските хора уповават в себе си, каквото имат. Религиозните хора уповават извън себе си. Кой са на правата страна: който уповава на туй, което е в него или този, който уповава на това, което е извън него? Сега аз само разсъждавам. Една права философия има. На коя храна ще [разчиташ], на онази, която е вече в стомаха, или тази, която е отвън, в хамбара? Коя е по-силна, в дадения случай? — Онази храна, която е в тебе. Тогава [за] религиозните хора, които уповават на външната храна, друга една обстановка има. Сега трябва да примирите. Как ще примирите туй противоречие? Казвате: „Светските хора не са прави, а религиозните са прави.“ И едните и другите са прави, но те съставят две съзнания. Здравата храна в стомаха е за предпочитане, от храната, която е отвън. Здравата външна храна е за предпочитане от развалената вътрешна храна. Всички онези хора, които са станали религиозни, храната отвътре се е развалила, затова търсят външната храна. Всичките хора, които са станали светски, понеже външната храна се е развалила, те вярват във вътрешната храна, която е останала, но туй не обяснява въпроса. Двете неща трябва да се примирят. Светските хора са прави, че вярват в туй, което Бог им дал. Религиозните хора вярват в туй, което Бог ще им даде. Религиозните хора не вярват в туй, което Бог им е дал, те вярват в туй, което Бог ще им даде. Светските хора вярват в това, което Бог им е дал. Те казват: „Веднъж е дал. Я даде, я не, сега [по-добре] да сме точно на това, което сега имаме.“ А религиозните хора разчитат в онова, което ще им се даде за в бъдеще. Сега тия двата възгледа трябва да ги съедините в едно, за да

имате един правилен възглед. Вижте един човек, който казва, че е безверник. В света не съществуват безверници. Човек всякога вярва в нещо. Вярата е закон, от който ти не може да се освободиш. Ти не може да бъдеш пълен безверник. Ти не може да се обезвериш. Ти вярваш, че ще умреш — то е вяра. Ти вярваш, че може да се разболееш, това е вяра. Всичко, каквото ще те постигне, положително или отрицателно, ти вярваш. Де е отрицателното във вярата? Казваш: „Аз не вярвам в това.“ Щом не вярваш в едно, вярваш в друго. Сега, коя вяра е за предпочитане? Има три вида вярвания. Вярваш в миналото, вярваш в настоящето, вярваш в бъдещето. Вярата на миналото, това е низшият живот, през който си минал. Вярата на настоящето е животът, който сега минаваш. То е човешкият живот. И вярата на бъдещето — то е животът на висшите същества. Бъдещето — то е висшето, което иде, то е пред тебе, което е над тебе. Ние сега живеем във въздуха, който е над нас и ние сме в него.

Сега трябва да [се] освободите от някои ваши заблуждения. Какво значи заблуждение? Заблуждение, то е младата булка, която [е] забулена с було, когато я венчават, за да не вижда външните неща. Да се съсредоточи в себе си. Затова ѝ турят було. Преди да се е оженила, очите ѝ са отворени. Щом пожелала [момъка], тя го намерила. Той е вътре в нея. Турят ѝ було. Не зная на вас, които сте венчани, туряха ли ви було или не ви туряха? Казват, че Мойсей, когато слязъл горе, от планината, понеже лицето му е било светло, не могли да го гледат религиозните хора и турили едно було, за да могат да гледат неговото лице. Изобщо някой път турят абажури, за да уравновесят светлината.

Нас ни интересува същинският смисъл на живота. Ние губим живота без да знаем как го губим. Казвате: „Вярвам в Бога. Вярвам в Бога и остарявам.“ Не трябва да остаряваш, да обедняваш. Не трябва да боледуваш. Не трябва да се обезверяваш. Защо се разболяваме? Понеже навреме не се връщаме в дома, тогава болестта е съдебен пристав, който ни кара да се върнем вкъщи. Всяка болест ни напомня, че ти си

забравил своите задължения, дошъл си в света, дигнал си знамето. Нали всички вие воювате. Жените дигнали червеното знаме, воюват. Искат да победят мъжете. Мъжете тръгнали със знамето да победят жените. Сега воюват мъже и жени и все побеждават. Целият свят, мъже и жени, воюват и ще видите всичките гробища са пълни все с герои, които са умрели в тази, великата война. Защо воювате? Със себе си воювате. Или защо ние воюваме с Бога? Човек, който воюва с Бога, той пойда* против себе си. Тогава да ви кажа защо идват вашите нещастия в света. Може би минавала ви е тази мисъл. Човек страда, понеже той иска да застави Бог да върши туй. Ако аз искам да заставя Бог да върши туй, което аз искам, да ми угоди на мене, аз ще си създам зло на себе си. Понеже Бог, по естество, е неизменен, не може аз да Го заставя да направи това. Сега един пример да ви наведе: Малките деца, като дойдат, понеже по любов са дошли, започват да заповядват на своите родители. Като кресне, като заплаче, казва: „Скоро!“ Генералът заповядва и те се разтичат. Той седи в люлката и казва: това направете, онова направете. После си позволява неща, които никой не си позволява. Ако друг би си позволил, биха го изпъдили. То си позволява. Майката със страх и почитание ще го измие, ще го изкъпе. Казва: „Да знаеш, че тук има едно Божество.“ Майката трепери. Минаваш подир две, три, четири, пет години, дойде вече законът, бащата турил закона — една тояга. Погледнеш този генерал, който заповядваше, това божество, хванал го бащата, с тоягата го бие. Защо го бие баща му? Защото иска да заповядва на баща си, иска да заповядва на майка си. Най-първо казва: „моето ангелче“. После, по задницата ангелчето. Същото се случва и с вас. Ти искаш да се молиш, да заповядваш на Господа и най-после Той ти казва: „Аз те пратих на земята да се учиш, а ти ще заповядваш.“ Кой от вас не е бит? Вие се сърдите на Господа и казвате как. Критикувате, намирате махана** за

* **пойда** (гуал.) - Вървя, отивам

** **махана** (тур.) - недостатък

всичките работи. Като дойдеш до Господа, имай правилото: Няма да имаш две мнения! Каквото направи Той, ще го приемеш. Другите, каквото правят, може да критикуваш и ангелите и боговете. Но дойдеш ли до Бога, до Онзи, Който дал живота ни, няма дума да обелиш. Ако направиш най-малкото престъпление, то ще се върне отгоре ти. Тогава Господ ще ви направи баща и майка и ще каже: „Ха сега, онова, което искате, дайте ми един пример как трябва да се живее.” Аз ви гледам. Всички вие сте генерали, все заповядвате един на друг. Оставете се от тези заповеди. Дотогава, докато заповядваш на хората, ти не може да заповядваш на себе си. Дотогава, докато се занимаваш с погрешките на хората, ти няма да виждаш своите погрешки. Най-първо научи се да заповядваш на себе си. Ти ще заповядваш на себе си с любов. Когато човек заповядва на себе си, той говори с най-мекия език. Някой път като направиш някоя погрешка, кого да хванеш? Ти гледаш и казваш: „Как стана тази работа?” Стане погрешка, ще се накажеш. Един полковник направил веднъж една погрешка, гледа се в огледалото и казва: „Арестувам те. За 5 деня няма да излизаш от къщи!” Питам сега, ако вие се арестувате мислено, кой кого ще арестува? Ти арестуваш онзи в огледалото, но същевременно ти арестуваш и себе си. Когато вие виждате погрешките на хората, то сте вие в тях. Като ви направят погрешка, вие сте, нищо повече. Погрешките произтичат от един факт, че нещата в света не стават свършени изведнъж, но изискват време, за да станат свършени. Представете си, че аз ви казвам: Това е картина. (*Учителят рисува на дъската един грозен образ на човек.*) Вие казвате: „Няма никаква мисъл.” Мисълта е прогресивна. Не става изведнъж, като фотография. Устата на какво мяза, окото, мустаците? Сега вие се смеете. Вие бързате да кажете: „То е заблуждение. Това е погрешка.” Чакайте, никакво заблуждение няма. Едва съм започнал изкуството. Вие нямате обстановка. Вие сте се приближили наблизко. Отдалече трябва да гледате тази картина. Онази картина, вижте колко е красива. Идете отблизо, колко е мазна, [нацапана]. Отдалече, като гледам, като че водата се движи.

Не гледайте отблизо нещата. Отдалече гледайте. Някой път, вие се приближавате и като се приближите много близо при човека, ти ще научиш нещо и тогава се самозаблудите. Човек не е едно същество, което да го виждате отблизо. Човекът отдалеч трябва да го гледате, от хиляди и хиляди километри. Щом се приближиш при него, няма да го видиш. Ако идете на слънцето, какво ще видите? Нищо няма да видите. Туй, хубавото слънце, както сега [ни] се показва, вие ще видите съвсем друго, отколкото сега виждате. Ако идете на слънцето, най-първо ще се натъкнете на една температура отвън, 7000 градуса според научните данни. Какво ще остане от вас? Щом влезете в слънцето, и то имало температура, но и там не можете да живеете. Тогава ще се натъкнете на друга мъчнотия. Ти, който тежиш 60 кг, там ще тежиш 10 хиляди килограма. Как ще носиш тази тежест? Вие се чудите, като идете на слънцето, с какво тяло ще идете. Ако ти си с това тяло, не може да се мръднеш, ти ще бъдеш арестуван. Като идеш на слънцето, трябва да носиш половината материя от материята, която имаш. Тази материя, като идеш, ще се увеличи, ще започне[ш] да растеш според законите на слънцето. Да оставим тия работи, разбиране трябва. То е висша математика. „Не може ли да живеем на слънцето?“ — Може, но там другояче са устроени телата на хората. Онези жители, които живеят на слънцето, другояче са устроени. Ние, които живеем на земята, другояче сме устроени. С нашата мисъл ще идем до слънцето. С нашите чувства ще идем до слънцето. Но с нашите тела не можем да идем. Казвам сега, погрешките произтичат, че ние искаме да видим нещата съвършени. Всичките тия страдания на земята, които сега съществуват, са допуснати за нещо велико и хубаво в света, което завбъдеще ще се разкрие. От всичките тия страдания, които сега имаме, от всичко туй, един ден ще излезе едно благо. Ще кажете, че Господ е Всемъдър, Всесилен, че е допуснал тия противоречия. Те са една задача заради Него, не са задачи заради нас. Казвате: „Защо е грехът?“ То не е задача за вас. Отчасти ни засяга тази задача. Да кажем, в какво седи една погрешка на човека? Вземете едно

престъпление, че някой си направил едно престъпление. Взел парите от една каса и ги преместил в друга каса. Де е престъплението? Или казал си някому обидна дума. Ти си размърдал въздуха и този въздух дошъл до ушите на човека. Той казва: „Ти ме обиди.“ За една обидна дума може да те дадат под съд, да те затворят за няколко. В какво седи престъплението? Обидата седи в това, че в дъното на живота, който тече, отдолу има доста кал. Като си влязъл във водата, размъртил си водата. И като си влязъл, глобяват те за размъртаната вода. Като излезе тази кал отгоре, водата изгубва своята чистота, своята бистрота. Значи ти обиждаш един човек, предизвикваш тази кал в него. Тази кал, като излезе на повърхността, там е обидата. Не предизвиквайте каквато и да е погрешка на хората. Казвате: „Аз не зная ли ти какъв си. Че какъв си? Ами че ти си едно говедо.“ Но казвам, веднага ти трябва да разбираш закона какъв е, благодарение на говедата ние живеем. Ако не бяха тия говеда да орат, да разравят нивите, да помагат на хората, знаете ли какво щеше да бъде? Ако не бяха тия говеда, тия коне, тия овце, че тия същества нас ни помогнаха, те са най-великите условия за нашето развитие. Какво трябва да кажеш, в дадения случай? Аз бих желал да бъде едно разумно говедо. Аз бих желал да бъде едно разумно говедо, отколкото един глупав човек. Разумното говедо седи по-високо от глупавия човек. Разумният човек седи по-високо от разумното говедо. За да не се обидиш ти, тъй кажи: „Предпочитам да бъде едно разумно говедо.“ Аз, по някой път, тълкувам думата: Го-ве-ди. Го — неглупост, значи отива. „Веди“ значи знание — този, който отива да се учи. Това значи говедо. Отива да знае. Казва „ти си едно говедо“, а то значи: ти отиваш да се учиш. Де е обидата тук?

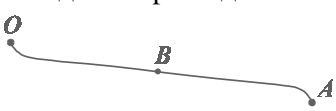
Сега да допуснем в живота следующето обяснение. Имате една грозна мома с дебели джуки, с изпъкнали очи; като ти кажат говедо, може да ти е обидно, но ако някоя красива ти каже „ти си говедо“, тебе ти капва мед на сърцето. Прощаваш ѝ, защо? Или пък аз уподобявам, показвам сравнения, които са верни. [Не] искам да говоря неща, които

не са верни. Или един човек вегетарианец, обиди те, казва: „Говедо!” Човекът изведнъж изважда сто английски лири. Казва: „На тебе, говедо, [давам] сто английски лири.” Таман си закъсал, нямаш пет пари в джоба. Казват ти „говедо”, но след туй ти дава 100 английски лири. Ако не беше ти казал „говедо”, не щеше да ти даде 100 английски лири. Значи „говедо” е условие да ти даде 100 английски лири! Какво ще кажете на тази обида отгоре.

Ако човек живее в Божията Любов, никаква обида не може да достигне до неговото съзнание. Всичките обиди се разтопяват. Всяка обида става за велико благословение. Право е онова изречение, дето казва, че всичко е за добро, което [се] случва, за онези, които обичат Бога. Каквото и да се случи, ще се превърне за добро. Всички ваши страдания, несрети, несполуки, остарявания, умирения, всичко туй ще се превърне за ваше добро. Вие се плашите като умирайте. Че хората умират, за да се подмладят. Раждат се за какво? — За да остареят. Умират, за да се подмладят. Раждат се, за да остареят. Всеки, който се е родил, ще остареє. Всеки, който умира, ще се подмлади. Ама кога? Ако се раждаш без любов, ще остареєш. Ако умираш без любов, ще остареєш, ако умираш с любов, ще се подмладиш. Ако се раждаш с любов, какво ще стане? — Грях няма да правиш и няма да умираш. И тогава ти ще бъдеш вечно млад. Подмладяване няма да има. Който се ражда с любов, той е вечно млад. Казвам, за да бъде човек вечно млад, той непременно трябва да остави Любовта, като една вътрешна сила, която постоянно живее в нас. Проповядваме, че Бог е Любов. Той е онази, Вечната Младост в нас, ние постоянно като мислим, и като синове трябва да мислим. И постоянно да се приближавате. Често се влюбвате. Някой се е влюбил в човека. Какво ли ще намерите в човека? В кое се влюбвате в човека? Очите му какви са? „Колко дълбоки са очите!” Колко е дълбочината? „Каква мисъл, какви черти, той е ангел!” И ангелът има една възможност, че пада на земята. Тази любов, тя е една дреха, която ти туряш. Тази дреха може да ти я вземат. Може човек да я изгуби. Ако не

разбираш законите на Живота, ти може да изгубиш любовта си. Защото всеки един човек се движи около своята ос. Една ос има, която се движи, в 120 години прави едно обръщане. Човек остарява, понеже Слънцето на Любовта не го грее. Той отива в мрачната страна. Като се обърне на другата страна, пак започне наново животът. Започне ли да остаряваш, от като изгрее слънцето, първият лъч, [като] дойде, ти мязаш на една земя, която е озарена от Божествената Любов. Като се раждаш, твоето слънце е във възход, добиваш най-голямата сила. След туй постепенно започва да се намалява тази светлина, докато един ден почувствуващ, че си остарял. Дотогава, докато ти се въртиш около себе си, ти остаряваш. Ще престанеш да се въртиш около себе си. Нали често казвате „завъртяла го“. Върти се някъде. Защо се върти човек около себе си? То е много мъчно да се определи защо човек се върти. Ако едно тяло се движи по права линия, ако ти се движиш по права линия, ти нищо в света не може да постигнеш. За да може да използваш своята енергия, непременно става изкривяване на линията. Докато държиш ръката си простряна и опъната, нищо не може да вземеш. Започваш да свиваш ръката си. Кривите линии показват, че човек има възможност да вземе. Някой казва: „Аз съм много праволинеен.“ Праволинейните хора нищо не вършат в света. Праволинейните хора само прах вдигат. Споровете в религията, кой е прав и кой е крив, все праволинейните ги правят. Съдиите все праволинейни са. Хиляди години, като се съдят хората, оправи ли се светът? Светът можеше да се оправи в едно поколение. Майките са, които оправят света. Казвате: „Да се възпитаем.“ Възпитанието, както сега го правим, няма нищо да допринесе. Човек може да се поправи. Ако вашите майки знаеха, в девет месеца можеха да внесат във вас всичките гениални мисли, та вие, като дойдете на земята, по мед и масло да върви. Майката да каже: Аз искам от тебе да направя това и това. Девет месеца да ти говори и ти, като дойдеш на земята, ще имаш всичките тези идеи сформирани. Дойдеш на земята, майка ти се тревожила за нищо и никакво. Някой път гледам, казвате: „Аз съм

обикнал еди-кого си.” Защо го обичате? Че вие в любовта правите престъпление. Знаете ли къде правите престъпление? Ако ти обичаш един човек и не може да му внушиш онази Божествената Идея в него, твоята любов не е на място. Когато някой те обича и ти не може да възприемеш неговата любов, както той ти я предава, ти правиш друго престъпление. Ти, като любиш и като те любят, може да правиш престъпление. Всичкото наше нещастие е в това, че не знаем как да любим. Като ни обичат хората, казваме: „Аз не се интересувам от неговата любов.” Ти не разбираш езика. Човек, който те обича, то е Бог, Който се проявява в него. Ти казваш: „Аз не искам да зная за неговата любов.” Ти правиш престъпление. Казваш: „Аз трябва да обичам.” Ти не говориш истината. Аз ви питам, защо го обичаш? Казвате: „Обичам ви, за да ме обичате.” Не може да бъдеш обичан, ако не обичаш! Когато говорим, казвате: „Аз не може да обичам всичките хора.” Че какво подразбирате под „всичките хора”? Не може ли да обичаш Бога, Който е във всичките хора? Казвам: Не може ли вие да обичате всичките ябълки, то [е] въпрос на време. Всичките ябълки, които са красиви и сладки, ти не може да не ги обичаш. Ти се привличаш от тях. Та казвам, не туряйте сега идеята, казвате: „Аз не може да обичам всички.” Аз зная каква е идеята. Тя е една изопачена идея. Казва тя: „Аз не искам той да обича всичките жени.” Защото разбираме: „ако обича всичките, любовта му към мене ще се намали”. Обратен е законът. Вижте да ви кажа. Обратен е законът, който трябва да разбирате. Да ви дам едно обяснение — вие си създавате сами нещастие. Едно малко обяснение, ето в какво седи, което трябва да го помните. Представете си, че имате един извор, който тече. Ти си *А*. Тук някъде отгоре над тебе имате един съсед *В*. Ти не го обичаш,

защото водата минава през неговата градина. Ти не го обичаш, отбиеш водата и няма вода в неговата градина. Тази вода като се отбие, пресъхва и твоята вода. Остави водата да минава през неговата градина. Тя е изобилна, ще мине и през твоята градина. Този човек, който се радва на

тази вода, тази вода ще дойде до тебе. Ако отбиеш водата и той престане да се радва, тази вода тече на друго място и при тебе ще изсъхне. Законът е в нас. Когато един човек обича когото и да е, тази любов ще достигне и до нас. Ако ние искаме да ни обичат, любовта ще пресъхне и в нас. Ти, щом си недоволен, отбивате любовта. Радвайте се на всяка любов, която е в света, не противодействайте! Ако вие обърнете туй течение в друга посока, ще пресъхне и вашата любов. Сега някои са правоверни, казват: „Аз само одного може да обичам.” Това са отношения. В света съществуват известни отношения. Вие идете тук, събрани сте. Имате вече отношение. Трябва да се стремите сега да виждате хубавите неща, които Бог е вложил във вас. А тази сутрин, като дойдох, знаете ли какво почувствувах във вашите мисли. Знаете [ли] как ги почувствувах? Като погледнах, рекох: тия невежите, тия простаци, какво търся между тях? А това са ваши мисли. Вие имате долни мисли един за друг. Много долни мисли имате. Оставете се с вашите мисли. Не се самоизлъгвайте. Не се самоизмамвайте. Понеже самоизмамата е нещо лошо. Ако ти се самоизмамваш, ще станеш нервен. Ако ти се измамваш, ще станеш болен; ако ти измамваш, ще осиромашееш. После ще започнеш да казваш: „аз много работих”, изтощил си се. Ако ти си много работил и си се изтощил, аз имам долно мнение за тебе. Ти си бил крайно користолюбив. Не си знаел своята цена. Тогава беше ли свободен? „Работих за децата си.” Ти си се осакатил. Ако ти си работил за своите деца и си се осакатил, тия деца не мязат на тебе. Тия деца трябва да дойдат и всички трябва да вземат участие в работата.

Вие досега сте много горделиви. Аз да ви кажа, не ми харесвате. Един салон има тук и не го чистите. Аз ще дойда да мета. Казвате: „Тази работа не е заради нас.” Че как е заради вас? Вие университет сте свършили и тук не може да вземете метлата. Казвате: „Аз ще платя някому.” Не е лошо, но във вас няма закона на смирението. Да не ви унижава една метла. Знаете, аз, Учител, навеждам се да взема една книжка, не търся кой да я хване. Някой път, какво ви коштува, на вас, да се

наведете някъде. Някой път, казвате някоя обидна дума [някому], че то е привилегия заради вас. Имах един скорошен пример, колко право разсъждават, каква философия имат тукашните братя и сестри. Седят тук, намерили една погрешка някъде и казват: „Виж, Учителю, твоите какво правят.” Казвам: „Кои са?” — „Твоите, обичните.” Имало нещо нечисто. Казвам, това са вашите помади, с които се мажете. Аз връщам мисълта назад. Ами че тия неща, които ние ги вземаме, това са, рекох, украшения. Един ангел никога не би се хранил с един плод от нашите, на земята. Тази материя за него е нечиста, но за нас не е. Тогава ние мязаме на малките бръмбарчета, които седят в нечистотиите, та огризват работите. Турете една друга мисъл. Вие искате да бъдете благоугодни един на друг — то е един атавизъм във вас, от миналото и зад вас виждам често същества изостанали от миналите раси. Вървят по десетина подир вас и ви нашепват много работи. Казвате: „Дойде ми тази мисъл.” Какви мисли не хрумват в човека?! — казва апостол Павел в тази глава за Идолослужението. Турете за годината, която иде, не за тази година, която си отива, за другата година, пригответе се, да бъде съзнанието ви будно. Не искам да ви съдя. Тези мисли, които излизат от нас, не са винаги приятни на Господа. Някой път аз казвам, като вас мисля: Дали тия хора са толкоз будали, че не ме разбират или аз съм толкоз будала, че не зная как да им говоря? Дали те са будали или аз съм будала. Дали те са толкоз лоши, че не могат да възприемат или аз съм толкоз лош, че не мога да предам. Казвам, минават мисли, но тези мисли са на посторонни същества. На тях казвам: „Аз не съм по-лош от вас.” Казвам: Аз съм лош, като вас, но се различавам по това, че мога всякога да поправа погрешките изведнъж. А пък вие не знаете как да ги оправяте. За мене една погрешка е възможност да поправа своето знание. Направя една погрешка и поправа погрешката, за да помогна на някой човек. Ако не поправа погрешката, не мога да помогна. Трябва да поправа погрешката, за да слеза при него. Как стават погрешките? Често някой падне в някой трап. Аз, като се на-

веждам над трапа да го гледам и хоп, отгоре и аз сляза долу и като сляза долу, изхвърля го навън из трапа. Той, като падне отвън, аз казвам: „Ще идеш да вземеш едно въже.” Донесе въжето, пусне ми го, въжето и аз по въжето ще изляза навън. Той минава за мой благодетел. Казва: „Аз го извадих.” Това са погрешките, които постоянно стават в света. Ако ти не направиш една погрешка, тя е една възможност. Не правете повече погрешки, отколкото трябва. На ден, колко погрешки трябва да се направят? Колко погрешки вие бихте желали да направите на ден? Вие, като майка, имате две деца. Няма ли да направите погрешка, като Якова? Ако имате две деца, на Йосифа ще турите по-хубава дрешка. На Якова всичката погрешка беше там, че имаше две жени. Едната не я обичаше, понеже не беше красива. Тя беше жена по закон. А другата беше по сърцето му. От нея беше роден Йосиф. И какво сполетя бащата, който не знаеше как да постъпи? Без малко братята му щяха да утрепят Йосифа, заради любовта, която бащата имаше и заради шарената му дреха. Вие, с вашата любов, повдигате жлъчката на другите. От ред години виждам, колцина верующи не са си подигнали злъчката, че моята любов към някого е била повече. Възможно е, изобилие има. Аз гледам другояче. Любовта ми не е била моя любов. То е Любовта на Бога. То е един изпит. Виждам последствията. [То] са неизбежни последствия. Ти не може да не се радваш, когато ядеш сладко и когато ядеш горчивото, да имаш едно и също разположение. Еднакво трябва да бъде. Когато Бог показва Любовта Си към някого, Той има някаква цел. Аз не се вра в Неговата Мисъл каква е, но аз искам да покажа Любовта. Виждам, някой път, иде котка при мене. Не съм толкоз приятел с котките, но на котките показвам по-голямо внимание, отколкото на хората. Дойде една котка, натопявам хапката в млякото, виждам дали ще го яде. Една сестра гледа и наблюдава дали ще дам на котката. Тя ми казва: „Учителю, аз бих желала да съм една котка. Това, което правиш на котката, никога не си го направил на мене.” После, внимателен съм. Като го изяде, още веднъж ѝ натопявам. Като дойде някоя сестра,

нищо не ѝ давам. Казвам: „Занят съм. Идете си, не ме безпокойте. Много работа имам.” Тогава слушам: „За нас по-грозничките работа имаш, но като дойдат по-красивите.” — Така е. Като дойде добрият при мене и като дойде грешникът, едно ли е? Като дойде хубаво облеченият, хубаво мирише. Дойде някой оцапан, миризма има, не може да бъде еднакво разположен. Тогава мога да бъде разположен, да се подигна 4-5 метра от земята, миризмата да я отразя [и] разложи. И от тази сестра да не остане нищо. Ако тази сестра бъде чиста, веднага ще имам туй разположение. Тия са изискванията, тия работи ще станат и във вас.

Сега аз искам вие да бъдете справедливи, да призовавате Бога във вас да ви научи как да живеете. Отворете душата си за Божията Любов. Не противодействайте на Любовта. На вас ви намирам, с много малки изключения, вие имате много подтиснати чувства. Човек трябва да има едно свободно сърце, което да извира, да не е подтиснато, да извира естествено. Никога да не съжалява. Божественото от него трябва да извира. Не се плашете, че като извира, във вас нищо няма да остане. Благото седи в туй извиране. Не периодически да изблика навън.

Не [какви] да бъдете, но да бъдете хубави извори, че който пътник минава, като мине, да благодари на Бога, че този извор така извира. Сега, като говоря така, ни най-малко не разбирам, че вие не сте извори. Аз който ви сравнявам с другите извори, вие сте много по-добри, понеже сте горе на планината. По-чисти сте. Има извори, които са кални. Има извори, пълни с пясъци. Онази вода, да ти е приятно да я гледаш, дъното чисто. Вие се приближавате към тия чисти извори, нагоре дето ходите, на вашето сърце. Да дойдете до Божественото. Да имате друга една ясна представа. Всякога щом съм стеснен, показва, че не съм добър проводник на Божията Любов. За добрите и лошите проводници, ето какво е моето мнение: Добри проводници са ония тела, онази материя, ония сили, през които Божествената Любов идва до нас. Това са добрите проводници. Тази любов, за да може да

се задържи до нас и да се върне назад, трябва да дойдат лошите проводници. Един лош проводник е вълнената дреха. Тя задържа топлината на тялото. Чрез добрите проводници ще възприемем Божията Любов. След като приемете Любовта, ще дойдат лошите проводници, тогава ще придаде любовта в друго направление. Тази любов ще я използвате за себе си. След като я използвате, ще дойдат пак добрите проводници, вие ще изпратите тази любов навън и нищо няма да остане във вас. Този закон постоянно действа във вас. Дишането е основан[о] на този закон. Вие, като добър проводник, приемате въздуха. Този въздух ще го задържите доста дълго време, за да се образува едно окисляване. И дълго време мислете върху въздуха, който сте приели. Благодарете на Бога за това, което сте приели. Като изпратиш въздуха навън, пак започваш да приемаш. Ще добиете този характер на самообладание. Имаме много работи да развиваме. Не е лошо, че някой човек е сприхав. Сприхавостта показва рядък материал, който трябва да се обработи. Казвате: „Той е много буен човек.” Едно Божие благословение е. Работа му трябва. Силна е мисълта му. „Той има много горещи чувства.” Едно Божие благословение е. Горещите чувства вие ще ги турите, малко ще ги поразхладите, няма да ги пратите да изгорите някого. Ще вземете, ще му дадете и ще видите дали ще одобри тия чувства, които пращате. Ако му припари, веднага ще разхладите. Ако са много студени, ще ги постоплите. Казвате някъде: „Много студен човек.” Ако си много студен, ще се топлиш. Ще завъртиш себе си, ще докараш перпендикулярно да падат Божиите лъчи на вътрешността на твоето сърце. Божествената Любов трябва да пада перпендикулярно. Ако се образува голяма топлина, ще се завъртиш да падат малко наклонено, не отвесно.

Тогава не съжaliaвайте за всяко нещо, което ви се случва в живота, за всяка една възможност. Не считайте, че нещата са излишни. Срещата с когото и да е, с който и да е човек, то е [за] ваше добро. Срещата с кое и да е животно, то е за ваше добро. Срещата с който и да е вятър, да ви духа, считайте за добро. Както идват слънчевите лъчи, в каквата и обстановка

вас да ви намират, считайте, че всичко туй е за добро. Каквато и да е обстановката, считайте, че е благо. При лошите условия призовете Бога да ви покаже защо живеем и се движим. Не разбираме Божиите работи и вследствие на това се намираме в едно противоречие. Ако влезеш в една стая, дето един човек спи, какво ще правиш? — Ще ходиш на пръсти. Значи внимателен ще бъдеш. Някой човек е в размишление, тъжен, скърбен е, приближавате се, казваш: „Защо си скърбен?“ Някой път, искате да се покажете, казвате: „Какво така си скърбен.“ Ти се радвай, че си намерил един скърбен човек, защото аз пари давам да намеря един скърбен човек. Аз намирам само актьори, няма никаква скръб. Днес не бил ял до обед, че е скърбен. Какво от това? То е хубаво, отлично настроение. Ако се наядеш, ти не може да декламираш. Ако се наядеш, в театъра не може да пееш. Не може да представляваш. Ако се наядеш, не може да мислиш, да се молиш на Господа. Ако два, три деня не ядеш, тогава може да се молиш по-хубаво.

Аз ви говоря сега за една философия, в която вие трябва да живеете. Тя не е философия на света. Има друга философия. Ти ще считаш, че ти имаш работа с Господа. Казваш: „Туй няма да се случи.“ Една болка, която вас ви иде, тя е привилегия. С пари да я търсите няма да ви дойде. Дойде ви скръбно чувство, скръбна мисъл или голямо изпитание, считайте го като една привилегия, като едно благо. Онези, които Бог подлага на големи изпитания, всякога става нещо от тях, хора става[т], всеки едно, на когото му дава благословение. Всичките тия сравнения, вие може да извадите криви заключения. Всяка кокошка, която хранят по 4-5 пъти на ден, какво я очаква тази кокошка? Дават ѝ храна или да носи хубави яйца, или пък един ден, като дойдат гости на този човек, хване кокошката и казва: „Хубава, угоена кокошка, ще направим едно угощение.“ Лошо ли е да стане една кокошка угощение на умните същества? Да се разговарят, да станат предметно учение. Всяка една кокошка, която е угоена, ще служи за едно угощение на светиите. Тази кокошка каквато и да е, става един ученик вече. Не си ли струва кокошката да стане ученик, да я

изядат?! Тя ще рови по земята, ще иде да търси червеи и като я опекаят веднъж, нагостят се светиите, тя е вече ученик, който приемат в училището. Аз взимам кокошката само за сравнение. Казвам: Когато вас ви сполети най-голямото страдание, вие тогава се удостоявате да станете един ученик в Божествената Школа. Ако мислите в Божествената Школа да влезете без страдания, може да чакате милиони години. Не зная колко милиона години трябва да чакате? А пък страданията, изпитанията съкратяват този период. Тъй щото, не се спъвайте от несгодите на живота. Благодородство е [за] онова, което Бог ви дал, да благодарите. Много мъчна работа е човек да благодари. По някой път, като говоря някоя беседа, върна се и разгледам цялата си беседа. Има много работи, върху които ще говоря. Сядам и оправям работата. Дето не са ме разбрали, считам, че погрешката е моя. Някой криво разбрал, взел криво заключение, имал един възглед, сега друг. Обърка му се умът. Говори за Любовта, казва: „Така говори Учителят, да обичаме всички. Да обичаме другите жени.” Объркал се е. Казвам, тази работа не става. Ще ида тогава, ще го хвана вечерно време и му казвам: „Ти не си го разбрал.” Ходя вечер та му разправям, говоря му, говоря му... Казва: „Разбрах.” Той, като си отишъл, казва: „Свърши се. Аз не искам да живея. Учителят така каза, с такава лоша жена не може да се живее.” Казвам: Не, не. Ти ще ѝ кажеш, че я обичаш. Казва: „Тъй се говори, но баш не е така.” Казвам, че ви обичам. Какво разбирате под думите „обичам ви”? „Обичам ви” само да разклатя въздуха. Обичам ви — вие сте беден, донеса чувал брашно, донеса дрехи, възглед, дърва, после мисля за децата ви. Тази любов се материализира. Виждаш я. Бог създаде целия свят заради нас, да познаем Любовта. Не е една празна идея. На земята Бог излага, навсякъде ни заобикаля с хиляди благословения, блага. Дал ни е отличен ум, дал ни е отличен мозък, отлични дробове. Дал ни е едно хубаво сърце. Дал ни е артерии, мускули. Заповядва на въздуха да бъде на услугите ни. Заповядва на светлината да бъде на услугите ни. Всичко е хубаво. Така трябва да гледаме. Пък някой път, ние отиваме

някъде, чакаме ги те да дойдат. Тепърва идат. Дойде жена му най-първо и [ми] казва: „Знаем от твоята проповед какво стана с мъжа ми.” Тя ми разправя, така и така стана. „Казвам, за добро е.“ „Как за добро е?” Казвам: „За добро е. Защото, ако твоят мъж не беше така направил, ти при мене никога нямаше да дойдеш. Пък аз ще ти кажа, че този мъж, който го имаш, той не е твоят възлюблен, той е един слуга. Друг има. Аз може да ти го покажа къде е.” Тя сега [насече] мъжа си: „Не искам да зная нищо заради тебе. Аз друго имам.” Дойде мъжът, казва: „Мръднало ѝ. Не може да [се] живее.” На него казвам: „Тя не е за тебе. Тя не е твоята другарка. Друга има.” Сега пък той се напери. И тя се наперила. Пак ги примирим. Пращам на нея един избраник. Пращам на него една избраница, да си дойдат на гости. И двамата седят. Тя [има] избраник, та той избраница, седят на една маса и двамата весели. Казвам: „Как е?” И двамата весели. — „Много добре. Много сме добре, братски си живеем.” Трябва да дойдем и да ви представя нещата в една пресилена форма. По някой път, вие си представяте Небето. Хубаво, както и да ви се говори, Истината е туй, което дава живота. По който и начин да иде животът, както и да иде, туй, което внася живот, винаги е добро. Туй, което няма живот, е лошо. Животът, по който и начин, в каквато и форма да дойде, щом носи живот, приемоте го. Онова, което отнема живота, в каквато и красива форма да дойде, пазете се от него.

Сега мисълта. Ще имате една отлична любов към Бога, която изправя всичките ви противоречия, които съществуват в сегашния ви живот. Сега Бог е в сила да изправи това. За да изправи, все трябва да имате един модел. Аз донякъде искам да ви дам един модел. Аз не знам ако вие сте на моето място, как бихте постъпили. Аз разсъждавам. Когато аз се произнасям, виждам някой човек се намира в трудно положение, влизам в положението му, разглеждам въпроса от неговото положение. Аз, като съм при неговите условия, как ще разреши? Нали съм ви привеждал един пример. Един ангел слиза на земята, видял, че хората грешат и казва на Господа: „Тези големи греш-

ници, как ги търпиш?” Той се вплотил на земята и направил два пъти повече погрешки. Господ знае. Господ пратил тия хора за работници. Много голяма работа има. Ние сме в една материя, да обработим нещата. В много големи изпитания сме, но и големи блага ни очакват за в бъдеще. Казвам, не се обезсърчавайте. Не търсете на земята светии. Всички ония хора са светии, които носят живот в себе си. Всички ония хора са светии, които носят мир със себе си, всички ония хора, които носят светлина, те са светии. Тия хора, в каквата форма да ги видите, дето и да са те, те са хората, изпратени от Бога да помагат на земята. Лошите хора са хората, които Бог изпраща да вземат нечистотиите и да ги изхвърлят навън. Тъй щото трябва да уважаваме, че те със своята кола носят нашите боклуци и ги изхвърлят. „Вмирисал се е този човек.” Длъжността му е такава, не казвай така. Винаги следете онези, които носят доброто със себе си. Благодарете за лошите хора, които носят нечистотиите навън. Да благодарим на Бога за всичко онова, което става около нас.

Добрата молитва.

Запалката за втория път, за другата сряда.

7 Лекция от Учителя,
държана на 16 ноември, 1938 година
София, Изгревия

РАЗУМНИЯТ ПЪТ В ЖИВОТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва.

„Духът Божий“

Има обикновено разбиране и разумно разбиране. В обикновените разбирания повторения стават. В разумния живот повторения не стават. Повторенията, това са калъпи, в които се изразява разумността на живота. Казвате, че някои неща ги разбирате. Представете си, че имате една малка линия. Това е

едно обикновено разбиране. Тази линия е в покой. Тази линия 5 сантиметра може да бъде. Ако линията е в движение, тя е динамична. То е път на някоя реалност, която се движи. Параходът, който пътува през морето, остава път. Може би след 15 минути, половин час, водата се прибира, но става едно разместване на водните пластове. Всичките схващания в живота, които имаме, те представят [едно] минало. Казва: „Как тъй човек да преповтаря работите?“ — Повидимому, той не може да преповтаря нещата, понеже всяко е на същото място. В него постоянно става промяна. Нещо в него има, което тече. Човек, всеки един момент, се изменя, той това не го съзнава, че се изменя. Казва:

„Едно време бяхме малки деца, красиви. Всичко туй мина, пък сега се изменихме.“ Но как е станало туй изменение, не го знаете. Привичките ви, като малки деца, бяха едни. Сега, като възрастни, са други и като остареете и навиците ви и мислите ви ще бъдат други. Като малки деца ви укоряваха, че не знаете как да постъпвате, и като стари пак ще ви обвиняват, че не знаете как да постъпвате. Някой път знаете, някой път не знаете. В какво седи знанието? Да знае човек как да постъпва,

трябва му светлина. Та, влезете в тъмната стая. В тъмнината, ако пипате, ще имате едно разбиране, а ако сте в светлината, ще имате друго разбиране. Сега идеята ви за Бога каква е? Някой път мислите, че разбирате, че вярвате. Че вярвате, вярвате, но вярата ви може да бъде обикновена. Вярвате в Бога, но щом се разболеете, изгубите вярата, дойде страхът. Докато си здрав, даваш съвет на другите. Докато имаш пари в банката, ти си смел. Докато имаш къща, докато имаш сабя, турена на пояса, чувствуваш се силен. Като изгубиш парите си, като изгубиш сабята си, веднага в тебе се създава нещо, почнеш да трепериш.

Какво значи да живееш по Бога? — Да живееш по Бога, то е едно динамично състояние. Ако ти живееш по Бога, ще бъдеш в друг свят, няма да бъдеш такъв стар, като сега. Казва: „Стремим се към това.“ Стремежът е едно нещо. Постижението е друго. Другото положение, вие, като минавате през живота, сега сте недоволни, някой път, от вашия път. Недоволен си. Този път не във всичките свои размери е еднакъв. Може да бъде каменист някъде, мочурлив някъде. Може да бъде заснежен или разни други положения. Като минавате по вашия път, вие сте недоволни. Този път докато не го [има — ведро е]. [Ако] е [влажен] пътят ви, вие се боите, казвате: „Не може да се ходи, понякога [мокро], някъде сухо. Много прах има.“ Казвате: „По прашния път не може да се ходи.“ Тогава по какъв път може да ходиш? Има един път, по който може да се ходи без прах. Единственият път, по който може да се ходи без влага и без прах, то е разумният път в живота. В обикновените пътища ще срещаш всичките състояния. Туй е в реда на нещата. Не че е лошо човек да пътува в обикновения път. Казвате: „Той е обикновен човек.“ Не е лошо, че е обикновен човек. Какво разбирате под думата, че е „обикновен човек“? Обикновен човек значи: не му мисли. Казва: „Аз не мисля заради нищо.“ Когато човек спи, не мисли за нищо. Кога спи, човек е обикновен. Щом се събуди, става необикновен. Тогава, кое е онова състояние, [което] представя спящия живот? Спящият живот има някаква определена цел. Всичко е разх-

върляно на едно място, на друго. Събудиш се, ходиш някъде, правиш нещо, уж учил си някъде, богат си бил. Но щом се събудиш, имаш само едно малко възпоменание, че си бил богат, че къща си имал, че си бил облечен добре, че крила си имал, че светлина излизала, че особен аероплан си имал, когато си хвъркал. Казваш: „Чудно беше по небето“ и пак слезеш на земята. Има такива състояния. И в религиозните хора и в обикновените хора има такива състояния и насън и в действителност. Той мисли, че разбира от всичките работи. Едно особено състояние е. От какво произтича това? Когато човек има едно необикновено разбиране в неговия ум, той е един разумен свят, свят на светлината, дето имаш прозрение, разбираш. Всички неща стават ясни. Дойде един свят на тъмнината, дето нещата не са ясни.

Казвам сега: Тази линия е от 5 см. Ако имате един човек, който има един нос от 2 см, а друг има нос от 5, 6 см, каква ще бъде разликата? — Грамадна е разликата. Защото носят е едно динамично състояние. Казва: „Аз му зная какъв е носът.“ Един човек да му знаеш носа, трябва да знаеш да му четеш по този нос, после дължината, каква е широчината. Силата и интензивността на носа зависи от дължината на носа. Вътрешната деятелност на човека, какво може да направи, зависи от неговата широчина. Вие не сте забелязали. Вие разни състояния имате. Ако мерите носа, когато кипнеш, когато си гневен, ще видиш, че широчината е друга. Широчината се мени по-често, отколкото дължината. Когато човек се разсърди, започват да му играят [ноздрите], като на физхармоника* мязат. Като засвири, ще свири някое парче или от Бах, или от Бетовен. Някой път ще ви изпее на свят, някой път няма да ви изпее. Може би атмосферата е влажна или е много суха. Казвам алегорично. Думата „карам се“ не е славянска дума. Казвате: „кара“. Когато кажете „Карам се“, значи ти си в тъмнина. Нещата ги буташ. Вечерно време е. Щом се караш, в ума ти има тъмнина. Има повече енергия. Щом се успокоиш, дойде

* **физхармоника** - 1. Вуд хармоника с клавиши и мехове, които се загвиждат с педали. Прилича на малко, преносимо пиано. 2. Устна хармоника.

светлината, състоянието ти е друго.

Та казвам: Зависи каква е тази линия. (*Показва дължината на носа.*) Тя може да се проточи. Носът не трябва да се проточва със сантиметри. Има едно състояние. Да кажем лицето е 18, 19 см. Ако носът е 10 см, какво мислите, ще има [ли] една съразмерност? Носът трябва да съответствува на дължината на лицето. Зад линията има динамика. Силата, която е скрита зад човешкия нос, Любовта, дава напрежение. Мъдростта дава разширение, Истината дава постижение. Казвате: „Какво нещо е Любовта?“ В Любовта има движение. В Любовта мязаш на едно яйце. Нямах живот. Турен си, ограничен си в една черупка. Всичките хора се намират в едно статическо състояние. Сега за пример вие мислите, че сте хора, че сте се освободили. В едно отношение сте свободен, но в друго не сте свободен. Вие сте поставени при известни условия, усещате, че сте ограничен. Искате нещо, но не можете да го постигнете. В туй състояние искаш да постигнеш нещо, но не можеш да го постигнеш. Ти си затворен в едно яйце, туй яйце трябва да се измъти. Какво разбирате под думата „измътване“? Да го преведем правилно. Някой път ти се ядат ябълки или ядат ти се круши, но няма ни ябълки, ни круши. Имаш само семки от тия круши и от тия ябълки. Един човек казва, че ти трябва да имаш най-първо градина, почва трябва да имаш, [която] да е добра. Трябва някой да ви разправя как да се посее тази ябълка. След като я посеете, след 3 години вие ще имате плодове. Трябва да вземеш грижи за семето, което посяваш. След 3 години вие ще имате ясна представа за тази семка. Тази семка е в покой. Щом дойде плодът, който ще ядете, той е минал в туй динамическо състояние на проява. Проявяват се нещата в света. Сега трябва да се освободите от другото. От чисто научно гледище сега има много възгледи, оставени от старото време. Казвате: „Каквото Господ ни е определил.“ — То е много неопределено. Преди 4-5 месеца иде тук един художник, че дава една картина. Казвам: „Няма къде да я туря.“ Той казва: „Дай за картината каквото обичаш.“ Аз му давам каквото обичам. Казва: „Не плащаш боите.“ Аз му давам как-

вото обичам, а той казва, че не плащам боите. Значи той казва каквото аз обичам да дам, но той има в ума си турена сума, дано аз налучкам каквото той обича, пък аз не можах да го налучкам, защото аз, като гледам от своето гледище, картината не струва това, което той обича. Пък това, което аз обичам, не му приляга, не му допада. Казвам, прав е, аз трябваше да бъда художник. Аз казвам на него: „Ще извините, трябваше да бъда художник, да съм рисувал, за да оценя. Но понеже ти си я рисувал, аз като я гледам, казвам: Толкова струва.“ Говоря му искрено. Има нещо, което куца на картината, че от немай-къде я вземам. Не я вземам като художествено произведение. Ами си закъсал, художниче, че да ти помогна аз на себе си не може да помогна. Че [и] на себе си ще помогна. Какво ще разберете вие? За мене да говорим, за себе си, не е важно. Едни чувства, но всеки момент всичките мои резултати трябва да бъдат разумни, да няма колебание. Някой път най-малкото колебание го считам неразумно. Седиш, не знаеш какво да направиш, дали е добро или не. Като го направиш, не знаеш какво ще излезе. Ако го направиш така, право е. Ако го направиш иначе, пак да не знаеш. Ако ви дам една задача да обичате някой човек, мислите, че е лесна работа. Този човек дойде, представи ви една картина. Казва: „Дай ми от любов каквото искаш.“ Той е избрал един начин. Той не знае как да постъпи с мен и на самия художник аз му намирам погрешката в това, че той иде да ми продава картините си. Аз ако бях художник, щях да кажа така: „Моля, желая [моята] картина да поседи в твоя дом на изложение. Понеже имаш доста приятели, да я прегледат дали ще я харесат. Каквото струва за изложението, аз ще платя за картината. Защото, ако взема някой салон, в града са много скъпи. Мисля, че в твоя салон ще бъде по-евтино. Ти ще ми кажеш колко ще искаш.“ Тогава как седи работата? Ами че ти, ако идеш, по някой път вие отивате, за любовта вас да ви платят. Вие казвате: „Аз го обичам.“ Това значи „плати“. „Аз ти представям тази картина, я плати.“ Аз ти плащам много обикновено. Вие не се съгласявате. „Тази любов, знаеш колко съм се мъчил.“ Онази майка, която се е

мъчила, тя в любовта се е оженила, за да бъде щастлива. Намира един като себе си, щастливец. И на двамата щастливци се роди едно щастливо дете — момиче. Туй момиче стане голямо и погледнеш — прикомандировало се с друг щастливец. Този, младият иска да вземе това щастие. Гладят го по главата, питат този щастливец, откъде дойде? Какво ще бъде, ако се ожени за дъщеря ни, ще бъде ли тя щастлива? Разискват, разискват и най-после я дадат на него. Питам, тяхното щастливо дете ще бъде ли щастливо? Тогава съм ви привеждал онзи пример. Някой път щастието е много аристократично. В едно богато семейство им се родила една дъщеря. Тя била много красива. Всички ѝ слугували, тя не се мърдала от стола, със стола я носели до огъня да се понапече и като се нагрее на огъня, ще я отдалечат пак със стола. Но тя не се мърда. Седи тя и носят я само. Казва: „близо“ и „далече“. Дошли да я искат да се жени. Майка ѝ казва: „Трябва да ѝ се слугува. Със стола трябва да я пренасяте. Да я приближавате и да я отдалечавате, да я обличате с ръкавици, с обувка.“ Момъкът казал: „Тя ще има повече у мене, отколкото у вас.“ Вие сега вярвате ли, че ще има повече? Да ви приведа анекдота. Аз както ви представям, аз не вярвам, та и вие не вярвате. Турците казват: []* Оженили я. Сега как я оженили? Със стола трябва да я носят на сватбата. И така, със стола се оженила. Внасят я със стола у младоженеца. Той имал една голяма камина, наклаждат огъня и турили я близо до огъня. Той казал: „Хубаво да се накладе камината.“ Тя казва наблизко да я турят и като я турили наблизко, нейният възлюбен казал на всичките слуги да ги няма. И тя като седяла, казва: „Понапече.“ Тя седи на стола и се пече. Какво ще прави? Гледа надясно, наляво, гледа нагоре — няма никой. Тя казва: „Няма да дойдат, ами аз да слеза от стола.“ Аз разправам за едно състояние, което е вярно психологически. Ние имаме една превзета идея и казваме: Това не може да направя, онова не може да направя. Като се намерим в едно безизходно положение, казваме:

* *Липсва текст в оригинала*

„трябва да слеза от стола, пече сега.“ Тя слиза от стола и тя начева сама да изтегли стола и пак сяда. Оттам насетне, щом като слезла първия път, [изпитала] едно приятно чувство. Казва: „То било много приятно да стане човек. По-приятно, отколкото да те носят хората на ръцете си.“ Тя слезла от стола и като дошъл, казала на своя възлюблен: „Аз възкръснах вече.“ Под думата „възкресение“ разбираме, когато човек разбере как трябва да живее. Разумното в света е, когато хората се научат да живеят разумно. Какво нещо е възкресението? — Да възкръсне мисълта, че ти може да живееш по един начин. Няма да очакваш хората да ти помагат, да те пренасят, да те [обличат], да ти обуват обувката. Ти ще бъдеш сам слуга на себе си. Ще благодариш на Бога, че ръце имаш, че крака имаш. При мене са идвали и се оплакват, казват: „Аз съм нещастен.“ Аз му погледна главата и казвам: Ето един човек, който не разбира какво струва главата. Гледам гърдите му широки. Казвам: Ето един човек, който не оценява гърдите си. Казва: „Няма работа.“ Гледам, ръцете отлични. Хубав музикант, художник може да бъде. Не се научил нито на художество, нито на музика. Описва ми своето нещастие. В ума ми изпъква тази мисъл. Той седи на стола и казва: „близо“ и „далеч“. [Чака] другите да го местят. Тогава какво ще правиш?

Та ние хората сме дошли на земята да се научим да живеем. И всички трябва да се научим да оценяваме онова, което Бог ни е дал. Ние дължим на земята всичко. Тя ни дава. Туй, което ни [е] дала, ще си го вземе. Всичко, което сега притежаваме, ние го дължим на земята, човек е взел от земята. Земното ще се върне в земята. Земята ни дава своето. Тя ти дава, тя е егоистична и след време, каквото ти дала, ще го вземе с лихвите. Казва: „Стига ти. Ти си се учил при мене. Достатъчно е знанието.“ Всичките пособия, които земята ти дала, ще си ги вземе. Ти, от земята нито една прашичка не можеш да изнесеш, от земята. И тогава в човека кое остава? — Онова разумното, което Бог е вложил в него. Разумното, то се задоволява от най-малките условия. Понякоя път аз съм ви говорил, че трябва да знае човек как да похлопа. Аз да ви кажа

какво значи похлопване. Представете си, че аз съм един човек, който се намирам в едно трудно положение. Около мене има хора богати, учени. Всички тъй повидимому знаят повече от мене. Така се представя. Аз не отивам от никого да искам никаква помощ. Усещам своето тягостно състояние. Някои работи ми трябва. Сега търся начин как да предразположа тия хора. На тях им дойде наум да направят една екскурзия в планината. Но като тръгват, знаят повече от мене, всичко си вземат, но само забравят да си вземат една кутия кибрит; и подпалки имат. Само забравят кибрит да си вземат със себе си. Аз не си вземам никаква раница. Облека се хубаво, а само кибрит туря в джоба си. Когато стане 25-30 градуса студ, те са далече в планината, назад не може да се върнат. Всичко наоколо сковано, зъзнат. Разбират и си казват: „Кибрит няма.“ Всичко имат, хляб имат, кибрит нямат да си направят огън. По едно време аз отивам без раница, влизам вътре и казвам: „Как сте?“ Всички казват: „Студено.“ Казвам: „Тази работа сега ще уредим. Де ви са дървата?“ Запали огъня, стоплят се и всички са разположени. Казват: „Този човек спаси живота ни, ние ще му направим една голяма услуга.“ Всички разполагат с милиони и оттам насетне с кибритената клечка всичко потече. Кажете една дума, но кажете я, както кибритената клечка при 30 градуса студ, запали огъня, че всички наоколо да усетят силата на този огън. Оттам насетне ще ти тръгне всичко наред. Или казано на обикновен език: Кажете една дума на място! Огънят, това е Любовта. Тя носи огън. Кибритената клечка — то е Любовта. Силата, която ще излезе от нея — ще се запали огъня. И най-после постижението, Истината, тя ще те освободи. Тази истина, като дойде, кибритената клечка ще внесе една хубава, отлична мисъл във всички окръжаващи. Те ще започнат да мислят заради мене, защото и аз помислих заради тях. Помислих: В планината те не са взели кибрит, аз виждам, ясноvideц съм. Всичко имат, само едно нещо им липсва. Не носете на хората туй, което имат, но онова, това, което нямат, в дадения случай.

Често се говори да вярваме в Бога, да обичаме по Бога.

Аз сега уча хората, кой как мисли. Като видя човек, аз изследвам, да видя как мисли той. Аз изследвам три неща. Правя своите изследвания: как хората мислят, как чувствуват и как постъпват. Имам научни данни. После гледам го, той като мисли, защо така мисли? Гледам какво е времето отвън, гледам сутрин ли е, към обед ли е. Гледам какво е, ясно ли е или облачно, вятър има ли. Зимно време ли [е], дали има сняг. Всичко туй гледам. Ще видя как мисли. Вземам предвид какво е времето отвън. После, като изследвам какво той чувства, пак гледам какво е времето. И като изследвам как постъпва, пак гледам какво е времето. Като мисли, аз отивам и виждам как си е наредил къщата, прозорците какви са, как са направени прозорците, разглеждам вратата каква е, през която той влиза. Като влиза вкъщи, гледам столовете какви са, картините, как ги е турил, къде ги е турил. Правя своите научни изследвания. Като ме покани на гости, аз изследвам неговите чувства. Той, като ме поканил, има известно разположение. Пак гледам обстановката и аз изследвам тия работи и като излиза, ще кажа: Аз имам една ясна представа. В дадения случай аз имам една ясна представа за себе си. Вие сега нямате още мярка, с която да съдите кои неща са верни и кои неща не са верни. За мене, като ми кажат, че трябва да се подчинявам, ако ми каже някой, че трябва да се подчинявам, в мене има определена идея и когато аз кажа някому: „Че ти трябва да се подчиняваш“, пак имам определена идея. Имам една мярка, с която меря нещата, която е абсолютна. Без тази мярка вие няма да имате никаква мярка за живота. Някой ми казва: „Трябва да ме обичаш.“ Да обичам някого, аз имам ясна представа. Представям [си] кого мога да обичам. Сега каква е тази мярка? Ако някой иска аз да го обичам, Бог трябва да бъде в него, тогава аз го обичам. Всеки, който иска да го обичам, Бог трябва да бъде в него, в дадения случай. Този, когото обичам, трябва да седи по-горе от мене. И когато аз искам мене да обичат, Бог трябва да бъде в мене и аз трябва да седя по-горе от онзи, който ме обича. Бог е мярката в дадения случай, Бог е по-горе. Не може някой да ме обича, ако Бог

не е в мене. Всички ще опитате това. Вие искате да ви обичат. Трябва да бъде Бог във вас. Или вие трябва да съзнавате Бога в себе си. И тогава, като го съзнавате, да сте готови на всички жертви, да направите всичко без роптание. Вие, като дойде Господ, когато е Господ, при най-добрите условия, пак ще се яви нещо, което ще наруши равновесието малко. Ако се измени температурата, казваш: „Студено става.“ Какво има, че е студено. Щом се мени температурата и усещаш, ти си от обикновените хора. Ако е лятно време, 30-40 градуса топлина, лъхне те малко ветрец от 3, 4, 5, 10 градуса — то ще бъде разхлаждане. То ще бъде приятно, как не. В разумния човек всички неща, които стават, са приятни. Няма противоречие. В обикновения живот има много противоречия. Сега аз ви говоря за неща, които вие не ги знаете. Знанието освобождава човека. Под думата „любов“ разбирам: Любовта внася истинския живот. Мъдростта внася истинското знание. Светлината и Истината внасят истинската свобода, в която ти си напълно свободен. Ако хората живееха по любов, ако живееха в Мъдростта и в Истината, всички щяха да имат и живот и знание и свобода. Тогава казва пророкът, че Бог ще дойде и ще се засели между тях. „Те ще Ми бъдат народ и Аз ще им бъда Баща.“ Баща — значи Той ще бъде глава, на Когото всички служат. И тогава всички неща ще бъдат добре свършени. Когато всички вие очаквате някога, че Христос ще дойде, че Господ ще дойде, кога — не го знаете. Вие чакате. То е едно статическо положение. Господ и днес може да дойде. Сега да ви обясня на вас как ще дойде. Ти живееш в един замък, херметически са затворени прозорците. Бутах копчетата да отвориш. Слънцето изгряло, но не се отварят кепенците. В този замък всичко е тъмно. Този човек, който живее в този замък, забравил, тия копчета на прозорците, как се отварят. Той разчита, че трябва да се освети отвътре със светлината. Но идвам и му казвам: „Какво седиш в тъмнината?“ Казва: „Слугите не са дошли да запалят.“ Не, от тази светлина няма нужда. — „Че как?“ Няма нужда от нея. Аз отивам, бутам едно копче, веднага светва вътре. Той започва да се учудва вече. Ако в себе си бутнеш

само едно състояние, веднага ще се отвори един свят, който не си виждал. Вие чакате да умрете, че тогава да се отвори пред вас светът. Сега може да бутнеш едно копче, ще се отвори, ще го видите. Ще бутнеш друго копче, пак ще се отвори. Тази светлина е необикновена за вашия ум. Има друго копче, [с] което ще се затвори. Вие сте се научили да бутате копчетата, които затварят, а не знаете да бутате копчетата, които отварят. Един лош човек знае да затваря. За Христа казват, че има ключовете на ада, да затваря и да отваря. Като дойдат грешниците, Той отваря вратата. И като я затвори, големите грешници да не може да излязат. Трябва да дойде някой праведник да отвори. Затова вие казвате, че Христос имал ключовете на ада. Апостол Петър има ключовете на рая. Че защо [повериха] ключовете на ада на Христа, а на Петър — ключовете на рая? Сериозна е работата на ада. По-лесно е човек да се справи с ключовете на рая, отколкото с ключовете на ада. За да има някой ключовете на ада, той трябва да има много големи знания. На апостол Петър работата, едно дете може да я свърши. Едно дете на 5 години ще извърши работата на рая. Но един, който трябва да извърши работата на ада, да отваря и да затваря вратите на ада, там се изисква човек възмъжал, сила да има, да бъде способен. Една трудна работа е. Които влизат, са недоволни, и които излизат оттам, са недоволни. Вие сега казвате: „Какво нещо е адът?“ Ами земята какво нещо е? Мислите, че земята е рай. Всички вие сте в ада. Очаквате ще дойде един ден смъртта, ще отвори ключа, ще излезете из този ад навън. Вие сега мислите, че адът е под вас, вие сте в рая. Казвате: „Много хубав е този свят.“ — Туй е адът. Ад, адъ, [add*]. Англичанинът казва да му предадеш нещо, да му приложиш. Ние сме на едно място, дето всеки иска да му приложат нещо. Когато някой е болен, иска [той] да тури един грам повече. Ако купуваш дреха, да е хубава дрехата. Ако яздиш на кон, да е хубав. Къща ако имаш, да е хубава. Ако си човек, да си висок, снажен, красив. [На] всичките в едно място,

* add (англ.) - прибавям, притурям

все трябва да се притури нещо.

Хората, които търсят „близо” и „далеч“, то е тъй, докато не си женен. Щом се ожениш, дойде твоята възлюблена, вземе те със стола, напече те на огнището. Като възкръснеш, ще кажеш: Може и без стол, без тия удобства. То не е обикновено схващане на живота. При обикновените схващания човек щастлив не може да бъде. Там има хиляди условия. Една дума разваля живота. Много пъти хора, които са семейни, в семейния живот по любов [са] постъпили. [Те] се обичаха, умираха един за друг. Младата мома казваше: „Аз без него не може да живея, умирам.“ Младият момък умираше заради нея. Един без друг не могат. Като се оженят, само една дума каже, такава, магическа дума и любовта се дига, остават тия хора без любов. Започнат два[ма]та, които са се обичали, да се карат през целия живот. Казват: „Отде се намерихме?“ Една дума разваля работата. Аз с една дума може да ви разваля семейния живот. Ето как: Представете си, че вие сте хора благородни, не знаете какво нещо са въшките. Представям, че вие не знаете какво е въшка и двамата сте щастливи. Аз искам да си направя малка шега. Турям една въшка без да ме види възлюблената. Турям и друга въшка на възлюбления. Седя и правя своите научни изследвания. Почесва се, които идат, не знаят. Аз съм учен човек, почесва се: Въшката отде дойде? Гледам вече има доста въшлета, Седят два[ма]та и казват: „Какво става с нас?“ Туй е вярно. В сърцето става това нещо. Започва неразположение, [припадане]. Става цяла суматоха. Влязъл е, дошъл някой приятел, който оставил малката въшка. Тази въшка е един егоистичен живот. Тази въшка иска да живее. Тя казва: „На главата аз искам да живея.“ Тя дошла да се учи на моята глава. След туй аз ставам за тях един избавител. Те не знаят какво нещо е въшката. Казват: „Ние бяхме щастливи, а сега покой нямаме.“ Двамата постоянно се чешат, сърби ги главата. Вече за любов не говорят. Има нещо друго, което ги занимава. Донсям един гребен в дома — подарък. Казвам: Ще наквасите главата хубаво и с този гребен ще вземете, ще турите една книга долу, ще почнете да се чешите. Тези, които

падат — в собата* вътре! И им казвам: 4-5 пъти, като се чешите, ще мине. Туй, което вземете е отровно — веднага в огъня. Не го изследвайте. Та ще знаете, 4-5 пъти като се вчесите. Гледат има подобрение, казват: „Изб ви ни.“ Виждам. Казвам, колко зъбци има, тия тънките зъбци на гребена? Хубавото разсъждение в света, това е хубавият гребен, с който могат да излязат тия възлети, тия паникета**. Бях на един курорт дето имаше много комари. Едни бяха много малки, едва ще го видиш, комарчето. После имаше други, по-големи комари и трети още по-големи комари — комаряги. Тъй ги нарекох. То беше рай на комарите. Всичките хапят. Ухапе те нещо, гледаш комарче. Дойде комар, кацне, после дойде голям комар — няколко дена ще помниш туй ухапване. Има малки мисли, които са комарчета. Има такива, които приличат на комарите, има и други — комаряги.

Сега да се върнем. То е динамическата страна. Турете за задача [да] подобрите носа си. Щом не можете да мислите добре, причината е в дължината на носа. Щом не може да чувствувате добре, причината е в широчината на носа. Тогава де седи причината? Сега туй, което ви разправам, туй в едно училище, да платите трябва, [за] да го добиете. Без пари тази работа не става. Знаете ли какво нещо са парите? — Знание, да разбираш. Много хора критикуват, казват: „Докажи това.“ — Неща, които се доказват, не са верни. Какво ще ви доказвам, какво нещо е светлината. Няма доказателство. Запали свещта или връгни ключа. Туй, което изведнъж се доказва, то е вярно. Аз сега не отричам, то е един логически начин, за да се докажат. Но [с] разумността, туй вътре в тебе, се иска само един момент, за да бутнеш. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Любовта. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Мъдростта, ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Истината в себе си. Другото положение: Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Живота в себе си. Ти не може

* **соба** (унг. *szoba*) - 1. стая за спане 2. (гуал.) печка

** **паникета** - от паника; нещо, което създава суматоха

да мислиш правилно, ако нямаш знания и светлина в себе си. Ти не може да мислиш правилно, ако не си свободен. За да мислиш правилно, трябва да бъдеш свободен. Щом не съм свободен, моята мисъл не може да бъде правилна. И третото положение на земята е — ти не може да мислиш правилно, ако нямаш добродетели. Добродетелта е за физическия свят. Без добродетел на физическия живот ти не може да мислиш правилно. Казвам сега, на вас какъв нос ви трябва, за да се оправят работите ви? Каква дължина и широчина трябва да има? Всичкото недоволство седи в носа ви. Вие сте недоволни — носът ви е причината. Като се поправи носът, всичко ще се поправи. Погрешката на целия свят седи в погрешката на носа. Хората може да турят каквито искат реформи. Щом се поправи носът, светът ще се поправи. Ето аз какво разбирам, каква е моята идея, която е вярна. Състоянието на едно дърво зависи от семката, която е посадена. Носът е семката. Каквато е семката, такова ще бъде и дървото. Туй дърво, отпосле, ти не може да го промениш. Като посадиш, ще посадиш една семка, която ще трябва да създаде едно хубаво дърво. У нас, което най-хубавото имаме, това е носът. В сегашната култура, е носът. Казваме: „Да мислим.“ Човек, за да мисли, проявлението на Бога е в носа. Вие мъчите носа. Отвътре трябва да знаете. Този нос трябва да го бутнеш с любов. Та в човешкия мозък има специални клетки, които се занимават с най-възвишената работа, която Господ му дал. Занимават се с човешкото съзнание. Там е седалището на човешкия ум. Там е седалището на човешката душа. Там е седалището на човешкия дух. Там е седалището и на човешкото сърце. Този нос отвън, той е един апарат. Духът, душата, човешкият ум и човешкото сърце се сношават с външния свят. Сега аз, като говоря за носа, [взимам] цялата книга на човека. Но сега най-важното място, то е носът, понеже чрез него става дишането. Потребно е хляб на три пъти като ядете на ден, да се задоволите. А през носа трябва да вземаш на всяка минута по 16 обеда. Всички вие не мислите правилно, понеже не дишате правилно. Снощи дойде една сестра, позната, боли я гърлото. Ходила при лекар,

лекували я, работата се влошила. Най-после дошъл въпрос до операция. Казва: „Еди-коя съм и искам да ви видя.“ Слязох долу. Казва: „Има нещо, което ме задушава в гърлото. Отивам да ми правят операция.“ Казвам: „Не може ли да се отложи за 5-10 деня?“ — „Дала съм обещание. Събираха се за консулт лекарите и решиха. Ангажирахме една стая, дойдох да [ви] видя. Не зная дали ще мога да ви видя втори път.“ Като се намерила на зор, дошла да ме види за прощаване, ще ѝ правят операция. Седи тя, разсъждава: „Защо не дойдохме по-рано?“ Тази работа с пет пари ще стане. Една смокиня щеше да турим и всичко щеше да излезе. Сега работата се усложнила. Лекарите ще турят една тапа, подуване ще има. Лекарят не може да констатира. Като лекуват [тази] работа, образува се тази, новата болест. Най-после намират един лекар, който намира, че причината е в гърлото и сега трябва да се прави операция. Рекох: „Защо не дойдохте по-рано? За пет пари е работата. Сега съжалявам, че има много да страдате.“ Честта може да бъде на думата — дала обещание. Казвам: „Хубаво, като сте дали обещание. Господ може навсякъде да помогне.“ Тя казва: „Тогава оставам.“ Всички ние на земята мязаме на тази сестра, която за 5 пари работа, дойде да се прави операция. Една смокиня ще туриш и ще ти тури работата [в ред]. А пък сега трябва операция. Ще мине, може би, но 10-15-20 деня, може един месец да мине. Ние оставяме работите в нашия ум да се усложнят и тогава търсим. Какво ще направи Господ? На вас ви казвам, Бог казва тъй: „Търсете Ме докато съм близо, не оставяйте да се влоши работата.“ Търсете Бога в Любовта. Търсете Бога в Мъдростта. Търсете Бога в Истината. Търсете Бога в живота. Търсете Го в знанието. Търсете Го в свободата. Търсете Господа в добродетелите. Та казвам: Докато е време сега, казвам, ние трябва да вървим по онзи разумния живот, по който може да се даде един израз, понеже Бог ни е пратил на земята, да има израз животът. Условията, които земята ни дава, те са на място. Тогава само ще минем и пак ще имаме известна опитност. Но човек не може да постигне това, което търси. Животът трябва да има три неща. Потребен е Живот, потребно

е знанието, потребна е и свободата. Потребни са и добродетелите в човека. За да има човек един непорочен живот, именно сега той не трябва да отлага. Една малка погрешка, ако направим, оставяме тази погрешка да ни причини завбъдеще една много голяма неприятност. Та казвам: Всичко седи, че има известно упражнение за онези, учениците. На учениците се дават известни упражнения. Ако ти не знаеш как да съдъвчеш храната, как да избираш храната, ще създадеш неприятност на своя стомах. Ако не знаеш как да подбиращ своите мисли, ако не знаеш как да подбиращ своите чувства, ти ще поставиш сърцето в недобро положение. На ума не може да туриш каква и да е мисъл. Разумното в света ще даде такава мисъл. Всяка мисъл е един зародиш, едно семе. Аз разбирам така мисълта. Всяка една мисъл трябва да се посее на своята почва, да израсте. Всяко едно чувство пак е семенце, което трябва да се посее и всяка постъпка и тя е едно семе, което трябва да се посее. Следователно, от три неща има да се учим: от посятите мисли, от посятите чувства и от посятите постъпки. От плодовете, които те може да дадат, които ние ще възприемем, ще се определи, какво ще бъде нашето разбиране за онзи великия Божествен свят, туй положение, в което живеем. В друго отношение, човек без да е посадил тия семена има нужда от окръжаващите — да му дават подаяние, да ходи да проси. Търсете от Бога. И тогава хубавите мисли посейте в себе си. Казвам, сега само обръщам внимание на вашия нос. Когато се намирате в трудно положение, питайте носа си, да ви даде съвет. Човек казва: „Не е толкоз важна работа, лесна работа е.“ Лесните работи трябва да се турят на работа.

За пример сега вие сте пяли песента „Давай, давай“. Тази песен, като идете някъде да я изпеете, че да дават хората. Ако вие пеете песента и никой нищо не дава! Ако кажа „светлина“ и никаква светлина не идва! Щом бутнеш, да дойде светлината. Като изпееш песента „Давай, давай“, в тебе да се отвори твоето сърце да дава, да дава. Да се отвори умът и той да дава, да дава. И твоите постъпки и те да дават нещо. Казвате: „Да бъ-

дем равномерни.“ Работите не трябва да бъдат равномерни. В музиката навсякъде разнообразие трябва да има. Ако си гладък, никакъв ефект не може да произведеш. Трябва да има голямо разнообразие в живота. Трябва да благодарите за всичкото разнообразие, което става, което вие наричате нещастие. Нещастие е изостаналият свят. Онова, което не разбираме, е нещастие. Всяко нещо разбрано, то е щастие в света. Когато разбираме какво нещо е животът, когато разбираме какво нещо е светлината и топлината, какво нещо е разумният живот, когато разбираме какво представлява нашето тяло само по себе си, ние ще благодарим на Бога, че Бог ни е оставил в едно тяло, да се съобщаваме. Имаме апарат да се съобщаваме с оня свят, навсякъде. Ние сме забравили. Очакваме да дойде някой, чудо да стане в света. Чудото е в носа. Понякой път само трябва да пипнеш. За да пипнеш, не се [изисква] много да се гълчи*. Казвам: Динамическа линия е. Всяка линия има смисъл. Само в носа може да се разбере каква е една линия. Някой път може да извървите дълъг път. Няма смисъл. Една динамическа линия е. Много възможности съдържа в себе си. Вие не оценявате онова, което човешкото око съдържа в себе си. Има и друга линия — тия линии, които образуват устата. Вие не знаете, има една наука, която се занимава с широчината и дебелината на устните. Линията, която образува устните, дебелината на устните, каква роля играе? Казвам, за в бъдеще има нещо, което трябва да учите. Вие казвате: „Като идем в оня свят.“ Онзи свят е разумният свят. Като влезеш в него, то е оня свят. Като умираме, значи от живота влизаме в оня свят, от тоя живот да влезем в разумния живот. И аз го наричам пробуждане на човешкото съзнание. Един ден, когато ти се пробудиш, дойде съзнанието, ти трябва да служиш на една велика идея, да служиш не само на себе си, но и на другите, да служиш на Бога, да разбираш отношенията на тия неща, които съществуват, защото Бог създаде света [по този], а не по друг начин. В този ден, когато разбереш, ще дойдеш и ще кажеш: „Аз минах вече от смъртта в живота.“

Сега ви желая да [се] обърнете и да видите какво струва

носът. Мислете най-малко 10 деня за вашия нос, от който зависи вашето бъдещо щастие. Ако регулирате добре носа, работите ще се подобрят. Или ще кажа на отвлечен език: От човешкия ум, оценката, която ще дадеш на своя ум, ще [зависи да] уредиш работите си.

Изпейте сега песента „Давай, давай“. Само за контраст, изпейте я много тихо.

Отче Наш.

8 Лекция от Учителя,
държана на 23 ноември, 1938 година
София, Изгрев

НОВАТА РЕЛИГИЯ

Сряда, [5] часа сутринта

Добрата молитва.
„Духът Божий“

Имате ли някаква тема зададена? — (*Нямаме.*) Пишете една свободна тема. Всеки да избере една тема. Каквото намисли, да пише върху нея. Да пише 10, 15, 20 думи.

Еднообразие има. Значи човек дълго време, като не е работил, мускулите му изгубват онази пластичност, която има и вече го болят краката. Малко като ходи, заморява се. Дълго време ако не е мислил, не иска върху мъчни работи да мисли. Казва: „Не ми трябват тия въпроси. Туй не е за земята, онова не е за земята. Туй е за рая.“ Той като иде в небето, там работата е много сложна. Казвате: „Като излезем в живота, ще изучим.“ Животът не мяза на училище. Училището е философска работа. Като излезеш из живота не е философска работа. Сега говорим за земния живот. Ние на земята често седим и мислим туй, което никога няма да го бъде. Да си представим един свят. Зимно време да се облечеш в бели, тънки дрехи, при 25 градуса студ да излезеш по улицата, какво има? Аз съм виждал децата, като идат, държат си така ръцете и плачат, кой е крив, кого ще хванеш да обвиняваш? Студът няма как да го хванеш. Майката вземе, че го набие, защо ходило да играе със студа. Казва: „Кой те караше да играеш по студа, да играеш с него?“ Изстиването, не мислете, че е във физическия свят. И в чувствата има изстиване, и в мислите, и в постъпките, навсякъде има изстиване. Сега наставка една фаза, хората, като изстинат, кашлица има, като изстинат и хрема има. Като изстинат и недоволство има. Не им се ходи. Търсят по-дебелички дрехи, после търсят леглото да поседят. Да има

някой да им шета. Някой казва: „Аз не искам да гледам болни хора.“ И аз не искам, но трябва да се учим от болните хора. Ако искате да наблюдавате, болните хора са много взискателни. Трябва да бъдеш с тях крайно внимателен. Казвате: „Каква полза има от болестите?“ При всяко боледуване състоянието се възстановява. Една чувствителност на организма. В болестите хората биха станали крехки, болестта направила човека крехък. После този човек, да кажем, имал особени идеи. Не иска да прави никакви упражнения, но природата е толкова голям педагог, толкова гениален педагог, че тя ще го накара по един такъв майсторски начин да прави упражнения, че да ти бъдат приятни. Заболи те кракът, ти никога не си се упражнявал, като те заболи кракът, ще започнеш да го движиш. Правиш едно упражнение, после се обърнеш на другия крак, заболи те, започнеш да пееш „олеле“. Друг път те е срам. Сега гледаш и викаш: „Олеле, олеле.“ Хич не го е срам. Коджа* човек, 50-60 годишен, на хората дава ум, а казва „олеле“. Защо той казва „олеле“? Знаем каква е философията на туй „олеле“. Вие какво разбирате, като кажете „оле“? Вижте, във всяка една дума произвежда известно действие. Човек трябва да се предразположи. Думите сами по себе си съдържат една магическа сила. Трябва да се изучават законите на думите. В цигулката, който изучава музиката, има една гама, аз я наричам гама на нещастieto, гама на смъртта. Благодарение в годината само веднъж може да се случи. По-добре да не знаете как се случва. Ако знаете, ще идете да правите опит. Като вземете цигулката, потеглите лъка, скъса се струната. Един път, два пъти, като потегли тия струни, като че ги порязва човек. Казвам, и в мислите често се случва, когато ходите по екскурзии, някой тръгнал от София, като че го гони [някой]. Някои имат амбицията за 3 часа да идат и да се върнат. Хубаво е, ще идеш там, ще кажеш и после ще се върнеш. Защо ще идеш за три часа да изхабиш времето? После като вървят двама, бръщолевят, приказват, дойдат две противоречиви

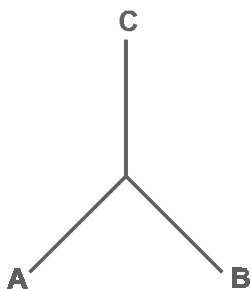
* **коджа** (тур.) - госта голям

мисли. Една мисъл, на която чувствата имат преимущество и друга мисъл. Самата мисъл има преимущество. Дойде едно стълкновение и се отрази върху краката. Отрази се върху тия мисли, счупи се кракът. Ако беше вървял спокойно, никога нямаше да се счупи кракът. Ако вървиш така небрежно, всякога ще изкълчиш крака. Понякоя път, при известни мисли, се напругне гръбначният стълб. Знаете колко лошо е да се напругне гръбначният стълб. Не зная дали на вас се е случвало. Някой път може да се случи. Мнозина казват: „Да ни пази Господ.“ Господ трябва да ни пази, но и ние трябва да се пазим. Господ мисли заради нас, но и ние трябва да мислим. Всичките да мислят заради нас, но и ние трябва да мислим.

Сега кое е новото? Вие говорите: „Трябва да бъдем чисти.“ Вземете чистотата, тя има своя произход, чисто духовен, Божествен. За да знаеш какво нещо е чистотата, трябва да си бил в Божествения свят, да знаеш какво е на земята. Сега учат хората чистотата. Светските хора започват да изучават чистотата. Вземете онзи бивол, който лятно време седи в локвата, научил ли е какво нещо е чистотата? Или онази свиня, която рови някъде, научила ли е какво нещо е чистотата? Защо? Понеже биволът е построен при лоши условия, че от едно голямо зло да го не хапят мухите, той влезе в локвата и се накаля навсякъде, за да се запази от тия паразити. Казва: „Аз ще страдам.“ Една бълха ако влезе, ухапе. Той, като влезе, тури на бълхата тиня, казва: „Ха сега.“ Казва: „Аз ще страдам, но и вие ще страдате.“ Вие сега казвате: „Човек е в Духовния свят.“ И в Духовния свят има много паразити. Казват: „Защо са създадени?“ Паразитите са създадени за мързеливите. Защо са въшките? Първоначално въшката пре-насяла едно голямо благо. Ти не искаш да се гладиш, като гладиш, ти ще си посвиеш мускулите, ще ги раздвижиш. Най-първо в животните като се появиха паразитите, те като мислиха, продължиха опашките си. Защо направиха дълги опашки? То беше изобретение. Като дойде и кацне някоя муха да го хапе, да има конци да бие. Имали нужда от тия ужасни паразити да се избавят - създадоха опашките. Когато измислиха живот-

ните опашката, тази опашка беше свързана с гръбначния мозък. Като размърдва[ха] тази опашка, животните се учиха да мислят с тази опашка. Хапе го, няма работа; те изучават геометрия. Като вземе опашката, метне я да може да го удари. Тя го хапе - той мисли, те хапят - той удря. Казва: „Аз ще страдам, но и вие ще страдате.“ Пи-тате сега: „Защо са тия паразити?“ Че вие знаете. Вие колко паразити имате във вашите чувства? Представете си някой, който иска да говори, някой оратор или артист, влязнала някоя бълха. Таман* иска да изкаже нещо и тя го ухапе. Той може да иде в театъра, ще прегледа дрехите си. Ако е на сцената, ще направи една гримаса, която няма да бъде [безразлична] на публиката. Някой път така имате известни дисхармонични дигания. Някой си дига рамото. Някой си дига крака. Те са паразити във вашия ум някъде, които причиняват това. Всичко трябва да се проучва. Вземете едно огледало. Искате да си направите, да си хармонизирате лицето. Често вие седите и мислите само за духовни работи, мислите за духовни работи и остарявате. Започвате един ден да се не харесвате. Според моето схващане, в новата религия всичките хора трябва да бъдат красиви. И като стане на 120 години, трябва да бъде красив. Грозни хора не трябва да има. Младият да бъде красив, възрастният да бъде красив и старият да бъде красив. Казват, че старият от много мисъл остарял. Не, от много мисъл човек не остарява. Онова, което състарява човека, са паразитите. Всичките ония паразити на човешкото сърце, всичките паразити на човешкия ум и всичките паразити на човешката воля, те са, които състаряват човека. Седнеш ти да мислиш, дойде един паразит: След 20 години как ще бъде света, как ще свършиш? Някой път ще си представиш, такива паразити ще дойдат, че не виждаш никакъв изход. Казваш: „Няма да я бъде тази работа. Лош е светът, не се живее тук.“ Хубаво, но най-първо ти имаш един паразит, който заблуждава. Ти си набожен човек, мислиш, че Господ е създал света. Господ създаде света и всичките хора, като не можаха какво да създадат, създадоха паразитите. Всичките паразити са произведение на духовете или на хората. Те са произведения на човешката раса,

на хората. Вие може да влезете навсякъде и да проучвате. Като влезеш в един двор, по кучето ще познаеш какъв е господарят. Едно животно винаги носи характера на своя господар. Аз съм гледал, като излезе господарят, махне с ръка и кучетата легнат. Някъде идеш в някой двор, господарят е там, но и пред господаря ще те ухапят. А някъде, като рече да лае и господарят като дойде, значи веднага престават. Казват: „Господарят казва, това е хубаво.“ Сега представете си, че във вас мислите са като такива животни. Дойде някой човек, нахвърлят се отгоре му. Тогава какъв господар сте вие? Страданията в света, това са задачи. Вие като ученици не може да питате защо са тия неща създадени. За пример в геометрията има такава една фигура. Какво представлява? В геометрията се разправя само във физическо отношение. Това са три плоскости, които се пресичат. Това са осите на тия плоскости. Това са три плоскости, които се пресичат. Плоскостта *A*, това е физическият свят. Плоскостта *B*, това са чувствата и плоскостта *C*, имате човешките мисли. Пресичане става. Следователно, когато едно пресичане стане, има едно влияние. Казваме, че Духовният свят влияе върху физическия. Каквито са вашите мисли, такива ще бъдат и вашите чувства. Каквито са вашите чувства, такива ще бъдат и постъпките ви. И обратното - може да съдим по резултатите, каквито са постъпките, такива са чувствата. И по чувствата може да съдим какви са мислите. Каквито са мислите, такива ще бъдат и чувствата. Каквито са чувствата, такива ще бъдат и постъпките. И обратното е вярно. Каквито са постъпките, такива ще бъдат и чувствата, такива ще бъдат и мислите. Та казвам, при възпитанието на човека, човек трябва да разбира онези закони, с които може да влияе върху себе си. Вие [не] сте правили наблюдение да различавате физическите сили, да различавате духовните сили във вас и да различавате умствените сили, които работят едновременно. Човек може да знае сега много работи. Но в знанието една

може да съдим по резултатите, каквито са постъпките, такива са чувствата. И по чувствата може да съдим какви са мислите. Каквито са мислите, такива ще бъдат и чувствата. Каквито са чувствата, такива ще бъдат и постъпките. И обратното е вярно. Каквито са постъпките, такива ще бъдат и чувствата, такива ще бъдат и мислите. Та казвам, при възпитанието на човека, човек трябва да разбира онези закони, с които може да влияе върху себе си. Вие [не] сте правили наблюдение да различавате физическите сили, да различавате духовните сили във вас и да различавате умствените сили, които работят едновременно. Човек може да знае сега много работи. Но в знанието една

страна, едно приложение има. Сега казвате често: „В какво седи чистотата?“ Чистотата седи в туй, че човек има 7 милиона пори върху тялото си, следователно, за да бъдеш здрав човек, непременно всичките тези пори, те са прозорци, трябва да бъдат отворени, за да може въздухът спокойно да влиза в тялото през порите, да диша с цялото си тяло. Вие имате специфично дишане през дробовете. Ако затворите порите на един човек с восък, вие можете за няколко часа да го уморите. Ако затворят всичките пори по лицето и навсякъде по тялото на човека, в няколко часа човек ще започне да чувства едно вътрешно страдание. Та, понякога път страданията ви в света зависят от запушването на порите в тялото и тогава човек като не знае, природата ще създаде не една болест. Болестите защо са? Първото предназначение е, че невидимият свят иска да се отворят порите на човешкото тяло, да започне човек да се изпотява и с това може да се лекува човек. Някой човек се е простудил, за да го излекувам, трябва да се отворят всичките пори. Изпотяването ще образува една вътрешна температура. Водата трябва да [излезе от] всичките пори, да се отворят всичките прозорци на тялото и след 34 часа или след 48 часа този човек ще почувствува едно успокоение в себе си. Започва Божественият Дух да действа. Аз говоря [за] въздуха, който носи живот. Животът е скрит във въздуха. Когато се говори, че Бог е вдъхнал в ноздрите на човека, турил го във връзка [с тоя] живот. Човек като диша, трябва да мисли. Сутрин, като погледнете, дойде онази великата мисъл, ония блага, които Бог ви дал, да бъдете благодарни. Когато има студен въздух повече, затвори носа, влезте навътре. Ами [от] този въздух, от дишането на въздуха вие ще приемете вашето разположение и ще започнете да мислите. Защото ако не дишате правилно, не можете да мислите правилно. Ако не мислите правилно, не може да чувствувате правилно. Има един външен процес. Има втори процес на вашите чувства. След като сте дишали, след като приемете въздуха във вас, трябва да... Първият процес да поемете въздуха. Вторият процес — да изпитвате приятността, че сте приели въздуха. Третият про-

цес, този въздух, който е във вас, да дойде една светла мисъл. Да допуснем, че във всяка една минута трябва да ви дойде на помощ едно хубаво чувство, една хубава мисъл. В един час имате 60 минути, 60 хубави [мисли] ще имате и 60 хубави чувства и 60 хубави постъпки. Питам сега: Вие, които се готвите, за което вие очаквате да идете в небето, вие очаквате да видите Христа, знаете ли какво естество имаше Христос? Христос влизаше в положението на всички страдающа хора, търсеше един начин. Той носеше един начин, за да ги научи как да живеят и да ги освободи от тия страдания. За пример, ще ви научи един човек как да ядете. Ти седнеш да ядеш, бързаш. Не бързай! Вие по колко минути употребявате, по колко минути сте определили за вашето ядене? За 1 минута ядене не става, за две минути и за три минути не става. Казвате: „Бързо да се наядем.“ Който бързо яде и бързо умира. Който медлено* яде, медлено умира. Мярка в яденето ще имате, на дъвкането. После, като ядете, към коя страна, как вървят устата ви? Елементарни работи са това. В тази школа, дето хиляди, милиони години ги учеха как да ядат, хората са влезли при сегашните условия и пак трябва да се учат да ядат. Процесът на яденето трябва да се разбира. Ако ти не си разположен, не яж. Умният човек, ако не е разположен, да не яде. Лошият човек, щом се разгневи, нека яде, за него е позволено. Но добрият човек никога не трябва да яде, когато не е разположен. Разболееш ли се, не яж. Имаш ли някакво неразположение, не яж. Започни да ядеш само тогава, когато имаш най-добро разположение. То е правилото за добрите хора. Ти не може да бъдеш добър човек, ако седнеш на трапезата гневен. Искаш, като седнеш на трапезата, да утихнеш. Ти си от другата категория хора. Ако искаш да имаш свежа мисъл, трябва да имаш разположение. Като погледнеш на хляба, той да създаде един материал за тебе. Преди тебе хиляди и милиони същества, които са дошли на земята, от небето са дошли да ти помогнат, носят едно благо. Във всяко едно ядене има да опиташ Божествените блага. Ако не ги опиташ, какво е това ядене? Ти ще прочетеш тия писма при яденето. Най-първо ще отвориш

всичките писма и ще ги прочетеш какво ти пишат тия близки. Според мене три пъти поща ще ти донесат на ден, писма от невидимия свят. Три пъти на ден — сутрин, на обед и вечерно време. Три пъти писма, кореспонденция ще отвориш и то не едно писмо, но десетина - двадесет писма ще ги прочетеш. След като ги прочетеш, на всичките писма трябва да отговориш. Ще бъде крайно неучтиво да не отговориш. Сега аз ви говоря фигуративно тия неща.

Да се научи човек да мисли е велико нещо. Аз за пример, който много зная, аз се уча, 4-5 деня се занимавам с един нов въпрос, с един научен въпрос. За пример 5-6 деня се занимавам с госпожица хрема, изучавам характера ѝ, носеше ми писма. Казва тя. Като ми говори, тя плаче, трябваше да я утешавам. Казва: „Този ваш свят, дето живееете, аз мисля, че тъй, той е уреден свят.“ Казвам: „Няма нищо, пътищата още не са уредени.“ Тя казва: „После превозните ви средства, храненето.“ Трябваше на тази хрема да ѝ говоря. Как се говори на хремата? Пея на своята хрема. Понеже и тя ми пее. Като дошла, минорните гами пее с бемоли. Тук-там повишение има, но тя повишава и понижава и все минорно пее. После дойде кашлицата. Кашлицата аз считам един господин, който е крайно тщеславен. Той като дойде, иска всички да го знаят. Кой как дойде, ще си даде думата. Слушаш някоя реч и той ще си даде думата. Как кашлите нали знаете? Казвам: „Слушай, тия хора са неразположени, не говори много.“ Казва: „Нека търпят. Знаеш аз кой съм.“ Казвам сега, той без да знае, туй тщеславие ще го издаде. Представете си, че вас ви гонят в някоя неприятелска страна и започвате да кашлите, ще ви издадат. Плачливите деца се пазят. Някоя майка да носи някое дете и да я гонят, то се разплаква и със своя плач я издава. То иска да каже нещо на майка си, да обърне вниманието на майка си, но то със своя плач я издава. Та казвам, кашлица не само на физическото поле има. Кашлица има и в чувствата, то е едно тщеславно състояние, да бъдеш кашличав. Щом дойде кашлицата, трябва да регулираш своето тщеславие. От какво произтича кашлицата? Насъбрали се известни чужди веществ-

ва в дробовите или в жлезите и тия вещества, ако останат за дълго време, ще образува[т] цяло едно състояние, много неприятно, и всичко туй после ще се изхвърли навън. Има малки, има малки фибри, които са поставени в дробовите и постоянно изхвърлят тия вещества навън. Всичко туй нечисто трябва да се изхвърли. Ние се освобождаваме от кашлицата, ако започнем да мислим правилно, ако ядеме правилно, ако спяхме правилно, ако мислехме правилно, ако чувствавахме правилно, кашлицата по-рядко щеше да ни посещава. Понякоя път хубаво е да дойде кашлицата, понеже в кашлицата човек все ще придобие. Ако кашли дълго време, уякват дробовите. Има магарешка, кашлицата на децата. Казвам, магарешката кашлица не иска цяр. Като оставиш детето, тя не уморява децата колкото и да кашлят. Тя заздравява дробовите. Има една кашлица, която уморява човека, тя е кашлицата на чувствата. Както тази, белодробната кашлица, или същевременно тези, които страдат от слаби дробове. Всякога там са измесени човешките чувства. В охтиката са намесени неправилни чувства на Любовта. Неправилната любов произвежда гърдоболние. Може да е чувство или от страх или от пресияне или от простуда или от противоречиви чувства. Да кажем, човек изгуби имането, от грижи и безпокойства той охтичасва. Тия, противоречивите чувства, може да влязат и да отслабнат дробовите, и вследствие на това, дробовите на този човек може да се разпокъсат. Сега аз не трябва да ви говоря на вас. Трябва да се пазя, понеже като се говори за болезнените състояния, е опасно. Вие мислите, че една болка, като охтиката, в началото цера й струва 5 пари, а в края, и милиони да дадеш, е свършено. Ако заболяеш ти, но утре дойде ти една мисъл: „Може да умра“, не оставяй тази мисъл, но изведнъж тури мисълта: „Може и да живея“. Дойде мисълта: „Може да се разболея“, не оставяй тази мисъл, кажи: „Може и да оздравея“. Или дойде мисълта: „В туй положение аз няма да успея в нищо.“ - „Може и да успея.“ Ако остане в тебе тази мисъл, че може да се разболееш, тя не е твоя. Някога човек може да възприеме мисълта на едно животно, на едно млекопитающе,

пък някой път може да възприеме мисълта на много болни хора. Ти минаваш покрай някой болен човек, има ред факти, които показват. Някой човек може да падне и да си счупи крака, и ти, като видиш, тази мисъл така се отрази, ти казваш: „Възможно е и аз да си счупя крака.“ Тури противоположната мисъл, за да се пазиш. Тази мисъл, както е турена, тя може да ти причини вреда след време. Казвам, за да мислим добре, винаги трябва да храним Божествените мисли. Мислете така, че вие сте пратени на земята да се учите в едно училище, да се научите да цените богатата, които Бог ви е дал. Най-първо трябва да оценявате тялото си, то е богатство, което с нищо не може да се купи. После вашият духовен живот, то е друго едно тяло, духовно тяло, което е още по-ценно от физическото тяло, след туй, имате умствено тяло, което е по-ценно от духовното. Три тела, които Бог ви е дал. С едното, физическото тяло, работите, с другото чувствате, а с третото тяло вие мислите, едновременно живеете в три свята. Ако заболее духовното ви тяло, чувствата не се проявяват, ако заболее физическото тяло, [няма да се разберете] с хората на физическото поле. Хората избягват болните хора. Малко хора ще се явят да им помагат. Ако сте здрави, от вас излиза онази жизнерадост, онази светлина и топлина, духовно да помагате, всички хора ви желаят. Казвам: На физическото поле всички трябва да бъдете здрави. Във вас трябва да се яви желание да почувствувате хубостта на физическия живот в какво седи. Човек да е разположен. Като седиш на стола, да ти е приятно да седиш, като легнеш вечерно време на дясната страна, да ти е приятно. Пък сега вие легнете вечерно време, но ти е неприятно. Обърнеш се на другата страна, не ти е приятно. Легнеш на гърба, пак не ти е приятно, легнеш на корема, пак не ти е приятно. Такъв живот не е естествен. Всичко туй зависи от това да се научите как да мислите. Имате достатъчно мисли, но вашите мисли не са урегулирани. Във вас мислите не идват последователно, една след друга, но безразборно. Във вас мислите, да ви представя[т] една фигура. Ако вземете пясък, че го турите в едно шише, като го обърнете, въртите,

тия пясъчни зрънца започват да се размесват. Тук нямате органическо разместване, но кой където дойде, не се мърда. Като започнеш да обръщаш шишето, погледнеш, иде на другата страна, навсякъде може да го пращам. Колкото и да ги бълникам тия зрънца, те не може да се възпитат. Може да ги турям накъдето искам по страните на шишето, но те ни най-малко няма да се възпитат. Възпитанието започва другояче. В растителното царство всички ония зрънца може да вземеш, тук да туриш едно зрънце, там да туриш, вече органическият свят започва. Всяко нещо знае своето си място. Туй зрънце, което си посял, трябва да даде плод. Казвам, три фази има в мисълта. Всяко семенце трябва да се посее, да расте, да завърже, да цъфне и да даде плод. Ти посееш една мисъл, не знаеш каква е. Тя трябва да израсте, трябва да я изучиш. Тя трябва да цъфне, трябва да завърже и като узрее, първият плод, който откъснеш от тази мисъл, ти трябва да го опиташ. От плода да опиташ тази мисъл каква е. Тогава казваме, казвам, че мислиш. Ако твоята мисъл не е посята, не е израснала, не е цъфнала, не е дала плод, ако не си опитал този плод на мисълта, ти не познаваш мисълта. Казва: „От делата им, от плода ще ги познаете.“ Едно свое чувство как ще го познаеш? Казваш: „Аз чувствавам.“ Тази философия не почива на някаква психологична основа. Едно чувство ти трябва да го посееш, да израсте и то да даде плод и от плода на чувството ще познаеш благородно ли е. Една постъпка ще познаеш пак по същия закон, ще посееш, ще направиш едно дело. Казваш: „Направих една постъпка.“ То е вече първата фаза. Тази твоя постъпка трябва да израсне, трябва да цъфне, да даде плод. Да опиташ плода на твоята постъпка. И тогава ще знаеш дали постъпката ти е права. От плодовете, които сме опитали, от нашите постъпки, от нашите чувства и плодовете, които опитваме от нашите мисли, те са, които ще ни дадат онова истинско знание за физическия свят, за духовния свят и за Божествения свят. Когато възвишените духове дойдат в човека, по-напредналите същества, които седят по-горе от нас, те се спират дотолкоз, доколкото в нашите градини на физическо-

то поле, в духовния свят и в умствения свят, намерят плодове. Като дойдат, от която и да е категория да са, те се нуждаят от храна. Дойде някое същество от висшия свят при мене, види, че няма плод, заминете си и остава там, дето има плод. Някое същество от духовния свят ще дойде в твоята градина, ако няма плод, ще си заминете, ако имаш плод, ще остане. То даде някои хубави семена. Ще дойдат тогава хубавите мисли. Мнозина сега си мислите как да се привлекат висшите същества. Казвате: „Трябва да се опитат ония чувства на Любовта.“ Ще ги посееш. Ония мисли на Любовта ще ги посееш и постъпките на Любовта ще ги посееш. От плодовете на твоите постъпки онези, които идат, всеки, който опита плода на твоята постъпка, който опита плода на твоите чувства и плода на твоите мисли и всякога се образуват правилните връзки във всеки един човек, няма изключение. Всеки един човек, който е вкусил от плодовете на твоята умствена градина, всеки човек, който е вкусил от плодовете на твоята сърдечна градина, на чувствата ѝ, който е вкусил от плодовете на твоите постъпки на физическото поле, образува се истинската връзка, която наричат братство, сдружаване. Никой не може да я разруши, остават тия постъпки и в другия свят, като идеш, връзките съществуват. Вие двама не можете да се обичате. Ако ти не си ял от градината на този, когото обичаш и ако той не е ял от твоята градина, вие не можете да се обичате. Вие казвате една сладка дума: „обичам те“, това са празни думи. Размърдал въздуха, казва: „обичам те“, а после няма обич. Гледате го вие да ви заблуждава. Казвате: „обичам“. Каква обич има? Де има обич? Казва: „Писах ти.“ Глупава работа, де е обичта? Иде ми на ум за онзи пример. Една руска княгиня се оженила за един закъсал руски княз. Тя била много красива мома. Най-първо той ѝ казва по руски: „Ну, поцелуемся“, 10-15, 40-100 пъти на ден „ну, поцелуемся“. Тя казва: „Но вот, не само поцелуемся, но трябва хляб, не върви само с поцелуемся.“ Три - четири дена така и тя огладнява, не става с целуване. Аз разбирам сега. Аз имам право да целуна един човек след като съм го нахранил хубаво. Тогава може да го целуна. След като

съм му дал една чаша студена вода на пътника, нахраня го хубаво, изпращам го, целуна го. Този човек, като замине, има хубава представа за моята целувка. Дошъл човекът, целувам го, но никакъв хляб няма, целувам го, но никаква вода няма. Целувам го, мисъл няма. После го изпращам. Той, като излиза, казва: „Да ти се не видят целувките.“ Аз ви представям истината. И аз обичам да целувам хората, но аз ги целувам, като ги изпращам, туй е новата религия. Ще се обхождаш с човека тъй. Следователно, дойде къщи, няма да го целуваш, но ще го нахраниш, ще го напоиш. Никъде не е бил добре приет. Че като го изпращаш, тогава прегърни го, целуни го, да носи образа, че има един брат. Това е брат! Вие сега седите и се заблуждавате в другото. Вие мислите, такива каквито сте тук, пред мене — Драган, Стоян, това са вашите къщи с целия си багаж. Нито една сестра не е дошла с тялото. Тялото е вашата къща, душата е вътре. Зад човешката душа какво е? Ние за душата, като дойде, има една много приятна топлина в тялото. Когато духът дойде в тялото, имаш една приятна светлина, излиза, виждаме със светлина и топлина. Топлината показва, че душата присъствува. Тя, като дойде, първото нещо, внася една приятна топлина. Духът, като дойде, на човека в главата веднага светне и лицето му светне, както запален [светилник], всичко е светло. Щом си замине, всичко стане тъмно. Щом замине душата, стане студено, няма топлина.

Та казвам, колко тежи една мисъл? Не може да се претегли. Има една книга. Кометите, които са хиляди пъти по-големи по обем, но материята е толкоз ефирна в тази комета, че съставя една десетохилядна част от тежестта на земята. Може 100-200-300 пъти да е по-голяма от земята, пък по тежест да е хилядна част. Материята е толкоз рядка. Може земята да мине през нея и нищо няма да стане. Нашата земя е била много пъти засегната от тия комети. Но материята е толкоз рядка, 10 хиляди пъти е по-рядка материята, отколкото нашия въздух. Този свят е духовен. В духовния свят материята е крайно рядка. Затуй нещата там се предават бързо. Рядка е материята. В тази, рядката материя, ако вземете сега колко

има оттук до Англия (Лондон), колко километра има? Около 3000 да кажем. Ако един звук от Лондон бих го приел по обикновените пътища чрез въздуха, 330 метра в секундата се движи, за колко часа щеше да дойде от Лондон дотук? За колко часа щеше да дойде? Виждаме по радиото вече, че една мисъл, един говор още като се говори, едновременно я чуваме. Даже по-бързо отколкото на сцената. Значи звукът се предава не по въздуха, но по етера, моментално се предава. Казвам, в човешката мисъл, нашата мисъл някой път я предаваме, чрез въздуха, а пък някой път можем да я предадем чрез етера. Че тази мисъл се предава веднага. Тогава мисълта е мощна. Ако твоето чувство не може да пътува бързо, то е през въздуха. Най-първо трябва да се научите. Силната мисъл, тя не работи чрез въздуха. В мисловното поле има една материя, по която човешката мисъл се предава. Ако ти, когато се молиш, не пращаш тази мисъл по тази материя, тя не може да иде при Бога. Ако предаваш в обикновено състояние, мисълта на две педи ще остане. Като се наблюдават хора, които се молят, гледаш там се върти над главата, нагоре не отива. Има хора, които, като се молят, като погледнеш, мисълта им светла. Цялото небе пронизано в пространството, изпращат, с милиони километри отива. Ти може да изпратиш своята мисъл на слънцето, да я почувствуват. Тя ще иде по-бързо отколкото светлината. Твоята мисъл може да я изпратиш на слънцето, но трябва да знаеш как да я изпратиш. Сега вие не знаете къде е Господ. Но, ако изпратиш своята мисъл в етерното пространство на чувствата, ако те се проявяват, има един етер на мисловния свят. Ако ти изпратиш своята мисъл, своите чувства, веднага те ще се разпространят и в оня свят веднага схващат твоята мисъл. Тук на земята сте станция и веднага се знае на кого е тази мисъл. Когато вие подигнете мисълта си към Бога, ако тази мисъл е искрена и чиста, ти мислиш дали Господ те слуша. Затова не трябва да става въпрос. Но не трябва ти да изпращаш своята мисъл през въздуха. Казваш: „Господи аз ти се моля.“ Тази мисъл няма да иде при Бога. Ти най-първо ще мислиш, ще чувствуваш, после ще говориш. Когато мисълта

ти е приета, отговорено ти е на твоята мисъл. Ти ще кажеш: „Благодаря Ти, че Си възприел.“

Та казвам, туй ще бъде здравословното състояние. Ние всички се помолваме. Казваме: „Не зная дали моята мисъл отива.“ Ние се покваряваме, казваме: „Дали Господ ме слуша.“ По начина, по който се молиш, тази мисъл не може да иде. Аз често гледам радиото как говори. Да кажем ти възприемаш от Лондон. Ако ти говориш, не става, мислиш ли, че ще се предаде? Ако имаш предавател, твоята мисъл ще се предаде и те ще чуют. Ти, като слушаш, ти ще предадеш своята мисъл и той ще вземе да те слуша. Когато се занимаваме с духовния свят, трябва да имаме предаватели. Вярата е предавател. Без вяра не може мисълта ти да се предаде в Божествения свят. Без вяра не може, защото е предавател. Може да дойде една мисъл от невидимия свят. Ако речеш ти да отговориш, нямаш вяра. Вярата е сила. Без тази вяра не може да предадеш. Когато няма колебание, двоумение, изпращай мисълта си. Очакваш да ти отговорят, както те намерят за добре. Не определяй мисълта. Ти се молиш да ти помогнат. Всички, които така са се молили, всякога от невидимия свят им отговарят. Казвам сега, вярата във вас трябва да бъде един предавател на вашата мисъл, на вашите чувства. Сега туй, което остава неразбрано, това са старите ваши възгледи. Казвате: „Тия работи ние ги знаем.“ Тъй както и аз зная някои работи. Аз, който зная много работи, постоянно коригирам нещата. Не мислете, че духовния свят е такъв, какъвто вие сте го оставили. Мислите ли вие, които сте излезли да идете да се учите и 10 години сте били в странство, че като се върнете в дома, имате сестри и братчета, ще ги намерите такива каквито сте ги оставили? Всички са се изменили.

Та казвам, ние мислим сега, като идем в оня свят, ще го намерим такъв какъвто ние го знаем. Трябва да знаем всичките промени, които стават. Да знаем, знанието е там. Те желаят нещо от нас. Трябва да им дадем сведения. Понякоя път мълчим, никакви сведения не даваме. Когато работите са добре, даваме сведения, щом загазим, мълчим, крием нещата.

Мнозина от вас вечерно време не се молите, седнете тъй и бързате. Все ще кажете „Отче наш, Който си на Небето, да се свети Името Твое...“ и хайде в леглото. Някой чете дългата молитва, пък тя е много дълга, току бърза, бърза. „Добрата молитва“ [трябва] 3 минути да я прочетеш. Хубаво е 3 минути в съзерцание. Ти като кажеш „Господи Боже наш, Благ и Небесен Баща, Който си ни подарил живот и здраве да ти се радваме...“, мисълта ти е приета и отговарят вече. Аз казах: „Господи Боже мой, Ти Си Мой Баща“. Господ казва: „Какво искаш Аз да направя за тебе?“ Ти ще кажеш: „Ще стана рано, ще направя това и това. Как да покажа на тия хора, че Си благ?“ Той ти казва: „Това и това ще вършиш.“ Разговаряме се. Туй е разговор. Пък вие сега, като четете „Добрата молитва“ и много бързате и никакъв отговор няма. Сега туй трябва да стане не насила, от страх. Когато обичаш някого, готов си да пишеш хубаво. Скъсаш едно писмо, напишеш го хубаво. Щом не го обичаш, надращиш, надращиш. Тук-там и нацапано може да има и накрая се извиниш. Казваш: „Извинявай, много бързах, няма време.“ Не, не, като пишеш в духовния свят, ще напишеш хубаво. Една наша сестра францужойка ми показваше една сестра, която е заинтересована с нашето учение, писала на друга сестра, но тъй хубаво написала писмото на френски. Много красиво написано от единия край до другия, образец на чисто писмо. Някой ще го нацапа, ще капне петно. Чисто трябва да бъде писмото. Седни и кажи: „Господи Боже наш“. Ако не ти отговорят, спри там. Аз се спирам върху това, понеже вашето старо радио се изменя. Вие имате в миналото по-красиви радиа. Сега гледам и в радиото има прогрес. Наближава гласът до човешкия, приятно ти е да слушаш. И в духовно отношение има радиа, но те не са много кресливи. Един човек, като се моли, радиото да бъде хубаво, отлично. Първото нещо като станете сутрин, макар и да не сте разположени, гледайте да възстановите една хармония на вашите мисли и на вашите чувства. Ние сме длъжни, като станем сутрин. Колко блага Бог е дал, колко неща има да изявяваме, да работим. За пример, по колко езика знаете?

Френски не знаете. Какво знаете от ангелския език? Вие искате да имате работа с ангелите, вие искате да имате работа с Божествения свят, пък езика не знаете, тогава трябва преводчик. Идете в небето, говорите български. Те търсят някой българин. Случва се. Но ако няма, казват: „Ще чакаш.“ Ти, като говориш на български, те ще превеждат. Вие мислите, че в небето всички знаят български. Те лесно може да го научат, но са толкоз заети, че казват: „Нека дойде някой българин.“ Вие ще кажете, той ще превежда. Да превежда мисълта или може да превежда на духовния език. Докато ние научим духовния език, ние се нуждаем от преводачи. Не може така да говориш, има преводчик между тебе и Бога, ще има ред същества, които ще присъствуват. Защото тази мисъл, която от нас излиза, тия чувства, които от нас излизат, са толкоз груби в своите трептения, че трябва да се нагодят, та да достигнат до ушите на Бога в хубава форма. Та затуй, понякога път, невидимия свят трябва да ни създаде страдания. Когато искаме да се молим, ще ни създадат страдания, за да може молбата да бъде другояче, за да може по Божествено да се молиш. Започваш да се налагаш, казваш: „Това искам, Господи, онова искам.“ Та първото нещо - мнозина от вас имате много мъчнотии, не знаете да се молите. Виж какво е казано. То е цял процес. За да се научите да се молите, най-първо трябва да се научите да мислите и да чувствувате правилно. Сега, колкото пъти говоря, не виждам никого от вас. Не че ни слушат от невидимия свят, но много от вашите мисли и желания изискват дълго време да се изпълнят. Изпращаш една мисъл или едно желание на Бога, на което след една година може да ви се отговори. Вие по човешки казвате: „Как, сега мене ми трябва!“ Та казвам, когато искате спешни работи, трябва да искате най-малкото. Научете се най-първо да искате по възможност най-малкото. Защото, ако ви дадат най-голямото, вие няма да знаете. За пример вие искате да ви обичат хората. Вие не знаете какво искате. Най-първо изисквайте най-малката любов, която хората може да ви дадат. Вие искате да ви обичат всички. Съберат се най-малко 1000 хора, искат да ви

прегърнат, да ви целунат. Четири - пет хиляди души, този ви прегърне... Вас целували ли са ви 1000 души? Вие не сте готови да издържите такъв един изпит. Вие сте готови да целунете когото обичате. Вие сте се молили всичките хора да ви обичат. Дадат разпореждане 400-500 души веднага да дойдат да ви обичат. Като дойде, учтивостта го изисква. Този човек, както и да ви целуне, вие го търпите. Не може да каже: „Не желая.“ Ама някой ще те хване, ще те целуне. Ти ще седиш и ще носиш последствията, защото тия хора изпълняват заповеди. Тия хора няма да дойдат облечени с фракове. Кажете: „Господи, искам само един да ме целуне или двама или трима.“ Христос казва на едного: „Аз дойдох в дома ти и ти нито вода ми даде, нито ми изми краката, нито целуване ми даде.“ Той, като погледнал Христа, казва: „Да видим какъв ще бъде този. Неговото учение не е съгласно с Мойсеевото учение, с традициите. Гледай тази жена му целува краката.“ Казва: „Тази жена извърши една работа.“ Казва: „Тя направи това за един пример.“ Христос, ако дойде във вас, как ще Го приемете. Той и днес може да дойде във вас. Вие може, като този учен фарисей, така да погледнете. Може да сте заети сега. Казвам, трябва да се даде на духовния свят един естествен път. Естественият път е Божествения път на нещата. Гледам туй безпокойство, което е обхванало всички. Някой път идват безпокойства, хиляди безпокойства има. Как ще се освободим ние от безпокойствата? Да кажем, вие слушате и ще идете някому, ще разправяте туй, което аз говоря. Не може друг да го разправя. Какво ще предадете? Разбраните неща аз съм направил. Вие трябва да разбирате физическия свят, трябва да разбирате духовния свят и умствения свят. Те са радио. Те са линии. Когато предадеш една мисъл, трябва да ви стане светло. Когато предадеш едно чувство, трябва да ви стане топло отгоре на главата, да почувствуващ един импулс за движение, да почувствуващ желание за движение. В човека трябва да се роди един импулс за работа, едно вдъхновение, да имате една форма в дадения случай. Да помислите, да почувствувате и да направите нещо, най-малкия импулс. Ние не

говорим за големи работи. Сутрин, като станеш, да имаш един малък импулс, Божественото на физическото поле. Най-малкото чувствувание в духовния свят и една малка мисъл в мисловния свят. Тия неща през целия ден ще ви дадат импулс да свършите добре работата. Не мислете, че от невидимия свят ще разрешават. Вие имате един човек, който не ви обича, то е задача заради вас, с три неизвестни. Най-първо имате хикс [X], това е физическият свят, ще видите неговия характер какъв е. Втората неизвестна това е Игрек [Y] . Това е духовният свят и третата Зет [Z], това е мисловният свят. Те са три неизвестни. Най-първо трябва да знаете неговото тяло в какво състояние се намира, да постъпите както тялото изисква. Втората неизвестна е неговото сърце, [то] е в особено състояние. Какво изисква туй неговото сърце? И най-последно да знаете неговият ум какво изисква. Ако вие на един човек разберете каква е неговата мисъл. Неговата мисъл да съответствува на неговите чувства и неговите чувства да съответствуват на неговите постъпки, този човек е вече разположен. Ако някой човек иска да влиза във вашето положение, трябва да се разбираме. Ако не се разбираме, не може да се образува връзка, никакво братство, никакво сестринство, никакво приятелство. Законът трябва да се образува, във всички религиозни общества има едно разединение, има друго нещо, което правят хората. Какво е веруюто? Че братство трябва да съществува. Под думата „братство“ разбираме правилно отношение. Под думата „сестринство“ разбираме правилно отношение. Казвам, правилото за в бъдеще, какво ще бъде, за приятелството? Приятелят е врата. Ти имаш една врата вкъщи или може приятелят да ти даде [бъде] бащата. Да кажем един момък иска да се жени. Казва: „Аз имам една майка.“ Майка му е една мярка. Той на своята избраница трябва да каже следното: „Аз имам една майка, която обича[м]. Ако можеш да обичаш майка ми, както аз я обичам, може да имаме приятелство, добре дошла си. Ако не я обичаш, връзка не може да имаме.“ А пък какво проповядват младите моми и младите момци? Младите моми и младите момци проповядват

Христовото учение, точно го проповядват. Той казва: „Ще се откажеш от баща си и от майка си, от братя си и от сестра си и ще тръгнеш подир мене.“ Религиозните хора казват: „Трябва да се отречеш от света.“ Какво ще ти дадат сега? Ако дойде един и иска братство, аз ще кажа: Аз имам един Баща на небето, ако ти може да го обичаш, може да ми бъдеш брат. Ако не го обичаш, не може да ми бъдеш брат. Ако дойде една жена, казвам: „Имам един баща и една майка. Ако може да ги обичаш както аз ги обичам, можем да бъдем братя.“ Тя казва: „Ти остави тази майка, истинската майка е винаги млада.“ Аз говоря за онази, младата майка, която никога не остарява. Аз говоря за онзи баща, който никога не остарява. Те ги представят стари. Старостта означава сила, мощ, знание. Туй, което има в старо време, казват всемогъщ е Господ, няма по-стар от Господа в света, но Той е всемогъщ.

Та казвам, туй, което ви говоря, то не е за общо, не може да се проповядва, то е учение само заради вас. Вие го приложете в себе си. Дето можете да приложите, приложете. Дето не можете да приложите, оставете настрана. Не оставяйте чувството, което имате, защото ако оставите чувството, новото го няма. Вие ще влезете в морето, в една малка лодка. За предпочитане е, отколкото да сте във водата и да се държите с ръцете да плавате. Първо - чистота в тялото, всичките ви пори да са отворени. Чистота в сърцето, всичките пори на сърцето да са отворени. Чистота на ума, всичките пори на ума да са отворени. Най-първо, като станете, мислете за порите на вашето тяло. Отворете ги, за да влезе Божественият въздух.

Тази песен „Тъги, скърби са богатство“ как ще я изпее? Както я пеете, не се пее. (*Учителят изпя песента изразително.*) Представете си, че имате едно същество от невидимия свят, че му пеете. Като пеете, аз ще му изпея както зная. След като я изпе[я], нека ми направи своята забележка, няма да се плаша, той ще ме разбере. „Тъги скърби са богатство, в душа скрити“, пейте в себе си тази песен, тя е за сърцето. За постъпките е „Давай, давай“, на физическото поле. Сега учете се да пеете. Много малко правила има в музиката

за динамичното пеене. Като си болен, като изпееш тази песен и хремата и треската, всичко си отива. Като пее песента „Давай, давай“, тя дава навън и всичко дава. Божественият свят е даване. Какво велико даване има в Бога! Всичко туй изобилно дава Бог. Всеки ден Той дава и всички тия деца са недоволни. (*Учителят показва как ние пеем.*) Туй не е имитация. Но, аз съм слушал някои така пеят. Кой какъвто глас има, да го издава. Но може да имате хубави гласове, трябва да имате чиста мисъл. Може да се образува какъвто глас искате. Не подражайте [на] другите. Подражайте само техния начин. Всеки човек е създаден по особена гама, по особен начин. Според както си създаден от Бога, пей само така. Сега, на каква гама е написана песента „Давай, давай“? — Мажорна. То е слизане.

Отче наш

Оценявайте въздуха, чистия въздух, който Бог ви дал.

9 Лекция от Учителя,
държана на 30 ноември, 1938 година
София, Изгрев

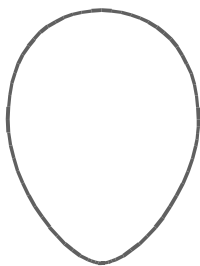
СПОКОЙНО СЪРДЦЕ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

(Чете се свободната тема: „Кое най-много обичам.“)

Въпросът е там, да знае човек да дава. Да даваш и да вземаш, това е пак цяла наука. Някой път човек не знае как да дава и да взема. При Словото Божие не се взема, защото не е нещо материално. Говори се: „Вземам пример от него.“ Нито вземаш, нито даваш. Ти не може да вземаш, нито може да даваш. Ти не може да вземеш. Ти не може да вземеш крака си, нито да дадеш крака си. Не може да вземеш очите си, нито да дадеш очите си. От себе си какво може да даваш? Казвате: „Аз давам нещо от себе си.“ Да оставим, това е едно противоречие, което не може да се обясни [в] света.

Какво представлява това? — Това е глава. Това е предположение. Често нещата имат външен смисъл и вътрешно съдържание. Външният смисъл означава едно, вътрешно съдържание означава друго. Външният смисъл това е само формата на нещата. Някой човек иска тъй да бъде угледен. Лицето му да бъде приятно червено, да бъде здрав. Вие не сте влезли в областта на живота. Вие още живеете с илюзиите на вашите деди. Вие още не живеете вашия живот. За пример вие ядете един такъв плод, но това е някой ваш дядо. Като го хванеш, казваш: „Колко си сладък!“ То не сте вие, то е някой ваш дядо. Вие сега пак се заблуждавате. Кой е дядото? - Който е бил преди вас. Който е мислил като вас. Мислил, че е направил нещо. Туй е негово произведение.

(Учителят има на масата една хубава ябълка, една хубава круша. Той при идването ги донесе и ги остави на масата. Всички ги гледаха с хубава усмивка.) Вие разглеждате, дядо ти писал книга. Възхищавате се, но това не сте вие, то е дядо ви. Казвате: „Трезва мисъл.“ В какво седи трезвата мисъл?

Та ние едва сега живеем онова, което Бог е създал, и опитваме Божиите работи. Не сме ги опитали още. Много малко сме ги опитали. Някой път виждаме някои работи. Някой чел Божиите работи, пък направил свои бележки. Друг дошъл и той чел, и той турил своите бележки. Ти като дойдеш, четеш и всеки, който направил забележките на Божието Слово, Божието Слово ли е? Ти се намериш в едно противоречие. Ти намериш не самата истина. Самата истина е туй, което е оригинално, което Бог направил. Какви коментари са турили другите същества, които са дошли отпосле, може да се изучават. Казваш: „Аз зная какво нещо е Словото Божие. Така е казал Господ.“ Но това е твое разбиране. Казваш: „Аз чух Господа.“ Как чувате Господа? Как ще ми обясните, ако ви попитам, как чухте Господа? Как, отвън ли ви говори Господ? Ако Господ отвън ти е проговорил, то е едно заблуждение, защото отвън Господ не говори. Ако отвътре ти е проговорил, то е друго заблуждение. Ами че от вътрешните заблуждения не е ли? Имаме заблуждението, че искаме да ядем. Яденето не е ли заблуждение. Отвътре усещаш, че си се наситил вече, не ти трябва да ядеш. Туй, което усещаш отвътре, мислиш, че което усещаш, е право. Но относително право, в дадения случай, в един момент е право, а не за през цялото време.

В дадения случай вие не знаете каква е моята мисъл. Имам една мисъл. Онзи ученият човек, ще знае вече. Аз изхождам от един център. Два радиуса има, две същества, които са излезли от този център, от центъра А. Отиват някъде тия две същества.

Та казвам: В сегашния живот трябва да направим един избор от нашите мисли и чувствавания, които не са наши. Има много неща, които минават през ума ти,

трябва да ги сортираме, трябва да сортираме мислите си. Не всичките мисли са еднакво ценни. За пример каква е разликата, какво ще изберете от двете за ядене? (*Учителят посочва крушата и ябълката.*) Крушата при какви съображения вие ще изберете? То са вътрешни субективни неща. Мислите, че в единия плод имате повече съдържание. Някой път мислите, че в другия плод. Зависи от вкуса. [И] цветът привлича. Когато има жълт цвят за някой човек, казваме, че е болнав. Но жълтият цвят в крушата го намираме за много здрав. Откъде произтича туй противоречие, че за човека жълтият цвят е болнав, а в крушата е здрав?

Божията Мисъл, преди да я чуем, тя пред себе си носи светлина. След като дойде в тебе, има един усет, че идва светлина в тебе. Тогава ти ще чуеш и Божия Глас. Ако не дойде светлината, пък чуеш гласа на Бога, ако няма в тебе светлина, твоето състояние ще бъде друго. Ако чуеш гласа на Бога в тъмнината, в тебе ще се яви страх. Значи, когато Бог ти говори в тъмнината, условията са изменени, не са вече така благоприятни. Когато Бог ти говори в светлина, условията са благоприятни. Значи, когато ти говори в тъмнина, само вътрешни условия има. Имаш възможност. Когато ти говори отвън, в тъмнина, че не Го виждаш, тогава условията са лоши. Казвам, често вие се усещате неразположени духом. Търсите причината. Неразположени сте някой път, вие тръгнете и си пуснете пояса да се влече, гледате само кой ще го настъпи, само кой ще го докосне, току изведнъж. То е фигура на речта. Ти очакваш само някой да ти каже една дума, само да те обиди и изведнъж започваш да му говориш тъй както не трябва. То е едно подпушено състояние. Когато човек духовно е подпушен, той е възбуден. Когато физически е подпушен, ограничен, веднага се ражда едно възмущение, иска да се освободи, пък не знае как да се освободи. Представете си, че сте вързан с едно въже, искате да се освободите, мислите да скъсате въжето, правите опит, но въжето е по-силно от вас, започва да ви боли ръката. Ако ви попитат: „Откъде дойдоха вашите страдания?“ Най-първо вие сте спали, вашето съзна-

ние не е било будно. Дошъл някой, че ви вързал, вие не сте усетили. Като ставате, усещате ръцете ви са ограничени. Искате сега да се освободите. Правите едно усилие. Туй вече е толкоз дебело, не може да се скъса. Усещате, че ви боли кракът. Казвате: „Болят ме ръцете.“ Защо? Защото сте правили усилия да се освободите от въжето. Онзи, който ви вързал вас, ви е направил голяма погрешка. Как тъй да ви върже без ваше позволение. Питам: Как тъй без позволение заспахте? Кого питахте, че заспахте? Имате ли право да спите? Нямате право да спите, с позволение става. Нямате право да се пробуждате, с позволение става пробуждането. Нямате право да мислите без позволение. Каквото и да е, нямаме право. Нямаме право да спрете мисълта си. Сега вие само предполагате туй което не е, и вследствие на туй което не е, се създават всичките противоречия. Казвате: „Аз съм свободен.“ Какво разбирате под „свобода“? „Свобода“ подразбира, че ти си в един свят на истината, дето всичките хора са разумни. Следователно, щом постъпиш според правилата на тия, разумните хора, както те живеят, ти между тях си свободен, и всички имат твоето добро разположение, дето и да са. Всички ти помагат, но ако в този свят ти измениш, не постъпваш както те постъпват, веднага ще се ограничиш, ще изгубиш своята свобода. Сега вие нямаме туй разбиране. Казвате: „Не съм ли аз свободен.“ Че ти не може да бъдеш свободен, ако не живееш между свободни хора. Ти не може да бъдеш силен човек, ако не живееш между силните хора. Не може да бъдеш умен човек, ако не живееш между умните хора. Не може да бъдеш и добър човек, ако не живееш между добрите хора. Туй са изводи сега. Тъй аз разбирам, в проявление. Аз считам добро какво? Имате една кибритена клечка в даден случай, тя е нито лоша, нито добра. Но щом запаля тази кибритена клечка, тя може да бъде или добра или лоша. Да обясня сега. Ако аз запаля огъня на огнището, за тия хора, които са със студени ръце, да се стоплят, да направят хляб, да опекаат хляба, тази клечка е добра. Но ако запаля дрехата на някой, този се изгори, онзи се изгори, тази клечка е лоша. Следователно, когато на-

шата мисъл произвежда доброто в нас самите, ние казваме: „Тази мисъл е добра.“ Когато тази мисъл не е турена на място, произвежда неща, които нас не ни са потребни, произвежда страдание. Тази мисъл не е добра. Казвам, сега от вас зависи, от тази клечка, която държите, от вас зависи тази клечка да бъде или добра или лоша. Когато клечката става добра, вие ставате добри. Когато клечката става лоша, вие ставате лоши. Когато запалите огъня, всичките тия ваши близни си услужват. Казват: „Много ти благодарим за услугата, която направи.“ Щом изгорите този, щом изгорите онзи, казват: „Много зле направихте. Тази пакост направихте, онази пакост направихте.“ Значи, в дадения случай, ние ще бъдем лоши. Сега туй е новата мисъл, тя е потребна, понеже тия тела, които сега ги имаме, много работи вече не можем да свършим. С тия тела, както сега са направени, много работи не можем да свършим. Какво ще направи един стар дядо на 120 години? Какво ще направи, кажете ми? На 120 години той ще иде да работи. Казва: „Нека стана възрастен, стар човек.“ Във философско отношение този дядо нищо няма да направи. Следователно, задачата на старите хора е те да свършат. Старите хора са вече свързани. Те остаряха по единствената причина, че тяхното съзнание е изгубено. Този дядо как е остарял? Той най-първо мисли да стане възрастен и стане възрастен. Мисли да стане силен и не става силен. Казва сега дядото: „Мене ми трябва една нива да я обработвам.“ Дядото казва: „Мене ми трябва един кон.“ После казва: „Трябва ми юлар, седло, юзда ми трябва.“ После казва: „Сам човек не може да живее, чакай да намеря още един като мене.“ Намери си другарка, след това се народят деца. И всичките тия хора се съберат. Конят ще го [върже], другарката ще го върже, децата ще го вържат и той ще заспи. И той един ден ще усети, че е вързан. Народят се 4-5 деца. В съвременния живот те ще искат висше образование. Ако имате двама синове и две дъщери, постъпили са в университета, искат да следват в странство. Всичките казват: „Еднакво право имаме, ти си ни баща.“ - „Баща ви съм.“ - „Ще ни пратиш да живеем във Франция.“ - „Колко струва?“ - „Четиридесет-

петдесет хиляди лева.“ Четиримата по 50 хиляди, 200 хиляди лева. Чиновник си, може да вземеш 10 хиляди лева. Имаш само 10 хиляди на месец, а 100 ти трябва, откъде ще ги вземеш? Ние разсъждаваме сега. Не че са сериозни работи. Те са ред разсъждения. Сега ме занимава един въпрос, виждам, изучавам един въпрос, вътрешен. Кои са ония причини, които спъват хората, да възприемат новото, Божието, и защо не го прилагат? Кои са причините вътре и какъв е поводът? Казват, защо се заблуждаваш? Не е жената причината. Тя е само повод. И мъжът не е причината и децата не са. То са поводи само. Къде е причината? Дяволът и той не е причината. И дяволът няма да застави тия хора. Който не разбира, има дявол. За който не разбира, има жени. За който не разбира, има мъже и деца. Те са препястия за мене. Тия работи не са спънки. Не е там причината. Когато ви казвам психологически, кое разбирам под думата „истина“? Тъй е, но имаш чувство, че нещо съществува. Ти не го знаеш, чувствуващ само, имаш съприкосновение към едно тяло, не го знаеш какво е и по пръстите ще познаеш дали е грубо или гладко, дали е топло или студено, дали е жидко* или твърдо. Тия впечатления не носиш, но туй е, което може да разбираш. Те са външни впечатления. Второ: ти искаш да знаеш, туй, което ти си хванал. (*Учителят държи крушата.*) Представете си, че туй същество си пипал, не знаеш качествата, какво съдържа в себе си. Туй е външната форма. Второто чувство, казваме: „Учителю, благ.“ Благостта произтича от устата. Благо е туй, което ние вкуваме. Казваме: „Бог е благ.“ Благ е Бог, понеже вкуваме Бога. Значи туй, което ние ядем, то е Бог вътре в нас. И от туй, което възприемаме в яденето, оттам идва животът. Казваме: „Къде е Господ?“ Господ е скрит. Като Го ядем, оживяваме. Като влезе вътре в мене, Той започва да ми говори. Говори ми, че е сладък, че е благ. Аз казвам: „Сладките круши, сладките круши, които аз съм направил.“ Сладкото е хубаво. Ти искаш да видиш Господ какъв е. Ето, отвън е това. (*Учителят показва крушата.*) То е само формата на проявлението. Туй не е реалност. То е сянка на нещата. Аз не считам сенките на

нещата за илюзия. Във философията казват: „има илюзии“. За мене илюзии не съществуват. Съществуват илюзии, но в този смисъл: както философите мислят, че някои неща са реални, някои не са реални. Всичко е относително реално. Под думата „абсолютно реално“ разбираме туй, което не се изменя. „Относително“ разбираме реалността, която се проявява и се изменя. Но изменението на едно нещо ни най-малко не показва, че туй нещо не е реално.

Да кажем, че имате точката *В*. Тази точка, за да се прояви, тя има някакво движение. Може да се движи около себе си. Но трябва да имате очи да я видите. Но тази точка, за да се прояви, в какво седи нейното проявление? *В* _____ Този път е проявление на точката. Следователно е сянка. Тя, като мине, ще остави един път. Туй показва, че точката се е проявила в този път. То е цяла реалност. Но точката, тя била във всичките тия положения. Този път реален ли е? Реален е. То е точката, която е била. В правата линия са възможностите на точката да се прояви. Тогава правата линия става реалност на точката. Тя иска да се прояви. Тогава имаме плоскостта. Що е плоскостта? Плоскостта е възможност да се прояви правата линия. Така ние разсъждаваме. Когато плоскостта стане реалност, за да се прояви. Тялото е възможност да се прояви една плоскост. Казвам, туй, в което вие се проявявате, то е възможност. Вие сте една реалност, една точка. Най-първо ви трябва една права линия, в която вие да се проявите. Значи ще вървите. В туй животът ви ще се разшири. Но тогава вече линията става реална. Тази линия, тя трябва да се прояви, тя е в движение. Плоскостта, като се прояви, ще има едно тяло, в което тази плоскост става реална.

Казвам сега, психологически заблужденията произтичат от това, че човек не може да има ясна представа за онова, което Бог е създал, ако неговото сърдце не образува една гладка плоскост, в която нещата да се отразяват, [в] огледало да ги вижда. Ти да ги чувствуваш. Какво значи чувствувание? Ти трябва да чувствуваш нещата, а чувствуванието произтича от [страданието]. Ти трябва да чувствуваш нещата, след туй да

ги възприемаш, да ги опиташ по един вътрешен начин. Да намериш, че тия неща са реални. Ще намериш откъде станало отражението.

Та казвам сега, твоето сърце не е свободно, спокойно, [щом] твоята мисъл, твоят ум няма да имат ясна представа за онова, което Бог е създал. Щом нямаш ясна представа, ти ще се намериш в заблуждение. Ако е размътено сърцето ти, няма да виждаш хората красиви. Ще ги виждаш погрознели, ще ги виждаш грозни, начумерени, гласовете им няма да чуваш както трябва. Лицето им, очите им, по всичко ще се показва грозотата, ще се създаде една грозна мисъл. Причината не са хората. Не са те лоши, но твоето сърце не е спокойно, повърхността не е гладка. И тогава, за да се оправиш, трябва да успокоиш сърцето, за да имаш истинско отражение на Божествения свят. Ева, като отиде при дървото, отде произлезе грехът? — Нейното сърце се размъти. И тя помисли, че като изяде този плод, ще стане нещо. Какво ще стане? Всичкото прегрешение седеше в това, че тя не попита Господа, тя не покани Господа. И трябваше отвън да я убедят физически, понеже ядеше този плод. Други я убеждават. Друго едно съзнание. Тя не го направи от своя ум. Но друго съзнание ѝ казва: „Ако ядеш от този плод, ще станеш като Бога.“ Че най-първо [Той] я направи, какво ще става като Бога. Тя е родена от Бога, тя не съзнава, че е направена от Бога. Тя мисли, като яде от плода на туй дърво, тогава ще стане като Бога. Ето заблужденията. Тя влиза в противоречие със себе си. Тогава се образува първата лъжа. Твърденията не бяха верни. Господ казва: „Кой ви казва, че Аз не съм ви създал?“ На Ева казва: „Кой те излъга, че мислиш, че не съм те създал?“ Хвана Адама и казва: „Как ти досега да не знаеш, че аз те създадох?“ Казва: „Онази жена.“ Не, не хвърляй погрешка дето няма. Сърцето, умът, не беше право. Казвам: Сега правите същата погрешка. Всичките погрешки произтичат, че сърцето е размътено и там е причината. Сърцето ви ще утихне, да мълчи земята, да утихне сърцето, да се отрази създаденият Божи свят и да се яви Божествената светлина. И нашият ум да възприеме света тъй

както е. Ще гледате отражението, огледалото, както един астроном. Един астроном, който разглежда небето, той има телескоп и той така е направен, че ще гледаш често чрез отражението. Господ направил така, че нашите телескопи са отражения. Сърцето е огледало. Умът е тръбата, в която Божественият свят иде, отразява се върху огледалото. Ние хората наблюдаваме тръбата и огледалото, и ние, които наблюдаваме, виждаме Божествената реалност. Този астроном трябва да схване вярно небесните тела. Да определи пътищата, по които те се движат, вътрешните съотношения, както са. Казвам: Ако вашето огледало не дава тия ясните образи на нещата, вие тогава няма да имате една наука, няма да знаете как да постъпите. Първото нещо, вас ви трябва спокойствие. Вие сте хора много неспокойни. Седите тук, постоянно се движите. Да седнеш тъй, пет минути като статуя, без да се движиш. Отвън ще бъдеш спокоен. Вие седнете и наблюдавайте някой кого гледал. Турците казват [...]*

Те са заблуждения, религиозни заблуждения на хората. Казвате: „Той гледа чуждите жени.“ Те са ваши жени. Гледаш Божиите жени. Чуждите жени са ваши жени. Тези хора, които Бог направи, тях гледай. Които хората са направили, не ги гледай. Щом една жена те изкушава, тя не е от Бога. Не ходи да я гледаш. Защо ще ходиш да гледаш чуждите жени? Гледай сестрите: една, втора, трета, четвърта. Божественото никога не прави пакост никому. Казва То: „Може да бъдеш човек.“ Ти като хванеш сестра си, никакво изкушение няма да дойде. Сестра ти вече ще се разтопи, ще стане вода. Сестра ти в тебе ще влезе като светлина, сестра ти ще влезе в тебе като един хубав тон в твоето ухо. Сестра ти ще влезе като едно ухание на едно цвете в носа. Сестра ти ще влезе като хубава хапка в устата ти. Сестра ти ще дойде като нещо гладко, хубаво, приятно у тебе. Ти не може да хванеш сестра си и да кажеш: „Хванах я.“ Ти само ще пипаш сестра си и тя се движи толкоз бързо, че нищо не е в състояние да я ограничи. Тя даже една милионна част от секундата не може

* Липсва текст в оригинала

да стои при тебе. Тогава как ще я хванеш? Знаеш какво е една милионна от секундата. Тя не може да седи при тебе. То е като мигновение. То е миг, но е доста дълго време.

Та сега всички вие казвате: „Съгрешихме.“ В какво седи съгрешението? Грехът е едно заблуждение, че нас Бог не ни е създал добре и сега ние искаме да станем добри. Не. За мене правата мисъл, казвам тъй: Сърцето ми трябва да бъде спокойно, тихо, че да се отрази Божественият свят, да имам ясна представа. Щом се отрази Божественият свят, всяко нещо, което се отразява правилно, то започва да ми говори за Бога. Тъй както един музикант, като гледа тоновете, или на органа, или на пианото, хубаво нагласено, но той като гледа и като свири тия тонове, ти ще чуеш най-хубавите тонове. Ще видиш какво нещо е музика, ще имаш ясна представа.

Казвам, на всинца ви трябва едно спокойно сърце. Как? — Туй, спокойното сърдце, трябва най-първо да се обнадежди. На туй, спокойното сърце трябва да му се покаже един път, по който можеш да постигнеш своите желания. В този път, постижението, това е Божествената Любов. Като изям този плод, то е Любов. Бог е влязъл в мене. Тази круша като изям, веднъж тази круша с мене върви, и веднъж като ям, достатъчно е. В годината един обед като взема, достатъчен е. И тогава един път като ядете, цяла година няма да имате кухня, няма да правите огън. Този кадеж* няма да има, боравене с вашите лъжици няма да има, че маслото прегоряло, че не е пречистено, всичкото е една круша да изядете. Вие ще кажете сега: „Реално ли е това?“ Туй за което аз ви говоря, е реално. Но понеже вие сега не сте в един реален свят, има едно състояние в човека, когато човек заспива. Мислиш, че си някъде и като се събудиш, не знаеш къде си бил. Като се събудиш, помниш, но няма връзка с действителния живот. Разправяше ми един приятел и казва: „Веднъж имах едно чуване. Того, японски адмирал, има две жени. Откъде накъде Того дошъл в моя ум, че имал две жени. Че едната обичал, другата не обичал.“ Не спи, но тъй се събужда с тази мисъл. „Казвам, не съм мислил за Того никога, откъде накъде този Того дойде.

Какво ме интересува че имал две жени, че едната обичал, че другата не обичал, какво отношение има с моя живот? Чудя се.“ По обед, един гадател, един от съвремените гадатели: „Иде една жена при мене, започва да ми се оплаква, че мъжът ѝ тръгнал по чуждите жени, че имал една жена по-хубава от нея.“ Та сега Того е един мъж, значи му казват: „Сега ще дойде една жена, на която сърцето е размътено.“ Какво нещо е Любовта? Казва, че нейният мъж имал една жена, която обичал. „Да знаеш, този Того е една неразбрана работа.“ Значи, дават му от невидимия свят едно тълкувание, че имал две жени, че едната обичал повече. Какво лошо има да обичаш една жена повече от друга? Аз разсъждавам за себе си, философията на Того не ме интересува. Вземам букваря, вземам и Библията. Коя книга ще ме интересува? — Букваря или Библията. Разбира се, Библията. Тук има опитности, ще ме интересуват. Ако чета пророците или после чета Христа, кое ще ме интересува повече? Думите на Христа или думите на пророците. Думите Христови ще ме интересуват повече, понеже в Неговите думи има повече яснота или по-голямо разбиране; туй, което пророците не разбираха, Христос го разбираше. Те предсказаха за едно бъдеще, ще се появи един човек. Той сам иде да реализира този Божествен план. Той не казва „Ще дойде някой“, а казва „Аз ида. Аз съм изпратен.“ Казва Писанието: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя Син Единороден, за да не пострада всеки, който вярва в Него.“

Та на вас какво ви трябва? Вие се плашите, че ако вие обичате някого, разбирайте ме, трябва да напуснете тази обикновената любов, трябва да я оставите настрана. Любов, която произвежда безпокойство, това е една просена каша, от просо каша. Няма нищо реално вътре. Какво има в любовта? Ако ти в даден случай, Бог, Който е Любов, ти опиташ от този човек, като един плод. Какво лошо има, ако опиташ Божието присъствие в него? Но най-първо ти ще се допиташ до пръстите. После ще помиришеш крушата. После ще близнеш, после ще я туриш на ушите си, ще чуеш и най-после ще погледнеш с очите си. Ако твоята ръка, ако твоят усет, ако твоят нос, ако

твоите очи казват, че тази круша е хубава, вземи я. Трябва свидетел, известни души, които да свидетелствуват, че тук е Бог. Ти, като изядеш тази круша, тогава ще почувствуващ, че Бог е благ. Тогава Господ отвътре ще ти проговори. Той ще проговори, от тази круша като излезе, ще ти проговори. Как ще ти проговори? Ако ти дотогава си бил болен и хилав, веднага здрав ще станеш. Ако ти дотогава не знаеш как да разсъждаваш, преди да си ял тази круша, щом ядеш, веднага ще имаш светла мисъл. Преди да си ял тази круша, не може да мислиш. Не обичаш хората, щом я изядеш, обичаш всичките хора. Знаеш как да направиш доброто, знаеш всичко да направиш на място. Господ е влязъл в тебе и Той ти казва: „Ела с Мене. Аз ще ти покажа как трябва да слугуваш на всичко онова, което съм създал. Ще ти кажа качествата на твоите братя, на твоите сестри, ще ти покажа как трябва да постъпваш. И на тях ще кажа, те как трябва да постъпват.“ С такъв дух ти ще се върнеш радостен и весел. Пък ако изядеш крушата, хванеш тази круша без да сондираш пръстите, усета, ушите, носа, очите, като влезе тази круша в тебе, ще те пита Господ: „Кой ти позволи да я ядеш?“ Без любов не се позволява на човека да яде. Всяко ядене без любов е престъпление. Всяко пиене вода без любов е престъпление. Всяка мисъл без любов е престъпление. Всяко чувство без любов е престъпление. Всичко, което човек прави без любов, е престъпление в света. Ако отвориш очите си без любов, пак е престъпление. Ако искаш да служиш без любов, престъпление е. Всичко, каквото вършиш без любов, е престъпление. С любов ти ще видиш Бога. Без любов ти ще видиш дявола. Вие държите вашата философия на вашите деди. Нямам нищо против.

Това е философията на вашите деди. Казвам това не за критика. Аз разсъждавам. Аз се уча да търпя хората. Иде някой, разправа ми. Знаеш колко е отегчително да слушаш еднообразие. Дойде един, разправа ми как го боли коремът. Друг, как го боли ръката. Искане да ме убеди, че била много голяма болка. Не може да я носи, че ми разправа, разправа. Слушам го. Той ми разправа, казва: „Как дойде тази болест,

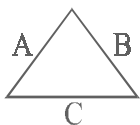

не зная?“ Аз зная. Значи че сърцето му е било размътено. Тази болест дошла, понеже впечатления не са верни. Всичките неща, които има в ума, са фалшиви. Като погледнете, това е карикатура. Децата — карикатура, жената — карикатура, приятелят — карикатура, къщата — карикатура, конят, автомобилът, всичко — карикатура. Като погледна, ако не зная закона... Седя и той започва да ме убеждава. Понякоя път съм правил психологически изводи. Казвам, тук има един болен. Най-новото в науката тук е скрито. Една есенция има вътре. Ще ти просветне в ума. Ревматизмът ще изчезне. Силата Божия е туй. Той гледа, но мери мен. Гледа ми главата, гледа ми краката. Учен човек е. Дали аз разсъждавам право? Аз му казвам: „Разсъждавам по-добре от тебе. Моето сърце е тихо и спокойно. Разликата между тебе и мене е, че твоето сърце е размътено. И в тебе отраженията не стават правилно. В мене стават правилно. Аз слушам Божественият свят.“

Слушам какво ми говорят. В тебе говедата викат, прасетата викат, кокошките крякат, не знаеш кое е човешко, кое е Божествено. В мене моите говеда в гората съм ги пратил и свинете съм ги изпратил, никакво крякане няма. Слушам гласа, слушам онова Божественото. Моите прасета, като се затыжат, аз отивам, те никак не идват при мене. Аз отивам да ги посещавам. Не те да идат при мене. В туй отношение моите прасета са аристократи, аз съм демократ. Отивам при тях и казвам: „Какво правите?“ Казват: „Орем, работим. Малко е твърда почвата, дъжд няма.“ Казвам: „Ще дойде дъжд.“ Отивам, намирам воловете. Питам ги какво правят? Казват: „Косим тревата.“ Малко тази трева не е за косене още. В преносен смисъл говоря. Ние ядем и не сме доволни. Вземеш една хапка, да почувствуващ Божието присъствие. Като погледнеш света, да знаеш, че Бог говори. Седи като предметно учение за тебе да се учиш. Всичките живи хора, с които се срещаш, са предметно учение. И добрите и лошите хора са предметно учение. Ти си мислиш, че са лоши, всъщност те не са

такива ти както мислиш. Че има известна лошевина, но тази лошевина произтича, че тези хора не знаят кибритената клечка къде да я турят. Ако аз приближа една силна светлина до очите ви, веднага вие ще си затворите очите. Ако вие сте от умните, отдалече ще стоите, че светлината да бъде приятна. Ако е силна, блесне ви в очите и вие ще си ги затворите.

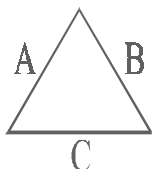
Казвам: Когато възприемаме Божията светлина, трябва да я възприемем от някъде. Ти трябва да се поставиш точно на място. Туй, точното място, три точки има. Аз го наричам триъгълник.

Този *С* е надеждата. *А* е вярата, *В* е любовта. Тогава или от точката на надеждата ще гледаш, или от точката на вярата, или от точката на Любовта. Надеждата е сърцето; вярата е ума; душата е Любовта. Ще гледаш или от гледище на ума, или от гледището на сърцето, или от гледището на душата.

Та казвам сега: При сегашните условия щом се спреш, ти трябва да се спреш на точката на Любовта, тогава ще намериш другите две точки — вярата и надеждата — вярата и надеждата, които излизат от Любовта. Двама хора, които се впрягат в живота, да работят: единият е вярата, другият е надеждата. Този център, от който произтича, то е Любовта, то е душата, която обновява. Следователно, вие искате двама по двама да работите. Единият ще носи силата на вярата, а другият — силата на надеждата. Тогава ще имате ясна представа за света. А пък любовта ще бъде третата точка, чрез която Божественият Дух ще се прояви. Писанието казва: „Духът ще ни научи.“ Но ние не можем да бъдем научени от Духа, ако нямаме любов. Ако стъпим на тази точка на любовта, любовта като се прояви, тогава Духът ще се прояви. Когато стъпим на точката на ума или на вярата, тогава умът ще се прояви. Когато стъпим на точката на надеждата, тогава сърцето ще се прояви. Сега това са моите занимания, новото, което изучавам. Как се проявява надеждата? Надеждата ще се прояви в една точка, дето сърцето ни може да се очисти. Бог в сърцето може да се прояви чрез надеждата. Бог в моя ум ще се прояви

чрез вярата, ще възприеме ония мисли. За мене любовта е една точка, в която Божият Дух ще се прояви. Казвам сега: Ако вие не сте намерили точката на надеждата, ако вие не сте намерили точката на вярата, ако вие не сте намерили точката на Любовта, как ще се прояви Бог във вас? Най-първо ще намерите точката на Любовта, да се спрете върху нещо, което не се мени. След туй ще турите точката на Любовта и да започнат тия точки да се движат.

Има две течения: Едното е външните условия, а другото са вътрешните възможности. Външните условия, при които ти ще намериш точката на надеждата и точката на любовта, и вътрешните възможности — тия точки се подвизват в тебе. Надеждата ще започне да се движи, вярата ще започне да се предвижи и любовта ще се предвижи. Щом тия три точки се подвизват, Духът в тебе се проявява. Писанието казва, че без вяра не можем да угодим на Бога. Аз ви казвам: Тъй според моите изследвания без надежда, без вяра и без любов, не може да угодим на Бога. И във времето на християните, в първите християни, искаха да им дадат възможността на вярата. Казвам: Без надежда, без тихо сърце, животът е неразбран. Без вяра, без един светъл ум, Божественото не може да се възприеме. Без любов Бог в нас не може да се прояви. Насилието носи смърт, Любовта носи живот. Следователно, тези, които изнасилват, умират. Щом искаме насилие, ще дойде насилието и върху нас. От насилия всички хора умират. И още не може да се убедят. Ние мислим, че може да насилваме. Не трябва да насилвате вашето сърце. Ще имате ясна представа, да благодарите на Бога, че ви е дал едно сърце, на което повърхността да бъде гладка, че отраженията да бъдат правилни. Всичко онова, което вие възприемате, да ви е приятно. И да вярвате, че този свят е добър. Сега гледам казвате: „Как Господ ни е събрал около Учителя?“ Как ви е събрал? Като дърветата ли? Като рибите ли? Като птиците ли? Като млекопитающите ли? Като червеите? Или като жълтите хора, или като белите хора, или като хората от

шестата раса? Като светещите хора или като добри и разумни хора? Аз бих желал да ви е събрал Господ като добри и разумни хора. Да имате едно основание, да имате една надежда, в която никой не може да ви поколебае. Да имате една вяра, в която никой не може да ви поколебае. Да имате една любов, в която никой да не може да ви разколебае. Като погледнеш големите противоречия, да кажеш: „Ще се оправят.“ Тогава има смисъл. Казва Писанието: „Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро.“ Казвам: Ние сме, които можем да превърнем света, да го оправим. Бог, като влезе в нас, понеже Той създал света, всичко ще оправи. Когато работим съобразно с Неговите закони, като влезе в нас, Той ще измени, всичко ще направи за своя Слава. Всичко, което е за Славата Божия, е и за наша Слава. Ще имаме всичко преизобилно в света, но само по този начин. Другояче нещата ще се изгубят. „Зор, г-н Началник.“ Зор е тогава, когато ти си вързан и те карат да вървиш. Но когато си развързан, ти вървиш свободно. Зор е, че ти яздиш на кон, без седло. Зор е дето нещата не са удобни. Някоя каруца нямаш. Нямаш кон. Или пък ще бъдеш натоварен, или ще бъдеш като жито смляно между двата камъка. Казвам, ние съвременните хора, сме направили нашия ум и нашето сърце такива яки камъни, че нашият живот, като се тури, мели се на брашно. И чакаме брашното да го продадем и да се оправи светът. Току месиш баница, та туй, та онуй. Не мелете под вашия хромел* вашето жито. Умът трябва да бъде светъл, сърцето трябва да стане чисто, тихо, деликатно, че всичко Божествено да се отразява. Да кажеш: „Радвам се, че имам едно сърце, радвам се, че имам един ум.“ Искам сега и вие да се радвате на вашето сърце. Радвайте се на туй сърце. Знаеш колко хубаво бие сърцето. *(Учителят си слага ръката на дясната страна на гърдите.)* Аз имам две сърца. Ако дойде едно лице от моята дясна страна, турям си ръката на моята възлюблена, нейното сърце опитвам. Аз съм много

* **хромел** - ръчна мелница от гва камъка

последователен. Като турям ръката на сърцето, аз познавам нейното сърце какво е, виждам че тупа. Тупа нейното сърце. Щом я обичам, нейното сърце тупа. Щом я разлюбя, сърцето спира. Та казвам, две сърца имам. Някой път отражение имам на сърцето. Това е едно отражение на сърцето. Сърцето отишло наляво. То по-напред седяло в средата. Да благодарим на Бога за туй сърце, което изпраща всичката храна. И някой път, като се разиграе, започва да бие по-силно. Вие се плашите тогава, като бие сърцето. Понеже има една музикалност. Кога сърцето бие музикално, това е здраве. Има един ритъм. Как бие сърцето? (*Учителят пее ритъма на сърцето с „и“, „ии“ и „ее“.*) Няма да стискате вашето сърце. Да бъде спокойно, Бог да излезе с всичката своя красота, която Той има. Няма същество в света да ни обича, както Бог ни обича. Колко милиона години, мислил, цялата вечност мислил, с любов да ни създаде едно лице и още работи. Не мислете, че вашето лице е завършено. Господ има още милиони години да работи. Един ден лицата ви ще бъдат като ангели. Туй лице съвсем ще се измени. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Ще бъде! Това смъртното ще бъде погълнато от безсмъртното. Значи туй, временното, ще влезе във вечното. Казвам: Благодарете! Гледайте като видите един човек, да видите Божия Образ в него. Има моменти, когато можем да видим Христа. Христа може да Го видите навсякъде. Вие Го чакате да дойде някъде на земята. Христос ще дойде във вашата мисъл. Христос ще дойде във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух, във всяка една постъпка. Навсякъде може да видите, когато Той се проявява. Бог ви послужи и пак си замине. Христос винаги се проявява. Божественото винаги се проявява, когато ние сме в най-голямата нужда, Той ще дойде и като направи всичко, Той ще си замине. Ние считаме, че е много естествено, защото за Бога всичките неща са много естествени. Няма нещо мъчно заради Него. За нас е мъчно и невъзможно. За човека е невъзможно, а за Бога е възможно. Затова казвам: Възложете надеждата в Бога. Възложете Любовта си в Бога и вложете вярата си в Бога.

Надеждата да стане проводник на Божия Дух, вярата да стане проводник на Божия Дух и Любовта да стане проводник на Божия Дух. Постоянно да бъдат проводници. Понякоя път загварят надеждата — не е проводник. Вярата донякъде е проводник. Донякъде вярват, после — не е проводник. Постоянно надеждата да бъде проводник. Станете сутрин, обнадеждавайте се. Кажете: Колко съм доволен от това сърце, което Бог ми е създал! Колко е красив моят ум, който Бог ми е създал. Колко е величествена душата ни, в която Любовта се проявява. Като станеш, най-първо благодари на Бога за сърцето си. Благодари на Бога за ума си. Благодари на Бога за душата си. Величествена е душата, в която Бог се проявява. В душата [ти] Бог се проявява, в ума ти Бог се проявява, и в сърцето [ти] Бог казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Искам всички вие да си вземете сърцата, дето сте ги заложили; както ви гледам, на всинца сърцата ви са заложени. Никакво залагане! Които са в школата, онези, които са си заложили сърцата, да идат да ги вземат. Без сърца хора не искам. Ще идете да си вземете сърцето. Поне с едно сърце ще дойдете. Ако имате две, още по-добре. Ако станат 3, още по-добре. Този, физическият човек има едно сърце. Духовният човек има две сърца, а Божественият човек има три сърца. Божественият човек живее в главата — то е небето; духовният живее в сърцето; а физическият живее в тялото. Три сърца има човек. На онзи, физическия човек ритъмът на сърцето е надеждата. Ритъмът на физическия човек е надеждата. Вярата е ритъмът на духовния човек, а Любовта е ритъмът на Божествения човек. Това са три ритмуса. Това е хармония, това е мелодия. Като усещаш надеждата, ритмус е. Като усещаш вярата, ритмус е, и като усещаш любовта, ритмус е. Тогава ще имате една ясна представа за живота си, ще бъдете не унили духом. Ами ще чуете гласа на вашите братя по цялото лице на земята да ви говорят. Ще чуете гласа на онези ангели, които ви ръководят. Христос казва: „Пазете тия малките, понеже техните ангели, които ги ръководят, седят пред лицето на Бога.“ Всеки един брат има един ангел, който има да представя. Да благодарим, че има

кой да ни представи. Казвам, казвам да ме слушате. Да ме слушате в името на надеждата, да ме слушате в името на вярата, да ме слушате в името на Любовта. Да ме слушате в силата на Божия Дух, Който работи. Казвам сега, аз имам всичкото желание да ви извадя от тази каша, в която сега се намирате. Не става лесно тази работа. Не мислете, че е лесна работа. Защото, ако река да ви тегля, кому крак, кому ръка ще се откъсне. Най-първо гледам да ви освободя от всичките връзки, че като ви потегля, да не сте свързани. Другояче може да се откъсне крак, ръка. Трябва да бъдете свободни, че като ви извадя отвън, като влезете в Божествения свят, да бъдете свободни. Непременно трябва да влезете в Божествения свят, за да станат нещата ясни. Не че трябва да умрете, тук като сте на земята да видите.

Сега както ви разправя[м] тази сутрин, ако така гледахте на нещата, знаете [ли] каква мощна сила представяте вие! Ще запалим света от единия край до другия. Казва Христос: „Аз дойдох да тура огън.“ И две хиляди години се раздухва огънят. Сега този огън нищо вече не може да го изгаси. Светът гори. Искam и вие да горите. Да изгорите без да се стопите, да се пречистите. Тогава да излязат от вас новите хора, Синове Божи, дъщери Божи, които ходят по закона на надеждата, които ходят по закона на вярата и които ходят по закона на Любовта, които ходят ръководени от Благия Божи Дух, от светлия Дух.

Отче наш.

Сега какво да правим? (*Учителят гледа ябълката и крушата.*) Те бяха свидетели. Какво да ги правим? Ще ги оставим. Да видим. Ще може ли днес да ги държите. Ако някому каже Господ да ги изяде, да ги изяде. А ако не му е казал Господ, да не ги яде. Като ги изядем, ще извадим семената на тази круша, ще извадим семената на тази ябълка, а тях ще ги нарежа на дребни парченца, та всичките да вкусят.

С надежда, с вяра, с любов, с Божия Дух — туй е Новото учение.

10 Лекция от Учителя,
държана на 7 декември, 1938 година
София, Изгрев

ПЪТ И ПОСТИЖЕНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта.

Добрата молитва

„Духът Божий“

Вие сте чели много пъти 119 Псалом. Аз няма да го чета целият. Съдържа цяла една философия, едно верую на миналото. Има 22 съгласни букви. В този Псалом всяка една буква какво съдържа. Алефа какво съдържа. „Б“-то какво съдържа, „Д“-то какво съдържа? Сега може би, ще се спрете. Какво аз зная, какво нещо е „А“-то. В езика имате 22 съгласни. Сега няма да се спирам върху съгласните. Съгласните букви са букви, които спират човешката енергия. Гласните, които отварят път, равно го отварят. „А“-то отваря по един начин, „О“-то по друг начин, „Е“-то, „И“-то по трети. Сега тия са закони на човешката мисъл. Ти не може да произнесеш една буква, ако не знаеш да мислиш, ако не знаеш да чувствуваш, ако не знаеш да постъпваш, не може да произнесеш буквите. Да допуснем, че в един тон има 16 трептения, но всяко едно трептение съответствува на един обертон. Следователно, за да произнесеш правилно „До“-то, трябва 16 обертона да ги произнесеш и като се образуват съединяват се в едно, имаш „До“-то, основният тон, най-ниският тон в дадения случай, който е достъпен за ухото. Но все таки, като произнесеш „До“-то музикално, в основният тон на „До“-то, ще усетиш едно вътрешно чувствование, едно вътрешно напрежение. Всичко ти е много добре, богат си, всичко имаш, но усещаш в себе си едно вътрешно напрежение, нещо очакваш в тебе да се пукне. Имаш едно напрегнато състояние. Казваш: „Има нещо, напруга ме нещо в ума, в сърцето ми.“ Туй е До, 16-те тия обертона започват да действуват вътре, като се съединят заедно,

образуват едно съединение, което ние наричаме До. Туй съединение, като експлодира и другите експлодират. Сега тук върви по съвсем друга гама. Не върви по онази гама, по която е създаден българският език. Сега, да се тълкува един език, има си един начин на тълкувание. Тези, езиковедите тълкуват как се превръща буквата. Как се превърна буквата или в „п“ или в „д“. Чудни работи стават в света. Англичаните имат една дума „prevent“. Преди 200 години означава: „накарай ме Господи, накарай ме да направя нещо.“ Сега има обратното значение: „Спри ме, Господи, да не направя някои неща, които са неблагоприятни на Тебе.“ Питам, как се е изменило сега, че думата да има две противоположни значения. Мисля, че сега, както се произнася е по-право отколкото по-рано. По-напред е означавала, когато иска един човек, да го накарате. Кога трябва да се кара един човек? Кога го караш? Може да го караш само нагоре. На високо се кара. Трябва да го мушкаш. Той се оглежда, не иска да се качва нагоре. Ако този човек го туриш в една хлъзгава почва. Запример зимно време, трябва ли да го караш. И без да го караш, той си замине. Тогава вече иде, ще дойдеш да караш. Ако нямаш, ще кажеш същата дума: „кара“. Ако дойде да слиза, че слиза надолу, ще дойде „prevent“ спри го! Ако не го спреш ще се търкули. Ако не го караш, няма да се качи на върха, пък ако не го спреш, нищо няма да остане. Казва сега: „Накарай ме.“ Какво значи? — Възпри ме от тази работа. Той не знае, че те са две различни идеи. Да те накарам, значи нагоре ти вървиш. А отгоре слизаш, тогава трябва да взема мерки, да не би да слезеш по-долу да се прекатури колата. Ако четете сега, евреите са имали една философия, ще знаеш къде е мъчнотията. Да кажем, ако Алфа е мъчнотията. Тогава ще четеш къде е мъчнотията. Казвам сега: „Какво е качеството на Алефа. Блажени, които са непорочни в пътя си.“ Значи започваш една работа с А. Като започнеш с тази работа трябва да имаш едно качество. „Блажени, които са непорочни.“ Второто: „Които ходят в закона на Господа.“ Блажен е всеки човек, който взема чисти и музикални тонове и спазва законите на музиката. Щом произнася

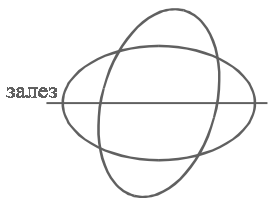
хубаво, няма да има бележка нито от публиката, нито от своите приятели, нито от публиката, нито от своя учител. Всеки ще го харесва. „Блажени, които пазят свидетелството Ми.“ И търсят от сърце свидетелството Му и търсят го от все сърце, наистина, те не правят беззаконие, ходят в пътищата Му. „Ти си заповядал да се съхраняват прилежно завещанията Ти, дано се оправят пътищата ми.“ Аз ще кажа, дано да се науча хубаво да пея. Как ще се оправят пътищата? Дано да се науча да пея хубаво, да не става нещо, да има някаква малка спънка в гърлото. Един музикант не трябва да яде люти работи. Той не трябва и кисели да яде, може да яде, но винце да пие, или кисело винце, или кисели пиперки или шопски пиперки, или солени маслинки [не]! Та сега някои хора не знаят. Някой човек иска да се удоволствува в света. Има удоволствие от маслини. В твоя морален живот ще се спънеш. Или 20 години винце пиеш по три, четири чаши. Ще се измени твоето състояние, от меланхолик ще станеш весел. Като пиеш 4 чаши, изведнъж ще бъдеш разположен, да пееш. На вас, ако ви дам 4 чаши, всички ще пеете и без да искате, ще имате едно разположение. Пък ако ви държа 3 деня гладен, да не ви дам и водица да пиете, хич няма да имате разположение да пеете, едва ще излиза глас. Питам някой, който не разбира закона, ще се спре [ли]? Човек трябва, за да оцени водата, трябва да постите, за да знаете какво нещо е вода. Няма да можете да спите. Навсякъде из планините горе, навсякъде вода, извори, ще виждаш, ще ти се отворят очите само, така ще гледаш. Защо гледаш? Как няма да гледаш, то е външната страна на онзи, великият закон, когато човек има желание. Някой път казвате: „разчитаме ние на пожеланията.“ Защо? Пожеланието, това е най-великата сила в света. Ти, като пожелаеш да имаш нещо, не може да се освободиш от туй, което пожелаеш. Щом пожелаеш, дали е добро или зло, не може вече да се освободиш от него. Ти, оттам насетне, може да бъдеш първият философ, поет, моралист, но пожелаеш ли, отиде вече. Ти може да кажеш, че събуждаш един Божий Закон. Каквото пожелаеш Бог ще ти го даде. Казва: „Ти това, което пожела обмис-

ли ли го добре. Дайте му го.“ В невидимият свят има един закон, ще те предупредят. Ти това, което пожела три пъти ще те попитат, обмисли ли го. Със сърцето си желаш. Казва, „дайте му го“. Пожеланието може да се изпълни моментално, някой път може да се изпълни след 5-10-15 години, някой път след 120 години, а някой път след едно прераждане, две, три, четири, пет или след десет прераждания ще дойде да се изпълни, един такъв закон. Ако вникнеш вътре, след 10 прераждания ще се изпълни. Казваш: „Защо това ми се случи?“ Защото ти си го пожелал. „Дано да се оправят пътищата ми, за да съхранявам Твоите повеления, заповеди.“ Ако един певец знае, ако може да вземе Си бемол, какво ще стане? Или ако вземе Си повишено, или Ми бемол, например, взел както трябва. Сега в музиката, ако вземем с понижение, казвате, че слизаме надолу. Ако вземем с повишение, то се качваме нагоре. В повишението има качване, но всякога едно музикално повишение, при онзи, великия музикант, има едно повишение, след което всякога следва едно понижение, повишение, понижение. Пак качване, после пак понижение. След туй чувствуваш по-дълбоко слизание. После пак повишение, пак слизание. По закона на еволюцията, музиката е съвсем друга. Сегашната музика на еволюцията съвсем друга категория е, по същите правила върви, но сега отгоре надолу има слизание. После пак нагоре. Пак слизание, пак нагоре, еволюция. В слизането отгоре, има слизание и качване, но слизането може да продължи, докато човек слезе до дъното на живота. Когато, някой път, вашите работи не вървят по закона на еволюцията, вие искате да еволюирате. Казвам, вие ще инволюирате. Вие сте един добър певец, казвам ви: След 10 години гласът ви ще задебелее, вие няма да бъдете сопран, ще бъдете бас. Той слиза, слиза в една гъста материя. Всичките басисти все са загазили в гъстата материя. За да бъдеш сопран, трябва да вървиш по закона на еволюцията, трябва да се качваш. Ти не може да бъдеш сопран, ако нямаш такива тънки чувства, ако нямаш трептенията на една жена, ти не може да бъдеш сопран. Ти не може да бъдеш бас, ако нямаш трептени-

ята на мъжа. Или да ви кажа: бас всякога може да станеш. Аз да ви кажа: Започни да заповядваш, ти вече бас ще имаш. Всеки, който иска бас, щом като започне да заповядваш, басът ще дойде, ще бъдеш един контрабас, че като забучиш. Нали дадоха един концерт, някакъв квартет. Квартетът трябваше да го слушам, понеже, деликатен, имаше изражение, чист беше. Не можах от другите да ги слушам. Тия вълни минават спокойни. След това дойде друг да даде един концерт на контрабас. Като захвана, като че баса беше до мене, горе. Казвам: тия тонове пробиват. Казах, за 4-мата души, не ги знаех какви бяха, не ги видях, но като свирих, представих си понятието за тяхният образ, характерът какъв е. За този контрабасист от тона си съставих [понятие]. Този човек забелязах, че сега се учи на контрабас. Тъй присърце хванал работата. От контрабаса зависи всичко. Ако се научи да свири ще стане нещо. Ако не се научи, работата е спъната. Тези, като свириха, искаха благоволенieto на публиката, да се покажат, че свирят, не са прости хора, имат едно благоволение, дошли да посвирят на тази публика.

Аз ви говоря по този начин, понеже, от тия движения не може да се освободите вече. Казвам и на вас: Вие, като дойдете и хванете контрабаса, каквато работа хванете, трябва да хванете присърце. Ако сте в началото, присърце трябва да хванете. Някой път питате защо трябва да бъдете духовни хора. Ако не сте духовни хора, вие ще бъдете хора без съдържание. Духовността има съдържание. За да добиеш съдържание в себе си, трябва да бъдеш духовен; един плод, за да е узрял, аз непременно трябва да бъде духовен. За да бъдеш духовен, ти няма да слизаш от едно място, да мислиш, това е духовност. Духовността е съдържание в тебе. Ще имаш напрежение, едно мощно желание; от известни препятствия, които имаш в живота си, ти ще искаш да се освободиш. Може да имаш едно негативно желание. Пък може да имаш едно положително желание. Имаш някаква добродетел в себе си, искаш да я приложиш. Имаш желание да приложиш туй добро, което имаш. Ще намериш един начин. В тебе има едно движение. То

е право. Няма да го отлагаш, да кажеш: „за друго прераждане“. Според мене денят да ви бъде мярка за вашите желания. Като се роди едно желание, непременно, като изгрее слънцето, докато залезе, трябва да го направиш. Не го отлагай за другия ден. За мене денят не е 24 часа. За мене слънцето, като изгрее, е мярка. Като го гледам, като се качи по хоризонта, слънцето се изкачва нагоре и после мислите, че слънцето слиза. Така изглежда, като че слиза и залязва, но залез няма. Слънцето се

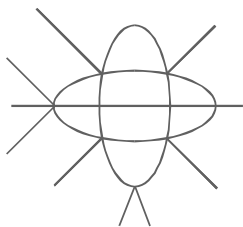

движи в кръг. Слънцето се върти и двете тия линии са неверни понятия. Слънцето така обикаля от запад към изток отива. Ще дойде, ще се качи и после като че ли слиза. Туй е една плоскост. То е залезът отдолу. Не виждаме

слънцето, понеже е далеч от нас, а тук се вижда слънцето. Върви към север. Слънцето е към север, ние го виждаме. След един час, като залезе слънцето, къде е? Някой ясновидец казва: „Аз виждам слънцето под себе си.“ Казват, горе било слънцето, а долу какво е това. Но това е вече една плоскост. Тя е духовна плоскост. Това е плоскост в духовния свят. За нас това е перпендикуляр. За нас е перпендикуляр, а в духовният свят, това е една плоскост. Горе значи е центърът. Главата ни е горе, понеже е по-близо до центъра, който ни претегля. Краката са по-далеч от слънцето, долу са; надолу значи от центъра към периферията. Когато плоскостта се увеличава, това е надолу. Когато плоскостта се намалява, това е нагоре. Когато този перпендикуляр се увеличава, това е надолу. Ние сме далеч от центъра. Колкото този перпендикуляр се намалява, ние сме по-близо до центъра. Следователно, казвам тогава. Ще те срещна, ще ти говоря на един език математичен, геометричен: Ти трябва да намериш своя перпендикуляр, или пък ще ти кажа: Ти трябва да увеличиш своя перпендикуляр или ще ти кажа: Трябва да намалиш своята площ, на която живееш, или трябва да разшириш площта в която живееш. Тогава ще имаме 2 различни идеи. В разширението трябва да се отдалечиш от центъра, при намалението, трябва да се приближиш. Ако си

близо при центъра ще добиеш известни качества, запример, понякога път, вие искате, във всички вас има желание. Всичките деца опитват туй чувство. Децата искат винаги да бъдат близо до майка си. Защо? А пък възрастният иска всякога да бъде далеч. Една дъщеря, като стане на 16, 17, 18 години, иска да бъде по-далеч от майка си и баща си, колкото се може. А като малко дете се държи за ръката, за полата на майка си, защо е така? В ранната възраст магнетическата сила е по-голяма, следователно, тя привлича детето повече. Майката привлича детето повече. Туй дете не може да се освободи от магнетичната връзка на майка си. Като израстне вече на 19 години, електричеството на детето е по-силно, че го отдалечава от майка му. Тогава, в края на краищата, желанието на детето ражда противоположна сила. Детето иска да се отдалечи от майката. Има си едно съображение това дете. Духовното съображение е това, че то не иска да препятствува на майка си да я безпокои. То счита, че в своето незнание спирало майка си. Искане да иде някъде, то я спира. Та сега, туй дете, като съзнава своята погрешка, става по-разумно започва да се отдалечава, да не спъва майка си. Когато детето не разбира закона, казва: „Аз искам да се освободя от неговото влияние.“ Що е греха? — Искане да се освободя от влиянието на Бога. Що е доброто? — Искане да се приближа при Бога. Значи в единия случай, при греха, искаме да останем самостоятелни. Що е доброто сега? Доброто е приближаване, а грехът е отдалечаване. Следователно, в греха има две понятия. От какво излиза в български думата „грех“? От грея грех. Съгреших значи нагрял си се повече, отколкото трябва. Следователно, трябва да се отдалечиш. Слънцето силно те грее, ще туриш една плоча да не се грееш. Ще туриш плоча да възприема греха, а ти да бъдеш свободен. Ако не се грееш, тогава ще се яви друго едно противоречие, ще изстинеш. Следователно, ако се грееш, ще се нагрееш повече, ще започнеш да се топиш. Казваш: „Стопих се.“ Ако се грееш малко, ще замръзнеш, щом като замръзнеш, казваш: „Аз искам да се отдалеча от Бога.“ Хубаво ще се отдалечиш. След като се отдалечиш на известно разс-

тояние да не те грее Господ, ще замръзнеш. Като замръзнеш ще се спреш на едно място, няма да можеш да се движиш. Тогава след векове... След един ден, два дена ще се яви желание да дойде някой да те стопли. Трябва да се върнеш назад. Сега какъв е изводът, който ще направите? Какво е приложението? Всички носите кръста. Една млада жена носи един такъв златен кръст, направен с брилянти, с бисерчета. Най-първо погледна, виждам, тя е религиозна, има известна идея. Значи тя може да го е турила под ризата, да го не виждат. Сложила [го] за оръжие, за зор-заман. Тя е доста угледна, казва: „Имам една мъчнотия.“ Казвам: „Каква е?“ — „Ожених се за един мъж, мислих първоначално, че аз ще мога да го преобrazia, да направя нещо от него. Имах непреодолима вяра, но сега се убедих вече, че не може. Започва да се разстройва здравето ми. Този човек не е лош, но воля няма. При мене като е плаче, като излезе прави каквото си иска.“ Дошла до едно заключение и тя казва: „Искам сега да ми дадеш един съвет. Временно ли да се отдалеча от него, или съвсем да го напусна.“ Като ми каза съвсем да се отдалечи, нейният кръст изскочи. Не че стана нещо, тя направи едно движение и кръста излезе навънка. Рекох си: Тя си носи кодекса на кръста, показва по кой начин да го напусне или да не го напусне. От този кръст трябва да се движи. Ти, като страдаш ще се научи да употребиш кръста, както трябва. Кръстът е закон за работа в света. Той не е само за едно украшение. Трябва да знаеш, кръстът показва, в дадения случай ще слизаш или ще се качваш, в ляво ли ще отидеш или в дясно. Следователно, кръстът показва, по кой начин трябва да се качиш или по кой начин трябва да слезеш. Или, ако отидеш в ляво или в дясно как да се подвижиш.

Това са ред силови линии, които спъват вашия ум. Вие туряте, че обичате някого, вие не знаете какво нещо е любовта. Вие обичате някого, но не знаете, приближавате ли се или се отдалечавате. Вие обичате някого и не знаете, дали той се приближава или

отдалечава. Вие не сте астрономи. Онзи, когото вие сте възлюбili, тя е една нова планета, която влиза във вашата слънчева система и се приближава. По видимому той иде към вас. Като дойде до вас, ще направи като онези комети, които се движат към слънцето, [приближават] се и след това отдалечават се, образуват опашка. После се отдалечи, че опашката и главата, всичко изчезне. Най-после кометата не се вижда, изгуби се и с най-силните телескопи, като гледат астрономите, тя е толкова далече някъде из пространството, че не се вижда. Казвате: „Защо аз го обичам?“ Че го обичаш, човекът не иде за тебе. Ти имаш възлюблен. Ти, като виждаш някого, тъй трябва да го обичаш, като че за тебе иде. Той влиза в Божественият свят да се прояви. Кометата не иде да остане в слънчевата система. Може да остане, ако я привлекат, да изменят нейният път. Ако направят елептични пътища, та и веднага тя ще остане в този път. Казвам от научно гледище: Във вас има известни идеи, във вас има известни желания и постъпки. Нека вземем желанието. Желанието иде от Божественият свят и все ще окаже известно влияние върху вас. Вие не може да се избавите от последствията, на желанието. Самото желание ще си замине, но последствията ще останат. Халеевата комета мина в 1910 година. Тя мина и остави своето влияние. Всичката тази объркана работа, която съществува в умовете на хората. Това е Халеевата комета. Опашката е засегнала и умовете на хората и сърцата на хората. Всеки усеща, или че му липсва нещо, или че няма условия да се прояви. Един иска да пее, пък глас няма. Има желание — глас няма. Друг е даровит, глас има — няма кому да пее. Казва: „Кому да пея?“ Пей на себе си. Вие искате да живеете добре, нямате публика, казвате: „За кого да живея?“ Сега дойде една друга мома, млада сестра, казва, че животът и се обезсмислил вече. Казва: „Учителю, обезсмисли се животът ми.“ Аз виждам една доста голяма опашка на една комета е влязла в нейната система. Тази комета е засегнала нейното слънце, че вече животът ѝ няма смисъл. Защото тя усеща, че тази комета е влязла, ще си замине някъде, после и с телескоп няма да я вижда. Казва: „Отдалечи се моя

живот.“ Виждам, че тази комета, която влезе, е нейният възлюблен, който заминал някъде, и тя казва, че не може без него, ще умре. Сега бих ви изяснил какво значи „не може без него“. Аз ви говоря сериозно, но вие разбирате повърхността на нещата. Щом говоря за любовта, вие разбирате, че засягам някого. Казваш: „Ти не знаеш какво нещо е любовта.“ Та никой не знае какво нещо е любовта. Казва: „Горяла ли те е любовта?“ Казвам, доста съм изгорен. Аз се лекувам. Като ме изгори, намажи ме и се пазя. Любовта изгаря, тя отгоре изгаря, защото кожата има 9 пласта. Ако изгори и деветте пласта, тогава остава цял склад блага. Ще гледаш само горният пласт да изгори, ти няма да се приближаваш до любовта и няма да заповядваш на любовта, понеже, ако искаш да заповядваш на любовта, то любовта има такова силно движение, че твоята мисъл, която изпращаш, искаш да завладееш любовта, така силно е движението на любовта, че обхваща твоето желание, завлича го. Има тренове, които се движат така бързо, че когато минават ти трябва да бъдеш на 10, 15 метра, ако не, ще те отхвърли въздуха. Онези от вас, които си играете със Закона на Любовта, не знаете, че така силно ще мине, че вие ще отхвъркнете някъде. Чудите се. Как е възможно Любовта такова възвишено нещо да те търкули? Не че Любовта го прави, но ти не разбираш. Когато Любовта минава в света образува мощна сила. Ти трябва да седиш на известно разстояние. Закон има, който определя на какво разстояние трябва да бъдеш, когато любовта минава. Първият лъч, който изгрява, ако си на плоско поле, на такова разстояние трябва да бъдеш от нея, за да я разбереш. Като изгрява слънцето, то е мярка за Любовта. На какво разстояние трябва да бъдеш. На какво място трябва да се поставиш, за да видиш първият лъч. Ако аз може да видя и схвана първият лъч на слънцето, разбирам първият лъч на Любовта, който ще внесе онова силното, мощното. Когато говоря за подмладяването, разбирам онези Божествени отношения, които Бог турил, че в едно отношение, като се поставиш, да чувствуваш приятна топлина, после мощ. Щом намериш една основна точка, ти ще

почувствуваш. Най-първо ти ще имаш една светлина, която е мощна в тебе, в умът ти. Ще почувствуваш, че имаш една топлина, която е мощна в сърцето ти. Ще почувствуваш, че имаш сила във волята си, имаш светлина, имаш топлина и сила имаш. Сега си човек готов за работа. От твоето умение ще зависи какъв трябва да бъде живота ти. Сега някои от вас питате, каквото сте учили трябва вече да приложите. „Слушала съм една песен: „Любов ме озари.“ След като свършим, ще пеем. После казвате: „Срещнах някого много ми хареса.“ Кого си срещнал? Представете си, че ако във вашият свят имахте две слънца, когато едното залязваше, а другото изгряваше, тогава какво щяхте да направите? Тамън едното излезе, другото се покаже, тогава какво ще правите? Ако е едно слънце е много добре, но ако имате две слънца. Слънцето е едно, защото ние още сме много слаби, затова слънце, затова едно слънце ви трябва. Много слънца има. Като погледнете тия звезди на небето, то са все слънца. Тия слънца са толкова далече от нас, не произвеждат голям ефект в нас. Ако бяха близо, като слънцето, ние не щяхме да знаем какво нещо е почивка. Защо трябва да залезе слънцето? — За да си починем. Защо трябва да изгрее слънцето? — Да се яви един подтик за работа. После трябва да си починем, трябва една почивка. Що е страданието? Страданието това е една почивка от любовта. Ти ако не страдаш, не може да си починеш. Някой казва: „Да бъдем вечно блажени.“ Ти не разбираш какво нещо е блаженството. Вие не сте разбрали какво нещо е страданието. Страданието е блаженство. Десет хиляди градуса, за един първокачествен светия, това е една хубава приятна топлинка, която той усеща. Десет хиляди градуса, които разтопяват всичко. Този светия ще усети, че е много приятно. Туй, което за светията е приятно, от тебе нищо няма да остане. Туй, на което светия се радва, ако речеш да се радваш ти, на неговата радост! Този светия, който знае опасността, казва: „Ще седиш далече от този огън. Далеч да бъде за тебе.“ Колко трябва да се намали тази топлина, за да бъде приятна? Трябва да бъде 37 градуса. Ако за светията е 37 хиляди градуса, за

тебе трябва да бъде 37 градуса, за да бъде приятна.

Някой път, вие мислите, защо Господ не обръща внимание на вас. Молите се. Много пъти се молите, искате нещо — търсите си белята и като не се молите пак си търсите белята. Този, който не се моли, той мърмори, няма да се моли, но то пак е молитва. Казва: „Досега бях глупав.“ Казваш: „Няма да се моля.“ Ти си търсиш белята на главата. Ти ще се молиш и оттатък ще минеш, но ще знаеш как да се молиш. Но под думата „молитва“, какво разбирам? Има молитви низходящи, има молитви възходящи. Има молитва, която може да те приближи при Бога. Ще се молиш, някой път, да се приближиш при Бога, ще се молиш, някой път, да се отдалечиш от Бога. Аз какво разбирам под това? Да се приближа при Бога, да ида да ми предадат първият урок, една лекция на един закон как трябва да живея. След като ни предадат [тази] лекция, ще се отдалеча, ще ида да работя. Отдалечаването е да ида да работя, да опитам тази идея, да извадя една опитност. Пак се приближа при Господа. Няма да бъда на същото място, дето ми е предадена лекцията. Пак ще се приближа, пак ще се отдалеча. В туй приближаване и отдалечаване, ти обикаляш, то е движение в кръг. Всякога, [от] най-малката частица на този кръг, ще възприемеш нещо. Като обичате някой човек, вие искате да го държите около себе си. Ако Господ би ви позволил, вие ще развалите целият свят. Ако хората само за едно мигновение биха се спряли, цяла една катастрофа би станала. Благодарение, че има едно движение. Всички се движите и в туй движение е вашето спасение. Страдате, радвайте се, защото, ако не страдате, 10 пъти е по-лошо. Радвайте се, хубаво е да се радвате и да страдате и в единия и в другия случай е хубаво. Тогава турям контраст: Радостта е разбрана скръб. Разбраната скръб е радост. Неразбраната доброта, е скръб. Неразбраната доброта, става скръб. Разбраната скръб е добродетел. Има нещо в света реално. Реалната любов произвежда радост. Неразбраната любов произвежда скръб, страдание и мъчение, всичките тия работи.

Та казвам: Тия работи ще ги държите в ума си. Щом

дойдеш до едно противоречие ще знаеш, че има нещо, което не си разбрал. Всичките ти страдания, всичките ти спънки в живота произтичат от неразбиране. Казваш: „Аз се моля.“ Молиш се, но има нещо неразбрано в молитвата. Казваш: „Аз вярвам.“ Вярваш, но има нещо неразбрано във вярата ти. — „Аз се надявам.“ — Надявам се, но има нещо неразбрано в надеждата ти. — „Аз го обичам.“ — Ти го обичаш, но има нещо неразбрано в обичта ти. Ако една майка по 10 пъти храни детето си на ден, тя от голямо усърдие, да го не изгуби, тя постоянно го храни като куркоя*. Колко пъти трябва да го храни? — Кажете ми? Аз ако имам едно дете ще го нахраня сутрин, когато изгрее слънцето, към обед още един път, към пладне и вечерта. Значи на 24 часа 4 пъти ще го храня. Може да го храня 8 пъти, може да го храня 16 пъти, но тогава целият ход на работата ще се измени. Да храниш едно същество 16 пъти, ти трябва да имаш друго разбиране. Казвам сега аз ви говоря, за да имате едно разбиране за отношенията на Божественият Дух, да имате едно правилно отношение. Аз разбирам отношение, да няма мърморене в твоя ум, да няма постоянно „мъра-мъра“. Не мърмори! Как да го предем? Котката така мърмори. Излез из котешкия свят. Тя, като тръгне, върви и казва: „Дайте ми, и на мене ми дайте.“ Тя седи и нагоре гледа и мечи. Но, котката щом вземе рибата, няма мърморене. Господарят, който видял, че рибата изчезнала, една от рибите изчезнала и той намислил вече, да ѝ даде един урок за хубавата риба. Какъв урок ще ѝ дадеш на котката, която изяла рибата?

Да дойдем до мисълта: Човек не трябва да мърмори, но трябва да мисли, защото в мърморенето ти всякога имаш една мисъл, не че трябваше това да го правиш. „Не трябва да го правя“, казваш. Хубаво, туй може за един човек това да е право, мисълта ти да е права. Но всяко нещо, което Бог допуска, Той го обмислил. Туй, което Той дава, в дадения случай, то е най-доброто, по-добро от него няма. „Аз не Го разбирам.“ Ако разбирам Бога, доброто е в мене. Ако не Го разбирам, аз зная,

* куркой (рум.) - пуяк

че злото е при мене. Ако не разбирам Бога, знам, че съм на пътя на изкушението. Може да попадна в изкушение. Ако разбирам, доброто е път за усилване в човека. Когато някой път влезе злото, дразни ви. То ви дразни, че вие не разбирате вашата мисъл и Божият Път. Казвате: „Защо Господ ми го дал?“ Или пък имате желание. Всяко желание, което се явява във вас, то може да бъде някога полезно, но трябва да знаете туй желание, в дадения случай, полезно ли е за вас или не. Представете си, че вие сте религиозен човек, търсите Божият Път. Представете си — за изяснение само — един човек си изгубил своя диамант, който е толкоз голям, колкото яйцето на един гълъб. Вие, като намерите този диамант, казвате: „ето Господ отговори на моята молитва“. Някой си изгубил диаманта, ти го намериш. Той е нещастен. Той го търси. Ти сега го намираш и в тебе се явява желание да го скриеш. Другият, който го търси в него има желание да го намери. Онзи иска да го намери някъде, а пък ти искаш да го скриеш. Кой е на правата страна? Който го е изгубил или който го е намерил? Майката ражда един диамант, едно дете, туй дете е диамант, като кокоше яйце. Питам: Този диамант за себе си ли го ражда или за другите? Най-първо, тя иска от Бога едно дете да ѝ даде, защото само така ще стане майка. Сега противоречието откъде произтича? Казва, туй дете, ако не дойде, тя майка не може да стане. Пък тя трябва да стане майка, да има туй самочувство на майка. Добре. Един ден тя намери диаманта, дойде този диамант, роди се. Казва: „Това дете е мое.“ Ни най-малко не мисли, че този диамант Господ го прати на екскурзия. Да каже там долу на земята, че има една душа, която иска диамант. Идете малко за 4-5-10 години да поработите, да говорите там. За 10 години го прашат това дете. След 10 години пишат му да се върне в домът си и диамантът се връща. Майката вече е неутешима. „Имах — казва — едно диамантче, отиде си, отиде ми сърце. Какво да правя вече?“ Как ще разрешите мъчнотията? Сега моето желание не е да ви кажа, но казвам, че целият съвременен свят се занимава все с неразрешени задачи, вътре има едно отношение. Животът е

пълнен със задачи, задачи и всичките неразрешени и като обичате вие имате една неразрешена задача и като мразите пак имате една неразрешена задача и като вярвате имате една неразрешена задача. Хиляди задачи неразрешени, при това искате да направите нещо. Казвате: „Защо дойдох на земята? Трябва да се проявя.“ Да се прояви човек, трябва да разбира положителната страна на живота. Аз ви гледам, понякога път и наблюдавам, вие не знаете да говорите. Сестрите, които са много любезни, казва: „Заповядайте.“ Дойде друг при нея, казва: „Какво искате, остави ме намира сега, не съм разположена.“ На едната казва, много любезно, а на другата казва: „Не съм разположена.“ Аз не ви съдя. За мене са противоположни сили. В първият случай, когато ѝ казва любезно „какво обичате“, е магнетическа сила. Едната сестра ѝ дала нещо. А пък другата, към която няма разположение, е взела повече от нея. Аз забелязвам същите чувства. Срещам един просяк, казва: „Господине, жена, деца, бедни сме“ — разправя ми. Като говори, виждам го веднага, че този човек ми говори нещо, което не е верно. Бръквам в джоба и каквото намеря, давам му. След три, четири часа той ме среща пак, не ме познава и пак ме спира: „Господине, жената ми, децата ми...“ Аз го познавам и му казвам: „Ти как не си отишъл в дома си? Аз мисля, че в дома си трябваше да идеш.“ Дадох му толкоз, да иде при жена си и да ѝ занесе. — „Че как ще си ходя?“ — „Рекох, аз преди 3 часа минах, че ме срещна. Дадох ти да занесеш нещо на жена си.“ Казва: „Аз не те срещнах.“ „Ти, рекох, не ме позна, аз те познах.“ Влизам в една гостилница и казвам на гостилничаря: „Ако яде, дай му, ако не яде, не му давай парите. Ако иска да яде, нека се нахрани, но ако не яде, нека си върви.“

Сега ние трябва да бъдем концентрирани в себе си. Човек трябва да бъде положителен. В дадения случай, онова, което вършиш, гледай да не бъдеш раздвоен. Щом се раздвояваш, не предприемай нищо, не трябва да бъдеш раздвоен. Научете се да се самовладате. Някой път, във вас се зароди едно желание, ти не си прав да го махнеш. Представи си, че ти се

намираш така някъде, но в туй махване ти си прав да се освободиш, да не ти изгори ръката. Но един приятел имаш наблизо и като махнеш може да го удариш в лицето. Гледайте, в даденият случай, като се отдалечаваш, [от] туй, което те опарило, че като правиш услуга някому, да не правиш пакост. В сегашният живот трябва да бъдете много внимателни. Дойде едно желание, второ, трето, това са все желания. Трябва да знаете, Бог изпраща тия желания да ви изпита на каква степен вие сте дошли на вашето развитие. Когато вашите деца станат недоволни. Щом децата са недоволни от вас, те се отдалечават, не ги спирайте. Само спирачките как да ги завъртите, да се отдалечават, отдалечават равномерно.

Та казвам: Онова, което трябва да приложим в живота, то е следното: Пътят, Който Бог ви начертал, гледайте в този път равномерно да вървите. Някъде забавяте, а някъде ускорявате, пак замедляване и ускоряване. Пътят ви може да е една окръжност, може да е една елипса, хипербола, парабола, гледайте да разбирате законите на този път. Често говорите за подмладяване. Когато човек вземе да остарява, той започва да става мрачен, нещо му тежи. В съзнанието започва да вижда такива тъмни сенки. Като погледнеш, речеш да се молиш на Господа, изведнъж изскочи едно желание пред тебе, но ще видиш една черна сянка, пак речеш да се помолиш, ето дойде друга сянка. Туй показва, че ти си влязал в една гъста материя, има голямо съпротивление, гледаш из тази, гъстата материя да излезеш. Имаш желание. Едно желание е на мястото си, когато всяко желание ще внесе нещо в твоя свят. Гледай обмяната да бъде правилна. Онова, което желаеш може да дойде, ти трябва да платиш за това желание. Сметката ти да е равна. Когато купиш един скъпоценен камък, цената, която си дал, да съответствува за качествата на скъпоценния камък. Да кажем, ако ти дадат едно стъкло, подобно на диаманта, ти го вземеш за един диамант, в тебе ще се зароди едно отвращение, че са те излъгали. Да не остане в тебе мисълта, че този, който ти дал диаманта, те е излъгал. Да кажеш: „Този човек е доста добър, не ме излъга.“

Казвам: Всяка една ваша постъпка, всяка една ваша мисъл, те ще бъдат неща, като произведение, което е влязло в един свят. Като влезете в този свят, гледайте да са доволни хората от вас. Или другояче казано: Да е доволен Господ от нас и ние да сме доволни от онова, което Бог дава, в замяна на това да платим. За мене любовта е плащане. Когато аз обичам някого, следователно, той ми е дал нещо и аз плащам, но моята любов ще зависи, според цената на онова, което ми е дал и толкоз любов се определя. Практически се определя от качествата на онова, което той дал. Колкото диамантът е по-голям и качеството по-добро, толкоз моята любов ще бъде по-голяма към него.

Та казвам, аз трябва да оценявам. Ако той иска да ме излъже и аз искам да го излъжа, тогава се образува неестествена връзка. Навеждам ви това, не да се съдите. Отношението ви към Първата Причина, към Бога или към Духа, който ви ръководи, трябва да бъдат правилни. Казвате, да познаваш духа си, да познаваш себе си, да познаваш Бога. Казвам, като познаваш Бога, да оценяваш, какво благо Бог е за нас. Тогава ще се явят качествата на вечния живот. „Това е живот вечен, да позная Тебе Единаго и [Истиннаго Бога] и Христа, Когото си изпратил.“ Тогава, като се приближаваме към Бога, ще дойдем да постигнем онова, което желаем. Сега вие искате, някой път, да се поправи животът. На някои хора лицето е валчесто, като месечина, на някои лицето не е валчесто. На някои хора очите са изпъкнали, на други вдлъбнати. На някои веждите са като на старите клони, надолу. Всички искате да имате едно красиво лице. Красиви линии трябва да имате. Носът има една линия, очите имат живи линии, постоянно се движат. Веждите се определят от живите линии. Хиляди линии има, които дават израз. Красотата зависи от ония динамични линии, които са като някоя симфония, движат се. Като срещнеш някой човек, ти е приятно, понеже, красотата е музика. Като срещнеш един красив човек, то е цяла музика. Ти срещаш, има нещо, което те изпълня, приятно ти е. Тия линии, които той носи са свързани с невидимият свят. От тази

линия, излиза нещо, чуваш нещо, което не си чувал до тогава. След като заминеш, казваш: „Колко е красив този човек.“ Този човек е едно изявление. Неговото лице е изявление в Духовният свят. Срещате един човек, казвате: „Колко е добър този човек“, изявление е от духовният свят. Тази доброта не е отвлечена. Доброто се вижда. Показва го неговото лице. Честният човек, справедливият човек, добрият човек, праведният човек, силният, мощният, ученият, всички те си имат известни линии, които трябва да ги знаем. Човек, който е музикален, без да знае пиесата изсвири. Казвате: „Хубаво тяло.“ Оценявате. Има една външна страна, пък има една вътрешна страна. Казвам, най-първо турете една вяра в себе си. Вярата, която да помага не само на вас, но да помага и на окръжаващите. Ако всички вие разбирате закона на вярата, знаете ли каква сила е. Вие се спирате върху отрицателната страна на вашия живот, на някоя постъпка, за пример. Спирате се, като срещнете един човек, първият поглед с който той ви е погледнал. Като го срещнеш той носи едно положение да се дигне. Ако човек се дигне, като че не е заинтересован. Във всяка незаинтересованост ще видиш твоето правилно отношение. Щом той се интересува, във вас или щом не се интересува, във вас влизат неща, които вие ще разберете. Става сложна тази работа. Щом се интересувате един от друг, въпросът става много сложен. Вие възприемате работата. Първоначално, когато човек те срещне, като те погледне, като един странник. В първият поглед, с който те погледнал, зависи как[ъв] ще бъд[е] към тебе. Ако ти този начин, това не си разбрал и другите неща може да ги проучваш, но съществено-то остава. Ако в първият поглед видиш, че любов излиза, тогава веднага ти знаеш, колкото време минава, тази любов ще се разгаря, ще се образува чувство на познанство, на приятелство, вие ще си помагате един на друг. Неразбраността, дето някой път не се обичате, не се разбирате, показва, че като сте се срещнали, нито единият, нито другият не сте забелязали първият лъч, който излиза от вас. Питате по някой път: „Защо срещнах този човек? Защо Господ допусна,

в света? Защо влезе в живота ми, да ме направи нещастен или щастлив?“ — Ако сте нещастен, вие не сте разбрали Божественият порядък на нещата, а ако сте щастливи, вие сте разбрали. По-добре е да разберем нещата. Неразбраните неща на миналото, сега трябва да ги разберем. Понеже туй, което сега не разбирате за в бъдеще трябва да разбирате. И тогава, ако за в бъдеще не го разберете за другото бъдеще, за третото. Ще остане за далечното бъдеще. Някои неща може да останат за цялата вечност да ги разбирате.

Сега да се върнем. Сега ви давам една хоризонтална линия да виждате. То е за бъдещи постижения. Сега ви обръщам внимание на близкото. Вие сте до един извор, аз ви довеждам до един извор, ще пиете за пръв път от водата. Казвам: Не бързайте, 10 минути почивка. Погледайте само водата хубава, как извира, но вие сте жаден, имате във вас желание, че като вземете нещо. Ще си извадите чашата от раницата, ще си извадите една чаша такава от скъпоценни камъни, чиста, ще измиете, ще вземете вода, няма да наливате отвън. От тази вода, която изпиете, ще полеете на краката си. След туй, след 10 минути ще почерпите от тази вода, ще се обърнете към изток, значи към центъра, от който човек е излязъл и ще пиете. Десет минути ще почиваш, ще мислиш за първата глътка на тази вода и ще кажеш: „Благодаря ти, Господи, че си ме удостоил. Първата глътка ми даде една утеха.“ Първата глътка е за вашия ум. Втората глътка е за сърцето и сърцето приема тази жажда. Десет минути, пак ще почакаете за вашето сърце и най-после ще пиете една глътка за самите вас. Човек е отруднен. Казваш: „Пий за своето здраве.“ Ще пиете за телото си. Ще пиете 3 глътки. Питам тази чаша, за която аз ви говоря колко е голяма, от диамант, от скъпоценен камък е направена. Вие може да предпочитате тия, обикновените чаши 100-150-200 грама, 250. Гледам има чаши от половин кило или от 1 кило, но много големи са те. Аз ще ви дам приблизително една мярка. Тази чаша съдържа в себе си 9 грама вода. Трите ще пиете за ума си. Трите ще пиете за сърцето си, 3-те ще пиете за тялото си. След като пиете водата, тя ще бъде като един извор, ще за-

почне във вас да извира постоянно. Увеличава се вече. Започва да тече. По едно малко изворче и от ума и от сърцето и от цялото ви тяло, започва да тече този извор. Тази вода, в тялото ви, ще пречисти, ще отвори всичките ви пори. Ще усети тялото ви, весели ще бъдете и сърцето ви весело и умът ви весел, понеже, тази вода е започнала да функционира. Водата, това е новият живот, който влиза в ума ни.

Та казвам: Ние има за какво да благодарим на Бога. Аз вземам едно основание. Основание имаме на Бога да благодарим, от всичкото си сърце. Да благодарим на Бога от всичката си душа, да благодарим на Бога от всичкия си ум, да благодарим на Бога с всичката си сила, за големите добрини, за благодтта, която ни е дал. За благодтта, която ни дава и за всичките велики благоди, които Той е определил за дългите векове в бъдеще. Да Му благодарим и да се приближим при Него не със страх и трепет, че сме грешни, но като съзнаваме със себе си, че ние сме несъвършени, а Той е Съвършен, за да опитаме Неговата благодт. Ние се приближаваме при Бога, да опитаме Неговата благодт. Че като се върнем от Него, да станем малко нещо подобни Нему. Казват, че като седял Мойсей 40 дена при Бога, лицето му светнало. Че ония народи не могли да гледат лицето му, че Мойсей е трябвало да си туря едно покривало, за да бъде намалена тази светлина. Евреите показват, че те не били готови да приемат Неговото учение. И днес седи още това покривало и не може да разберат. Казвам: Всички махнете покривалото на Мойсея от вашето лице, махнете покривалото, което е турено върху лицето на Господа, да не би да ви гледа. Като започнете да мислите за Господа, вас ви е страх нещо. Не се страхувайте! Нека Божествената светлина да влезе, да освети всичките затънтенни места. Като влезе тази светлина, тя няма да ви съди. Тази светлина е Божествена. Като влезе във вас ще почисти всичко и вие ще почувствувате един вътрешен мир. Господ ще ви каже така, както каза на Петра: „Петре, стани, облечи се, бутни оковите и хайде излез навън. Още веднъж в този затвор да не влизаш.“ Утре ще четете вестниците, какво ще пишат, къде е

Петър и как е избягал. Да вървиш по работата, за която си пратен. Не се спирайте да оправяте света, защо някои са богати, някои учени. Но работата е сега всички, какво може да направите. Казвате: „Защо някой е богат?“ Оставете, не се занимавайте с неговото богатство. „Защо е учен?“ Ако ученият се приближи при вас, възприемете от тази наука. Ако богатият се приближи към вас, приемете от неговото богатство. Всеки един човек, който как се приближи при вас, приемете онова, което Бог е вложил в него. Един пощаджия може да ви даде най-много три писма, повече от 3 писма не може да ви даде. Едно писмо за вашия ум, едно писмо за вашето сърце и едно писмо за вашето тяло и тогава най-първо ти дойдеш сутринта; първото писмо ще дойде, ще пипнеш, казваш: „Има ли нещо за ядене?“ Второто писмо започваш да дишаш, то е за твоето сърце. И третото писмо го изваждаш, започваш да мислиш, какво трябва да правиш? Три писма всеки ден. Започнете яденето, дишането и мисленето. Вие четете писмата си. Понякоя път забелязвам някои писма, като ги отворите, прочетеш го хубаво. Някои писма ги четете много внимателно, пък някои писма ги четете тъй бегло. Не, всичките писма ще ги четеш не бегло, но ще ги четеш внимателно. На всичките думи ще се спреш, всяка буква от единият до другият край, писмото ще го прочетеш добре, ще видиш какво е писано. В първото писмо пише тъй: Мисли добре! Във второто писмо пише: Чувствай добре! А в третото писмо — яж добре! Мисли добре, чувствуй добре и яж добре! След туй благодари на Бога, че може да мислиш добре, че може да чувстваш добре и може да ядеш добре. За всичко, каквото правиш, благодари Му, че може да го направиш. Като направиш най-голямата глупост, благодари на Бога че си я направил, да познаеш какъв си. Знаеш колко приятно е да познаеш, че човек е глупав. Приятно ми е, аз виждам някои погрешки, дето никой не ги вижда. За пример, някой път, аз си свиря и виждам, че има недостатък някъде. Радвам се. Вторият път, туй, което съм забелязал го свиря по-добре, третият път още по-добре. Всеки ден на тази песен придавам по едно качество, второ, трето,

четвърто. Всякога когато пея една песен, все намирам, че има нещо, което песента ми дава и което аз предавам на песента. Сутрин, като станете забелязвам, че има нещо за което да благодарите. Аз искам тази сутрин да се подмладите с 10 години. Умът ви с 10 години да бъде по-млад, сърцето ви да бъде с 10 години по-младо. Идушата сряда, като дойдете ще ви пожелае още 10 години. Следущата сряда още 10 години — 30 години. Казвам: Да се подмладят умовете ни, да се подмладят сърцата ви, да се подмладят телата ви. Подмладявайте се с Любовта, която Бог ни е дал. Защото Бог желае всинца да бъдем млади, да бъдем като децата. Като влезем в Царството Божие, всички да приложим учението. Сега ви трябва учене, учене, приложение и постижение. Всичките тия неща трябва да дойдат.

Песента, каква беше? — „Да имаш вяра“ Вие сутрин ставате, как трябва да се започне песента? На себе си как трябва да пеете? Като се пее, запъва се малко в пението, когато пеете, онези от вас, в които времето е развито. Нетърпението в човека произтича от онзи факт, че центърът за времето е слабо развит, вследствие на това не разбираме ценността на времето. Когато човек бърза в живота си, времето е слабо развито. В Божественият свят за всичко си има време. Когато туй чувство е развито, то не се изисква дълго време за постижение, то е един миг. Не се изисква с часове да мислиш, за песента, моментално в тебе иде и знаеш как да пееш. Щом започнеш да мислиш дълго време, как трябва да пееш песента, ще я изпееш, както обикновено. Най-първо не трябва да има безпокоене. Искате да пеете тук. Който и да е от вас ще каже: „Какво ще кажат другите?“ Понеже вие сте музикални критици и понякоя път не критикувате, а поправяте. Защото в една песен, от кой тон трябва да започне. „Ре“-то е движение. В туй движение има, колко обертонове? Ако вие не може да вземете обертоновете на движението, постижението зависи от туй хармонично движение. Ако вървиш, но на всяка стъпка се разтърсва тялото, вземате една голяма крачка. Големите крачки показват, че вие имате грандиозни идеи. А дребните стъп-

ки показват малки идеи, малки работи. Един ден вие всички ще бъдете на изложение. Щом влезете в духовният свят, като ви видят ангелите, най-първо ще ви погледнат лицата, носовете, очите, ушите, ума ви какъв е. Трептенията ви. Всичко ще разгледат, умът и сърцето, ще бъдете изложени. Няма да се плашите като една картина, ще бъдете на изложение. Тук ще започнат хората да забелязват, че носът, че очите, че веждите. Вие ще седите и няма да имате мнение. Като критикуват картината, кой е виновен за това? Картината критикуват. Художникът слуша и се гуши. Той горкият трепери. Казва: „Носът не е на място“, на художника трепери сърцето. Като влезете в духовният свят, като критикуват вас, художникът или скулптурът, който е изваял, той трепери, вие се плашите. Тогава, като дойдат, картините няма да се купят. Казва: „Тази картина няма да се купи.“ Вие ще си вземете картината и с тази картина ще слезете пак на физическото поле, пак да я рисувате. Пак ще се върнете горе, пак намерят погрешка. Пак с картината на гърба, слизате да я поправите. Отиване, връщане, отиване, връщане, не е лесна работа да бъдеш художник. Не е лесна работа да бъдеш човек, но това казвам само за обяснение. Но, казвам, добрата страна, ето, аз виждам, че Бог ви даде всичките възможности. То е една благодат от Божия страна. Картината ви не е довършена. Дават ти време пак да изложиш, радвай се на това, че ти се дава време на всичко. Казва: „Трябва да се свърши работата.“ Работите се свършват, когато са хубаво направени. Работите не се свършват, когато не са хубаво свършени. Казвате: „Свърши се тази работа.“ Тя не е свършена. Като кажеш, „свършена“, да е свършена, а не да кажеш: „свърши се работата“, пък работата да не е добре свършена. Казват: „Нашата работа за вас е свършена, но не е свършена до края.“

Една песен на време, но може цялата песен да е празна. Но може да има някакво скрито богатство.

Изпейте песента „Тъги скърби“.

Прочетете 275 страница от „Пътя на ученика“. Всички трябва да бъдете всяка сутрин на разположение. Радостта да

я усилваме, а неразположението да превръщаме в разположение. Силата седи в тава, всеки ден, като си неразположен да станеш разположен, защото всичките неразположения са бъдещи възможности. Като се обезверяваш, обезверяването е бъдеща възможност. При обезверяването ти си влязъл в една среда, която е много неблагоприятна. От тази среда, като излезеш, ще почерпиш от тази разумност, която ще бъде крайно полезна. В туй отношение всичко онова, което се случва в този живот, това са възможности, това са богатства, които за в бъдеще ще ги приемете. Благодарете на Бога в душата си, в умът си и в сърцето си, за всичко онова, което ви се случва и за най-малките неща. Учете се в себе си, в умът си да благодарите, по който и да е начин. Не казвай, че не можеш. Всяка сутрин, като станеш, благодари. Тогава всичките ни работи на физическото поле. Много работи има още за постижение. В песента „Тъги, скърби“, къде е тъгата? Тъгата е в Т-то. Богатството е в Т. „Тъги, скърби са богатство за живота...“ „Т“-то показва тъгите, възможността, силата, вярата. А скръбта вече е сърцето, придобитото, да знаеш как да го използваш. Туй, което расте нагоре, трябва да го поливаш. Ти вече си взел живота, показва цялата местност. Ще дадеш крепостен акт за онова имане, което имаш. В живота ще дадеш крепостен акт за онова, което притежаваш. Ти си собственик на живота. Щом си собственик ограден си, имаш Божието благоволение. Ще живееш както искаш и ще се съдиш както искаш. В живота никой няма да те съди, ти сам ще се съдиш. Ако сами себе си съдим, няма да ни съдят. Сами себе си ще съдим, ще се изправяме. В тъгите желая придобитото да го задържите, в богатството да поливате, в живота да придобие вашите крепостни актове, които Бог ви е дал.

ВЯРАТА Е ПЪТ И ЗАКОН НА УМА ЗА ПОСТИЖЕНИЕ. (3 пъти)

11 Лекция от Учителя,
държана на 14 декември, 1938 година
София, Изгрев

ОБИЧ И ПРЕЦЕНКА

Сряда, 5 часа сутринта.

Отче наш

„Давай, давай“

Пишете върху темата: „Малки възможности и големи условия.“

Задава се един въпрос. Пишат някоя теза: Кой са ония сили в природата, които са създали човешката глава? Кой са ония сили, които са създали човешкото тяло? Вие си спомняте. Тези, които създадоха тялото, създадоха главата. Това са възможности. Но в една картина художникът не е създал всичко. Да кажем художникът нарисува картина, самото платно не е направено от него. При това тази картина има рамки. Рамките съвсем друг човек ги е създал. Пък онзи, който я окачил е друг. Де е самият художник? Може да е съвсем друг човек. Ние сега гледаме една картина, нарисувана на платното и казваме: „Художникът е направил.“ Сега казвам: Кое е онова, което художникът е направил? Казваме, че имаме три неща: форма, съдържание и смисъл. Всички казват, че животът има форма, съдържание и смисъл. Какво отношение има формата, какво отношение има съдържанието, какво отношение има смисълът? Вътрешните отношения какви са? Ако главата носи смисъла на нещата, ако дробовите - дихателната система носи съдържанието на нещата, ако стомахът носи условията или формата на нещата, той ги оформя. И тогава за стомаха, изобщо в религиозните книги, наричат го стомаха - „търбух“. За него казват, че Господ щял да го унищожи. Онези, които не разбират съдържанието казват: „Ще се унищожи нещо, не струва.“ Той не разбира. Всичките положения в живота стават във формите. Материалният свят е свят на посто-

ялни промени. Една форма да се унищожи, нейната форма значи да се повърне в едно първоначално състояние.

Сега всички имате различни схващания. Какво нещо е състоянието на човека? Или състояние на английски казват „state“. На френски как се казва състояние — „etat“. В даденият случай състоянието на човека се намира върху две противоположности, между два полюса. Да кажем имате *A* _____ *B*. Имате едно състояние, чувствувате, започвате от *A* да вървите към *B*. То е едно състояние. След като сте ходили този дълъг път вие се усещате уморен от пътя, то е едно състояние. Нито ви е много приятно, мислите сега какво да направите. Седите и казвате да ядете и да спите. Ако пък вземете някоя книга да четете или търсите нова работа, едно такова объркано състояние във вас имате. Не може да решите. Искате да излезе отвън, да работите; гледате облачно, студено, казвате: „Днес не е за работа.“ Искаш да ядеш — няма нищо за ядене. Имаш само сух хляб. Пък сух хляб не се яде хубаво. Гледаш, при това, няма масло, няма яйца. Седиш, после дойде ти една философия, започваш да философствуваш. От яйцата започваш да философствуваш. „Защо Господ създаде света?“ Каква е връзката, тогава, между твоето състояние, между яйцата? Какво е направил Господ ти не знаеш? Ти не си бил там, когато светът е създаван. Искаш да проникнеш защо Господ създал света така. Питам, в дадения случай, ти защо искаш да ядеш? Ти казваш: „То е един подтик отвътре. Господ го направил.“ Тогава, ако Господ наложил ти една работа, значи ти няма какво да питаш. Някой казва: „Няма какво да питаш.“ И да питаш няма никакво разрешение. Ако вземете един гвоздей. Гвоздеят може ли да пита: „Защо ме забиват?“ Казва: „Какво съм направил? Нещо направил ли съм?“ Казвам: „Никаква пакост не си направил, искам да те туря на една служба. Аз ще те ударя, пък ти сам ще си пробиеш път, ще влезеш вътре. И като се заковеш, тук ще седиш, няма да излизаш.“ Гвоздеят казва: „Аз и да искам не може да изляза.“ За да го извадиш, клещи трябва. Казвате някой път, вземете хората имат разни състояния. Иде някой и казва: „Повишила

се температурата, температура има.“ — „От де знаеш?“ — „Мерих я.“ — „Колко градуса е?“ — „37,5°, показва се. Стана два деня я меря. Първият ден беше 37,5°, а сега се е качила на 38°.“ Казвам: „Още по-хубаво.“ На 38 градуса вие още не можете да изпържите яйцата си. Защо именно 38 градуса температура е опасна? Като се намалява температурата, каква е нормалната температура? (*-36,5 градуса.*) Туй абсолютно вярно ли е? За всеки организъм температурата не е еднаква. Различава се температурата. Тия инструменти различават ли температурата? Лицето най-добре показва каква е температурата. За пример, някой път, след като се повиши температурата, в тази температура има повече влага. Някъде има повече сухота и тогава, по някой път, очите стават стъклени, като на стъклото, виждате, че няма влага. Самите очи си показват, че няма влага. Когато има температура в тялото, тази температура може да произтича от някакъв вътрешен процес. Едно малко смущение в човека може да произведе един процес. За пример може да се тури идеята, че заболяло ви нещо. Започваш да мислиш, че нещо в дробовете има. Някой път, прободете те сърцето, тръгнеш и казваш: „Какво стана?“ Или някой път те заболи кръста, или някой път те заболи главата, или някой път те заболи коремът. Може от главата да е болката. Сега болката се дължи на нещо неестествено в човека. Щом те боли главата, щом смущението е в главата, главата не е причината за това. Всякога щом има главоболие, причината е в симпатичната нервна система. Всякога главоболието произтича от сърцето, от чувствата на човека. Всяка неестествена чувствителност произвежда главоболие. Всяка неестествена мисъл, произвежда коремоболие. Сега, в някой речник, в някоя научна книга може да ви кажат какво мислят лекарите. Но причината е или в мозъчната система, или в симпатичната нервна система. Това са два полюса. Главата съдържа динамическите сили. Тя възприема от първия източник, от слънцето приема енергия, а пък симпатичната нервна система е свързана повече със земята, с магнетизма. Ако не функционира правилно нашата симпатична нервна система или

стомахът, който е външно изражение, тогава вие не може да имате едно здравословно състояние. Пари за работа нямате. Представете си, че вие сте много деятелен. Къде ще проявите вашата деятелност? Вие имате желание да свирите. Трябва да имате пари. Трябва да имате ръце. Трябва да имате инструмент. Трябва да имате широко място, дето да си движите ръката. Ако сте свързани, какво ще свирите. Та симпатичната нервна система дава широчина, пари за работа. Туй, което го наричат разположение. Ти усещаш, някой път, приятно разположение. Искаш да пееш. Симпатичната нервна система може да те подкрепи. Тя е тази, виртуоз[а], който ангажира салона, дава обявления каква [е] програма[та], тя нарежда на какво ще се свири, свиква хората. Ако тези условия ги няма, къде ще се свири концертът?

Та казва[м], във вас, някой път, сърцето прави погрешки, може да събере публика, която ни в клин, ни в ръкав, не разбира нищо. Един български виртуоз дава в село концерт, свири нещо от Бах, от Моцарт. Селяните казват: „Свири си нещо, не го разбираме.“ Казват му: „Я ни посвири нещо от нашите стари песни, да разберем всинца. Туй е много хубаво, но не го разбираме. Посвири ни нещо тъй да ни стопли сърцето.“ Казвам, в човека, ако свириш едно нещо на главата, ще разбере по един начин. Ако свириш нещо на сърцето, ще го разбере по друг начин. На сърцето трябва да свириш нови мелодии. Сърцето колкото е идеалист, много повече е материалист. Сърцето казва: „Черно на бяло, само обещания не искам.“ Казва: „Тъй, същественото!“ На сърцето, като му донесеш кошница с грозде, разбира: „Ето в тази кошница е Господ. Проявява силата си.“ Като изчезне кошницата казва: „Всичко се свърши.“ Сега какво трябва на човека в света? Какво нещо е правата линия *AB*? Имате думата „Ум — ом“. Това е свещена дума. „Ум“ съдържа всичките качества на разумното битие. Той е един склад, от който ще изваждаш семето. Всичките семена, които са потребни, ще ги изваждаш. Що е сърцето? Сърцето това е нивата, дето те ще бъдат посяти. Да се изпитат тия семена. Някои хора мислят: „Защо ни е сърцето?“

Може да те попита онази нива: „Защо ти е семето от хамбара?“ Ако нямаш нива, ще остане така непроизводително. Та една мисъл в твоята глава, трябва да слезе в твоята симпатична нервна система, да влезе във физическия свят. Или другояче казано: Да влезе в сърцето, за да я опиташ. За да опиташ, тази нива трябва да бъде добре разорана. После трябва да има някои качества, на които ти да разчиташ.

Сега първото нещо, какво се изисква? Казваш: „Вяра.“ Но вярата се занимава със законите, да станеш силен в света. Ако ти не си силен, ти не може да си проправиш път. Вие искате да проправите вашия живот. Ако нямате сила, нищо не може да се постигне. Искаш да шиеш. Ти трябва да имаш сила да прекараш иглата и да знаеш как да я прекараш. Ако свириш, тогава трябва да знаеш как да свириш. Ако мислиш, трябва да знаеш как да мислиш. Да се мисли, вие мислите, че е лесна работа. Много трудна работа е да се мисли правилно, да съобразиш всеки път своята мисъл със своите чувства. Да ги наредиш, на една красива мисъл да съответствуват красиви чувства и едно красиво чувство да съответствува на една красива постъпка, не е така лесна работа. Сега вие имате известна опитност, придобита от миналото. Имате известни мерки. Коя е мярката на една добра постъпка? Плодът, семето, който вие сте посяли, то е най-доброто семе. Семето, което има достатъчно енергия в себе си, не само да израсте, но туй семе трябва да даде един хубав плод. Казваме, че цел имало в живота. Какво се разбира под думата „цел“? Каква е целта? Целта каква ще бъде? След милиони години какъв ще бъде човек? След милиони години какво може да бъде от човека? Както и да мислиш, ние мислим, че след милиони години, човек ще бъде почти такъв, какъвто е сега. Това са наши предположения. След милиони години човек няма да бъде посилен от Бога. Какъв ще бъде човек след милиони години?

Но представете си сега, че вас ви е студено на краката. Какво трябва да правите? Най-първо ще дойде мисълта, че трябва да имате вълнени чорапи и хубави обувца, това са външни условия. Питам: На един вол какви обувца има и какви чо-

рапи има? Един кон какви чорапи и какви обуца има? Една кобила какви чорапи има? После казвате: „Дрехи трябва да имаме.“ Питам: Конят какви дрехи има? Коя е кройката, модата на тази дреха. Ние изхождаме от своето гледище и казваме: „Трябва да имаме дрехи.“ Какви дрехи трябва да имаме? Дрехата, това е човешкия ум. Ти може да носиш една копринена дреха и да се изпотиш под нея, ако знаеш как да чувствуваш, как да мислиш. Аз съм правил малки опити. Казвам, зависи от човешкия ум. Най-първо ще мислиш за природата. Няма да я считаш като един свой неприятел. И студа, който дошъл, няма да го считаш [не]приятел. За този големия студ, причината са хората. Топлите зими и студените зими зависят от хората. Лошото във вашата къща зависи от вас или от тебе, или от мъжа ви, или от децата. Ако собата не гори, причината сте вие. Ако дими коминът, причината сте вие. Някой път гори моята печка, но щом започне да дими, казвам, че са се задръстили кюнците, пълни са със сажди. Тогава взема, че извадя тия кюнци, очистя ги, за да става течението. Казвам, кюнецът е свободен. Казвам: Почиствайте често вашите вътрешни кюнци. Те се задръстват със сажди от вашето недоволство. Дойде някой, случи му се някакво препятствие. Наежи се, започва да се гневи на Господа. Казва: „Защо Господ ме е наказал?“ Хубаво, ако си удариш крака в един камък, Господ ли те е наказал? Често идват тук мисли, да не седя на високо място. Всички имат добро желание някой път да ми услужат. Носят нещо, има една малка веранда, която е около метър широчина. Един взел и турил една стълба към запад. Тези, които [са] строили тази къща, не са имали на ум, че някога някой може да падне да си счупи главата, да ми създаде голяма беля. Не мислили да я направят 3-4 метра широка тази веранда. Някой дойде да говори с мене на верандата, и аз гледам назад да не стъпи, щото ако стъпи назад ще падне с гърба си надолу, ще се утрепе. Питам сега: Ако вашият мозък е тесен, коя е причината? Вие защо не се намесихте, когато се правеше къщата? Да кажете по-широка веранда да правят. После аз съм намислил какво да направя. Ще направя

една врата, кой как влиза да затвори вратата и да няма условия да пада. Като рече да излиза да отвори тази врата. Той казва, губи си времето. Пък то е по-практично без врата, влиза и излиза бързо. Сега във всинца ви има желание, все искате да живеете добре. За да живееш добре, мнозина от вас сте досетливи, но не сте съобразителни. Някои от вас сте много съобразителни, но не сте досетливи. Две неща трябва на човека: да бъде досетлив и да бъде съобразителен. Каква е разликата между тях? Досетлив, усещаш, че имаш нужда от нещо, но не си съобразителен да видиш. Да кажем, едно дете боледува, казваш: „Трябва да се лекува.“ Досетлив си, но не си съобразителен. Не знаеш сега тази баня какво ще произведе. Не знаеш температурата. Съобразителност нямаш каква трябва да бъде температурата да се направи една баня. Или съобразителност нямаш за бъдещите последствия. Някой път искаш да кажеш нещо, но една дума може да кажеш, но не знаеш, не си съобразителен, тази дума какво ще произведе? Изисква се сега съобразителност. Казвате: „Ние сме набожни хора.“ То е вече на старини. В новите времена как трябва да говорим? От невежество страдаме сега. Ние не страдаме от много голяма ученост. Всичките са много учени. Чел някой роман, изисква се живот в този роман. От философско гледище казвате как трябва да се живее. Казвате, че жената трябва да обича мъжа и мъжът трябва да обича жената. Двама души едновременно не може да се обича[т]. Вие не разбирате закона. Щом се обикнат едновременно те ще се отблъснат. Единият ще бъде на запад, другият на изток. Любовта е положителна сила. Щом ти обичаш и тебе те обичат, вие ще се скарате. Вие искате хората да се карат. В дадения случай един може да люби, а другият какво трябва да прави? Другият трябва да преценява, да оценява неговата любов. Единият, който люби — другият трябва да оценява неговата любов. И тогава оценката е една сила, която привлича любовта. Между оценката и любовта може да се образува връзка. Казвате: „Аз искам и той да ме обича.“ Тогава, той като те обича, ти ще оценяваш любовта му. Тогава ще имате две сили положителни - любовта и

оценката. Любовта на А. Когато А дойде в В, В е оценката. Щом оценяваш, ето какво ще стане. Ти отиваш в един магазин, да си купиш плат. Онзи, който ти дава плата, той те обича. Казва: „Аз те обичам, ето един хубав плат.“ Ти, като вземеш плата ще го прегледаш, ще го прегледаш, ще го оцениш. Той ти дава най-хубавия плат, изработен от най-хубавата вълна, и тогава ти оценяваш този плат колко струва, 500-600, 800, 1000, 1200 за 1 метър. И тогава ти дадеш. Той ти дава, и ти като му дадеш 1200 лева, ти благодариш, че платът е хубав, и онзи е доволен, че добре е оценен плата. Хубаво, ако ти дойдеш и аз ти давам хубав плат, какво ще правим? Но този човек казва: „Аз имам доста плат, аз не се нуждая от плат, от пари се нуждая.“ Вие, някой път, не разбирате, вие искате Бог да ви обича. Вие сте на погрешна страна. Няма какво да искаме Бог да ни обича. От нас се изисква да преценим Божиата Любов, оценка се изисква. Всички ние страдаме, понеже нямаме оценка. Един ден ще дойде ти да любиш. Като дойде да любиш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Един виртуоз свири на сцената. Ти седиш на стола. Питам: Кой люби? Който преценява или този който свири? Ти си, който любиш. Ти седиш и преценяваш. Оценяваш онова, което той свири. Като го оцениш и ще му платиш. Ти си платил 45, 50 или 150 лева. Някой път дават 50 лева. А в изключителен случай някой път дават повече. Между този виртуоз и тия, които слушат става една вътрешна обмяна. Срещаш един човек, той ти говори за известни идеи, ти ще прецениш. Някой път вие усещате, след като сте говорили, усещате, че имало някакво недоволство. Казвате: „Не трябваше да говоря.“ Вие сте дали най-хубавите идеи. А ония хора казват: „За много глупави работи ми говори.“ Не преценяват идеите. Казват: „Не ме интересуват.“ Вие усещате вътре едно болезнено състояние, че не сте разбран, но онова, за което сте говорили, не е оценено. Не сте оценен. Всякога братството се образува, когато единият обича, а другият преценява любовта. За една любов трябва да имате преценка. Сега целият свят страда не от безлюбие. Няма преценка. Ти дадеш нещо, направиш нещо, не си оценен.

Напишеш книга, никой не чете написаното. Направиш някоя работа, никой не я оценява. Нарисуваш нещо, никой не го оценява. Направиш някое добро, не си оценен. Кажеш хубава дума, не си оценен. Навсякъде не се оценяват хората. По твоя адрес ще намерят доста работи да кажат. Вие, като дойдете тук, някой път, не обръщате внимание. Тъй както виждам, ако сте в небето, вие не можете да бъдете в един клас. Тъй както сте облечени ще ви изпъдят. Дрехите ви не са както трябва да бъдат. И позата ви не е такава, каквато трябва да бъде. Не оценявате. Седите, навели сте се на една или на друга страна. Каква поза трябва да вземете? Сега вие, като се спрете, все държите тази философия да мине. Не, ще се намерите на тясно. Най-първо майката седи, иска да има едно дете, да го роди хубаво. Но свърши ли се въпроса с туй? Родено е детето. В света израстнало едно дърво, туй дърво трябва да принесе плод. Представете си сега, една млада мома седи и най-послед дойде в ума ѝ мисълта, и тя иска да бъде като майка си. Или, да кажем, един ученик, той гледа Учителя, иска да бъде учен. Знанието само по себе си ще дойде ли? Туй знание, ще трябва ти да ходиш в библиотеките, да търсиш книги. Ще срещнеш този учен човек, онзи, върху известни въпроси ще питаш, после във в природата ще наблюдаваш, докато ти се осведомиш върху онова, което ти желаеш. Понякой път ние казваме, че трябва да служим на Бога. Как се служи на Господа? Слугували [ли] сте. От невидимият свят, понеже са много точни, казват: „Утре ще станеш точно в 4 часа, няма да спиш повече.“ Дойде 4 часа, отвън времето е студено, печка няма, и слуги няма, тънко си облечен, трябва да ставаш. Казваш: „чакай“ — гледаш, гледаш, минало 5 минути. Вместо да станеш в 4 часа, ставаш в 4 часа и 5 минути. Казвате: „Няма нищо, 5 минути.“ То е доста голяма погрешка. Нито 5 минути по-рано, нито 5 минути по-късно. Точно в 4 часа ще станеш. Нито минута по-рано. Точно ще станеш. Или дадеш обещание някому, че ще идеш на гости. Точно ще идеш, няма да идеш по-рано, нито по-късно. Точно на време трябва да идеш. Тогава ти казваш: „Цял един час ще употребиш за молитва.“ Знаеш ли какво означава? То не е по

силите ви, вие цял час да се молите. Ако вие можете да се молите 3 минути на свят, три минути да се молите от сърце, час не ви трябва. Казва: „Три часа седях на гарата.“ Ако един час ще седиш на гарата, какво ще добиеш? Чакаш трена. Седиш и се напъваш, молиш се. Молиш се — никакъв отговор няма. На телефона казваш „ало“ — никой не се обажда. Казваш: „Три часа чакам.“ Като си чакал три часа, какво си добил? Трябва да имате способност. Най-първо нямате един опит. Искате да посетите един ваш приятел, някой казва: „Аз съм доста предвидлив.“ Искаш да посетиш някой ваш приятел, направете за 10 деня опит. Станеш, искаш да идеш до Стоян Драганов. Щом узнаеш накъде му е къщата, ще концентрираш ума си, ще видиш въщи ли е или не. Няма да питаш по телефона. Как ще разберете? Едно ви казва, че е там, а друго ви казва, че не е там. Как ще проверите? Стани и иди да видиш кое е правото - туй, което казва, че е там или туй, което казва, че не е там. Ако идеш там и той е там, туй което казва, че не е там, не е верно. Този, който казва, че не е там, не е верно. Някой път се случи, че като идеш не е там. Да знаеш в дадения случай там ли [е] или не е там. Аз да ви дам сега едно малко правило. Няма да го повтаряте. Аз не искам да повтаряте какво аз съм казал. Не повтаряйте нищо, но правете опити. Проверете дали е тъй или не. Щом човекът е там, то се познава. Вие ще усетите в слънчевия възел, като помислите за него, ще усетите че пълнота има, тъй както у насекомото обонянието е много силно развито и зрението е също. С обонянието усещат. Щом помислиш за твоя приятел, и ти помислиш заради него — между него и тебе, ако той е в хармония, ще се образува вътрешна връзка. Ще знаеш там ли е или не е там. Ако усещаш на слънчевия възел пълнота, като мислиш за него, там е. А ако усещаш празнота, не е там. Искаш, някой път, да се молиш. Същият закон е. Може да знаеш ще бъде ли твоята молитва послушана или не. Щом речеш да се молиш, дойде една отрицателна мисъл. Сега Господ ще те слуша. „Аз ще се моля, Той Господ мене ще слуша, с мене ще се занимава.“ Питам: Ако няма да те слуша защо ще се молиш? Ако Той не

те слуша, защо ще ходиш да безпокоиш другите, другите слушатели вътре. Аз искам обективно вие да разбирате. Аз не разглеждам сегашния ваш живот. Има един живот вътрешен, с който си хармонират нещата. Ти имаш едно състояние тягостно, нещо те подтиска и не може да се освободиш от туй тягостно състояние. На какво го отдавате? Казвате: „Някой дявол ме мъчи, някой ми изпраща лоша мисъл“ и т. н. Хубаво, тогава военните какво правят, когато ги обстрелва техният неприятел? Правят крепости, правят окопи, пазят се. Ако една лоша мисъл дойде, какво трябва да правите с тази лошата мисъл? От високите върхове, водата винаги слиза в долините и ни прави големи пакости. — Тия върхове да ги няма. Ако бяха обраснали върховете, тия пороища щяха да бъдат по-малки. Някой път зависи тия планински вериги какви са, изсечени ли са горите, зависи какъв ще бъде пороят от тази верига на планината.

Казвам, във вас, сега, досетливост имате. Една досетливост, която трябва да развивате и една съобразителност. Досетливостта е едно чувство. Досетливостта е на сърцето, а съобразителността е на ума. За пример вземете, някой от вас е пестелив. Пестеливостта и икономията, те са на място. Пестеливостта е досещане, а икономията — съобразителност. Пестеливият има едно качество, той като му дадеш държи го, а икономистът, той ще гледа като се харчи нещо, да се икономисва. Ако се харчат 4-5 кила захар, намалява на две кила. Или че хлябът отивал повече, икономия прави. А пестеливият като седне, той гледа, като вземе с лъжицата, по-малко да вземе. Пестеливият смята да има за утре, да не се изяде маслото, а икономистът гледа да не се харчи повече. Пестеливият гледа туй което има, той знае как да го употреби. Икономистът взема за в бъдеще някое перо да се съкрати, че да може да има ресурси. Да дойде да помага. Пък той трябва да бъде пестелив. Аз за пример съм много голям икономист, но не съм пестелив човек. Аз сега се уча като едно дете да пестя работите. Взема едно петаче, искам сега да развия чувството на пестеливост. Искам да дам

цената на туй петаче. Искам в себе си да оценя туй петаче. Като икономист една сума от 100-200 лева, лесно е, но пестеливостта оценява малките работи. Много от вас сте като мене, пестеливост нямате. Някои от вас сте пестеливи, но не сте икономисти. То не е един недостатък, понеже, ако сме много пестеливи, пестеливостта ражда едно качество: човек да има, да трупя. Хора, които са пестеливи, дядо му, баба му, всички пестят. Някое старо петало, някой гем, някое старо седло. Казва: „Някога ще имам кон, ще трябва туй седло.“ Стомахът е пестелив, умът е икономист. Умът трябва да разполага с голям капитал. В мисълта трябва да има икономия, в живота трябва да има пестеливост, да се не харчат Божествените енергии за каквото трябва и каквото не трябва. Не трябва човек да се смущава какво ще бъде един ден като остарее. Интересувате се какво ще стане с вас като остареете. Ще стане с вас точно това, което става с всичките хора. — „Как ще ме заровят?“ — Ще те заровят. Най-първо вие се плашите. Ако си оставите дрехата, кой ще я носи? Сега се плашите, защото вие, като сте живели на земята, ако някой ви носи дрехата, може да ви причини и голяма щета и голямо благо. Ако вашата дреха попадне в един добър човек, ще бъде благословение за вас, но ако попадне в един лош човек, който върши престъпления, вие ще се намерите в чудо. Всякога една дреха, която обичате, вие сте вложили нещо от вас. На туй основание като имаш дреха, не давай старите си дрехи да ги носи друг. Вземи една нова дреха, купи, да ти струва 10 пъти, отколкото да дадеш своята дреха. Ако е добър човекът — дай си дрехата. Но ако е лош човек, не си давай дрехата. Сега какво правило ще извадите? — Аз имам само едно палто. Ако си дам палтото, ако е някой светия, да прави добро на хората, но ако е престъпник, отива да прави зло някому.

На вас ви трябва сега досетливост. Вие не се досещате, че някой страда, пък не сте и съобразителни, не знаете, че туй страдание, което той има, то ще дойде и до вас. Вие имате един слуга, вие нито сте досетливи, нито сте съобразителни. Този слуга седи до вас, вие не знаете как да се обхождате.

След 10 години, той ще стане министър-председател на България, вие не го знаете. Той е толкоз умен, вие се отнасяте с него грубо. Хукате го, че той е невежа. Той казва: „Един ден, аз, като се кача и аз, като дойда, на вас ще ви дам един урок. Един ден, като стане министър-председател, той ще ви създаде, на вас, всичките неприятности, какво ще правите тогава? Ако бяхте досетлив и съобразителен, да се отнасяте добре, той ще помисли: „Един ден аз имах един господар, който беше много добър, да му се отплатя.“ Та вие всички страдате, знаете ли от какво? Страдате от вашата недосетливост и вашата несъобразителност. Някой път дойде някой ангел от Небето, прероди се. Има лоши слухове за вас. Тогава от Небето изпращат един ангел, като слуга, доверено лице, да види дали тия слухове са верни или не. Този ангел ще дойде, ще ви стане слуга. Вие ще го хукате: „Невежа, де се роди, че [и] баща ти!“ Хулите го, той горкият седи и като се върне в Небето, ще занесе точно каквото говорите. Туй, което говорите, той го пише. Пише и ще се върне в другия свят да разправя. Имат данни вече. Сега във вас ще се зароди мисълта: „Трябва да бъда внимателен.“ Казва Писанието, че може да нагостите някой ангел. Някой път един ангел може да мине като пътник, вие ще се окажете недосетлив и несъобразителен, няма да го приемете, ще кажете „нямам на разположение нищо“, ще му покажете друго място. Казвате: „Идете на друго място, те са по-добри, ние сега не сме разположени.“ Сега всички вие се готвите за кандидати на Небето, нали? За в бъдеще ще бъдете професори. Тогава как ще предавате уроци, как ще предадеш какво нещо е търпение. Аз, по някой, път наблюдавам, дойде някой човек, разправям дребни работи, мисля че той разбира. Казва: „Какво нещо е Любовта?“ Или пък някои от вас ги е страх от любовта. Казвате: „Не трябва човек да обича.“ Нямате ясна представа какво нещо е Любовта. Любовта е една Божествена сила, която зло никому не прави, но вие, ако пречупите лъчите на Любовта, с които тя си служи, ако пречупите тия лъчи, образува се фокус и тия, събраните лъчи може да ви причинят известни страдания.

Вземете майката, като има дете, постоянно я страх, да не иде някъде да падне, в някой кладенец да се убие, змия да не го ухапе, куче да не го ухапе. Където ходи детето, майката има едно лошо чувство. Където и да иде, майката казва: „Да не би да е умряло, да не би да е паднало, да си е счупило крака, или да не си е пукнало главата някъде.“ Туй е от прекалена любов. Всички хора страдат от прекалена любов. Аз гледам някой млад момък тамън се оженил, неговата другарка много красива; друг някой погледне жена му, него го е страх, някой да не би да има желание да му вземе неговата възлюблена. Бъдете уверени, никой от нас няма да ви вземе възлюблената, не искат хората. Вие само предполагате. Всяка душа си има по един възлюблен и тя търси своята възлюблена душа навсякъде. Казва: „Не е той.“ Най-първо се интересува и казва: „Не е той“ - търси друг - „и този не е“. Тя търси своето. Казва: „Щеше да ми вземе жената.“ Какво ще вземе. Казва: „Не е тя тази.“ Всеки търси тази, която Господ е предвидил. Всяка жена търси този, когото Господ е предвидил. Една философия трябва да ви говоря, понеже има един род. Българите по родовете са много богати. Сега изучават един нов закон в любовта. Някой път ще ви говоря за любовта. Едно становище има, което вие не знаете: Никой не може да ви вземе любовта. Онзи, когото вие обичате не може да ви го вземат, бъдете уверени 101%. В историята не е имало случай, когато онзи, който ви обича да ви разлюби, то е невъзможно. Вие сте чудни. Може да се отклони един Божествен лъч, но този лъч, който излиза, ако се пречупи, след туй пак ще има друго пречупване и в края на краищата този лъч, след пречупвания, пак ще вземе своята първоначална посока. Че някой погледнал някоя жена, какво от това? „Той погледна с вълчи поглед.“ - Че от де го видя, вълчийят поглед? Той е търговец човекът, като погледне вижда грозна ли е или не е. Той не разглежда нещата от любов. Той гледа стоката каква е, може ли да спечели. Събере ги, намери 20-30 овце и всичките, след време, ще дойде като търговец да ѝ взема кожата, издави овците. Овчарят намерил всичките овце издавени. Това не показва любовта на вълка. Вълкът е мно-

го умен. Дългата муцуна показва, че е доста умен. Сега гледам някои от вас тук, казвате: „Пречупи ми се сърцето. Не ме обичат вече.“ Вие сте в заблуждение. Та вие не сте обичали да знаете какво нещо е. Вие дали ли сте си сметка дали обичате както трябва? Трябва да знаете дали обичате както трябва. - „Аз искам да ме обичат.“ Хубаво е, но за да ме обичат хората, аз трябва да бъда в състояние да преценя тяхната любов, да дам съответствуващото. Ако един човек ме обича, и аз не преценявам, то е обида за Божествения живот. Не съм оценил Бога, Който е в този човек. Ще прецениш. В този човек, Бог се проявява. Казваш: „Пет пари не давам за неговата любов.“ Щом кажеш така, ще дойде всичкото нещастие на главата ти. Ако даваш преценка, ако препишеш качества, които ги няма, Любовта не пише престъпления. Казвате: „Какво се е влюбил в чуждата жена?“ Че едно благословение е да се влюби. Ако той се е влюбил, то е от Бога. Ако той се е влюбил, пък лъже, лошото е в лъжата, че в името на Любовта лъже. Тогава не туряйте престъплението да кажете: „От Любов!“ Аз го наричам това, безлюбие.

Та най-първо се освободете от онази идея да мислите, че Господ не ви обича. Вие нямате преценка за Божията Любов. Там са всичките ваши страдания. Научете се да преценявате Божията Любов. Дал ти Господ една глава, прецени и благодари за главата. Дал ти Господ дробове, прецени и благодари за тях. Благодари за краката, благодари за ръцете, благодари за всичко. Всеки ден познавай любовта, какво е от Него - запасът, кредит, което ви изпратил. Ако вие имате една хубава преценка за любовта, Бог ще ви даде каквото желаете. Ако нямате хубава преценка, тогава молитвата ви няма да бъде послушана. Сега напускаме ония човешките схващания. Тъй както живеем тук, никакъв резултат не може да имаме. Едно поколение може да се създаде от онези, които оценяват любовта. Когато обичам един човек, мислим за доброто на неговия ум, на неговите чувства. Искаме да бъде здрав, всичко да му върви. Не искаме да има излишъци в живота. Казвам, ако вие всички желаехте доброто един на друг, както вие мис-

лите за себе си?! — Сега това е едно разсъждение. Аз не трябва да мисля за себе си, понеже се поставям в едно фалшиво положение. Казвам, кой ще се погрижи за мен, ако аз не се погрижа? Аз мисля другояче. Аз искам да използвам ония благоприятни условия, които Бог ми дал. Когато един човек ви обича, кой го заставя да ви обича? Кажете ми? Какво вие сте дали на този човек, за да ви обича? Вие нищо не сте му дали, той ви обича. Казвате: „Аз се чудя защо ме обича!“ Няма какво да се учудваш, но трябва да прецениш тази любов. Ти си болен човек, вървиш, срещаш, този човек те обикнал. Ти ще оздравееш след 2-3 дня. Ти ще бъдеш здрав, то е Божественото. Ако този човек не беше те срещнал, не беше те възлюбил, щеше да боледуваш. Господ, като те погледне с Любов, и те излекува. Хората с любов се лекуват. Като дойдат лекарите, искам да лекуват с любов. Кой как дойде, иска да лекува. Не може да лекуваш без любов. Любовта е в света, която лекува. Като срещнеш един човек, ако го възлюбиш, болестта си заминава. Ако срещнеш един сиромаш човек, сиромашията си заминава. Ако срещнеш един лош човек и го възлюбиш, злото ще си иде.

Сега дойде една млада сестра, наежила се така, нахвърли се отгоре ми: „Твоето учение, казва, стана причина да страдам. В света аз можех да се повдигна, аз се заблудих в учението. Това щях да бъда, онова щях да бъда.“ Казвам: Тя преценка няма. Много лоша сестра е тя. Казвам ѝ: „И главата ти има да пати.“ Един факт. Наежила се така, мисли, че няма мала импулс, нямам това, нямам онова. Импулсът от Бога иде. Казвам, на тази сестра съм дал повече отколкото трябва. Щом се даде на един човек повече отколкото трябва, той се опиянява. Пиянството се дължи на любовта. Ако един мъж го обикне една жена и тя го разлюби, той ще стане пияница. Той, от голямата тъга, като не знае какво да прави, понеже тя го е разлюбила, той ще иде в кръчмата и иска да забрави, че тя не го обича. Като мисли, че тя не го обича, постоянно се мъчи. Всичките мъчения, във вас са, че мислите, че не ме обича той, той обича друга.

Аз бих желал всички да се обичате и на свят да се обичате. Не като се обичате да виждате лошото. Като дойде някой да виждате лошите страни, това е преценка за хората. Едновременно правя преценка. Аз имам едно правило. Щом някой човек дойде, на тази сестра, като дойде при мене, рекох: „Радвам се — аз се проявявам такъв, какъвто не съм.“ Тя горката само гледа. Някой ден слуша, отвън гледа. Аз режа, режа, тя гледа да не слушат другите. Рекох: „Аз влизам в твоето положение. Аз ако бях в твоето положение ето как щях да постъпя. Ти, за да имаш една ясна представа, ще се поставиш в моето положение. Аз на твоето място, знаеш какво щях да направя. Ако искаш, аз ще те пратя в света, да те повдигна. На мене това не е мъчно. Но тогава ще имаш два пъти повече страдания, отколкото сега. Че да те повдигна да станеш първата певица в света, но ако тия страдания, които сега имаш, не можеш да ги носиш, другите как ще ги носиш? Тя не вижда, че с увеличението на Любовта, увеличават се и страданията, с намаляването на любовта, намаляват се и страданията. Като не обичаш нищо, не се смущаваш. А като го обичаш, току мислиш. Затуй в любовта, разисква се един разумен свят, да разчиташ. Като погледнеш един човек, да разчиташ, да не злоупотребиш с любовта. Като влезете в една къща, гледате, пазите, не се интересувате от никакви писма. Аз да ви кажа, един ден, ще имаме предметно учение, да ви прочета писмо, да ви продиктувам какво е писмо, да ви кажа: Преди толкова години вие се влюбихте. Първото писмо тъй писахте, на лицето е написано, носите го. Едно последно писмо, с което свършихте, един скандал с любовта си и то е написано на лицето. Злото е там, че не се крие онова, което сме направили. Всеки го носи със себе си и се страхува да не знаят другите да четат. Може да четете колко писма са писали. Няма скрито покрито, за този, който знае да чете. И сега само пишете. Аз привеждам този пример, и търся причината къде е. Ще намеря къде е причината. Причината е там: Когато хората нямат любов към Бога, всичките противоречия произтичат от неоценката. Това е положително. Ние не оценяваме Божиата

Любов.

Виждам сега, в тази сестра, туй, външното. Спирам се, в нея има заложи, има нещо много добро, но туй, доброто в нея, тя не го вижда, тя вижда, че всичко е свършено. Една несполука има, тя не знае, че големите несполуки са носители на големи блага. Големите разочарования носят големи очарования. Големите нещастия носят големи блага. Когато Христос пострада, най-голямото страдание, което можеше човек да е имал, след него дойдоха най-големите благословения. Кой в света, има сега 500 милиона хора, които изпращат своите мисли и мислят така заради Него? С едно от най-големите страдания, които претърпя, Той казва: „Аз дойдох да положа живота си.“ И ние сме свободни да положим живота си, страданията ни ще определят нашето бъдещо благо. Аз ви съжалявам, ако не страдате. Ако сте от щастливите, аз ви съжалявам. Ако сте на земята от нещастните, аз ви поздравявам. На земята страданието е работа. Благото, то е Духовният, Божественият свят. Онези от вас, които са готови, досетливост трябва да имате. Не противодействайте на Божията Любов, оценявайте я. Вие не знаете кое е онова, което разкрива Бог. Казвате: „Той да гледа снизходително.“ Вие казвате: „Господ защо ме остави пет пари да нямам. Че навсякъде ме унижиха. Какво е туй?“ И ти мърмориш постоянно. Господ те слуша. Той ти дал една отлична глава, талантлив си, имаш дарби и за художник, и за актьор, и за музикант, и за оратор, и за философ. Ти седиш, не развиваш дарбите си, мърмориш, че Господ нищо не ти дал. Не искам никой да се смее. Не искам никой да скърби. Не искам никой да самоосъжда. Искam от вас да преценявате Божията Любов в себе си, че е нещо Велико. Седя понякога път и беля си създавам. Преведох един пример за една млада сестра. Двама братя се заинтересували, намерили младата сестра, казват: „Я да видим, де ти беше съдран чорапа.“ Дойде сестрата и казва: „Защо каза, че на палеца е съдран чорапа?“ Това ме интересува. От вън носят хубави дрехи, но чорапът е съдран. Тези, намерили я, да видят дали е действително, дали е вярно туй, което

съм казал. Тя казва: „Защо ме изложи?“ Аз казвам: „Но аз не ти казах името, ако бях казал: еди-коя си сестра. Аз казах: една млада сестра на 19 години, дойде при мене.“ Тези двамата братя били ясновидци, намерили я. Рекох: „Че ти трябваше за тия, хубавите ботуши да обуеш здрави чорапи, а за съдраните — съдрани чорапи.“ На себе си казвам: Не можех другояче да направя. Да кажех, че чорапите бяха копринени - не, бяха скъсани, това е една лъжа. Виждам - ботушите хубави, нови, но чорапите скъсани. Не са вълнени, отвън 10 градуса студ. Тя казва: „Изстинаха ми краката.“ Че как? Коригирам, една истина е това. Рекох: „Сестра, обичам и ти да не лъжеш, като констатираш фактите. Ако видиш, че чорапът е съдран, кажи: „съдран е“, ако видиш, [че] здрав е чорапът: „здрав е чорапът.“ Говорете туй, което е, нито го преувеличавайте, нито го намалявайте. Рекох: Може би и твоите акции се подигат. Щом вземем някого за пример от вас, вече акциите се удвояват, подигат се. До сега са били 10-20, стават 30-40. Като туриш 30-40, 100 пъти се увеличават акциите. За пример, ако някой бил бедняк, имал 100 лева на месечно, щом ви взема за пример вече ще имате два пъти, два пъти ще се увеличи заплатата. Да имате 200 лева. Какво лошо има? Та вие се плашите да ви вземат за пример. Давид е поставен за пример. Толкоз хиляди години направи една погрешка и всеки, който чете Библията, говори си този пример. Носил ли си този пример? И за Аврама, че казал една лъжа. Казал за жена си, че не му е жена, ами че му е сестра. Няма скрити работи. Авраам бил адепт, учен човек, но една лоша постъпка, казал за жена си, че му е сестра и стои там. Казват му: „Защо казваш, че не ти е жена, а каза, че ти е сестра? Щях да направя едно престъпление. „Ако вземете всичките полици, казва Господ на един от пророците. Колко деня му каза да седи? Един стих има, после казва: „С човешка светлина ще си печеш хляба. Хайде, казва, давам ти.“ Как ще обясните вие? Сега ще се спра върху нещо: Преценка трябва да имате, да оценявате Божията Любов. Тогава онези, които обичате, преценявайте любовта. Никога не подценявайте любовта на когото и да е. Не подценявайте Любовта на никого.

Любовта е нещо свято. Няма нещо по-свещено от Любовта. Няма нещо по-свещено, по-красиво от Любовта. То е смисълът на живота. Дето и да се прояви тази Любов, тя е достойние на целия човек. Всеки, който се е влюбил, то е достойние на цялата човешка любов. Тя не е единична. Любовта ще бъде достойние на всички. Заради мене всички да се влюбват и да оценяват Божията Любов. Две сестри не може да се любят. Едната ще бъде оценител. Любовта трябва да се оцени. Ако *А* люби — *В* трябва да бъде оценител. Ако *В* люби — *А* трябва да бъде оценител. Тогава, за да оценим един човек, той трябва да ни обича. И след като го оценим добре, само тогава ние може да го обичаме. Защото в нас Бог ще дойде, да ни прецени. Бог засега ни обича, но съдбата в Бога ще дойде, когато дойде да преценява нашата любов. Бог, когато обича, не съди никого. Казва Писанието: „Отец не съди никого, понеже всички обича, всички му са мили.“ Когато дойде Бог да преценява нашата любов, тогава ще дойде съдбата. Ние, като Го обичаме, ние ще покажем до колко сме разбрали Неговата Любов. И ще дойде преценката. Изпитанията идват само тогава, когато Бог преценява нашата любов. Хиляди години вие сте правили погрешки, Бог дума не е казал. Де се е явил Господ досега да ви каже? Много духове са се явили, но Господ досега нищо не ви е казал. Дошли хората със своите умове, които са ви съдили, но досега Господ нищо не казал против вас. Той ви вижда, понеже сте негово творение, вижда вашата слаба страна и веднага коригира. Всичкото ваше недоволство коригира. Дава ви повече и повече и един ден ще завърши тази картина. И тогава вие, за завършената картина, трябва да проявите любовта си към Него, пък Бог ще ви прецени. За пример да бъде Божията Любов, когато Бог ще преценява. Любовта ви да бъде за пример и любовта ви да отговаря на онази оценка, която Бог ще даде. Бог ще ви тури на едно място да извършвате някаква служба. И като Го обичате, Той ще ви преценява. И като ви прецени, ще ви тури да работите тогава. Ако вие не сте готови, не можете да извършвате тази служба, тогава ще се подцени любовта ви.

Първото нещо сега, Любовта е най-хубавото за ума. Аз гледам тук мнозина казват: „Този брат е много нервен.“ Тук нервни хора не трябва да има. Този брат като срещнете, прати му хубава мисъл, намери в него една хубава черта и кажи: „много добър брат е“, оцени хубавото. Ако всички се оценявахте добре, не щеше да има нервни хора, подозрения не щеше да има и никакво подозрение не щеше да има.

Досетливост — широчина на сърцето ни.

Съобразителност — светлина на ума ни.

Тогава се молете на Господа да имате една ясна представа, да имате една преценка за Любовта. Когато видиш, [че] някой те обича, да прецениш и да кажеш: „Един ден желая и аз така да проявя любовта си.“ Вижте онази майка, тя не искаше да окаля ръцете си някъде по-рано, а какво не върши Любовта! Майката в любовта си за своите си деца, каля си ръцете. Един ден, това дете като израсте, ни най-малко не преценява майка си колко пъти е окаляла ръцете си в неговите нечистотии. Не преценява това, и дъщерята да прецени майка си. Ние трябва да преценим Божията Любов. В греховете, престъпленията ни Бог дума не е казал. Някой път казваш: „Аз не искам да живея.“ — Ти си един неблагодарен човек. Не преценяваш благата. Благодарни на Господа и кажи: „Какво съм направил досега за Господа!?“ Ако имаме една постоянна преценка! Този Господ иска ние да имаме едно благодарно сърце, за всичко онова, което ни е дадено, в дадения случай. Бог е предвидил за нас неизчерпаеми богатства, от нас зависи как ще ги използваме. Преценявайте, оценявайте Божията Любов. Преценявайте любовта на вашите близни, преценявайте любовта на вашата майка, на вашите братя, на вашите слуги. Оценявайте любовта и на животните, на всичко оценявайте любовта, за да дойде Божието благословение. Този е пътът, по който ще дойдат Божиите благословения. Ако не оценявате, Божиите благословения не може да дойдат. Ако оценяваме, здравето ще дойде. Ако оценяваме, богатството ще дойде. Ако оценяваме, щастието ще дойде. Ако оценяваме, всичко ще дойде. При оценката на Божията Любов, всички са радостни

и весели. Сега казвате: „Как ще бъде туй, как да го направим?“ Най-лесната работа е. Ако вие направите една баница, трябва ли да ви кажа как ще я ядете тази баница. Или ако ви донеса хубаво грозде, трябва ли да ви кажа как да го ядете. Може да го поставя пред вас и вие вече знаете как да го ядете. Вие си имате правила.

Когато идете някъде, не се отнесат добре с вас, и казвате: „Той не постъпи добре.“ Как трябва да постъпи? Точно както сте преценили, така трябва да постъпи. Иде вкъщи, и ти направиш. Казваш: „Той, тъй не трябваше да постъпи, така не трябваше да направи.“ Той, като дойде, ти започнеш да проявяваш любовта. Прояви я тъй, както ти си я преценил. Всички имате едно правило вътрешно. За пример, кога може да преценявате добре любовта на един човек? Ти си много внимателен, щом преценяваш добре любовта. Казах на една сестра, рекох: „Слушай, първото същество, което няма да обичам си ти.“ Казвам, аз, който не я обичам, правя ѝ добро, което някой който я обича не може да ѝ направи. В безлюбието си искам да ѝ покажа, [че] Бог и в безлюбието, ми прави по-голямо добро, отколкото другите с най-голямата си любов. Аз искам да ви кажа: Не ви обичам, как ще ви обичам, вие не пеете хубаво. Как да ви обичам, като не пеете. Как ще ви обичам, когато вие не сте се очистили, не сте се умили. Как да ви обичам, като вие не сте облечени хубаво, неглиже ходите. Искате да ви обичам. В Любовта има нещо велико. Най-първо с лицето си няма да дойдем. Аз забелязвам, аз говоря, а той казва: „Дрънкай си ти колкото искаш.“ (*Учителят си маха ръката.*) После, всяко помръдване показва мислите му какви са. В мене няма желание да лъжа никого. Лъжите на хората се явяват от съображенията на хората. Трябва да се затвори радиото за тях. Душата ви трябва да бъде отворена за Божественото. Понеже имате дадено и понеже не сте работили над себе си. Работете над себе си. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие златото — не сте го намерили. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие маслото в земята. Мнозина от вас имате

способност, знаете как да лекувате. Ботаника не сте изучавали. Мнозина от вас имате дарби за минералогия, но не сте изучавали. Ще изучавате законите в минералогията. Има известни закони, които трябва да се изучават и в растенията. Има известни закони, които трябва да се изучават в светлината, в топлината, в хората, навсякъде.

Та онова, което Бог е вложил, Бог във вас, оценявайте го, преценявайте го. Да се даде хубава преценка. Сега турете си мисълта, като дойдете идущата сряда, да видите преценката, която сте дали. Да направите една тема на челото си, на лицето си, една тема без писмо, каква преценка сте дали за цяла една седмица. Да дадете една преценка за любовта. Прекарайте в живота си всички онези, които ви обичат, Господ, Който ви обича, ред поколения, как сте ги преценили вие. Гледам някоя мома щом се влюби в един момък, казва: „празна му главата, казва, не го обичам.“ Тя няма какво да го обича, тя трябва да го прецени. Той тича. Защо тича горкия? Защо тича момъкът подир момата, аз да ви кажа. Аз гледам малките деца, при някое дърво, при някоя круша, гледа я и мисли. За какво мисли? Обича туй дърво. Привлякло го е. Мисли си като вземе някое камъче и го хвърли, да падне някой плод. Тръгне момъкът подир момата, понеже иска плод да вземе, да го тури в джоба си и да си замине. Какво лошо има. От слънцето излиза известна енергия. От всяко същество излиза известна енергия и не вземайте нещата буквално. От тази мома излиза магнетическа сила, от която той усеща, че има нужда. Той не може да си даде отчет, но нещо го привлича, когато [докато] вземе всичко, което му е необходимо. Онзи, който [е] замръзнал, се приближава при собата да си вземе от това, което му е необходимо. Няма нищо лошо. От изобилието, което е в нашата душа, мнозина трябва да се възползват от туй изобилие, понеже то е Божествено. Но никой път, няма право да безпокои, няма право да се нахвърли отгоре и да взема, той не преценява. Казвам: Не се нахвърляйте, всички сте умни. Не се нахвърляйте във вашата преценка. Та в сегашния век, ние сме накрая да преценим Божията Любов, да преценим на-

шите приятели и каквато преценка дадем, с това ние ще определим нашето бъдеще. С преценката на Божията Любов, с преценката на нашите близки, на нашите приятели, ние ще създадем нашият бъдещ живот. Каквато преценка дадете, такава ще бъде и вашето бъдеще. От преценката зависи.

Това е астрологическата наука, която описва възможностите. Преценките ще дадат ония възможности. От преценката Бог ще ви даде Своето благо. Когато блудният син се върна при баща си, казва: „Злоупотребих с Любовта на Баща си, аз не съм достоен да се нарека „син“. Ще взема най-долното място, готов съм да работя като един от слугите. Аз съм готов да работя в Твоят дом, като слуга и ще ми бъде приятно да бъда слуга, само не ме изпъждай. Не искам да бъда син, но като един добър слуга.“ Синът оценява Любовта. Баща му, понеже той оценява Любовта, прегръща го, целува го, и направи угощение, че синът е оценил Любовта на баща си. И аз се радвам, че той е разбрал любовта на баща си, и че я оценил. Бащата се радва, че в сина се раждат условия за една правилна любов, която ще има към баща си. Преди казваше: „Искам да замина, не може при тебе да живея, тук не мога да бъда щастлив, тук не ме оценяват.“ Сега казва: „Оцених го!“ Можем да живеем между хората, когато ни оценяват. Можем да живеем в един свят, който ни оценява. Можем да живеем в един свят ако любим, те са две неща: да обичаме и да оценяваме. Да обичаме и любовта ни да бъде добре преценена.

Преценявайте в себе си, в своя ум, в своето сърце, в своето тяло. Направете една оценка за Божията Любов. След туй ще дойде оценката за любовта, която вие трябва да покажете. Преценката на другите хора, която трябва да дадат.

Добрата молитва.

Задръжете в ума си мисълта: Всичко онова, което се случ-

ва с нас, е за добро.

12 Лекция от Учителя,
държана на 21 декември 1938 година
София, Изгрев

ФИЗИЧЕСКИ, ДУХОВНИ И УМСТВЕНИ НУЖДИ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче Наши
„Венир Бенир“

Ще говоря върху нуждите. Три вида нужди има в света. Физически, духовни и умствени. Нещата са нужни, които се налагат на човека, без той да иска. Физическа нужда има човек да се храни. Ти не може да избегнеш храненето. Не може да избегнеш дишането. Ти си заставен да работиш по принуждение не една работа, която е приятна. Ако в дишането може да опиташ, по-добре е да дишаш, отколкото е да се противиш. Има духовни нужди. Духовните нужди не седят. Всеки иска да има някоя добродетел. Всеки иска да има добро мнение заради него. Умствените нужди — искаш ти да споделиш някоя своя мисъл или да се поразговориш с някого. Мъчнотията в живота произтича от това, че не знаем как ние да задоволим своите нужди. За пример, ако дадеш една храна, гладен си. Гладът те заставя да ядеш. Ако не можеш да си подбереш храната, вследствие на това ще влезеш в противоречие със себе си, ще се яви противоречие във физическия свят. Започва да те боли стомахът, започва той да протестира, започваш да усещаш някаква тежест в гърдите, или пък усещаш главоболие и не знаеш причината. Значи тази нужда показва, че онова, което твоят стомах иска, ти не си го задоволил както трябва и вследствие на това той протестира. Когато не си задоволил както трябва, главата протестира и гърдите протестират. Болката е един контраст. Онези жители в твоето царство протестират, че в яденето има нещо, което не върви както трябва. Ти казваш: „Няма нищо, повикайте някой лекар.“ Ще

нацъкат инжекции да мълчат тия жители. Казват: „Няма да дигате шум, работата трябва да върви както трябва.“ Но в организма някой път, правят обструкции*, някой път се дигне цяла анархия вътре. Значи има един закон, който регулира нещата. Не само човек тъй да се налага. Един ще иска: Горедолу животът ще се прокара. Туй показва — животът ти е неразбран. Физическите нужди са резултат на духовните. Духовните нужди са резултат на умствените, а умствените са разумният живот на човека. Не е лошо човек да има нужди. В нуждите ние се запознаваме един с друг. Във време на една голяма нужда ти ще познаеш на физическото поле кой ти е приятел, кой мисли добре за тебе. Казвам, трябва да се установим на известен принцип, на нещо живо, за да може да задоволим своите нужди. Ти си гладен, трябва да знаеш откъде да черпиш, откъде да вземеш храната. Искаш да дишаш, трябва да знаеш откъде да вземеш въздуха. Искаш да мислиш, трябва да знаеш в този мисловния свят откъде ще дойдат тия мисли. Някой път искате да имате хубави чувства. Чувствата трябва да вземеш от някъде. Чувствата се купуват, както дрехите. Мислите се купуват, както дрехите. Ще идеш от складовете на природата и ще вземеш отнякъде. Казвам сега: При тия условия, при които живеем, понеже по навик имаме някои нужди на миналото, по атавизъм ние имаме желания, които искаме да ги задоволим, които нямат място. Новите времена, новото време налага нещо ново. Старите работи човек трябва да ги остави настрана. Една храна може да е била много хубаво сготвена първия ден. Но след като седяла 10 дена, вече тази храна се е развалила. Казваш: „Хубава беше тази храна.“ Значи всяка една храна, която не се употребява на своето време, се разваля. Съвременните хора страдат от храни, които са престояли. Дали има сушена риба или консерви, имате сушени ябълки и после брашно, което е от две, три години млято. Във време на войната, колкото брашно имаха, туриха го да го ядат.

На всичките хора се развали стомахът от тия старите брашна. Има някоя стара идея останала, ще я тури в ума.

Старите идеи, старите чувства в живота произвеждат същите резултати. Всичко онова, което се възприема, трябва да бъде ново. Под думата „ново“ разбирам — трябва да е излязло из Божествения източник. Прясно трябва да е. Новите неща са Божествени неща. Старите неща са излезли вече от употреба. Имаме само тяхните резултати. На всичките наши мисли и желания имаме резултат на физическото поле. Туй, което сме ние, всеки един, като погледне себе си, той е един резултат на тия нужди на миналото. Каквито нужди физически имал, каквито духовни нужди имал и каквито умствени нужди имал, всичко туй, понеже се е задоволил, всичко това ние го носим в себе си. Ако физическите нужди са били много добре задоволени в миналото, човек имал един отличен стомах, тогава се е образувала една крива линия. Тази е

кривата линия, по която върви физическото здраве. Ако тази линия започне да се изкривява, щом се измени, имаме едно болезнено състояние. Щом линията долу се изменя, започва да става натрупване. Тия хора напълняват, надебеляват. Казвам: Туй противоречие от какво произтича? Противоречието е в изкривяването на тази линия. Зависи от духовните стремежи, от силата на човека, изменят се теченията. Човек може да съсредоточи всичките свои духовни нужди в стомаха си. Там всичко се принесе, стане главна квартира в стомаха. И тогава човек напълнява. Вземанията, даванията, главната квартира е стомахът. Постоянно човек ще мисли за ядене. Сутрин кафенце, че яйца, или мляко, или малко масълце, а път някоя сутрин може да иска печена кокошка или баница. Сутрин мисли какво да яде, на обяд мисли, вечер мисли какво да яде. Легне си, пак мисли за другия ден, какво ще яде. Нижат се яденето у човека, пиене, ставане, лягане и после този човек започва да мисли какъв е смисълът на живота. Казва: „Да си похапнем, да си попиянем.“ Но природата е един банкер, който си знае много добре сметката. Той дава назаем, после казва: „Как ще уредим тази работа?“ Дава, дава,

туря с лихвите, ти мислиш, че като дойдеш на 50-60 години всичко ще върви, току започват да идват полиците за изпълнение. Тук усещаш една болка, но това е вече една полица. Там друга болест. Полица за плащане е. Всичките болки, това са все полица на физическото поле. Тогава викат лекари. Никой не може да помага. Трябва да плаща. Тогава вие казвате: „Защо Господ даде болестите?“ Господ не създаде полиците. Защо човек не иска някой път да му е хлъгнал стомахът. Казва: „Съвсем ми хлъгна стомахът.“ Не е хубаво съвсем да хлъгне. Но пък и да изпъкне не е хубаво. Лошо е да

хлъгне, но много лошо е и да изпъкне. Сега в друго отношение тази линия има обратен процес. Ако човек на физическото поле не живее добре, линията започва да хлъгва. Ако в духовното поле не живее добре, тогава тази линия започва така да се стеснява, стеснява. Гърдите се стесняват, защото колкото се стесняват гърдите туй е зле за човека. Има една пропорция. Ако гърдите се стесняват, не може да проявяваш чувствата както искаш. Щом се стесняват гърдите, чувствата

стават анормални. Остава главата нагоре. Този процес важи и за умствения свят. Ако в умствено отношение човек не се развива както трябва, по същия начин веднага става деформиране. Деформирането започва или с продължаване на главата, или с разширяване, или със сгъстяване. За пример: Ако човек търси удоволствие в света, главата му ще започва да се продължава, същевременно се стеснява. Ако става войнствен, много активен, да настоява, главата се разширява. Ако не спазва моралния закон, главата отгоре се сгъстява надолу. Лицето, което е успоредно на гръбначния стълб, започва да се изменя. Долните части започват да излизат навън както в животните. Човек вече не мисли. В животните няма никаква мисъл. Те от сутрин до вечер мислят само за своята прехрана. Щом се намери храна, животното спи. Щом се събуди, търси нещо да яде. Щом се наяде, пак заспива. Вие забелязвате, че и вие като се наядете, вас ви се спи. Това са животински състояния.

Спането е в почивка. Но в почивката не трябва да имаш никакъв кошмар да те безпокои. Сънуваш, че те гонят, бягаш, ставаш, гонят те. Събудиш се, не си си починал. Значи в съня ти имаш нехубави картини. Да минеш през хубави градини, дърветата да са израстнали, да минеш при бистри реки, да хвъркаш. Ти тогава сънуваш, че се возиш на някой голям параход, морето да не е развълнувано, да те посрещнат добре хората. Умственият живот на човека трябва да бъде хармоничен. Сега хората сънуват много безпокойни сънища. Някоя мечка ще се яви, някой вълк ще се яви, някоя змия ще се яви. Пък тази мечка е във физическото поле. Значи ти ще се срещнеш с един човек, който има мечешки характер. Срещнеш голяма змия, която те хапе. То значи — ще срещнеш човек, който има змийски характер. Или сънуваш, че пчели те гонят да те жият, ще срещнеш хора, които имат такъв характер, дребнави, за малки работи забиват жилото. Те казват: „Не трябва да се приближаваш при кошера.“ Царицата казва: „Понеже кошерът много пъти е обиран, то тия пчели пазят от крадци.“ — „Ама аз съм праведен.“ Праведен, неправеден, те ти казват: „Не се приближавай!“

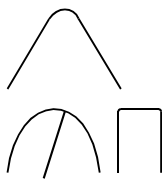
Та казвам сега: В сегашния живот как трябва да се задоволят нуждите на човека? На физическото поле, за да се задоволят нуждите, човек трябва да бъде силен. Ти не може добре да удовлетвориш нуждите си, ако духовно не си силен, ако нямаш вяра. Вярата е, която задоволява физическите нужди на човека. А пък Любовта е онази сила, която задоволява нуждите на сърцето. Твоите нужди никой път не могат да бъдат задоволени без вяра и без любов. В света нищо не може да удовлетвори вашите чувства освен Любовта. Тя съдържа умствената сила, която може да удовлетвори тия копнежи, които вие имате. Някой път вие имате копнежи, искате да обичате. Какво значи да обичаш човека? Да обичаш някого, значи ти искаш да станеш център на някаква духовна деятелност. Да обичаш някого, значи да имаш една земя, която да огряваш. Слънцето като обича земята, огрява я. Слънцето и земята се обичат. Слънцето обича земята. И земята възприема любовта на слънцето. От

тази любов на слънцето всички същества на земята се хранят. Ако слънцето не обичаше земята, всичките деца на земята щяха да измрат. Сега да направя една аналогия. Главата — това е слънцето. Сърцето — това е земята. Тялото — това е месечината. Това са аналогии сега. Значи, ако ти не мислиш добре в себе си, ако твоята глава не изпраща тази енергия към земята, към твоето сърце, тогава ти ще се намериш в противоречие със себе си. Ще имаш някъде недоимък. Сега ще преведем фактите. Бог е слънцето в живота и ти по отношение на Бога, ти си една земя. Ти очакваш да възприемеш Божествената сила. Ако в тебе се зародят лоши мисли и желания, знаете ли какво ще стане? От лошите мисли и желания ще се подигнат тия изпарения, ще затворят твоето слънце и ти няма да възприемаш онази светлина, която е потребна за произвеждането на растителното царство и за животните. Ще се намериш или в голяма влага, или в голяма сухота, или в облачност, и никога няма да виждаш това слънце. Било е време, когато земята е била покрита с влага. Тогава е дошъл Божественият Дух да работи. И казва Бог: Всичката тази влага се събрала, образували се моретата и отгоре се изяснило небето. Сега имаме един свят красив. Ако бяхте на земята преди да се яви Адам, ни най-малко не щяхте да видите земята така красива, както е сега. Казвам, когато вашите желания са чрезмерни, образуват се големи изпарения. Всичките хора, които са недоволни, имат големи изпарения. Недоволен си ти от живота, големи изпарения имаш. Следователно, част от тази влага, от твоя духовен свят, тази влага трябва да се превърне на дъжд, непременно да се очисти небето. Да имаш чисти очи на сърцето, т.е. една мисъл, която трябва да ти покаже пътя, по който трябва да вървиш. Сега, ето аз какво разбирам под думата „път“: Щом тръгнеш в този път, работите ти са оправени. Животът се влошава по единствената причина, че ние губим умствените и духовните връзки с невидимия свят, с Бога. Един син, когато обича баща си, баща му се грижи заради него. Но синът не слуша баща си — отношението се изменя. Ние сега, по някой път, имаме една скрита страна в живота. Много пъти човек се пред-

ставя добър, но то е привидно. За да се опита какво е неговото състояние, той трябва да прави някои маневри. За пример вие вървите по пътя, захласнете се, ударите крака си и изведнъж кипнете. Като се блъснете в камъните, разгневите се на камъка. Побутнете го после и кажете: „Кой ли го е турил този камък?“ Искате да проникнете, да знаете кой е турил камъка и не можете да го намерите. Започваш да се сърдиш, вземеш и хвърлиш камъка. Какво трябва да направиш в дадения случай? Ако си умен човек, там, дето си се ударил, спри се и кажи: „Много ти благодаря. Запознах се с тебе. Извини, че те бутнах.“ Нарушил си неговото разположение. Той е един философ, който седи в размишление, за да добие едно вътрешно съзерцание. Ти, в своето невежество, си го бутнал, вземеш, че го захвърлиш, казваш: „Той е камък.“ Не, ти не си разбрал твоето положение. Ами че утре един човек може да се сблъсне по този начин с тебе, той е по-силен и той може да те вземе от път и да те хвърли някъде. Казвам, по този начин всички вие разрешавате въпросите, хвърляте тези камъни. Като вървиш по пътя, трябва да погледнеш, да знаеш колко камъни има по пътя и че може да се блъснеш. И тогава най-малко две години ще вървиш да се не блъснеш. Тия камъни — да не смутиш нито един камък по пътя. Вие сега се занимавате с лошите хора. Лоши хора, от Божествено гледище, в света няма. Всеки човек е на място. Ти се похвалиш, че си богат, повикаш го, угостиш го, покажеш, че имаш пръстени, часовници, хубави дрехи. Този човек няма нищо. Един ден като излезе навън, започне да мисли. Вижда в касата има пари и той започва да мисли по кой начин може да влезе и да вземе парите. Ти го изкушаваш, като му показваш. Ако ти го повикаш на гости, не му показвай. Ти го повикай в една стая, дето има само една гола маса без покривка, един стол и като го угощаваш, много скромно го угости. Малко хлебец сухичък, малко лук, малко праз му тури. Не му прави баница. Малко го угости, за да не го угостиш, да не го туриш в изкушение.

Питам: Храната, която сега приемаме, мислите ли, че тази храна е естествена? Ние всички се храним с много неес-

тествена храна. Някой път ядеш сирене, но сиренето не е така направено. Някой път ядеш масло, 10-20 деня вече и то мирише малко. Ако имаш винце, то се киснало. Казваш: „20 годишно вино.“ Остави, ти пиеш 20 годишно винце, тебе съдбата ти е прочетена. Докато пиеш прясно вино, може да живееш. Щом пиеш старо вино, отиде вече. Българите като извадят виното от джибрата, правят джибренка ракия. Но джибренката нищо не помага. Аз говоря за разумните хора. Ти от джибренката, тя не е за тебе. Ти с джибренката може да напиеш своите неприятели. Ако имаш врагове, дай им джибренка колкото искаш. Ако дойде неприятел, 20 годишно вино му дай. Дойде ли приятел, сладко вино му дай, което днес си извадил от гроздето. Като дойде неприятел, 20 годишно вино му дай да се напие колкото иска. И за теб е добре. Във Варненско хващат на един чорбаджия сина, разбойници - турци и те искат от бащата голям откуп. Няма толкоз бащата, той се ухитрил. Този българин заколва им агне, изпраща им вино на тези разбойници. Те, като яли агнето и пили виното, онези, които пазели сина, всички се изпонапили и на него, понеже нищо не му дали да яде и пие, той седял буден. Всички заспали; гледа, отива донякъде, пак се върне, веднъж, два пъти, три пъти. Взема пътя, връща се в селото. На какво се дължи? Ако бащата не беше ги нахранил и напил, те щяха да убият сина му. А той с едно агънце и с 20 годишно вино като им даде, избави се синът му. Та казвам, когато дойде дяволът при вас, напийте го с винце. В света трябва да знаем как да постъпим. Всичките тия влияния, чувствата се отразяват върху нашите гърди. Яденето се отразява върху нашия стомах. Мислите се отразяват върху главата. За да се образува един прекрасен, умствен свят, трябва да се създаде една прекрасна форма на главата.

Знаете ли какво влияние имат линиите? За пример, ако главата има такава форма Това е китайска глава. А тази линия на главата е на бялата раса, на европейците. Следователно, ако ти не може да създадеш тази линия на главата. Сега скоро дойде една чехкия, която даваше

упражнения на танците. Казвате, че целият живот не е нищо друго, освен танец. Ходенето — това е танец. Сядането, клякането, лягането — това са танци. В природата целият ни живот, откато се родим, докато заминем — това е един танец. Говорим, че ходи[м] — това е един танец. Но тази госпожица имаше една линия, [която] показва, че в нея [е развито] подражаването. Свириха ѝ една българска ръченица, тук имаше братя, които гледаха и тя игра, по музиката игра. Така хубаво българин не може да играе. Имаше братя, които гледаха как играе. Много хубаво играе. Играе сериозно, с ония тонове на музиката. Знае как да завърти линията. Българинът, някой път, изкривява кривите линии. Тропането е права линия. Не може да се тропа. Тропането не е толкоз здравословно. Ако ти тропаш така, главата ще се тръска. Ще играеш на пръсти, няма да тропаш. Няма да играеш на петите си. Българинът, дете някой път тропане има, то не е хубаво. Дадоха ѝ някои други упражнения, например движенията на „Аум“. Туй движение как ще го развиеш. За пример, какво разрешение ще дадем на това движение „Аум“? При туй движение ти искаш да постигнеш нещо и да вземеш нещо — стремежът ти към Бога. После едно повръщане назад. Всеки, като вземе един предмет, прибира си ръката, после другата ръка. Ако туй движение в тебе не е равномерно, ако ти проточиш ръката си да вземеш повече отколкото ти трябва, ти създаваш една тягост в себе си. Ще вземеш толкоз, колкото ти трябва. Когато вие си проточите ръката какво означава? Ако ти туриш мисълта си, ако в туй движение на ръката си туриш една мисъл, ако в туй движение на ръката си туриш едно твое чувство и ако в туй движение на ръката си туриш твоя постъпка, тъй както трябва, ако в тебе се прояви Божественото, трябва да знаеш, че има един Божествен закон, че ти имаш толкоз и туй, което си взел от Бога, нищо да не злоупотребиш. Ако ти е дадено нещо Божествено, ти нямаш право нито една капчица от туй Божественото да капне на земята. Една свещена мисъл, едно свещено чувство, което имаш за някого, ти ще пазиш да се не опетни това чувство у тебе, или да се не опетни тази мисъл.

Всеки един човек, при когото ти се приближаваш, ако не пазиш този закон, в света има течения, които опетняват твоята мисъл, има течения, които опетняват твоите чувства и които опетняват твоите постъпки. Няма какво да се плашите. Ако разбирате закона, ще минете през някоя река, която е мътна, а ако не пазите, вие непременно ще се окаляте. Много пъти върху тия реки има мостове. Птиците, когато минават през реките, те не ги прегазват, те ги прехвъркват. Ако не мислим, ние сме млекопитающи, ако мислим, ние сме птици, които прехвъркваме. Дойдеш до едно място, трябва да мислиш как ще минеш тази река. Да кажем имате една мъчнотия, нямате хляб. Да допуснем, при сегашните условия, при които се намирате, нямате хляб, нямате и пари. Няма на кого да уповавате. По кой начин ще си доставите хляб? Ако се намерите в туй положение, допуснете, че се намирате в някоя пустиня. По кой начин ще си доставите хляб? Знаеш колко е безизходно това положение. Но ако вие сте умен, представете си, че при вас има един аероплан, който пътува с 400-500-700 км бързина. Ти си умен човек, качваш се на аероплана, завърташ този мотор и пътуваш за един свят. Ти ще влезеш в един свят, дето няма храна. Човек, който не мисли, той се намира в пустинята. Човек, който мисли, намира разрешението. В разрешението на една мъчнотия трябва да има движение. Казваме: „Безизходен е пътят на живота.“ То е наше заключение. Вземете в сегашните времена, когато един параход се намери в нужда, другите му помагат. Едно време корабите потъваха, никой не можеше да помага, а сега един кораб пътува, дава сигнал, че се намира в нужда, и всички параходи, които се намират наблизо, се притичат на помощ. Когато един кораб има авария, веднага дава сигнал, еди-коя си дължина и широчина се намира, на кое място и веднага близките параходи се притичат на помощ. Казвам, и във вас е същото. Ако се намерите в безисходно положение, по вашето радио веднага ще дадете съобщение, че вие се намирате в критическо положение и всичките параходи ще дойдат на ваша помощ. Та може сега да направите един опит. Туй чувство трябва да го развиете, да

имате туй чувство. От вас нека идат няколко души, без да знаете, на Витоша. Трима души да идат на Витоша без хляб. И тримата души да са от София и там да изпратят своята мисъл, да видим тези, които са в София, ще схванат ли мисълта у тях, да идат и да им занесат храна. Трябва да се направи такъв един опит. Вие сега не сте досетливи. Вие искате другите хора да влязат във вашите нужди. Вие никога не влизате в техните нужди. В природата трябва да знаете, че всеки един от вас е длъжен да изпълни Волята Божия. Бог изисква всичките хора на земята да живеят добре, понеже земята е негово творение. Ако ние не живеем добре, не изпълняваме Волята Божия, ние се намираме в едно противоречие с Него. Ти ще кажеш тъй: „Сега ще ида да занеса хляб.“ Чуваш, че трима души има там гладни. Казваш: „Да са си взели хляб, да не са били толкоз глупави, да са мислили.“ Ти може да не идеш, но туй, същото нещо ще се случи с тебе и ти утре ще имаш нужда. Разправяха ми следния пример, туй ми го разправя един български адвокат. На Горно-Оряховската гара идва един селянин, иска да пътува, пък не му достигат 30 стотинки за билета. Обръща се към него и казва: „Господине, дай ми 30 стотинки, не ми достигат.“ Той казва: Какъв дявол ме хвана, не му дадох 30 стотинки. Този човек тури торбичката си на рамото си и тръгва пеш. Този българин след време отива в Лондон, иска да се качи на една гара, но и на него не му достигнали 30 стотинки. Тогава му дохожда на ум за онзи селянин и той тръгнал пеш по същия начин да се върне. Дошло едно съвпадение. И на него 30 стотинки не му достигали.

Казвам, дойде един в крайна нужда. Помогни му. Ние сме за тия нужди. Иска той да има панделка. Той има нужда, трябва му 30 стотинки за хляб. Трябват му 30 стотинки за вода или 30 стотинки му трябва за билет, да пътува. Какво струва 30 стотинки да му дадеш? Човек, някой път, се захласнал в малките работи.

Та казвам, сега ще работите върху вашето развитие, върху вашата душа. Ако ти развиваш своите гърди, развиваш своята вяра. Вярата има отношение към човешките гърди. Надеждата

има отношение с благоутробие. Ако твоето благоутробие е в отлично състояние, надеждата е добра. Сега трябва да имате отражение горе. Вярата в човека е отпред (*Учителят показва мястото на вярата върху главата на един брат*), надеждата — отзад, а милосърдието е още по-напред. Милосърдието е чувство, не е способност. Милосърдието на човека седи в разумността, върху една основа на разумност. Човек не може да бъде милосърд, който не е разумен. Милосърдието е основано на разумния живот. Само разумният човек може да бъде милосърд. Следователно, ако ние не развиваме разумността, не можем да бъдем милосърдни. Ако не развиваме своята разумност, ако не развиваме милосърдието, не можем да развием Божествената Любов. След като развиеш разумния живот, милосърдието към ближните, тогава ще дойде хилядолистникът. Тук е Божествената Любов. Този е връхът на главата. То е най-високият връх в човешкия живот. (*Показва центъра Любов към Бога.*) Всичките противоречия стават по високите върхове. То е връхът на личните чувства на човека. Той е един висок връх. Когато връхът на личните чувства е по-висок от Божествения връх, тогава животът се изменя съвсем. Най-висок връх трябва да бъде връхът на Божествената Любов. Тогава се измерва разстоянието от ухото до върха на главата, от ухото до върха на личните чувства. Мери се от центъра на ухото. Тогава ние мерим от духовния свят. Ангелите и всичките духове като дойдат, няма да гледат резултатите, но от ухото измерват да види какво си придобил. Дойдат и гледат на личността, извадят касата, дето са парите и веднага преглеждат наличността, която е в касата. И виждат съответствува ли с книгите, по които се води счетоводството. Ако са равни, ти си в изправно положение. Ако тази наличност не се намери в касата, тебе те държат отговорен. Казвам, нашите мисли, това е наличността. Мозъкът в човека представлява наличността, капитала, гърдите представляват един капитал и стомахът представлява друг капитал. Следователно, всякога се прави проверка. Защото в стомаха, някой път, напълването показва, че е ненужна стока,

която не се продава събрала се. Някой път по 10-20 години стоката се набрала и чака благоприятни времена да я продадеш. Това са все дреболии, които нищо не струват. Трябва да имаш една първокачествена стока. Та когато тази стока е на място, чака малко, не се натрупва и всички ще имат тънки линии. Затуй, по някой път, трябва да се мерите, да имате тази линия. Аз не разбирам мазнини, а разбирам тъкани, които са изработени хубаво, от най-хубави клетки. Следователно един мускул е така образуван, вие имате мускули, на които можете да разчитате. Има такива клетки, които нищо не дават. Има клетки, като дойдат за 1 2, заминават си, а има клетки, които с тебе отиват. Като умреш, те с тебе вървят. Светия е онзи човек, след като умре тялото му, след като човек замине за другия свят, с него отиват всичките негови мисли отиват с него заедно. Всичките негови чувства и всичките физически постъпки, отиват с него заедно. Нито една мисъл не остава. Ония мисли, които остават тук на земята, те не са негови. Туй, което отива с него, то е неговото богатство. Колкото мисли, колкото постъпки идват с него, то е неговото богатство. Казвам, човек като замине за другия свят, ще види колко капитал има със себе си. Като излезе някой из тялото, вижда капитала си, колко е. Писанието казва: „Делата им ходят с тях.“ Не само делата ходят с тях, но и чувствата ходят с тях и мислите ходят с тях. Та сега и младите и старите от вас трябва да видите къде са вашите погрешки и да ги изправите. Младият трябва да предвижда какви погрешки може да направ[и]. А пък старите може да видят, какви погрешки са направили. И тогава, като се съберат, да си помагат едни на други. Затова ще дойде един млад при един стар. Ще каже: „Слушай, ти трябва да имаш един опит в себе си.“ Ние имаме възможност да направим една погрешка. Искам да мина през едно място. Тогава за съвета, който ще ви даде старият, ще платиш. Ти си пътник. Сега виждам между вас, вие мислите, младите казват: „Старите са изкуфели.“ А пък старите казват за младите, че са незрели. В старите вече има едно семе, което може да се посее, което е узряло и може да се посее. Старият, като се

посее, може да изникне. Младият ако се посее, не може да изникне. Ти, за да изникнеш в Божествената нива, трябва да бъдеш стар. За да може да те посеят и за да изникнеш, стар трябва да бъдеш. Ако семето в една ябълка не е узряло и падне преждевременно, тази семка, където и да я сеете, няма да изникне. Онзи човек е стар, в който семето може да израстне. Онзи човек е стар в живота, който може да се обнови. А пък онзи човек е млад, който може да расте, да събира. Младият трябва да събира сладките сокове на живота. Това е младият. Семето в плода, това е старият човек. Следователно старият носи на гърба си младия и младият ще заплати заплатата, за да посеят стария в земята. Семето трябва да посеят. Защото ние извадим един плод в растенията и казваме: „Посейте нашите стари, да се обновят.“ Младите ще се жертвуват, значи. Сладките сокове в ябълката се пожертвува[т], за да се прояви старият, да изникне. Като изникнат старите, тогава и младите заедно, и те идат. Младият е отвътре, старият е отвън. Като се посади, старите идат отвън, а после старите остават отвътре. Казвам сега: Кое е старото във вас? Старото в човека, това е физическият свят. То е резултат. Младото в човека, това е Божественото, сладкото вътре, то е младото. Под думата „стария човек“ какво разбираме? Младият човек е онзи, който е излязъл от Бога, а старият човек е онзи, който живее на земята доста изопачено и изгубил своята младост. Затуй старите трябва постепенно да се обновяват, а пък младите да не остаряват, да не остаряват в този смисъл, да не правят погрешките, които ще [ги] състаряват. Защото погрешките са, които състаряват човека. Може да се състариш от яденето. Може да остарееш от много чувствувание, но може да остарееш и от много мисли. Да кажем туриш си една умствена задача, която няма разрешение. Онези, които разрешават сега „Перпетум мобиле“. За колко години може да се създаде една машина „Перпетум мобиле“ да се движи? Наскоро един от нашите приятели си замина. Той се занимаваше с перпетум мобиле. Каза: „Не мога да се освободя от него.“ Той дойде и даде един чертеж доста близко до ума, как ще минава енерги-

ята и как туй движение ще бъде вечно. „Рекох, ами онази триеница, която се явява, как ще стане? Там има известно съпротивление, което ще отнеме енергията. С какво ще я наваксаш? Съпротивлението как ще го премахнеш. Там остава малко нещо.“ Той даже е уверен, че е намерил „Перпетум мобиле“. Да [се] занимаваш с перпетуум мобиле, то е една много трудна задача.

Та казвам, радвайте [се] на главата, която имате. Радвайте се на дробовете, които имате. Главата на човека, това представлява Любовта в него. Той е главният капитал. Гърдите му представляват вярата в него. Ако ти, когато се развива вярата правилно, гърдите правилни ще бъдат. Гърдите имат отражение във вярата. Когато вярата се развива, тази линия се разширява на челото. Когато любовта се усилва, тогава върхът на главата горе става висок. Когато надеждата се развива, средната част на челото става хубава. На физическия свят имате 3 линии, имате вярата, надеждата и любовта. Между тях трябва да има едно съответствие. Първо е Любовта. Най-висока е любовта. Второ е вярата и трето е надеждата. Затуй в сегашния живот се занимавайте с обективния свят. Предметно учение е. Надеждата се занимава от сутрин до вечер. Умът е, който е под ръководството на надеждата. Тя ни учи от сутрин до вечер да задоволим своите нужди. Никога не преяждайте. Всякога оставайте малко гладен. Никога не бързай да ядеш. Никога не се тревожи. Ако вкиснеш, ако имаш едно ядене и си неразположен, не го яж. Ако човек знае как да се справи, той може да си продължи живота. Когато гладът се постави на голямо съпротивление, когато имаш глад, искаш да постиш, никога не пости когато си гладен. Щом престане гладът вече и не си гладен, тогава пости. Някой казва: „Изгубих си апетита.“ Когато изгубиш апетита си, пости. Когато имаш апетит да ядеш, яж. Но не преяждай. Сега, щом нямаш апетит, пости ден, два, три. Не вземай дълъг пост от 10 дня. После, мнозина постят. То е цяла наука. В поста, някой път, има тщеславие. Някой [път] трябва да постиш само от глад. Ще постиш, хляб няма да ядеш. Вода ще пиеш, няма да пиеш студена вода, топ-

ла вода. Някой път, след като постиш, може да употребиш портокален сок, за подобрене на стомаха. Десетина капки сок от портокал. Защото в поста, когато някой пости, то е за засилване на дишането. Образува се силно горение. И се образува силно дишане. Човек, като започне да пости, трябва да усили дишането си. Някой път онези, които са постили, забелязват, че се заражда една миризма. Каналите са пълни с нечистотии. Трябва да се пречисти човек. Малко яжте, но с любов яжте. С вяра яжте. С надежда яжте. Да знаеш, че с храната ще се облечеш. Тя ще ти остави нещо. Да знаеш, че тази храна ще ти даде сила. Като ядеш да знаеш, че тази храна ще те задоволи. Да остане едно задоволство, да си благодарен, че си ял храна. Във всяко ядене, ако човек иска да бъде здрав, да благодари на Бога, че днес ти дал храната, да имаш вярата, че имаш сила в себе си, че си облечен. Туй, което ти трябва, всичко е на място. Това са три качества за хубавото ядене, да имаш надежда. Човек да е облечен. Каквото ти трябва, дошло е. После, силата, която ти трябва, и тя дошла, и задоволството. Благодарението иде, да знаеш, че Бог е имал благоволение, че ти е дал храната. С всяко ядене трябва да мислим, че имаме Божието благоволение. Трябва да благодарим на Бога за храната, която ни даде. Да благодарим за въздуха, за водата. Тогава се образува една хубава връзка.

Сега малко музика. (*Учителят взима цигулката.*) Всички вие имате стари възгледи. Искаш да бъдеш човек, изправи се хубаво, наведеш се, туй е страхливост. Няма да те е страх от нищо. Искаш да бъдеш смел. Как ще ми представите любовта си сега? Вие си отваряте ръцете за прегръщане. Двете ръце като че прегръщате. Да се пее, да се свири е трудно. Да пееш и да свириш трябва вече умът да работи. Ти трябва да си минал физическия живот и да си влязъл в духовния. Да излезеш из духовния и да влезеш в умствения свят, в една Божествена област, тогава може да пееш. Само в Божествения свят има пеене. В другите светове без пеене минава. Пеенето, това е най-хубавото нещо. Пеенето, това е най-хубавата работа. Да свириш, това е най-хубавата работа; трудът, това е по-долу.

Имате труд, имате мъчение. Мъчението е за физическия свят. Трудът е за духовния свят, а работата е за Божествения свят. Музиката спада към кой свят? Съединен духовният свят с Божествения. Не може да съединиш двата свята, да ги разбираш, ако ти не пееш и не свириш. Не само да свирите на един инструмент. Сега за пример къде са забатачили българите? Всичките нещастия на българите произтичат от тона „фа“, когато понижават и повишават тона „фа“. Ако не може да го туриш в съчетание с другите тонове, ти ще създадеш дисхармония. Българите имат едни песни с най-хубавите тонове, внася[т] известна тъга. (*Учителят свири нещо тъжно, българско.*) Българинът търси изходен път и не може да го намери. (*Учителят пак свири нещо българско.*) Сега иде разрешението. Едно разрешение на песента. (*Учителят пее.*) „Черни дни са настанали, обществото нас ни е потъпкало. Ние всички трябва да се събудим. Силен трябва да бъде човек в живота. В робство не трябва той да остава. Роб да става, напред той трябва да върви, докато стане силен, да победи. Само така той ще може господар на себе си да бъде.“ (*Учителят правеше и движения, като пееше тия думи.*) Динамика е това. Вие, понякоя път, трябва да пеете. Сега във вас се заражда едно желание. Намирате се в едно безизходно положение, какво трябва да правите? Вземете една поза, свиете се. Защо сте толкоз малодушен, какво се обезсърчавате? Казвате: „От мене нищо няма да стане.“ — Ти от нищо нещо си станал. От нищо те е направил Господ, пък сега си станал нещо. Ти не искай да се върнеш при нищото, дето си бил. Нищото значи, че Бог ти е дал условие, дал ти е глава, дал ти е гърди, стомах, да опиташ всичкия свят. Казваш: „Да обичам ли?“ — Обичай! — „Да ям ли?“ — Яж добре. Обичай на свят. — „Да мисля ли?“ — Мисли. „Какво трябва да правя?“ — Яж. „Какво трябва да правя?“ — Обичай. „Какво трябва да правя?“ — Мисли. „Как да обичам? Ами как да мисля?“ Сега, при мисълта, вие ще дадете едно разширение. На мисълта си не туряй никакво препятствие. Някой въпрос не го разбираш, знаеш че въпросът е нерешен. Не казвай: „Че този въпрос не може да го раз-

реша.“ Ти, ако не може да го разрешиш, друг ще го разреши. Кажи: „Този въпрос и на мене ще ми стане ясен.“ Ние тепърва има да учим онова, което Бог е създал. Като кажеш „този въпрос е неразрешен“, ти се поставяш в противоречие с Божественото. Той е разрешен, но не си се научил. На тази височина, дето може да видиш ясно, какво е разрешението на въпроса, ти се качи. Казвам сега, законът на Любовта е да знаеш, как да любиш. Ти не може да любиш правилно, докато не оценяваш правилно любовта. Ти не може да мислиш правилно, докато не произвеждаш светлина в себе си. Ако твоята мисъл не може да произведе светлина, тя не права. Ако твоята надежда не може да те облече, тя не е правилна. Всеки човек, който има сила в себе си, той вече има основа. Силата трябва да има някакъв материал, с който ние да работим. Яденето, което Бог ни е дал, да благодарим. Тогава казвам, че слънцето изгрява заради тебе и залязва заради тебе. Земята се движи заради тебе и обикаля около слънцето заради тебе. Тя ти показва, както тази земя се движи около слънцето, така и ти трябва да имаш една орбита около Бога. Ти същия закон ще пазиш. Туй, което е по закон, и ти трябва да го правиш. След туй всичко онова, което Бог ти праща, трябва да го възприемеш, да го обработиш в себе си.

Та казвам сега: Всичките вие страдате от необработен материал. За пример аз за много работи съм изучавал. Една българска песен ми направи впечатление. В музиката на българите съм намерил едно нещо. Българинът в материалните работи не е доволен. Колкото и да има, казва: „Не ми стига това.“ В материално отношение не може да бъде доволен. В материално отношение ти търсиш надолу. Щом пееш „фа“-то много хубаво, все надолу ще слизаш. За да се избавиш от „фа“-то трябва да пееш „сол“. Ако не започнеш да възприемаш и да даваш „сол“ да вземеш с „фа“, животът не е само във „фа“. Докато не започнеш да даваш, живот няма. Сега всички не знаете как да давате. Турите си в джобовете. Нали по някой път си турите по 50 стотинки, по 1 лев, по 2 лева, по 5 лева, турите си в джобовете. В двата джоба си турите парите.

Срещне те някой, иска ти помощ, бръкни в джоба и каквото намериш, дай му го. Нека туй, което дадеш, да остане в ума ти, да работиш върху него. Защото, като дадеш половината, ти ще работиш върху половината. Онзи, който взел, той ще го посее. Туй, което ти си дал в другите, то у тебе ще принесе плод. Този човек, като благодари за това, което си му дал, казва: „Този човек е много добър.“ Той ти дава условие да растеш. Ако ти не дадеш на него, ти нищо не посяваш в главата. Като направим добро, правим услуга на себе си. Ако тия хора не благодарят, тогава Божествената енергия няма да дойде. И хубавото в нас не може да израстне. Законът на самовъзпитанието е такъв. Казвам, когато правите услуга някому, Божественото във вас ще се посее. Казва: „Делата им ходят с тях.“ Онези, които благодарят, те са, които ни помагат в тая работа. Казвам сега: Аз бих желал всички да започнете да се оценявате. Някои идват при мене и ми казват: „Учителю, как ни търпиш такива карикатури?“ По-оригинални хора от вас не съм намерил. Казвам, всеки си е на мястото, незаменим е, никой не може да го замести. Такива оригинали, че като него друг няма. Казвам, особени екземпляри. Казвам: Всеки един от вас представя едно особено Божие изложение на Божиите блага. Ако вникнете, трябва да го оцените. Като започнете да оценявате другите и вас ще оценят. Сега, по някой път, вие мислите, че сте много лоши. Не сте лоши. Яденето ви се разваля. Като няма кой да го яде, разваля се яденето. Като започне да се разваля яденето, мирише. Не оставяйте яденето да се развали. Каквото има да се развали, навън го хвърлете. Вечерно време, като се върнете, вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки, сметка направете. След като изгрее слънцето, до вечерта, като залезе, вечерта направете си сметка, какво сте направили през деня. Като станеш на сутринта, започни нов живот. Това е новото. Така ще се подмладите. Сега казвате: „Едно време живеехме по-добре.“ Едно време беше хубаво, сега е два пъти по-хубаво. Сега за пеенето. То е само един метод. Казвате: „Актьор е това. Няма нищо.“ Той може да представи нещо. Научете се всички вечер като

останете, да направите едно движение. Знаете ли колко е красив човешкият организъм! Каква форма! Тази госпожица беше чехкиня. В нея има идея. Няма мускулче в нея, което да не е разработено. Коремчето не е изпъкнало, линия има. Тя си показва своето изкуство. Защо другите може да се съблазнят? Казват: „Танцувала.“ Вече има наука за танците. В ходенето има изкуство. Човек трябва да има известна идея. Човек, като ходи по лицето на земята, той трябва да знае как да ходи, като си движи ръката, като говори. Някой път си отваря очите повече, някой път стиска веждите. Той трябва да научи, че всичките му линии да са на място. Ако сега не приготви материал, за в бъдеще с какво ще живее. Ние живеем със стари идеи. „Едно време имах едно разположение.“ Туй разположение идеше от яденето. Но то е физическо разположение. Туй разположение след няколко часа ще изчезне. Ония разположения, които не изчезват, те са излезли от физическото. Трябва да минат в духовното и от духовното да минат в умственото и в Божественото. Туй, което остава в Божественото, то е реалното, то ще се повърне назад. Казвам: Всякога трябва да остане нещо в нас. Не се безпокойте. Гледам, някой път, вие тръгнете по един път. Хубаво, и Давид се оплаква, че е грешен. Аз разбирам, че не съм мислил както трябва, не съм чувствувал както трябва, не съм постъпвал както трябва. Едно дете, като рече да върви, не може да ходи както трябва. Но туй дете може да се научи да ходи хубаво. Сега, толкоз певци има от вас. Колцина от вас сте се заели да проучите песните? Колко време е взело? По кой закон са създадени? Ще се спра някой път, как трябва да се пеят някои песни. Някои песни може да се пеят с движение. Пеете „Изгрява слънцето“. Ако дадеш на дясната ръка едно движение, има един смисъл. Ако дадеш на лявата, има друг смисъл. Как ще поставиш краката? Ако поставиш левия крак малко отворен, има един смисъл. А пък, ако ги приближиш, има друг смисъл. Ако краката са широко отворени, съвсем друг смисъл има. Не трябва краката да са събрани. Трябва междината да е много малка. Никога не трябва краката да си туряш като войник. Малко трябва да са

отворени краката. Казвам: Трябва да имаме ред упражнения, в които може да се урегулират тия течения на мозъка, теченията на гърдите и теченията на стомаха. Казвам, в новите времена хората вече, без да знаят тия закони, започнаха тези изкуства, танцовете. Онези хора, които играят, са здрави. Щом човек престане да играе, той заболява. Някой, който е стар, да играе въщи сам. Вие, като речете да играете, казвате: „Аз съм стар, ще започна да играя!“ Какво значи игра? Не да скачаш. Вземете една поза. Седите и не знаете как да направите едно упражнение. (*Учителят маха ръцете си и няколко пъти се обръща. Три пъти си маха ръцете и се обръща.*) Въпросът е разрешен. Едно от най-хубавите упражнения. Тази сутрин на половина можем да направим туй упражнение.

Да ходим в красота, в сила и обич.

Добрата молитва.

13 Лекция от Учителя,
държана на 28 декември, 1938 година
София, Изгрев.

ЗДРАВΟΣЛОВНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Сряда, 5 часа сутринта.

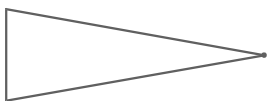
Отче Наш

„В начало бе Словото“

Ще говоря върху здравословното състояние на човешката душа.

Човек може да изгуби здравословното си състояние. Нещата може да се изгубят. Не разбирам нещата чисто на физическото поле. Нещо, което носиш, може да го изгубиш. Не че тъй е определено. Може би условията, при които живееш, са такива, турил си нещо в джоба, джобът ти е скъсан. Туриш нещо ценно в джоба си, изгубиш го. Искаш да знаеш, защо си го изгубил. Какъв отговор ще си дадеш? Че си бил невнимателен. Ако туй нещо е ценно, трябва да го туриш на някое място, дето да не се изгубва. Имаш здраве и него може да изгубиш. Това са здравословни състояния. Сега ще изучим научната страна, туй, което можем да придобием за здравето. Всеки ден трябва да прилагаме нещо. Вие мислите, че онова здраве, което имате, саму по себе си иде. Вие го мислите. Един богат извор, ако представим здравето като един извор, то ще тече, но ако твоето здраве е обосновано на една щерна или на една каца вода; ако ти го пуснеш, тогава за колко време ще продължи здравето да тече? При това, във физическия свят имаме много работи, които ни навеждат към здравословното състояние. Ще гледаш, имаш някой път каца, ще гледаш да се не разхалтавят обръчите, понеже съдържанието, което е в кацата, ще изчезне. Трябва да се спазват ония правила, ония закони, по които се ръководи вашият живот. На новороденото

дете какво трябва? Преди да се е родило детето отговорността лежи на майката. Майката трябва да бъде здрава. Преди да се е родило детето майката е отговорна. Нейният ум, нейното сърце, нейните постъпки трябва да бъдат здравословни, нищо повече. Сега може да преведете: една мисъл щом е здравословна, тя ще бъде здрава. Щом едни чувства са здравословни, ти ще бъдеш здрав и щом постъпките са здравословни, ти ще бъдеш здрав. Това са три основни правила. Щом детето се роди, майката се освобождава вече, ако тя си изпълнила длъжността. Като се роди детето от какво се нуждае? — От въздух, от чист въздух. Майката посторонно* става условие. Майката не трябва да постави детето в студен въздух или много горещ въздух. Майката трябва да бъде умна, да постави детето си в ония здравословни условия. Вие искате, по някой път, да вземете грижа за себе си, казвате: „Господ ще уреди всичко туй.“ То е право, Господ ще уреди, Той всичко ще уреди, но и ние трябва да уредим нещата. Професорът, който предава някоя лекция, научил се много добре, предава я много добре, но ако учениците не слушат и не може да разберат тази лекция, знанието на професора какво ще ги ползува? Има две крайности: Да не предаде лекцията добре, а може и да я предаде добре. Казвам, вие сега трябва да знаете какво ви трябва. Да кажем, аз тегля една линия. Какво означава тази линия? Или тегля [още] една линия.

Имате една точка. Това е един триъгълник. Не е оставена основата на този триъгълник. Какво означава този триъгълник? Знаете колко време ви взема да обходите едната страна на триъгълника. То е като модел. Някой път, някои работи вас ви се виждат много лесни. Като се разправя, са много лесни, но ако ги приложите на физическото поле, са мъчни работи. Я се опитайте да се нарисувате. Някой път, вие си давате мнението, че някоя картина не е нарисувана. Я нарисувайте, да видите какво е изкуството. Или, някой път, си

* **посторонно** (рус.) - странично

давате мнението, че някой не свири добре. Я се опитайте да свирите. Трийсет сантиметра е дълга опашката на цигулката и 30 години тебе ти трябва да се научиш, да изучиш, тия 30 см, какви възможности се крият в тях. Щастието на един цигулар е скрито в 30-те см на цигулката. Ако знае точно математически да си туря пръстите на място, той е отличен цигулар, но ако пръстите не падат на място, няма да бъде отличен цигулар. Че вие имате една цигулка, на която вие трябва да свирите. Вие живеете, вие сте един цигулар. Животът — това е репертоарът ви, който сега изучавате. Казвате: „Да живеем добре.“ Цигуларят, като дойде да свири, има репертоар, избира. И вие имате репертоар, във вашия живот. Казвате: „Трябва да се живее.“ Какви ви са парчетата? Какво е първото парче, което трябва да свири религиозният човек? Като станеш сутрин, кое парче ще свириш на себе си? Най-първо ще свириш, ще се молиш. Ще свириш парчето на молитвата и ще го изсвириш много добре. Казвате: „Да се молим много добре!“ Как ще свириш? Туй парче няма да го свириш, да мислиш, че Господ е някъде в центъра на земята. Вие ставате сутрин и се навеждате. Навеждате се и търсите Господа в центъра на земята, прегърбили сте се надолу и гледате. Казваш: „Не ме послуша Господ.“ Ти надолу си се навел. Този цигулар не е свирил хубаво. Някой пък дигне главата си нагоре и казва: „Господи, кое е вярното от тия, двете положения?“ Когато говорите на някой ваш приятел, нали го виждате? Следователно ще вземеш едно положение, щото като говорите, да достигнат трептенията на вашите очи до неговите уши, да разбере. Казвате: „Онова, което говорих, разбра ли го?“ Нито той го е разбрал, нито вие. Сега, когато се молите на Господа, Той ли трябва да ви разбира или вие трябва да Го разбирате? Ученият ли трябва да разбира невежия или невежият трябва да разбира учения? Кое е по-хубаво? Ученият човек всякога разбира работите. Господ ни разбира много добре, ние трябва да Го разбираме. Казваме: „Господ не ме разбра.“ Значи ние се поставяме по-високо. Ние Го разбираме, а Той е невежа, не ни разбира, трябва да Му говорим, за да ни

разбере. Тогава какви са нашите отношения към Бога? Най-първо ни съдят, че Бог ни разбрал, а всички вие не сте Го разбрали. Той ви разбира, понеже направил света с всичките негови удобства, вложил всичките възможности и условия, за да се развиваме. Вие трябва да проучвате тия условия.

В новата година, какво ви трябва? Какво ви трябва за тази година? Какво ви трябва за тази година. На ученият му трябва книги. На младата мома какво ѝ трябва? Дрежи ѝ трябва. Младата мома иска да има хубави дрехи. На гладният какво му трябва? — Хляб. На болният какво му трябва? — Здраве. Сега не трябва ние да говорим за болните хора, те се изключват, извън живота са. Вие как схващате болестите? Как схващате, че някой път се разболеете? Някои от вас казват „ясновидци“, но някой път седиш и казваш: „Не съм разположен.“ Как схващаш, че си неразположен, не го виждаш? Или някой път казват: „Ще се разболея.“ Къде го схващаш, къде го усещаш туй? Не го виждаш и казваш, че ще се разболееш. Душата вижда всичките неща. Видими са за онези, които виждат, а нещата са невидими за онези, които не виждат. За слепия нещата са видими. Той може да ги набара с ръката си. Той вижда онова, което побарва, а което не е видял, значи е невидимо. Той познава едни свойства, че нещата са твърди, топли, студени. Всички неща, които се виждат, са твърди, студени и топли и по тази твърдост, по тази студенина и топлина той разбира предмета като го пипне. Аз съм гледал гъските. Гъските минават за много глупави. Казват, че гъската не мисли. Много добре разбира гъската. Хвърлете царевично семе, ще го глътне. Хвърлете ѝ бобено семе, като го пипне с клюна си, пусне го. Тази гъска разбира кое е за ядене. Като пипне бобеното зърно, казва: „Не е заради мене.“ Как познава гъската, че този боб не е заради нея. Сега нещата ние ги разбираме, в някои отношения. Разбираме теоретически, имаме известни познания, но нямаме практическо приложение. Положете основа, че от вас зависи, какво състояние да имате. От онзи учител, който влиза в класа, от него зависи, какво отношение да имат учениците към него, но в първия момент.

Ако той разбере онзи момент, хармоничния момент, всичко тръгва хармонично, но ако учителят е избрал един дисхармоничен момент, работите мъчно може да се поправят. Представете си, че всичките ученици в един клас влизат. Някой с по една кофа ги полее, с вода. Трийсет ученици, всичките поляти с по една кофа вода, влиза професорът да им говори. Той трябва да иде да им каже да се преоблекат със сухи дрехи. Тъй както са овлажнени учениците, не може да им преподава. Те, защо са позволили да ги накваси онзи човек. Този въпрос, той е изчерпан, фактът е станал, тези ученици са наквасени. Какво трябва да прави с тях?

Та ви казвам сега: Мокри в класа не влизайте. Всеки, който е мокър тук, сутрин да не идва. Щом имаш в себе си едно недоволство, в себе си ти си мокър. Каквото и да е недоволство — това е мокрота. Щом си много сух, пак не влизай. Ако си много студен, не влизай и ако си много горещ, пак не влизай. Сутрин ще си промениш температурата. Ако имаш 39 или 40 градуса, не влизай в класа. Ако имаш 30 или 29 градуса, пак не влизай в класа, ти не си готов. Трийсет и седем градуса е нормалната температура. Тази година свършва на 39. Числото 39 е щастливо. За човека 39 не е щастливо, при неговата температура е нещастие 39 градуса. Да обясня. Най-щастливото число е то. Отвън, в природата, имаме налягане. А отвътре навън имаме напрежение. В душата има напрежение да се разшири. Напрежението да се разшири, да му се даде простор. Ако нямаше налягане отвън, формата, в която е поставен, може да се пукне. Някой път, имате кръвоизлияние. Какво е кръвоизлияние-то? В онзи индивид се яви желание да се разшири повече отколкото трябва. В туй напрежение се пукат капилярните съдове и кръвта излиза. Значи ако напрежението отвътре е много силно, ти ще се пукнеш. Ако налягането отвън е по-голямо и ако ти не противодействуваш на това налягане, ти ще се спитиш. Налягането образува спитяване. Ще гледаш две неща: да се не пукнеш, напрежението ви да не бъде голямо отвътре и да гледаш да се не спитиш. Щом говорим за спитяване, налягането отвън е силно. Туй

налягане отвън не трябва да бъде силно. Външното налягане трябва да се уравни с вътрешното напрежение, тогава вече имаме една правилна форма. Показва, че има един закон на равновесие. (*Кривата гладка линия*) А другите две криви линии показват дисхармония. Първата линия показва равновесие. Но туй равновесие се произвежда от какво? Трябва да разсъждавате. Нещата трябва да се наблюдават и трябва да се съпоставят. Да кажем ти си един музикант, искаш да пееш. Дайте тона „до“. Този тон, според сегашната мажорна гама, не е основен, защото основен тон е този, с който започва животът. Животът си има основен тон. Любовта си има основен тон. Човешката мъдрост има основен тон. Човешката справедливост има основен тон. Всичко си има основен тон. По някой път, човешката справедливост е построена върху известна гама. В природата има доста гами, които трябва да ги изучавате. Ако работите ви не вървят по една гама, по един начин, ще употребите втори, трети, четвърти, разни начини ще употребите. Добрият живот значи: трябва да бъде[те] един отличен музикант, трябва да бъдете един отличен художник. Вие трябва да турите всяка една дума на нейното място. Ставате сутрин и сте неразположени. Неразположението ви може да произтича, че вечерта не сте яли добре храната си и не е добре сдъвкана или не е хранителна, или между вас и храната няма съответствие, или че храната не я обичате или че тя не ви обича. Да допуснем сега, само за обяснение, че сте яли биволска пастърма, 20 годишна суха, биволска пастърма. Ставате сутрин неразположени, че една дума, която вас са си казали, вие сте възприели чрез ухото си и тя ви причини едно неразположение — двайсетгодишна биволска пастърма влязла чрез въздуха. Или пък сте видели някой образ, нещо грозно, че и то е биволска пастърма, която влязла през очите във вас и вие сте неразположени. Питам сега, защо не смените тази форма? Дойде една лоша дума, спрете [я] във въздуха. Тази

пастърма е несъвместима. Дойде някой сега да ви каже, че пастърмата може да се облагороди. Но аз досега, както съм изследвал биволската пастърма, след като се облагороди, тази пастърма, тя ще ни коштува толкова скъпо, че не струва даже което сме изхарчили заради нея.

Срещам веднъж един мой познат, че ми разправя: „Неразбран човек е той. Ти му говориш, той куха глава, не ме разбира.“ Аз му казвам: „Ти разбра ли го? Ако ти беше го разбрал, ти не щеше да му говориш.“ Ако разбираш човека, два момента има: ще му говориш, някой път, на човека, и няма да му говориш. Ако разбираш човека, някой път ще го пипаш, някой път няма да го пипаш. Нямах право да го пипаш. Няма да го пипаш, понеже е с охлузена кожа. Всяко пипане ще причини болка. Ако ръката му е здрава, тогава ще го хвана за ръката и ще се ръкувам. Някой път е така наранена, казва: „Не ме пипай.“ Има нещо в човека, което не трябва да се пипа. Не само тялото му, но духовното му тяло, по някой път, излиза извън физическото тяло и тогава вие се намирате в едно особено състояние. По някой път, вие, като станете духовен, искате да излезете в света с духовното си тяло, да се покажете, колко сте добър. Какво ще разберат хората, като видят вашето тяло? Ще ви попипнат. Всяко пипане ще ви причини голяма болка. Духовното тяло не обича да го пипат. Искате вие да се прегръщате, да се целувате, то е така, но в невидимия свят целувки няма. Вие сега разбирайте, всяко нещо, което се пипа, се разваля. В невидимия свят има преливане. Две същества, като се срещнат, ще се прелеят едно в друго. Ако вземете две шишета пълни с вода, вземете по-голям билник* и налеете шишетата. Казвате: „Те се изгубиха.“ Те се обичат. После изливате едното шише в другото и обратно, то е запознаване в духовния свят. Щом искат духовният свят да ги запознае, намири едно по-голямо шише и ги налива в него. Те, като се разбират, ще се поставят и двата в шишето, после ще си тръгнат по пътя. А пък на земята двете шишета, като се

* билник - гамаджана

срещнат, ще се прегръщат, но не се разбират. Та сега постоянно питате: „Не трябва ли да прегръщам някого?“ И да го прегръщаш, нищо няма да научиш. Ако аз прегръщам една книга, какво добивам? Прегръщам Библията. Седи при главата ми. Но ако ти прегръщаш Библията, какво ще научиш? Библията не иска прегръщане, четене иска. Ще отвориш, ще четеш, ще разбираш. Сега казвате: „Не трябва ли да се прегръщаме ние?“ Никакво прегръщане! Може, изключителна работа когато носиш, но за да го разбереш, трябва да го четеш. Никакво прегръщане! Невежите да се прегръщат и целуват, а учените да се четат и изучават. Сега, да кажем, гледам тази книга, гледам колко учена е тя. Ако вземете, че гледате някого, какво ще придобиете? Казвате: „Колко е хубав“, но не го пипате. Защото, ако дойдат десетина души и всеки да си тури ръката на дрехата и каже: „Колко си хубава“, ще се изтрие дрехата. Даже, мисля, турците имат един камък в Мека, на който се покланят и го целуват и от хиляди години, като са ходили да целуват камъка, той се е вдлъбнал, изтрил се е камъкът от целувки. Сега вие ще попитате какъв е смисълът на живота без целувки? Вие не разбирате. Съприкосновение с природата има. Виждаш един човек — съприкосновение има. Слушаш един човек — съприкосновение има. Хващаш се за ръката. Било е време, когато хората се поздравявали с езика си, изплезвали са си езика навън. Казвате: „Който си изплези езика, кеври* ми се.“ Какво означава „извади езика си“? Изваждаш езика си, подиграваш се. Децата често, като те видят, ще си изплезят езика. Туй считате, че не е естествено. В живота щом дойде едно животно, с езика си близне го, помирише го по главата, помирише го навсякъде надолу по краката и от миризмата, туй животно си съставя едно понятие. Та, помирисването, когато някой иска да целуне някого, показва, че чрез целувката ще познае каква е температурата на неговото сърце. Затова се целуват хората. Измерване на температурата става. Научно тогава, ако искаш да измериш

* кевря се - глезя се

температурата, ще го целунеш по устата и ще познаеш колко градуса има. Ако има 37 градуса, нормално е положението или някой път ще измервате температурата на човека чрез речта си. Някой човек, като говори, казвате: „Груба е речта на този човек.“ В какво седи грубата реч? Грубата реч седи, че няма тази температура речта. Казвам, когато говорите, произнасяйте всяка дума тихо, учете се. По някой път започнете да произнасяте думата „любов“. Казваш „любов“, чувствуваш, че не е правилно. Пак казваш думата „любов“, пак чувствуваш, че не е правилно. Да се запознаете дали сте произнесли думата правилно, почнете, някой ден, когато започнете да произнасяте, кажете думата „любов“. Ако може да произнесете правилно думата „любов“, онези, които са турили влагата, щом чуят, ще се оттегли и небето ще се изясни. А пък достатъчно е двама души да си кажат две горчиви думи, ако времето е хубаво, като кажете две горчиви думи, веднага небето ще се затвори. Щом двама души се скарат, те покриват небето, да не би да видят туй, което става, затова именно облаците идат да покрият земята и каквото е видимо тук, да го не виждат. Каквото имаме тук, скандали, да се не вижда, преди да излязат, беше покрито. Всичките скандали сега идат и тук, при новата година хората придобиха нещо и времето стана хубаво. Щом кажете една неестествена дума, вашето небе се покрива. Аз ви говоря за един закон, който е много верен. Щом кажете една горчива дума вашето небе ще се засенчи. Казвате: „Тъмно ми е, неразположен съм.“ Казали сте нещо или някой е казал нещо заради вас. Вие трябва да кажете една хубава дума, за да се изясни вашето небе. Та, през тази година да имате отношения, като добри синове. През цялата година нито едно горчиво чувство да не влезе в сърцето ви. Нито една горчива мисъл да не влезе в ума ви. Нито една груба дума да не посети душата ви, нито една жестока дума да не посети вашия дух. Ще дойдат отвън, ще бушуват около вас, тъй както бушуват вълните около един параход. Но нито една от тия вълни да не влезе през някоя цепнатина вътре в парахода. Любовта я разглеждайте от две гледища. Онова, което Бог ви

праща, да бъдете готови да го възприемете и да го преценявате хубаво. Много пъти Бог ви праща благословения и вие сте недоволни от Божиите благословения. За пример, ако вие намерите едно житено зърно, ще бъдете недоволни. Казвате: „Да беше някой скъпоценен камък. Защо ми е, какво ще направя с това житено зърно?“ Едно житено зърно съставя една шестнайсет хилядна от кило. Едно кило колко се дава? Пет-шест лева, 16 хиляди зърна има. Един лев има сто стотинки. Едно житено зърно, ако го намериш, не го пренебрегвай. Като намериш туй житено зърно, тури го в джоба си. Ако ти отиваш и намериш туй житено зърно, то казва: „Ще сполучиш!“ Ако носиш тия думи, ще сполучиш. Ако отиваш на училище, ще сполучиш. Отиваш да се молиш, ще сполучиш. Отиваш да се лекуваш, ще сполучиш. Отиваш в някое предприятие, ще сполучиш. Станеш сутрин, какво трябва да си кажеш? От невидимия свят, като станете, през тази година, поставете вашето съзнание спокойно и веднага ще чуете един поздрав, едно изречение ще ви дойде в ума. Запишете си го в книжката. Всяка сутрин запишете поне по едно изречение. Триста шейсет и пет деня. Вие първия ден пропуснахте, имаште такова изречение, във втория ден пак имаште и в третия ден, днес е четвъртия ден. Целият четвърти ден сме най-близо до слънцето.

Та казвам, ако не чуете нищо, отворете си поне Библията, някоя книга, някое изречение. Прочетете от нещо някъде. Отворете си на някое място и прочетете каквото и да е. Но най-хубавото е, щом се събудите, гледайте вашето съзнание да бъде тихо и спокойно. Някой път ще ви дойде много хубаво изречение. Спрете се, запишете си го. Туй изречение ще ви бъде като талисман през целия ден, то ще ви бъде една подкрепа, един кредит от невидимия свят.

Като дойде Христос до гроба на Лазаря, казва му: „Лазаре, стани!“ И Лазар веднага стана и излезе. Но като излезе отвън, този Лазар, понеже беше увит, казва Христос: „Развържете го сега.“ Та вие трябва да станете, да имате вяра, да ви развържат. Човек някой път има много превръзки.

Умрелите хора, които погребват, все имат някои превръзки. Ония изречения, които невидимия свят изпраща, с тях се подкрепя животът. Тъй, както слънцето безброй лъчи ни изпраща и от които нашето тяло живее, пък и умът ни добива своето знание, така и Божественото Слово постоянно тече. Човек трябва да се постави в туй положение, дето да е отворен прозорецът. Прозорците на ума трябва да бъдат отворени, за да проникне Словото. Като проникне, душата знае как да възприеме това Слово. Христос е казал: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога.“

Та казвам, от чисто научно гледище този триъгълник означава едно грамадно пространство от 92 мили. Може да означава едно малко пространство, един километър, два или три километра, но тъй ние разбираме света в проекция. За пример, носът е една проекция на човешката интелигентност. Значи, твоят нос добива една интелигентност, показва силата, с която си свързан. Носът ти показва кредита, който имаш от невидимия свят. Що е носът? — Широчината на носа показва кредита, който имаш от невидимия свят. Широчината показва здравето. Правата линия на носа показва силата на човека. Носът, както расте надолу, показва неговата сила. Широчината показва устойчивостта, здравината на тази линия. Когато носът се стеснява, тази здравина изчезва от човека. Горната част на ноздрите означава силата на човека, относителна е тя. Не е в големината на носа. Има и мъртви носове, има и живи носове. Живият нос е, когато ти мислиш, когато ти наблюдаваш и се стремиш към всичко добро. Тогава носът е жив. Щом удариш през просото, не мислиш, носът е мъртъв. И ухото трябва да бъде живо. Живото ухо е, което слуша. И всяко нещо, което чуеш, преценяваш. И уханието може да бъде мъртво и живо. Ако всяко нещо, което близнеш с езика си, преценяваш, радвай се, като близнеш. И като преценяваш с езика си, радвай се. Казвам, всичко в нас трябва да оживее. Очите трябва да оживеят, да виждат хубаво. Ушите трябва да оживеят, да слушаме красиво. Носът трябва да оживее. Уханията, които

идват от природата, да ги чувстваме, езикът ни трябва да оживее, всичко в нас трябва да оживее. Здравето не е нищо друго освен едно вътрешно съотношение с външния Божествен свят. Та ние възприемаме всичките блага, които те ни дават, радваме се на тия блага. Другояче, ако ухото не е здраво, Словото няма да проникне в нас. Ако очите не са здрави, Истината няма да проникне. Ако носът не е здрав, интелигентността няма да проникне. Ако езикът не е здрав, Любовта няма да проникне. Ако тази чувствителност, която имаме в пръстите, зависи много от тия малките папили, от деликатността на човека, колко човек трябва да бъде справедлив.

Затуй не залагайте ушите си никъде. Не залагайте езика си никъде. Не залагайте носа си никъде. Не залагайте очите си. Нищо, което имате, не го залагайте. Какво разбирате под думата „залагане“? Да си заложиш дрехите, какво значи? Стрежете се да бъдете доволни от онова, което Бог ви е дал. Радвай се, че имаш едно сърце, което може да скърби и което може да се радва. Радвай се, че сърцето ти може да скърби и може да се радва. Вие се радвате за радостта. Разбирате я. Но в скръбта не се радвате. Защо не се радвате в скръбта? Кокошката след като са я заколили, скърби. Казва: „Може ли аз да скърбя?“ Човек, като яде кокошката, той се радва за скръбта на кокошката. Човек, като изяде кокошката, се радва на скръбта на кокошката. Радвай се на нейната радост, радвай се и на нейната скръб! Казвам, кокошките сега ги ядат, но и нас ще ни ядат един ден, ще ни изядат по всичките правила и няма да остане нито един, който да не е опан. Като умре някой, няма ли да го опапа[т]? Казвате: „Сега да не говорим за смъртта.“ Но все таки ще дойде един ден, ще свършим работата си на земята, няма да имаме нужда от това тяло и понеже то е една дреха, ще я съблечем. Само че, дрехата трябва да я съблечем, но да имаме вече нова дреха. Никога не хвърляй старата дреха, докато нямаш нова. Като облечеш новата дреха, хвърли старата. Но никога не хвърляй старата дреха преди да си облякъл новата. Някой казва: „Да умра, да се отърва.“ Няма

отървяване. Ако ти умреш, без да ти дадат нова дреха, ти ще бъдеш гол. Да бъде човек гол е по-лошото, отколкото в дрипели, които имаме. Колкото и да е лошо едно тяло, е по-добре, отколкото да останеш гол. Сега е лошо в дрипели, но по-лошо е да идеш гол в небето. Искаш да ядеш, нямаш стомах да да туриш храната. Искаш да хванеш някого, нямаш ръце, искаш да идеш някъде, нямаш крака. Питам: Ако се намерите в оня свят и казвате, че нямате ръце, крака, очи, имате желанието, във вас седи желанието на живота, а нямате живот да изпълните вашето желание, знаете ли какво ще ви бъде положението? Преди години един американец писал една книга: „Писма от оня свят“ и разправя за наказанието на богатите хора. Разправя, че богатите хора, които не са правили добро на този свят, в онзи свят пред тях седят богати трапези, с най-богати яденета, но те като рекат да се приближат при яденето, масите се отдалечават. Те вървят пред тях, те се приближават, масите се отдалечават и така постоянно обикалят около яденето и не може да го стигнат. Пък и да има ядене не може да го вземе, няма ръце, тази маса върви. Крайно се мъчи, че не може да постигне своето желание. То е едно положение, намира се извън добрите условия.

Първото нещо: Вие трябва да имате любов към Бога. Не може вие да възприемете Божието благословение, докато не го оценявате. Благодарете на Бога за тялото, което имате. Благодарете на Бога за най-скромния обед. Имаш едно парче сух хляб. Погледнете сухия хляб, измийте го с вода, вземете чиста вода, една чаша, посипете водата и кажи така, като погледнеш хляба: „Да дойде Божието благословение върху този хляб.“ Потопете този хляб във водата, вземете една хапка и кажете: „Да дойде Божието благословение върху хляба.“ И като дойде Божието благословение, ти ще бъдеш радостен. Всичките тия хапки ще се превърнат в организма ти на хубави плодове от всичките категории, които вие обичате. Една хапка ще се превърне на хубави череши, на сливи, на праскови, на грозде ще се превърнат. Някои ще се превърнат на печени картошки. Но турете сега Любовта за основна мярка в душата

си. Опитайте се, имате ли вие желанието да служите на Бога? Досега вие служите на себе си. Досега вие служите на ближните си, но на Бога никога не сте служили, тъй както трябва. Вие сте служили на Бога, но знаете ли как сте служили? Най-първо сте служили на себе си, на своите близки и най-последно, като сте нямали работа, направили сте нещо за Господа. Той мълчи. Кажете ви нещо: „Направете това заради Мене.“ Вие най-последно оставяте туй, което ви казва. Вие Божиите работи сте ги оставили на заден план. Казвате: „Не трябваше това да ми се случи.“ Знаете ли коя е Божествената работа? Да имаш едно любящо сърце, да желаеш, това е Божествена работа. Да имаш един светъл ум, да разбираш онова, което Бог е направил, това е Божествена работа. Да бъдеш справедлив, то е Божествена работа. Да бъдеш честен, то е Божествена работа. Да бъдеш благороден, то е Божествена работа. Да бъдеш прилежен, то е Божествена работа. Да бъдеш внимателен, то е Божествена работа. Всичко онова възвишено и красиво, което повдига човека, това е Божия работа. След като имаме всичките тия Божии благословения, след като сме ги разбрали, ще дойдем вече до второстепенните работи на нашите близки и най-последно ще завършим този кръг с някоя малка работа, за която ние се нуждаем. Да знаеш 10-15 езика, то е Божия работа. Някои казват: „Нас не ни трябват много езици.“ Много езици ви трябват. Едно дърво само от един клон ли е? Някой казва: „Достатъчно е, че знаеш български език.“ То е тъй, достатъчно е, но ако знаеш 2-3-4 езика, не е лошо. Ако знаеш български, ти си само в съобщения с българите — само от 5 милиона. Ако знаеш френски, ти си във връзка с 40 милиона. Ти имаш общение с 40 милиона. Ако знаеш английски. Колко са англичаните? Още повече. Ако знаеш немски, още повече. Ако знаеш руски, ако знаеш китайски, ако знаеш японски... Та, по някой път, макар и да не знаете, казвах: „Да зная немски!“ По някой път казваме „Хитлер“, какво значи? „Хит“ значи топлина, „лер“ — учител. Хитлер значи учител на топлината. Сгорещява германците, сплотява ги. Щом не говори добре, е празен. Щом говори както трябва, той е учител. Щом не говори

както трябва, е празен. Сега в произношението. На български казвате: „учител“. Учи — тель. „Tell“ на английски значи „казва“. Този, който те учи да казваш. Учителят, като не ти говори, туря тел, да те спъва да вървиш. Като учиш добре, казва: „както трябва“. Учителят носи светлина, сила, показва начин, по който трябва да побеждаваш мъчнотиите. Буквата „т“ показва да излезеш от едно лошо положение. В даден случай „че“-то означава да имаш достатъчно сила да премахнеш известни мъчнотии. „Л“-то показва ония сили, които влизат в природата, мощните сили, с които може да превъзмогнеш нещата. Учителят също носи една чаша да възприемаш нещата. „Учител“, в български, двояко значение има. Значи „реч“, значи и човек, който „вижда“. Като произнесеш думата „учител“, да кажеш за себе си: „Аз искам като учителя да виждам.“ Искаш да бъдеш учител. Кой може да бъде учител? Като виждаш добре и като говориш добре. Учителят показва човек, който е дошъл в света да разнесе Божествените блага, да ги не опетни, но да ги раздаде както трябва. Той трябва да посее онова семе, което му е дадено, да изникне. Вие всички трябва да имате качества на един учител, да учите. Този учител стане лъч, защото най-първо е учил. Става един добър учител. Ако вие отворите светлината и учите през тази година, не се спирайте върху думата „учител“. Защото под думата „учител“ някои вземат да влезе да заповядва, да влезе и да изпоплаши учениците и да им тури слаби бележки. Това не е учител. Учител е човекът, който разнася Божиите блага, Един слуга, който е изпратен от невидимия свят да предаде Божиите благословения и да се върне назад. Христос дойде на земята и преведе един урок по два начина. След като Го мъчиха на кръста, показва колко беше мощно търпението, показва една непреодолима вяра при най-трудното положение — Учител, пратен от невидимия свят, Бог е с него. Най-после Той се помоли, но на молитвата не го чува. Като Го туриха на кръста, Той се моли, но и Господ не дойде. И всичките тия противоречия, Бог не показва външно, че този е Неговият възлюблен син. Остави Го, като един човек да

умира, както другите. Казва Христос: „Макар че работите не станаха както мислех, в Твоите ръце предавам духа си.“ В тайно дойде сила Божия. Като Го поставиха в гроба дойде, но как? Христос не остана там. Казва Писанието: „Няма да видя преподобния си да види изтление.“ Той дойде и трябваше да изпие чашата до края. Като се намерите в противоречие, може да си на кръста. Може работите повидимому да не са така, както вие искате, но ще станат още тъй, както Господ иска. Никога няма да бъдете излъгани. Ако уповавате на Бога, никога няма да бъдете излъгани. Като ви положат в гроба, тогава ще дойде ангел от невидимия свят, ще отмахне плочата, ще видите, че както Бог е наредил е много по-добре, отколкото вие мислите. Вие имате сега един практически живот. Вие седите и казвате: „Господ да ни даде вдъхновение.“ Аз бих желал тази година всеки един от вас да предаде Словото Божие на 365 души. Всеки ден, като срещнете някого, да кажете една дума, приблизително кажи една дума, че на човека да му легне на сърцето. Кажи и не очаквай! Мини, проговори, кажи една дума, пък си върви по пътя. Аз ако съм на вашето място, ето какво ще направя. Ще кажа: „Пожелавам ти онова, което ти желаеш, да те благослови Господ.“ Кажи, пък си замини. Казвате: „Знаете ли какво е новото учение? Били ли сте на Изгрева, слушали ли сте беседите и песните?“ Този Изгрев е далече, никой не може да иде на Изгрева. На Изгрева ти не може да идеш без Любов. На Изгрева не може да отидеш без Мъдрост, на Изгрева ти не може да идеш без Истината. Ти, за да влезеш в залата на Изгрева, ти трябва да бъдеш осенен с Любовта, с Мъдростта, с Истината, с всичките добродетели. Трябва да имате един ескорд да те придружават и тогава ще отворят вратата на Изгрева, ще седнеш, ще слушаш първата реч на Великия Учител в света. Като говорим тук, то е само едно отражение, малко по радиото, имаме пример. Вие, които сте тук, ще срещнете една публика безбройна, наредени, ще видите с какво благоволение, какво слушане има на речта. Вие тук седите, мърдате се, хващате ръцете си, поглеждате времето — неспокойни сте. Там всички внимателно слушат, всеки на своя

стол седи. Там не са така наблизно, всеки е свободен. Между слушателите по три метра има разстояние един от друг, да не се досягат. Така насядали всичките, нямат възможност, там, да се скарат, както тук. Тук сте наблизно, 200-300 души. Там има много хубави кресла за всеки. Той, като седне, разположи се, има къде да си държи бележките, всички удобства има, телефони, радио има, всичко каквото му трябва, на стола си. От невидимия свят сега, онези, които слушат речта по телефона, по телевизия виждат, какво вие правите. Вас ви виждат на екран. Тук както сте. Аз ви представям тая работа, но то не е баш така. Ако вземете буквално, не е вярно, но идейно е вярно, буквално ако го разбирате, не е вярно. Та казвам, когато душата ни е изпълнена с любов! Ние говорим за душата. Малка представа трябва да имаме. Когато душата ни е изпълнена с любов, духът ни е изпълнен с мъдрост, и когато ние сме изпълнени със самата Истина, въпроса другояче е. Работата е друга. Казвам, всички се спирате върху закона на Любовта, защото всички се нуждаете от любов в живота, за да дойде здравето. Спирате се върху закона на Божията Мъдрост, да дойде светлината. Нас ни трябва вътрешна светлина. Отвън имаме достатъчно светлина. Божествената светлина трябва да проникне вътре в душите ни, след [туй] свободата трябва да проникне в нас, да имаме възможност всичко, онова, което ние желаем, да постигнем. Защото някой път искаш да постигнеш нещо, не можеш не си свободен. Само свободният човек може да постигне каквото желае. Представете си сега, че вие искате да постигнете нещо. Не знаете какво да направите, за да го постигнете. Щом не можете да го постигнете, вие сте вътрешно наказан. Аз съм гледал малките деца, които хващат тия бръмбазъци, хванат го, свържат го с един тънък конец за крака. Той хвъркне нагоре, бръм, дойде донякъде, пак падне долу, държат го вързан. Сега и вие сте така, по някой път, вързани с някой конец. Имате желание, като хвъркнете, нагоре да отидете, но пак надолу паднете. Най-първо вижте краката ви да не са вързани, да нямате някое желание, което да ви връзва. Може да имате

много желания, но гледайте тия желания да нямат конци, да не сте свързани. Не се привързвайте, не се свързвайте с никого; Единственият, с когото трябва да бъде свързан човек, Той трябва да бъде Бог. Детето, преди да се е родило трябва да бъде свързано с майка си. Ако туй дете е свързано с много майки едновременно, нищо няма да остане от него. Една връзка трябва да има човек.

Казвам, че тази година трябва да се родите десет пъти. Какво разбирам аз под думата „десет пъти да се родите“? Няма никакъв смисъл, ако не се родите. Във вас десет пъти трябва да се роди желанието. Десет пъти да се родите значи: родиш се веднъж, видиш, че не си тъй както трябва. Една домакиня натопи една риза във водата, извади я, не[е] тъй както трябва, пък я полее с вода, пак я извади, 4-5-10 пъти натопи тази риза, докато я извади вече, погледне, и е доволна. Човек ще се ражда, докато дойде до онова състояние, в което, като се роди, той да е доволен. „Десет пъти“ — аз употребявам, аз разбирам възможностите, не буквално. Защо детето се ражда на деветия месец, близо в десетия, в своите възможности? Десет пъти трябва да се родите, ако се родите точно на времето. Тогава, каквото носите с вас, никой не може да ви го вземе. Ако се родите навреме, онова, което ти носиш, никой не може да ти го вземе. Роденото от Бога, то е вече силно. Сега във вас остава друго едно желание: „Дали ще постигнем, ами ако не постигнем нещата?“ Кое е по-възможно: постигането или непостигането? Постижението зависи от Бога, а непостижението зависи от нас. Значи, ако ние сме внимателни на Онзи Божествен импулс, онова, което Бог иска, ние ще го постигнем. Но ако сме внимателни на онова, което ние мислим, няма да го постигнем. Ти казваш: „Тази работа аз няма да може да я направя.“ Ти, като си повярвал в своето учение, ти може да не постигнеш своите постижения. Щом повярваш в Божиите постижения, ще го постигнеш. Бог тази година е определил да постигнете нещата. Ако не ги постигнете погрешката е ваша („ако не“, пак не е право, така да се каже.) Аз изключвам „ако“. Няма „ако“. Аз вярвам, че вие всички ще

постигнете онова, което Бог е определил. Няма някоя сила, някоя власт в света, която може да ви развали пътя, освен, само едно изключение има, ако вие не идете навреме да влезете в трена, тогава ще останете. То е само една възможност. Може да се спрете някъде най-малко 5 минути. Всяка [сутрин] ставайте 5 минути по-рано. Не чакайте точно, 5 минути по-рано от определеното време да станете! Идущата година искам да ви видя всички подмладени. Стари да няма между вас, вие сте остарели. Някои сте остарели от много знание. За пример, вие знаете какво нещо е човешката несправедливост. Вие знаете какво нещо са лошите думи. Каква наука има в лошите думи. В една добра дума има нещо, но в една лоша дума, тя нищо не съдържа в себе си. Една дума, която може да те раздразни, тя какво съдържа? Ти слушаш, каква полза има в думата, която те дразни. Една дума, която внася живот, има смисъл. Казвам, по закона на навика, често ние предизвикваме ония състояния на миналото и се дразним от другите. Ти казваш, тази работа не я разбираш. Ние всинца не сме разбрали закона на Божията Любов. Ако бяхте го разбрали, щяхте да бъдете безсмъртни. Казвате: „Аз много зная.“ Ако знаем всичко, тогава ще бъдем ясновидци, ще знаем какво ще се случи. В тази година какво има да се случи в подробности предсказано е. Тя ще бъде отворена, както в погледа на един човек, който вижда, че вижда работите много далече. Той има тръба тури я и вижда нещата ясно. Онзи, на който зрението е мъжделиво, не може да вижда. Той казва: „Докато идем на това място, не може да знаем, но като идем на това място, ще трябва да вървим дълго време.“ Вие се интересувате какво има да стане тази година. Аз да ви кажа какво ще стане през тази година. Най-малко 200-300 милиона кокошки ще станат жертва. Няколко милиарда яйца ще бъдат изчупени и изядени. Най-малко 50-60 милиона свини ще бъдат изклани. После може да ви кажа колко дрехи ще бъдат съдрани, колко обувци; колко хора ще се подигнат, ще забогатеят. Колко килограма жито ще се продаде. После много хора ще се опознаят. Едни богати ще станат, други сиромаси. Но какво вас ви интересува сега? Вас ви интересува сега

вашата кожа. Вие ще кажете: „Туй не ми разправяй, но нещо конкретно.“ Тогава да ви кажа така. Вие през тази година ще вземете един билет и той ще спечели. В четвъртото теглене ще ви се падне един милион. Казвате: „Ако не стане.“ Ела, че ми кажи. Един милион. Казвате: „Предскажи ми.“ В четвъртото теглене ще имате един милион. Ако знаете, че в четвъртото теглене ще имате един милион, какво ще бъде вашето положение? Ако ви кажат: „Нищо няма да спечелите“, вижте какво произвеждат думите във нас? Едно непостижение действа все таки, но ви казвам едно нещо: През тази година ще имате, най-голямото постижение, което някога сте имали, най-голямото постижение във всяко едно отношение. Сега вземете в духовно отношение, най-голямото постижение е: Ще опитате Любовта, както не сте я опитвали, ще опитате Мъдростта, ще опитате Истината. Пък и светът ще ви се отвори, както досега не сте го виждали. Казвам, най-голямото постижение е да имате Божието благоволение. Бог е решил да ви благослови, използвайте го във всяко едно отношение да ви благослови. Вие ще турите мисълта: „Ами ако се разболея.“

И то е благословение. „Ако се случи да нямам въглища?“

И то е благословение, въглищата ще дойдат. Вие за въглища не се бойте, за здраве не се бойте. Една болест е една възможност. Въглищата са една възможност. Всичко в света са Божии възможности. Всичките хора — това са възможности. Бог е, Който се проявява навсякъде в нас. Всеки един [от] вас трябва да бъде силен във физическо, в духовно, в умствено, във всяко отношение трябва да бъдете хора на новото учение, трябва да бъдете силни, да носите Любовта. Дойде една сестра, тук наскоро, въодушевила се и казва: „Аз зная че има духовен свят, добих една опитност. Зная, казва, аз имам опитност. Науката не го е доказала.“ За тия неща ние нямаме тия сетива още. Чела наскоро една книга, че разправя за един пример, преди няколко години. Един англичанин паднал из Алпите и след 165 години го намерили жив. Как се е съживил след 165 години? Паднал там в студеното и след 165 години го съживили. Учените хора като факт го привеждат. Писанието

казва, че хората пак ще възкръснат. Ако един човек след 165 години може да го възкресят, ние хората, които влизаме вътре в ледниците, ще бъдем възкресени. То е възможност, ще възкръснат хората. Казвам, ние още не сме изучили ония възможности, при които трябва да живеем. Всяка една скръб, това е една стара дреха, която ние събличаме. Всяка несполука, това е стара дреха, от която вие ще [се] освободите. Всички лоши неща, които ни се случват, това са дрехи стари, от които ще се освободим и да се облечем в новите Божествени дрехи на нещата.

Та казвам, когато дойдете в една скръб, кажете така: „Бог живее в мене, нека да бъде Волята Божия.“ Когато се смирите в себе си, Бог ще ви възвиси. Понеже вие искате да се възвисите, тогава Бог оставя нещата на вашата сила. Смалете се пред Бога, Той ще ви въздигне да ви покаже Силата Си. Я вижте онзи гайдарджия, който носи гайдата, онази закланата овца, жива е тази овца. Като дойде гайдарджията, надуе овцата и като започне, овцата свири. Кое е по-хубаво: да блее или да свири? Аз бих предпочел една гайда, отколкото една овца. Една овца ще блее, а една гайда ще развеселява хората. Като свири, всички хора се радват. Та казвам, ако на тази овца не биха одрали кожата, откъде щеше да излезе гайдата. Често пъти от нас правят по една гайда. Да бъдеш една гайда в ръцете на един майстор, не е ли хубаво? Някой път, да се отсече едно дърво и да се направи една цигулка, не е ли хубаво? Може би преди 150, преди 200 години най-малко, преди 150 години е отсечено туй дърво, от което е направена една цигулка и туй дърво живее още. Виждаш го и целия ден разправя за нас, живо е дървото. Ако от туй дърво не беше направена тази цигулка, щеше ли да бъде живо? По-добре е: отсечено едно дърво и от него направена цигулка, отколкото да седи някъде в гората и никой да го не знае. Нашите страдания мязат на такива цигулки. От едно твое страдание ще направят цигулка и с хиляди години ангелите ще свирят. Не е ли по-хубаво човек да страда? Какво има ние тогава да роптаем, че сме пострадали? Ако нашите страдания в света служат за повдигането на света, тогава

страданието е на място. Ако нашият добър живот, служи като проводник за ония велики Божи блага, които трябва да дойдат в света, то е на място за нас сега. Страданията през тази година и радостите да бъдат носители на онова велико Божие благо, което Бог носи.

Отче Наши

14 Лекция от Учителя,
държана на 4 януари 1939 година
София, Изгрев

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Махар Бену Аба“

Ще прочета част от 5-та глава от Деянията, от 27 до 41 стих.

„Духът Божий“

Размишление

Има едно правилно разбиране. Някой път, някои въпроси са недоразбрани. Ако запитате някого защо човек трябва да се учи или защо трябва да живее или защо трябва да мисли, всеки може да отговори. Да живееш, за да се мъчиш, това не е живот. Да живееш, за да се трудиш, и това не е живот. Не че не е живот. Има живот, но той е смесен, не е онзи чистият живот, който човек очаква. Сега за пример вземете просто едно изяснение. Едно малко дете отива в училище да се учи. Знае, не че не знае. Туй дете има доста познания, но онова, за което отива да се учи, то не знае. И нему му трябва някои елементи, за да се научи. Основата на туй учение, което е за него, това е азбуката. Започва учителят в първото отделение основно да му разправя една приказка какво нещо е А, за да му открие. Започват буквите, 4 месеца, после ги съединяват и образуват слокове. Най-първо детето се научава само да разпознава каква е една буква, каква рол[я] играе, после един слог, след туй изговаря цялата дума. Мислите, че детето, когато изучи 30-те букви, че ги е научило. То има постижение, но мислите ли, че с откриването на буквите, то ще знае всичко.

Не. То има само условия. Тия букви всякога ще му трябва и през целия живот то ще си служи с буквите. Има разни съчетания на тия букви. Ако вие направите пермутации, имате 30 букви на български. Колко пермутации може да имате? Запознайте се малко с математика.

Когато човек влезе да изучава духовния живот, и там има азбука. Ако вие не научите азбуката на духовния живот, ще живеете, но вие ще бъдете невежи, няма да може да четете книгите на духовния свят. [На] земята, след като си изучил своя собствен език, между народа, между който живееш, но ако идеш във Франция да се ползуваш от френската литература или английската или германската, ти трябва да знаеш тяхната азбука, да разбираш граматиката на техния език. Може да кажеш: каквото научиш на български, такова ще бъде и на френски. Има общи работи. В езика кои са най-важните форми? Онези, които говорят. В езика най-важните форми са съюзите. След съюзите са дошли глаголните форми, които показват действие. Че някоя работа, която е свършена, при свършването на една работа се образува една глаголна форма. Първоначално не са съществували съществителните имена. Човек първоначално е казвал „туй, което сече“, не е казвал „брадва“. Не казва „човек“, но казва „туй, което мисли“. Най-последната формация, психологическата формация на речта, най-горният пласт това са съществителните, собствените имена. Тия, учените хора, по някой път, показват реда, по който се е създала речта. Когато някой човек заболее умствено, най-първо загубва съществителните имена. Не помни съществителните имена, остават местоименията, прилагателните, глаголите, след туй започва да изгубва постепенно тия форми на речта, докато дойде до съюзите. Остават съюзите и там спре. Когато започва да оздравява, започват тия форми по обратен ред да се възстановяват, докато дойде до съществителните имена. Щом си спомни съществителните имена, неговият ум е на място. Трябва да знаете сега здрави ли сте и какво помните? Ако забравяте съществителните имена в духовния свят, после, ако забравяте

местоименията, прилагателните, после забравяте глаголите, все ще се спрете някъде, но ви липсва нещо. За пример вземете един човек, щом влезе в духовния свят и щом си на земята, съмнението в душата ти не може да влезе. Щом влезеш в духовния свят, ще влезе някое съмнение. Духовният свят е пълен със съмнение и с вяра. Духовните хора са крайно лековерни. По-лековерни хора от тях надали ще има и по-вярващи от тях надали ще има, две крайности. Те всичко вярват. Аз имах един познат американец, той вярваше. Казваше: „Аз вярвам. Ако аз кажа на земята, тя ще се спре. Ама, казва, не искам.“ Той мисли, че ако каже на земята, тя ще се спре. Понеже не иска да направи пакост на хората, не иска да каже. Питам сега: Ако той каже, ще се спре ли земята? Той вярва, че може да се спре земята. Разправяше ми един баптистки проповедник. Казва: „Аз едно време много вярвах, но сега съм станал много критичен.“ Казвам: Изгубил си вярата. „Туй, което ме направи да стана критичен, то е един руски проповедник там в Русия. Чел той Евангелието, че Христос казва на едного: „Стани, дигни одъра си и върви.“ Проповедникът ми казва: „Пред църквата ми има един слеп човек.“ Този слепият човек проси. Дошло му на ум на проповедника, след като проповядва, да иде при слепия и да му каже: „В името на Господа Исуса Христа стани и върви.“ Тръгва той и отива при слепия. Дошъл до слепия и си казва: „Ами ако кажа, че не стане? Хайде да го отложам. И като го отложих, остана си човекът слеп. Може би, ако бях казал, щяха да му се отворят очите, но не казах и не му се отвориха очите.“

Та казвам: Някои от вас имате вярата на американеца, който мисли, че като каже на земята, тя ще се спре. Някои от вас имате тази вяра на проповедника. След като дойдете до реалността, започвате да се колебаете, да кажете или да не кажете. И за да запазите вашия авторитет, вие мълчите, някои, да кажем, за да видиш може ли да стане или не. Американецът да каже да се спре земята, ако се спре е вярно. И онзи проповедник да каже, да знае човек, може ли да се отворят очите на слепия или не. Често ние оставяме някои въпроси

неразрешени. Сега да оставим ние големите работи. Спирането на земята не е мъчна работа. Ти отвътре не може да спреш една машина. Но ако си на машината и хванеш ръчката, тази превозна кола, която се движи с такава голяма бързина, потеглиш ръчката и веднага ще се спре. Сега има особени спирачки. Може моментално да се спре тренът, автоматически спирачки. Аз съм ви привеждал примера за един свещеник, който пътувал от Гюргево до Букурещ с попка калимавка. Надвесил се над прозореца и му пада калимавката отвън, веднага хваща ръчката на автоматическата спирачка и спира тренът, идва началникът на трена и пита: „Какво нещастие е станало?“ Казва: „Калимавката ми падна.“ Глобяват го те с една глоба, която струва много повече отколкото неговата шапка. Този човек, една калимавка паднала, погрешката е в него, да спре цял един трен за една калимавка, не струва. Та трябва ние сега да се занимаваме с нещо съществено вътре в живота. Има неща, които трябва да проверите. От малките неща започнете. Вас не ви трябва най-първо да спрете земята. Може да я спрете някога, ако сте някой инженер и ако Господ ви е турил да карате земята, защото земята и тя си има машинист; както машинистът един параход в океана го спира. Един ден и земята ще се спре. Онзи машинист може да спре земята, но ако на вас ви дадат вие да я спрете, може би не сте опитни. Не е лесна работа да спреш земята в нейното движение. Казвам: Да започнем с малките работи. Ти имаш едно раздвояване на съзнанието, дали в дадения случай известно нещо, което ти мислиш, е право или не. Мнозина от вас искате да станете ясновидци, да може да предвиждате. Наскоро се занимавах с един, който се занимава с водите, които текат под земята. Казва: „Аз рядко виждам течението, като тече и широчината, всичко виждам.“ Че може да вижда, вижда, защото човек може да види някои предмети далече, може да види и под земята, но там се изисква голямо напрежение на нервната система. Може да вижда човек нещата. Казвам: Ти трябва да започнеш с малките опитности. Някои от вас, ако искате да развиете тия способности, вие искате да

знаете дали някой ваш приятел е вкъщи. Нямаме телефон, далече е някъде, пък не му знаете и номера. Отправете ума си и вижте какво ще възприемете. Спрете се тогава. Някой път нещо ви казва: „Там е, вкъщи е“, а друго ви казва: „Не е там“ и вие се раздвоите. Едно ви казва, че е вкъщи, а другото казва, че не е там. Значи, имате два отговора, единият казва: „Тук е“, а другият: „Не е тук“. Сега не знаете кое е вярно. Как ще проверите? Идете и попитайте еди-кой си тук ли е? Ако е там, значи, първото е вярно. Ако не е там, второто е вярно. Сега в колко случая, ако се случи, може да бъде вярно? Ако 99 пъти казва „там е“, значи има едно изключение. Значи на 100 случая едно ще бъде невярно. Как ще познаете неверния случай? Тук се изисква наука. Да кажем, вие отивате да купувате плат. Казва ви дрехарят, че това е вълнен плат. На вяра да го приемете, дали е чист вълнен или не. Какво трябва да направите? Ще викате някой, който знае. Ще извадите няколко влакна, ще ги турите под микроскопа и ще видите колко влакна има от вълна, колко от памук. Ако има коприна и вълна, веднага ще знаете какъв процент е. Ако е чиста вълна, ще видите, че са влакна на овцете. Казвате: „Как да ги знаем?“ Влакната на вълната мязат като на треската. Памучните са увити. Ако има копринени, турени, копринените са по-тънки от вълнените. Вълнените са по-цилиндрични, и ще знаете колко цилиндрични, колко памучни, ще ги прочетете. Ако на 10 влакна има 5 памучни, една копринена, значи има една смес от 10 влакна вълна, 5 от памук и едно коприна — образува един вълнен плат, който хората продават за чиста вълна. Какво лошо има сега, че памучни влакна имало, пък имало и копринени? Защо не искаме да знаем дали е чиста вълната или не? От здравословно гледище памукът е добър проводник на топлината. А пък вълната е лош проводник. Следователно, ако вие идете на северния полюс, не ви препоръчвам да носите памучни дрехи. Ако отидете на екватора, в топлите места, памучните дрехи са [на] място. Ако идете на северния полюс, вълнени дрехи трябва да имате, и то от хубава вълна. Копринените дрехи — те са лош проводник на топлината. И в коприната няма тази

мекота, която има във вълната. Но, казвам, въвн от това вълнените дрехи имат друго свойство. Сега почти всичките хора носят памучни ризи.

Та казвам: Когато дойдем ние до една идея, трябва да знаем нейните съществени качества какви са. Някой път срещате някои хора, които вие обичате, а някой път, вие които не обичате. Вие не може да си дадете отчет защо е така. Ще кажете: „Ние в миналото сме били приятели.“ Туй не е обяснение. В миналото, за да бъдете приятели, кои бяха причините? Кое ви прави да бъдете приятели? Ако се завърже връзка между един богат човек и един сиромаш, кое ги кара да бъдат приятели? Сиромашията или богатството? Там, дето са дошли хората, положителните сили, когато хората имат положителни сили, те се отблъскват. Понякой път вие виждали ли сте, че мъглата пъпли по земята, по планината, не се дига. Някой път тази мъгла се дига горе в пространството. Онези, които изследват законите на природата, казват, че когато въздушните сили горе в пространството са положителни, водните капки и те са положителни, тогава се отблъскват. Горното електричество отблъсква долното, вследствие на това мъглата пъпли. Щом влагата стане отрицателна, тогава тази влага се привлича, дига се нагоре, образуват се облаците. Учените казват, че топлината е, която дига влагата. Топлината не я дига. Понеже приблизително водните капки са много [по]-тежки, отколкото въздуха, те сами не може да се дигнат. Електричеството, което е във водните капки, то е, което дига капките нагоре.

Та казвам: Представете си, че вие в света искате да стане вашата воля. Единственото положително същество [е] Бог, който е създал света. Мислите ли, че вие, като станете положителни, като Бога, че вие ще имате туй, което искате - няма да имате това. Вие ще влезете в стълкновение с Него. Ако дойдете до вярата, в кого трябва да вярвате? В себе си ли трябва да вярвате или в Бога трябва да вярвате? Трябва да вярваш в дадения случай в онова Божественото в тебе, което те ръководи. Ако вярваш ти в себе си и мислиш, [че] ти всичко

може да направиш, ти ще се поставиш на една фалшива форма. Та казвам: Вярата е необходима за човека, за да се образува сила в него. Тя е като един акумулатор. Защо трябва да вярваме? Защото без вяра вие няма да имате достатъчно сила да извършите това, което ви трябва. Мнозина от вас вярвате, че като дойде лекар и ще ви излекува. Дойде лекар, не може да ви излекува. Платите, болестта пак остане. Викате втори, трети лекар. Някой път болестта сама по себе си минава. Казвам: Вярата трябва да се основава на онова положителното в природата. На един болен болестите трябва да бъдат условие, за да уякне вярата. Страданията са, за да уякне вашата вяра, да видите колко сила имате. Чрез закона на внушението може да ви причинят големи страдания. Много пъти са правили опити на някой, който е осъден на смърт. Може да го уморят. Да кажем, кажат му, че ще му отрежат вените, драснат малко кожата и в това време пуснат по една капка да капе наблизко, а на него казват, че са му отрязали вените и кръвта изтича навън. Като капе един час, два часа, човекът умира от страх, че кръвта му е изтекла навън. Сега вие седите и внушавате в ума си. Казвате: „Ще ми стане нещо.“ Вторият ден казва[те]: „Ще ми стане нещо.“ И няма да се минат десетина деня и става ти нещо. Казваш: „Нали ви казах, че ще ми стане нещо.“ Хубаво, ако аз ида до един човек и му кажа: „Твоето въже ще се скъса.“ И откъсна една жица. Вторият път кажа: „Твоето въже ще се скъса.“ И откъсна още една жичка. Няма ли туй въже да се скъса? Казвате: „Този човек ми каза това.“ И като отивам аз, скъсам жичките. Ако вие отивате и не късате жичките, туй въже ще си остане. По някой път искате да се освободите от някои връзки, дошъл дяволът, че ви вързал. Като идеш при дявола, кажи: „Туй въже ще се скъса.“ Вторият път пак кажи: „Ще се скъса.“ Ако ходиш при въжето, и не късаш конците, въжето няма да се скъса. Имаш ти един навик и казваш: „Този навик ще се поправи.“ После казваш: „Няма да се поправи.“ Значи, ти не си откъснал конеца. Когато искаш да поправиш една своя погрешка, не туряй две противоположни мнения. Да кажем боли те кракът и ти кажеш: „Ще оздравее.“ Ти си

скъсал един конец. Болестта има 400 конци. Трябват ти 400 дена, всеки ден да късаш по един конец, ти ще оздравееш. След година и няколко дена кракът ти ще бъде здрав. Направете опит. Да имаш постоянно всяка сутрин да казваш „ще оздравея“, „ще оздравея“. Или пък изучаваш някой език, да речем изучаваш френски, за да учиш един език, колко време трябва да го изучиш? Някои хора може да го научат за 3 месеца. Някои за 3-4-5 години, а някои 10 години да учат, едва ще го научат. В България имаше доста мисионери, американци, които по 10 години [стояха] и едва можеха да говорят обикновени работи на български.

Казвам: Най-първо ще си служите със самовнушението. Ще вярвате в Божественото във вас. Щом се съмнявате във вас, дали съществува Божественото, най-първо Божествено не мислите. Има много християни, които казват: „Ние не вярваме в Христа, вярваме в Бога.“ Как ще вярваме в Бога? Ти трябва да имаш една материална форма, на която да разчиташ в дадения случай. За пример ти не може да си дадеш каквото и да е внушение, ако не кажеш една дума. Този брат, който ми разправяше за водата, казва: „Аз искам да изменя Санскритските думи.“ Като каже една Санскритска дума, веднага действа тая дума. Всяка една дума ти може да я произнесеш, но трябва да разбираш съдържанието на тази дума. За пример знаеш един тон как се пее. Трябва да знаеш как да произнесеш думата. Ако произнесеш един тон, веднага ще се образуват известни вибрации, ще се постигне целта. За пример, когато кокошката мъти яйцата, тя пее „до, до, до“ и най-после 21 ден, като пее „до“-то, разпукне се черупката. Тази работа така се представя, казва: „Аз само „до“ ли ще пея!“ Тя в туй време не пее само „до“, но има определено време, когато дойде то, 4-5 минути пее на яйцето. Всякога пее, когато се мъти. Тази кокошка размества яйцата. Тя разбира закона за трептението. Понеже, като се размъща* яйцето, белтъкът става по-рядък, жълтъкът може да падне към страните на яйцето. Тя постоянно обръща яйцата по 4-5-10 пъти, туря клюня и обръща тия яйца, за да може пилето да се измъти. Тази кокошка, която

няма разумността на човека, постоянно мести яйцата. Ако вие не преобръщате вашите мисли, ако мислите не ги местите, местенето на яйцата значи: една мисъл трябва да се тури в действие. Някой път казвате, че вярвате в Бога, опитайте вашата вяра, доколко вярвате. За пример този американец, който казваше, че може да спре земята. Казвам му: „Слушай, не ви трябва да спирате земята, но времето е мъгляво или облачно. Кажете да се уясни времето. Или има малко вятър, пак кажете да спре вятърът, направете най-малкото.“ Вие искате да спрете земята изведнъж. Ако може вятъра да спреш, ако може облаците да разпръснеш, тогава другите работи постепенно трябва да станат. Или боли ви кракът. Вижте след колко време може да престане болката. Не се обезсърчавайте. Може след 1 час, може след 1, 2, 3 деня, може след 25 деня болката да си замине. Казваш: „Двадесет и пет деня да ме държи.“ Казвам, ония възможности, които се зараждат във вас, правете опити, този свят е създаден с известна цел. Известни задачи съществуват, които трябва да разрешите. Започват да ви побеляват косите, да остарявате, да ви болят краката. Най-първо вие сте били много пъргави. Сега едва ходите. Не е хубаво. Казваш: „На 80 години съм.“ Че земята се е завъртяла 80 пъти около слънцето, ти не си се мъчил да се въртиш, земята се е въртяла. Всичко се върти, пък ти остаряваш. Казваш: „80 години имам, 80 години нося.“ Отде ги носи? Земята се е завъртяла около слънцето, пък ти си остарял. Какво общо може да има, че земята се е въртяла около слънцето, пък ти да остаряваш? Всеки човек, който не живее добре, като се върти земята, от нея излиза известен прах, който запушва порите на човека и вследствие на туй запушване на порите, човек остарява. Всичките хора остаряват от запушени пори. Трябва да вярваш, да се отворят порите, да дишаш. Вие започвате да мязате на баща си. Казвате: „Вече си възрастен.“ Ти започваш, ти остаряваш, започваш да си внушаваш. От малък остарявате. Ти си на 40 години и мислиш, че си остарял. Казваш: „Като остарея, кой ще ме гледа на стари години?“ И затуй хората се женят, за да има кой да ги гледа. Да имат деца, да ги гледат на

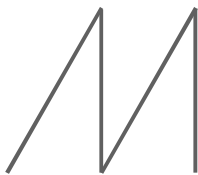
стари години, то е право. Имате онзи пример за един фалирал руски княз, оженил се за една бедна мома. Много се обичали. По 400-500 пъти я целувал на ден. Три деня я целувал така и тя казва: „Гладна съм.“ — „Ну, поцелуемся“, 500 пъти я целувал. — Тя пак казва: „Гладна съм.“ Само с тия целувки не може, хляб трябва да даде, трябва да целуваме хляба. Целувките първоначално, това е един контакт, за да се предаде някаква сила на човека. Целувката не е някаква обич, някаква мода. Или пък сега се ръкуват хората с дясната ръка. То е защото умът е започнал сега да се развива. Било е време, когато са се ръкували с лявата ръка. Някои поддържат да се целуваме или да не се целуваме. Някой казва: „Аз не съм целувал никого.“ Ти постоянно целуваш. Двете бърни се целуват. Казваш: „Няма да целувам вече.“ Колко ли целувки си получил? Или казваш: „Аз не съм пипал никого.“ Ти постоянно се пипаш навсякъде. Въпросът седи да целуваш намясто. Като целунеш, ще принесеш ли някаква полза? Казвам, с целувката в природата, чрез нея, се извършва известен Божествен процес. Всичките неща в света, които стават, те са целесъобразни. Зрението, което имаме, пипането, което имаме, вътре в Божествения организъм, съставя една цел. Ние разпледваме нещата отделно. Аз, като човек, може да кажа: „Аз не искам известни съобщения с нея.“ То е вярно само в известен случай. То е, за да си починеш, но щом си починеш, може тебе providението да те заведе, да имаш работа. Тогава какво ще правиш? Дойде в ума ти една лоша мисъл. Ще я впрегнеш на работа. Може да дойде едно желание. Какво ще правиш сега? Ще трябва да знаеш как да се справиш с лошите желания. Лошите желания всякога са по-плътни. Дойде някое желание в тебе, помрачи ума ти. После дойде някое желание и онзи импулс, който имаш за работа, веднага като че се пресече нещо. Тогава трябва да знаете законите, за да може да се освобождавате. В света внушенията влияят. Онези, които са заминали за другия свят, вашите деди и прадеди, те като дойдат, може да ви повърнат назад, да ви убедят да живеете един стар живот. Ако имате един ваш стар дядо, който обича да пие винце, той като дойде,

ще каже: „Я пийни ти винце, почерпи се, почерпи и мене.“ Днес го почерпиш, утре, той пие, пък ти станеш пияница. Той не пие, той е трезвен. Той хич не знае, че стомах няма. Ти като пиеш, той се радва. Ти работиш, пък той казва: „Хъ“.

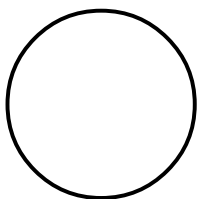
Та, при сегашните условия, вие трябва да се освободите от вашите прадеди и прабаби. Българите още не са се освободили от своите прадеди. Французи, англичани, навсякъде има суеверия. Дойде някой, не може да се освободиш от суеверията. Дойде някой и ти започнеш да мислиш има ли Господ, няма ли Господ. Дошъл дядо ти, имал тази мисъл. Дядо ти едно време се е съмнявал. На един камък се е молил на Бога. Поумнял е дядо ти, обезверил се е в камъка и той казва: „Този Господ, на който аз се молих, не е верен.“ Обезверил се е. Има право, но дядо ти и той казва: „И твоят Господ е като моя Господ, не ти трябва да вярваш. Това са заблуждения, човешки изобретения.“ Ти повярваш на това. Хубаво, дядо ти преди хиляди години имал някакво учение. Ти имаш сега едно право учение. Възможно е дядо ти да се е заблуждавал. Другояче трябва да се постави истината сега. Този Господ, в който вярваме, но трябва да поставим работата малко по-другояче. Ти вярваш във въздуха. Вземете, може реалността да бъде като въздуха. Вземете, може реалността да бъде като духа. Има ли въздух или не? Дали може да говориш с въздуха? С въздуха ти не може да се разговаряш, да говориш, но може да го възприемаш, за да познаеш каква е силата на въздуха. Постоянно трябва да разбираш ония закони, да възприемаш туй, което въздухът съдържа и да извадиш от този въздух. Тогава ти ще бъдеш здрав. Ако знаеш как да дишаш, ще бъдеш здрав. Или ти имаш общение с водата. Ако знаеш как да [я] употребиш или пък със светлината имаш общение и с нея може да правиш опити. Набожните хора трябва да изучават закона на светлината, да изучават закона на дишането, на храненето, на пиенето. Туй е закон от гледище на Духовния свят. Защото вода в Духовния свят е проводник на живота. Светлината — това е изявление на Божествения дух. Ако ти не разбираш законите на светлината, духът в тебе - не

може да се подигнеш. За пример, вие четете Евангелието. Ако след като четете онова, което Христос е говорил, вие може да влезете в общение с Него, тогава може да се ползвате. След като влезете в общение с Него, ако съществува известна връзка между Него и вас, тогава нещата може да станат тъй, както между майката и детето. Когато има любов, каквото детето поиска от майка си, майката дава. Тя дава онова, което е разумно, с малки изключения майката може да ти даде някои неща, които са непотребни. Та понякога път има две крайности. Някои мислят, че каквото поискаме от Господа, ще ни даде. Писанието казва: „Всяко нещо, което поискаме и е съгласно с Неговата Воля, ние ще получим.“ Сега, при сегашните условия, между всичките религиозни хора няма една система, която да ги обедини. Ако вземете в самото Християнство, тези, които вярват в Христа, има различие между тях. Толкоз секти има, мислят кой е на правата страна. Най-първо на правата страна сме, когато ние разполагаме с Божията Любов, когато ние разполагаме с Божественото Съзнание и когато разполагаме със свободата. Какво ние подразбираме под свобода? За да обичам един човек, ни най-малко не разбирам, че той трябва да мисли, както аз мисля, но в основата трябва да имаме една и съща основа. В дадения случай, за да съществува известна връзка помежду нас, единият трябва да предава Божествената енергия, а другият да я възприема, като предавател да бъде. В дадения случай ти не може да завържеш приятелство. Ако той ви предава, вие трябва да възприемате. Ако той предава и вие предавате, не може да се сдружите. В дадения случай, той трябва да предава, а вие да възприемате. Или вие да предавате, той да възприема. Тогава може да се образува, между вас, приятелство, но разумно. Всеки един, който ви говори, най-първо му дайте доверие, изслушайте го. Не се поставяйте винаги, че вие трябва да говорите. Защото онзи, който говори, трябва да даде място и на другия. Един учител, след като предал лекцията на учениците, ще каже: „Я стани ти, да разкажеш.“ Учителят ще застане, той ще слуша, а ученикът ще разказва и той ще си състави едно ясно понятие, разбрал

ли го е този предмет или не го е разбрал.

Имате числото едно. Ако се тури една друга линия по един наклон до едното, какво се образува? Образува се един ъгъл от 30 градуса. Този ъгъл образува буквата „Л“. Ако турите [по] още една линия, това са две успоредни линии. Каква буква съставят? Буквата „М“. В „М“-то тия линии са свързани. Ако тия четири линии в „М“-то са разхвърляни, какво образуват? - 1111. Какво образуват? — Пак имат смисъл - 1111. Значи, в дадения случай, се образува буквата „М“, а пък ако ги наредите една до друга, се образуват 1111. Имате един кръг „О“. Какво означава? „О“-то, в дадения случай, показва условията. Туй е едно яйце, което трябва да се измъти. В тебе имаш една мисъл, която трябва да я реализираш. Тази мисъл е като едно зрънце, което трябва да посееш. А пък единицата — именно оттам трябва да излезе силата. А пък тук имате едно отрицателно число. Имате тогава 1 [и] 0, какво дава? - Десет. Ако знакът е пред 10, едното е отрицателна величина, а 10, другото - положителна величина. Значи, ако имате 10 лева да давате или 10 лева да взимате, имате две различни понятия. Тогава геометрически тия понятия ги изразяват така, положителните и отрицателните. Една

паница, в която вие ядете, то е една отрицателна величина. Паницата, като обърнете с дъното нагоре, значи всичко е изсипано от паницата. Долините са паница. На планините вие нищо не можете да сеете. Планините нищо не събират. Енергията я препращат в долините. Долините дават плод по причина на планините. Най-първо ти трябва да бъдеш положителен. Но в твоята положителна енергия онова, което ти желаеш, не може да го постигнеш. Ти докато не станеш отрицателен в себе си, ти не може да постигнеш онова, което желаеш. Докато ти настояваш, ти [в] туй настояване не може да постигнеш. Най-първо трябва да желаеш нещо, а след туй да оставиш и да кажеш: „Тази работа, тя не е моя.“ Ти мислиш, че живееш,

най-после умираш. Умреш с вяра, че ще живееш. Ще оставиш на Бога, Той да разреши въпроса за тебе. Защото не си ти, след като умреш, който ще се съживиш. Друг ще те съживи. Но вярата, с която ти вярваш в Бога, тази вяра ще застави да те съживят. Ако не изпратиш при Бога вярата си, ти ще седиш. Казвам, оставете тази мисъл. Казвате: „Но ако не оживея?“ Ако вярваш в един камък, няма да оживееш. Ако вярваш във въздуха, няма да оживееш. Ако вярваш в светлината, пак няма да оживееш. Но ако ти вярваш в Божия Дух, Който движи света, ти ще оживееш. Изключения там няма.

Сега да минем към положителната страна. Вярата, която трябва да я съединим. Казват: „Вяра без дела е мъртва.“ Някои са се спирали върху това: вяра без дела. Аз казвам: Вяра без любов остава неплодотворна. И надежда без любов не може да се прояви и вярата без любов и тя не може да се прояви. Защото като вярваш, надеждата се реализира, а пък като любиш, вярата се реализира. Сега любов трябва, за да може да се реализира онова, в което ние вярваме. Сега вярващите са проповядвали и казват: „Този живот на земята е преходен.“ Преходен е. Онези хора, които са живели преди нас на земята, не са живяли, както Бог изисква. Ние не сме живяли онзи физически живот. Красотата на физическия живот ние още не сме виждали. Тъй както живеем, имаме болезнен живот — един живот само в смущения, живот само на страдания, само на мъчения. За да бъдеш здрав, трябва да усещаш приятността на въздуха, приятността на светлината, на цветята, на плодовете, приятността на всичките хора, на окръжаващите, да живееш с тях. Тогава ти ще опиташ физическия живот в прямия смисъл. Да усетиш приятността на богатството, да усетиш приятността на сиромашията, на всичките работи. То е физическият живот. Ние така не сме живяли. Направиш една къща, тамън я изплатиш, задигнат те за другия свят. Само тревоги имаш. Свършиш университет, нямаш работа, заминеш си, свършиш с тревога. Станал си красив, дойде някоя сипаница, набръчка ти лицето, отиде ти красотата. Всичките блага, които Бог ни е дал, ние сме ги изгубили, това не е живот.

Живот се подразбира онова, което Бог ни е дал на земята, да го използваме. Имаме право да живеем. Не както хората искат, но тъй както Бог е определил. Да живеем тъй, както Той е определил.

Казвам, първа аз искам да ви науча как да живеете. Понякоя път чета вашите мисли. „Той Учителят сам тия работи не ги е опитал, дошъл нас да ни учи как да живеем. Ние не го ли знаем как да живеем.“ Аз съм живял като вас и по-зле съм живял и съм дошъл до туй заключение, че този начин както хората живеят, няма разрешение, това не е живот. Затова именно трябва всички да вярвате. Но най-първо, да се реализира вашата надежда, трябва да вярвате. Но, за да се реализира вашата вяра, непременно трябва да имате любов. Любовта ти трябва да влезе като динамическа сила във вярата, за да може [да имаш] постиженията на надеждата. Тези възможности, които са тук на земята, тук трябва всеки да има една къща. Казвате: „Нас не ни трябва къща.“ Като дойде човек на земята му трябва най-малко една къща с три стаи. Една стая за спане, една приемна стая и една хубава кухня, и то кухнята му да бъде много по-хубава, отколкото приемната му стая. Светлината трябва да бъде достатъчна. Кухнята, според мене, трябва да стои на първо място, после трябва да има доста широк двор, не триста метра, но най-малко един декар. Пък да има една малка градинчица, при това като дойде, трябва да има хубави дрехи. Да имаме хубави вълнени дрехи, да има хубави, чисти памучни дрехи, да има хубави копринени дрехи, да има хубави обуца, направени от камилска кожа. Да има други, направени от телешка кожа, и да има обуца, направени от крокодилска. После трябва да има хубава библиотека, да има пиано, да има цигулка, да е осигурен, не като дойде месецът, да му побелее главата. Но да се уравни. Като дойде, да си има толкоз, че да има достатъчно.

Казвате: „Повярвай в Исуса Христа.“ Христос положи надеждата. Реализира онова, което надеждата иска. Положи вярата и реализира, което вярата иска. Положи Любовта. Тя

иска да бъде една цел, в която да достигнеш. Изисква се дълго време. Сега трябва да се положи любовта, за да реализира онова, което вярата изисква. Там трябва знание. На религиозните хора трябва много знания. В дадения случай така да разбирате. В дадения случай трябва да разбирате какво може да извършат положителните сили и отрицателните сили. Трябва да знаете какво може да извърши човешкият ум и какво може да извърши човешкото сърце, какво може да извърши човешкият дух и какво може да извърши човешката душа. Във вас трябва да се сложи въпросът за духа и за душата. Това е мощното. Човек като започне да вярва в духа, той ще придобие душата си, той ще се запознае с Истината. Като дойде да вярва в душата си, той ще придобие Любовта. Казвам, човек да вярва в духа си и ако придобие свободата, той е на път. Човек, ако вярва в душата си и любовта в него дойде, неговите желания ще бъдат постигнати. Не само човек трябва да бъде свободен да постигне желанията, но той трябва да реализира тия желания, които има. Казваме: „Да се обичаме един друг.“ Но да се обичаме един друг — майката обича детето. Тя трябва да разбира нуждите на туй дете, да му услужва и вследствие на това се образува връзка между детето и майката. Всичките връзки между вас по същия начин са се образували. Сегашното приятелство пак по същия начин е образувано. Нишка по нишка се образуват тия връзки.

Та казвам сега, как ще се образува връзката между Бога и вас? Бог ви е пратил една мисъл, вие не я реализирате. Пратил ви едно хубаво чувство, вие не го реализирате. Даде ви подтик за една постъпка, вие се колебаете. Как ще се образува връзката? - В едно послушание абсолютно, че както Бог изисква от тебе, да го направиш. Вие сега ще кажете: „Ние сме го правили това.“ Така не се прави. Аз съм виждал някоя домакиня, която точи. Тя точи, пък си чисти носа с пръстите. Аз не бих желал такова точене, не бих желал да има никакво участие носът, да вземе в месенето. Ръцете да бъдат чисти, да ги измиеш хубаво и като направиш онази пита, чисти да са ръцете и да туриш една бяла постелка, че на онзи човек да му

е приятно. А не да се пипаш тук и там, да си бъркаш в ухото, да плюеш. И в религиозно отношение дойде някой, той ми цитира какво е казал апостол Павел. Апостол Павел каквото казал, много право го казал. Знаеш защо го е казал. Три пъти го биха по 39 удара, научи се да мисли. Какво искал да каже? Този човек има грамадна опитност. Каквото научи, на опит научи. Апостол Павел биха го и разбра основата. Сега без да ви бият искате да разберете. Докато не ви грухат вас, от вас хора не може да стане. Ако не ви пекат, от тестото хляб не може да стане. Вие искате в този ден да не страдате. Има едни страдания, те са Божествени, аз съм за тях. Аз изключвам човешките страдания. Има страдания, които не трябва да ги имаме. Има страдания, които са за нас благо. Ти трябва да ги приемеш. Има страдания, които ние трябва да ги отхвърлим.

Сега положете любовта, положете вярата на един опит. През тази година турете какво искате да опитате. Не да спрете земята. Дотам не сме дошли. Изберете нещо много малко. Да имате един опит. Какво може да се направи? Вторият път напишете една тема. Най-малкото, което искате, нещо, което ще определите, най-малкото, което искате. Сега всички имате една богата опитност. Изисква се сега една съединителна нишка. Имате доста материал за работа. Имате повече знания, но туй знание не е реализирано. Много от това знание трябва да се тури на работа, което може да се тури. И кое да се реализира и кое не.

Я изпейте песента.

(Изпяхме: „Иде, иде“.) Той иде да помага и ние да помагаме. Сега Той ще помага. Как ще го изпеем? (Учителят пее:) „Ще помагам аз, ще помагам аз.“

Сега вие се индивидуализирате. Искате да не изгубите своята свобода. Трябва да изгубите свободата си, защото сега не сте свободни. Сега имате една свобода, която не е ваша. Онзи слуга, който отива да извърши волята на господаря си, свободен ли е? Плашат му. Онзи учител, който отива да учи, свободно ли отива? Майката, която върши всичко, по свобода ли го прави? Още не сме дошли до истинската свобода. Друга

свобода има, която ние трябва да учим. И тази свобода сега е хубава, но тази свобода е като онзи вол, който е впрегнат на нивата и го дупчат при дърпането. Да теглиш, но доброволно да теглиш. Има една свобода. Сегашната свобода още не е свобода. Та в тази свобода трябва да дойде Божията Любов. Бог иска да ни освободи от всичките тия страдания. Бог ни отучва от старите навици и понеже сме свикнали, когато ни отучват, ние страдаме. Когато останете със старото, което имате, вие си държите старите дрехи, не ги хвърляте, понеже е студено. Понякоя път облечете новите дрехи, походите в стаята и после ако не ви прилегнат, пак сложите старите. На другия ден пак турите новите. Приспособявате се, правите малък опит. Новото така няма да дойде. В природата пролетта не иде изведнъж. Най-първо ще излезе кокичето, минзухарят. После идват другите цветя, докато дойде цялата пролет и после ще дойде лятото. Хубавото, Божественото в нас няма да дойде изведнъж. Ние чакаме изведнъж да дойде. Казвам, трябва работа, за да дойде.

Още веднъж изпейте „Иде, иде“. Как бихте изпели „слънцето грее“? Ако кажете: „слънцето изгрява и захожда“. Слънцето грее, идея имаме, че излиза нещо от слънцето. Щом слънцето грее, ние трябва да възприемем неговата светлина. Тогава как трябва да се изпее туй, което слънцето дава? Ти ще се поставиш на мястото на слънцето. Как ще пее слънцето, ако е в мене? (*Учителят пее:*) „Слънцето грее.“ Тогава ще туриш: Аз трябва да мисля. (*Учителят пее:*) „Аз трябва да мисля.“

Два бента имате, мъчно се пее с бентове. Не са музикални. Ако има по средата гласни букви, по-лесно се пее. Сега, за да пеете, вие трябва да благодарите на Бога, че ви дал да влезете в музикалния свят. Говоренето е цяла музика. Когато човек започнал да говори, то е най-голямото благословение. Да говориш, то е музика. Да пееш, е музика. Говоренето първоначално е било музика, а отпосле се е изгубило. В грехопадението е изгубило своята музика. Първоначално ангелски е бил говорът. Музиката се е изявила в неговия говор.

Сега ние се намираме в едно статическо положение. Казваме: „Да не напускаме реалния живот на обществото.“ Туй положение, в което се намираме сега, дразни има. Всеки един като разгледа, колко противоречиви неща има. Речеш да направиш нещо, една кал се явява. Речеш да направиш нещо, този ви каже тъй, онзи тъй, спират те - налагат. Сега да се очисти тази кал. И пак ще влезе там. Трябва да се чисти. Но човек, за да може да пее, той трябва да се подигне над окръжаващата среда. Ако не се дигнете отгоре; не може да пеете, ако седите на същия уровен. То е един символ, ти ще се подигнеш нагоре. Казват: „Подигни сърцето си, подигни ума си.“ После, трябва да мислим, че може да стане това.

Сега трябва ли да мислим да спрем земята или трябва да се върти? (- *Да се върти.*) Нашите работи да се въртят. Нашите работи са спрени. Ние като не може да спрем земята, спираме нашите работи. И тогава страдаме всички. Всички се поставяте на един изпит. Сега когато ме слушате и когато сте сами въщи, как вярвате? Поставете нещата на една вътрешна [основа], да намерите истината. Старите сестри казват: „Остаряхме, не ни се пее.“ Младите казват: „Условия нямаме. Стаята тясна, това няма, онова нямам.“ Всички нямате. При най-лошите условия, пейте! Аз уважавам. Гледам онзи щурец, на една малка дупка излязъл, пее си. Казвам, туй, което един щурец може да го направи, защо аз да не може да го направя? Като се научите да пеете, Господ направил добър салон, стига да сте добри певци най-добрия салон ще ви дадат. После, ако нямате къща и хубава стая, ще ви дадат, само се научете да пеете. Сега сте в класните стаи. В тия ваши класни стаи ще се учите. Тия класни стаи, които имате, са все класни стаи. Каквото имате, то не е ваша класна стая. Един ден ще излезете от класа, 5-10-120 години е позволено да седиш в класната стая. Казват: „Ще ремонтираме стаята, учениците трябва да излязат из класа навън.“ Какво лошо има? Ще се ремонтира стаята, ще турят по-големи прозорци, по-голяма светлина ще влиза.

Направете опит сега. Турете да реализирате надеждата на земята. Турете да реализирате вярата в Духовния свят. И

Любовта — да се свържете с Божествения свят. През тази година всичко туй трябва да го направите на опит, да имате микроскопически опит.

Добрата молитва

Благостта да бъде наша цел!

15 Лекция от Учителя,
държана на 11 януари 1939 година
София, Изгрев

НАЙ-МАЛКОТО И НАЙ-ГОЛЯМОТО

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш
„Духът Божий“

Човек иска най-малкото, което не може да постигне. Единственото нещо, което човек не може да постигне, то е най-малкото. Две неща непостижими има: най-малкото и най-голямото, защото по-малко на света от човека няма. Какво ще иска, най-малкото е човек. Най-великото е Бог, но най-голямото не иска, понеже, да иска нещо, всеки, който иска, трябва да е малък. Малкият иска да стане голям. Малкият иска да се уголеми, да стане по-голям. Всички искат да станат по-големи. Всички тия дребни работи, искате да станете големи. Ако Бог иска нещо, Той би искал да стане малък, по-голям от Него няма. Допуснете, че вие изпълните цялата стая. Представете си, че вие сте толкоз голям, че изпълните целият салон. Как ще излезете вън от салона? Притиснати сте от стените, как ще излезете? През прозореца не може да излезете, през вратата не може да излезете. Човек трябва да се задоволява от малкото. Той е малък. Малкото може да расте, има условия да расте. Големото има условия да се смалява, а на малкото значи, какво трябва? — На вас всинца ви трябва да растете, да се не спира вашия растеж. Да расте човек в добродетел. Да расте в сила, да придобива сила, да расте по ум, значи в умствено отношение да расте. Три качества има. Има неща, които човек ако ги придобие, те се изгубват. Пък има нещо, което ще остане с него. С върха на една нагорещена игла може да запалите целия свят. Ако е нагорещена на върха до 300-400 градуса, целият свят можете да запалите, като въртите. Ако имате един голям предмет, който не е така

нагорешен, нищо не можете да направите. С една нагорещена игла, много можете да направите. Пък с един предмет, който не е нагорешен, с него много малко можете да сторите. Казвам, често хората страдат от инертност. Имат инертни идеи, идеи които не растат. Иска, някой път, човек да бъде велик в света, иска да има сила. Всичките велики завоеватели нали са имали сила? Къде е Александър Велики Македонски? — Раздели се царството му и после изчезна. Къде е едновременният Новохудоносор? Значи историята е история на великите хора в света. Историята пише все за големи хора, за малки хора не пише. Ако разгледаме сега за големите работи, може ли на земята да има няколко Хималайски планини? Сега има една Хималайска планина с най-висок връх. Мъчат се всички европейски народи да достигнат на върха и не могат. Долу в подножието на тази планина всеки може да иде, но горе на върха мъчно се отива. Ако иде горе човек, не може да диша, ще се задуши от редкия въздух. После, температурата се изменя, 25-30° под нулата. Отивате по-близо до слънцето, значи би трябвало да е по-топло, а като се качвате на 9 хиляди метра, вие сте по-близо до слънцето, а при това температурата е 25-30 градуса под нулата.

Сега, понякой път, хората не разбират какво нещо е „близо до Бога“. Всеки човек, с когото се разбираш, не е въпрос за време и пространство. Същество по-далечно от Бога няма и по-близък няма. Онзи, който не разбира Бога — по-далечно същество няма, непостижимо е, а онзи, който има разбиране — по-близко същество няма. Най-близък и най-далечен е Той. Сега, някой път, нали мислите, че всичко разбирате. Тогава, щом всичко разбирате, няма защо да се учите. Казвате: „Аз вече всичко разбрах.“ Щом си разбрал, няма какво да се учиш. Въпрос е: Защо щом човек всичко е разбрал, защо е недоволен, нали всичко разбира, защо е недоволен? — Човек е недоволен, защото му липсва нещо. Ти си гладен, липсва ти нещо. Има нещо, което не те задоволява. Ти усещаш, някой път, тежест в своите дробове, липсва ти нещо. Влиза въздух, но няма едно разбиране, тъй да кажем, между въздуха и тебе. Някой път ня-

ма разбиране между храната и човека, някой път няма разбиране между неговите мисли, между чувствата няма разбиране. Сега ние мислим, че чувствата са нещо отвлечено, мислите са отвлечени. Невидими са, то е така, но туй, което ние не виждаме, чувствуваме го. Мисълта не я виждаме, но мислим заради нея. Казваме, че трябва да има известна форма, за която трябва да мислим. Ти не може да мислиш за нещо, което няма форма. Ти ще мислиш за някой ангел, но все таки ще го представиш във формата на човек. Един ангел ще го представиш в най-добрата форма, която си видял. Даже и Бога, и Него си Го представяте като човек, най-съвършения човек. Някой път ние мислим, че Бог е направил света, че Той е невидим, непостижим, няма никаква форма. Това е едно противоречие. Философите мислят, че Бог е без форма. Писанието казва, че направи човека по образ и подобие Свое. Разсъждавам: Мравите имат форма, дърветата имат форма, камъните имат форма — несъвършена форма. Като сравнявам всичките други форми, най-съвършената форма е човешката. Значи, формата трябва да бъде разумна. Ако имате едно тяло, което е разумно, ако туй вашето тяло не се подчинява на човека, какво ви ползува? Ако, да кажем, вие не можете да движите очите си, ръцете си, краката си, представете си, че у вас съзнанието го има, чувствувате, а сърцето не тупти, и храна не ви трябва, а при това имате всичките нужди, които човек има. Какво щеше да бъде вашето състояние? Състоянието на камъните [е] такова. Камъните именно се намират в туй състояние. Казваме: „Той е камък.“ Наричат ги „спящите духове“, „заспалите духове“, на които съзнанието е будно, но туй съзнание е будно и няма израз навън. С един камък вие може да играете както искате, но понякога път, ако не сте внимателни, той може да ви напакости.

Казвам, когато Писанието казва, че [Бог] направи човека по образ и подобие Свое, значи го извади от едно несносно състояние, което човек днес не оценява. Онова, което Бог е дал на хората, те не го оценяват. Всичкото зло произтича от това, че човек седи и е недоволен. Той иска някои неща, които

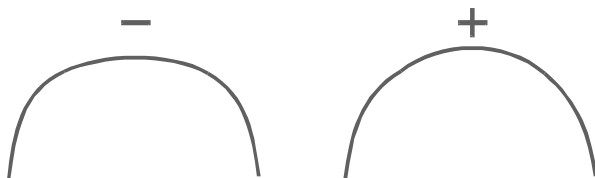
не му са потребни. Много пъти говорите за съвършенство. Тук братът има една цигулка. Имате един инструмент, който е съвършен. Казвате: „Аз искам да бъда съвършен.“ Вие мислите, ако вие сте съвършени, всичко да имате. Цигулката е съвършена, но тази цигулка сама по себе си нищо не може да произведе. Може струните да са турени хубаво, и подпората, магарето и лъкът е съвършен. Всичко е съвършено в нея, но съвършенството трябва да се прояви. Трябва да дойде някой друг, извън съвършенството, да свири.

Та казвам: Вие имате едно тяло, имате едно сърце, имате един ум, които съставят един инструмент, който трябва да употребявате. Най-първо трябва да ги държите в изправно положение. Ако тази цигулка се пукне някъде и се отлепи, тогава вече тя не може да произведе глас. Или ако всичките части, както са направени, ако не се държат в сухо, ако няма своя кутия или ако не я чистим от праха, не може да свири. Та казвам, човек трябва да работи над съвършенството. Вие имате съвършени работи, които Бог е направил. Ние сега се учим да работим над съвършенството, което Бог е създал. Всичката погрешка къде е? Ще видите един малък ученик, може да има един съвършен инструмент, но не знае да свири. Той не знае къде да тури пръстите по ръчките на тази цигулка. Тури на едно място — не е правилен тона. Тури на друго място, пак не е правилен. Той трябва да учи, трябва съвършено да свири и да произвежда ония, правилните, чисти тонове на цигулката. Не само да ги произвеждаш, но трябва да знаеш какво съчетание трябва да направиш. Не е въпрос само да изучиш музика. Да кажем, знаеш цялата стълбица. Туй съчетание на седемте тона знаеш, но трябва да знаеш кои тонове с кои си хармонизират и в даденият случай да знаеш как да ги вземеш.

Пише ми една сестра, че тя иска най-малкото, да служи на Бога. То е най-малкото, но то е и най-голямото, да служиш на Бога. Да служиш на Бога ум трябва, сърце иска, то не е лека работа. Някои мислят, че е много малка работа на Бога да служиш. Мислиш ще идеш, ще се помолиш малко, ще направиш 2-3 молитви, сутрин, на обед ще се помолиш и мислиш,

че си свършил някаква работа. Ако мислиш, че Бог не ти е отговорил, че Той ти е отговорил, помолил си се сутринта — дал ти е да ядеш, да дишаш, да виждаш слънцето. Ти искаш специфично, искаш здраве. Здравето ти го имаш. Искаш богатство — богатството го имаш. Ти страдаш от много голямо богатство. Ти страдаш от излишък, не от недоимък. Всички страдате от охолност. Някой казва, че нямал дърва, че това не е вярно. Казва, че печка няма. Че той ако нямаше дърва, щеше да умре. Печката е запалена. Казва: „Аз от студ ще умра.“ Той не е умрял, постоянно вътре гори, горение има. Има собичка. Той ходи да търси дърва оттук-оттам. Мисли, че с тия дърва ще си поправи живота. Мисли, че тепърва трябва да организира. Ние имаме повече отколкото ни трябва. Сега се учат хората онова, което Бог им е дал, как да го организират. Представете си, че вие сте в едно учреждение дето не се позволява, такъв закон има, че не се позволява да ходите извън града, но зданието в което живеете, има каквото искате. Има разни копчета, като бутнеш, от някоя бакалница, дрехарница, шапкарница, хлебарница, каквото ви трябва ще ви дадат. Казвате „един хляб“. Хлябът ще дойде. Представете си, че ако вие сте в такова здание и ако не знаете да бутате копчетата, нали ще страдате? Сега казвате: „Как да го знаем?“ Щом сте дошли на земята вие сте минали през една зона, като слезете на земята, какво трябва да правите всичко ви е казано, само че вие сте го забравили. Те са ви казали, че канотът на живота е Любовта. Дотогава, докато разбирате живота всичко ще имате. В момента, в който се колебаете в живота и в любовта, ще ви дойдат всичките страдания. От какво дойдоха страданията на хората? Най-първо, когато Бог създаде Адама, той като седя сам в райската градина помисли, че му не достига нещо. Бог ги направи в райската градина. Туй, което не ти достига, е твоето нещастие, страданието не ти достига. На Адама му липсваше страданието. Единственото нещо, което ни липсваше, е страданието. Господ казва: „Без страдание не може.“ След като създаде туй страдание, създаде и жената в Рая. Тя беше свършена. Тя казва, че и на нея ѝ трябва нещо

ново и търси страданието. И двамата поискаха страданието и след като намериха страданието, те излязоха из рая навън. Що значи „извън рая“? Изгубваш онова приятно разположение. Болният е извън рая. Щастливият, щом стане нещастен, извън рая е, извън щастieto е. Блаженият, щом стане нещастен, извън блаженството е. Човек може да бъде извън ума си. Щом изгуби ума, той е извън умът си. Щом изгуби душата си, той е извън душата си. Ние говорим за ония състояния, които можем да изгубим. Казвам, вие сега търсите щастieto, търсите нещо отвън. Кое търсите отвън? Казвате: „Аз искам да бъда щастлив.“ Употребявай ума си навреме, употребявай сърцето си навреме, употребявай волята си навреме. Това е твоето щастие. — „Ама как?“ — Ето вижте как цигуларят започва. Най-първо той ще тури цигулката, ще държи ръката си хоризонтално, ще държи, и от туй зависи неговото щастие. От всичките негови движения зависи неговото бъдещо щастие, да се прочуе той като музикант на сцената. Най-първо детето като свири, учителите ще го поправят. Казват му: „Не се свири така.“ Някой полегато държи лъка. Ще го коригира учителят му, а който е способен — веднага схване. Някой има свои методи. Някой път ученикът е досетлив, мисли, че е лесна работа, може да свири. Ако той внимава — в един два урока ще научи това. Но, ако създаде понятие, че знае — мъчно ще научи. Тези хора, които мислят че знаят, те сами се спъват. Сега за пример, някой мисли, че е религиозен. „Той, казва, е религиозен.“ Сегашните учени хора казват, че на религиозният човек, ако главата горе на темето е сплесната — не е религиозен човек .

Човек, който има такава глава, не може да бъде религиозен. Ако тялото на човека представя права линия, то-

гава липсва му нещо. Ако челото е право, пак му липсва нещо. Челото трябва да има една малка кривина. Когато умът е развит, когато челото е правилно, както трябва, щом помисли — всякога се явява светлина. Щом неговите способности са недоразвити, не работят в него чувствата, някаква тъмнина има, няма яснота. Ако чувствата са недоразвити, ти чувствуваш и казваш: „Нещо ми е криво, студено ми е на сърцето.“ Писанието ги нарича тези с „каменни сърца“. Неподвижното сърце е каменно сърце. Подвижното сърце, е онова пълно сърце с чувства, сърце, което е вечно живо.

Сега най-първо трябва да се освободите от старите схващания за любовта. Хората тепърва имат да учат Любовта. Ако дойде Любовта в човека, ако в света се възцари Любовта, всичките хора ще бъдат съвършени. Съвършени ще бъдат, но не само съвършенство потенциално. Ние сме направени по образ и подобие на Бога, но ония хора ще бъдат съвършени динамически. Всичко онова, което човек има, ще го тури в работа. Ще тури в работа своя ум, защото след като имаш един съвършен инструмент, след като ти си съвършен, оттам насетне ти ще започнеш да живееш. Ти, докато нямаш съвършен инструмент и докато не си съвършен, дотогава не можеш да се проявяваш. След като се научи цигуларят да свири хубаво, оттам насетне ще дава концерти, ще обикаля целия свят, ще има какво да даде на света, да свири. Казва: „Няма какво.“ Той е започнал да съчинява сам. Та сега вие мислите, че като станете съвършени, няма за какво да се стремим в света. Именно оттам насетне ще започне живеенето. Животът започва със съвършенството. Писанието казва: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш.“ Бог, Който е съвършен, има какво да работи. Единствени хора, които не работят, те са несъвършени. Щом си несъвършен, ще направиш някаква беля някъде. Казвате: „Вие съвършен ли сте?“ Вие не знаете да произнесете думите на Любовта, на доброто. Ти седиш, недоволен си от себе си в живота, но доволен си от своята доброта. Живееш между един народ, недоволен си от този народ, от условията, от всичко си недоволен. Казваш: „Светът не е направил, Господ както

трябва“, но човек още се стреми сега. Той е създаден съвършен, но той още съвършенството не е придобил. Не може да работи над себе си. На съвършеният човек, след като му кажеш една дума веднъж, втори път не иска да я повтаря. Кажат ти, ти го забравиш. Кажат ти нещо, ти го забравиш. Щом забравяш, не си от съвършените. Съвършеният не иска втори път да повтаряш нещо. От съвършените си отвътре. Има нещ[а], които, като г[и] видиш се отпечатват. Като станете един ден съвършени, като се филмува живота — отпечатва се всичко. Пътят, по който сте минали, всичко се отпечатва, и ще видите какво сте забравили. Много работи вие сте забравили. Пита ме някой: „Какъв съм бил аз в миналото?“ Той ако беше съвършен щеше да знае. Понеже не е съвършен, забравил е. Казва: „Защо съм забравил?“ — Защото си несъвършен. — „Защо Господ не ме направил?“ — Но туй показва, че ти си [се] потривал, не си работил. Ти си държал съвършена цигулка без да си станал съвършен, значи не си работил над цигулката. Казваш: „Какъв ум имам?“ — Не си работил над ума си. Умът ти е несъвършен. Сърцето ти е съвършено и тялото, но понеже не си работил — ти си останал несъвършен. Сърцето ти, като не се ползува, както трябва, то се е омотало, че е станало лошо.

Сега онези, които проповядват Христовото учение казват, че Христос дошъл да измие греховете на хората, да очисти запрашасалите цигулки. Христос дойде в света, взе едно тяло подобно на хората да им покаже, че с туй тяло много може да се извърши. Христос, с едно човешко тяло, извърши толкоз много. Три години Той работи и извърши толкоз много, че вече 2000 години почти хората имат да се ползват от туй, което Той е направил. Ние седим сега Христос казва, че всички можете да бъдете като Мене, всички можете да бъдете като Мене, ако обичате Бога, както Аз Го обичам. Всички можете да бъдете като Мене, ако мислите както Аз мисля. Всички можете да бъдете като Мене, ако служите на Бога, както Аз служа на Бога. Вие мислите сега както хората мислят. Те мислят, че служат на Бога. Мисля, че се яви спор между уче-

ниците на Христа за едно нещо. Даже някои от учениците бяха много амбициозни, мислеха големи работи и казват: „Учителю, нека единия да седне отляво, а другият отдясно.“ Отиват и казват на майка си: „Иди кажи на нашият учител, че ние сме способни. Другите са невежи, но ние двамата сме способни.“ И тя отиде при Учителя и Му казва: „Имам да ти казвам нещо. Имам двама сина, много ги обичам, искам единия да седне отдясно, а другият отляво в Царството Божие.“ Той ѝ казва: „Не знаеш какво искаш.“ Христос казва: „На достойните е това място. Твоите синове за отляво и отдясно не са.“ Отляво да си, значи да си в ада, а отдясно, значи да идеш при Бога. Как ще идеш при Бога? Трябва да знаеш всичко да му разправиш какво си направил. Вие искате да идете при Бога. Господ ще ви попита: „Защо дойдохте?“ Какво ще кажете? Ако тебе баща ти те пратил в Англия, Франция, Германия да следваш и издържа те 10 години и не си учил, като се върнеш какво ще занесеш? Баща ти, преди тебе, е трябвало да свърши училището, той да знае. Казва: „Я синко, кажи, в новите времена какво учат хората?“ Ха, най-първо да допуснем, той и пее, той свършил по музика, но нищо не е свирил. Ходил си по кафенета, носиш цигулката, баща ти казва: „Я синко, посвири.“ Най-първо казваш: „Не съм разположен.“ Утре не си разположен, ще извадиш цигулката, казваш, че струни няма. Мотаеш се. Бащата казва: „Дайте му струни.“ Казва: „Най-първо изсвири нещо.“ С лъжа тази работа не става. Ще изсвириш, ще отидеш при Бога и Той казва: „Свири сега! Я изсвири песента на живота.“ Как ще изсвириш тази песен? Пратил ви е да свършите по пеене, някой виден певец да станете. Казва: „Я попей сега.“ Ти пееш по обикновеному. Той казва: „Ти тук, като беше, това знаеше - новото, новото!“ В небето, когато цигуларят иде и певецът иде — слънцето изгрява. А пък когато се яви някой, който не е свършен, ако отиде един цигулар, който не знае да свири или един певец, който не знае да пее — слънцето залязва. Нашите концерти стават когато залязва слънцето и всичките певци са все майстори. В небето, който иде и даде концерт когато слънцето залезе, ни-

то един не отива на концерт. Като изгрее слънцето, всички отиват на концерт. Щом залезе слънцето, той ще се намери сам в салона, вътре.

Та казвам, ако идете в небето тъй както мислите, слънцето ще залезе. Тогава никой няма да ви слуша. Очаквате да има знамение, но никой няма. Казвам: За да ви посрещнат, трябва да носите една съвършена цигулка, да знаете да свирите, да пеете. Под думата „пеене“ разбирам, един човек, който така мисли. Под думата „свирене“ разбирам, човек, който нещо може да свърши на земята. Сега може вас да ви се вижда пресилено, но законът е верен. Един грешник в небето не може да го посрещнат. Ако със себе си носиш един порок, никой няма да те посрещне. Сега тук може да ни посрещат и тук ни посрещат. Казвам сега: Спрете се върху онова, което Бог е направил. Сега ако имаме силен амоняк, знаете ли какво би станало? Сега гледам тази песен „Иде, иде“. Донесли я на мене. Единият е написал в три осми и шест осми. Каква е разликата между три осми и шест осми? Каква е разликата между три осми и две четвъртини? Или каква е разликата, ако е 16-тини? Музикантите вече имат думата. Човек може да мисли. Има известни закони, които регулират музиката. Казвам, когато хората се обичат в света, те виждат хубавото в себе си. Когато не се обичат — виждат лошото. Където и да ходиш, веднага ще видиш неговия дефект. Та в оня свят има една зона, дето оставят, които се спорят, недоразуменията ги оставят, наричат го чистилище. Всички ще се намерите там събрани. Най-видните светии, гениални хора, в чистилището са за една погрешка. Че нямаш копче на ризата — в чистилището си. На единият ръкав, че нямаш копче — в чистилището ще останеш. Ако изтеглиш един косъм от клепака — в чистилището ще бъдеш. Космите ще ги преброите. Сега не знаете колко косми имате. Ако няма един — в чистилището ще бъдеш дълго време, докато израсне. После, ако намерят кал под ноктите, не може да влезеш. На най-малкият нокът ако намерят, ще си в чистилището, после, ако ви намерят, ако ноктите не са гладки, ако са ръбести, пак в чистилището. Ако намерят, че по лице-

то ти има бръчки, пак в чистилището. Лицето трябва да е чисто. В она свят няма да имате недъг. Толкоз взискателни са, че вън и вътре всичко трябва да имате със себе си, тогава ще ви дадат най-малкото, което ще ви липсва. Понеже ние се намираме на земята, там ще ви го дадат. Тук, след като си ходил на бойното поле, за неговата храброст му дават кръст, някоя звезда, някой знак ще ви дадат. Най-малко една звездица или някое изгряващо слънце ще носите. Като мислите да станете съвършен и да угодите на хората, оставете се от това. Всички мислите за туй, което не влиза ни в клин ни в ръкав. Дойде при мене наскоро една умна слугиня, дето някога съм видял. Единствената умна слугиня. Тя ми разправя: „Учителю, бях на едно място. Цаних се и дълги години служих, но като отидох къщи, всичките обикнах. Но господарката ми се струва малко странна и не можах да я обичам, както бих желала. Забелязвам, че тя не беше разположена и оттам насетне неразположена. Но аз зная де е причината. Тя ще ми каже нещо да направя, аз няма да го направя както тя казва, а ще го направя както аз искам, и после ще я убеждавам, че е по-добре. Понякоя път забелязвам, че съм от твърдоглавите. Ще ида да редя леглото на дъщерята, на синовете, на господаря, нейното легло няма да го наредя тъй както трябва, ще го наредя през куп за грош. Не е злото там, но после се зароди, че не мога да я търпя. Забелязвам, като я гледам, имам желание да се махне, да не е при мене. Пък добра е, много добра е господарката. Какъв дявол влезе, че ме мъчи, не мога да я търпя. А пък в туй време, когато тя е неразположена, той е разположен към мене. Той ще влезе в кухнята, ще ми обръща внимание, а пък нея туй я дразни. Аз виждам, че тя се мъчи.“ Казва: „Когато тя е неразположена, синът е разположен към мене. Когато тя е разположена към мене и аз съм разположена към нея, той никак не иде, той тогава ще дойде да дигне някой скандал.“ Казва: „Какво да правя?“ Рекох ѝ: „Ще обичаш господарката си.“ — „Как да я обичам?“ — „Каквото ти каже, направи го. Направи го тъй, както тя ти казва. Ако ти сега напуснеш, ще останеш с лошо впечатление. Ти служи при

тях, да те обикнат, че тогава ги напусни, да помнят, че са имали една слугиня, която от любов им е служила.“

Казвам, и вие сте като тази слугиня и вие служите при тази господарка. Всички от вас все сте слугини и вие искате да стане вашата воля. Ти на господарката ще служиш, нищо повече, ако искаш да бъдеш свободен.

Та казва, ако сега ви повикат на небето, знаете ли къде ще идете? Ако извикат един цигулар да даде концерт, веднага ще видите. Търпението показва качеството на любовта, която имаме към Бога. Ако човек има любов към Бога, той ще търпи. Не че ще бъдем слепи към погрешките на хората. Погрешките са погрешки. Бог търпи всинца ни. Защо ни търпи? Казва ни Той постоянно: „Ти видя ли погрешката на онзи? Не я прави!“ Сега онзи седи и казва: „Много си грубиянин.“ Не казва: „Колко си добър!“ И другия казва: „Колко си груб“, и двамата говорят грубо. Единият казва: „Знаеш каква погрешка имаш.“ И другият казва: „Знаеш каква погрешка имаш.“ И то е хубаво. Колко си груб. Ако си сиромаш, без пари, ще бъдеш много груб. Но ако си богат и намажеш своята грубост с пари, ще бъдеш много мек. Тия хора не търпят грубостта. Един богат човек, заради богатството ще търп[ят], но един беден веднага ще го изпъдят. Ако дойде един цар с всичката грубост, ще го търпиш, но ако дойде един бедняк, веднага ще го изпъдиш. Питам тогава: Ти ли си търпелив или царят е търпелив? Представете си сега, че вие сте глух, не чуваш грубия глас. Щом познаваш, че някой е груб, ухото ти е деликатно. Хубав признак е, че оценяваш. Турил повече енергия в думите отколкото трябва, следователно ние трябва да икономисваме енергията си. Следователно, икономисвайте енергията си. Например, за малка работа харчите много енергия. Кажете: „Моля откъде идете?“ *(Учителят го изговори силно, с груб глас.)* Ще посегнете крановете. Печката е запалена, има повече въглища.

Сега слабата страна е, че вие тук се познавате. Като дойдете тук, да се не познавате. Ако не се познавате, като ангели ще се гледате. Като излезете отвън, да се познавате, а като влезете тук, да не се знаете. Отвън като излезете, да се

познавате. Единственото красиво в света е да не познаваш хората. То е познанство. Да познаваш хората от дефектите им — това не е знание. Познание има да познаваш хората в неговите [техните] добродетели. Туй значи, да не познаваш човека. Щом един човек вие не го познавате, като го срещнеш, ще търпиш. А като знаеш, че си го срещал 10-20 пъти, нахохориш* се и още отдалече си дигаш ръцете, а някого не си го срещал никак, търпиш го. Когато за пръв път срещаш, то е човекът на добродетелта. Престанете да мислите, че сте добри. Понякога вие мислите, че сте много добри. Че сте много добри, без да сте добри. Някой път мислите, че сте много лоши, без да сте лоши. Защото добро и зло в света са две неща, с които вие трябва да знаете да боравите. Ако си лош, трябва да знаеш да употребиш. На човека де е лошото? — Изкълчен е кракът, наместиш го. Лошият човек не намества крака. Дойде някой брат, лош е, не намести крака и остане крака неоправен. И този брат не ти причинява болка. Онзи, който ти намества крака, ти причинява болка, но той ти намества крака.

Та казвам, същественото за вас кое [е]? Колко положителни неща имате в ума си? Казвам, че тази година ще бъде една от щастливите години. Ставате сутрин, за какво мислите сега? Вие искате да се подмладите, да сте едно малко разумно дете. Представи си в света най-разумното дете, което създава доброто, което правят заради него. Представи си, че си човек на зряла възраст, който може да направи нещо. Готов е да послужи някому, най-първо да оцениш онова, което Бог ти прави. Второ, да направиш туй, което от тебе искат. Две неща човек да е готов. Всичко това, което става между вас, защо да не се учите да търпите? За пример, аз не се интересувам дали вие сте разположени един към друг. Мене не ме интересува това и любовта си дръжете потайно. Недоволен си от някой човек, да си спокоен, като дипломат. Обичаш го, не се изявявай. Нито омразата изявявай, нито любовта. Седиш спокоен. И тъй, любовта ви не е любов, нито омразата ви е омраза.

* **нахохорвам се (от накокорвам се)** - 1. за птици - разпервам се 2. за човек - надувам се, напервам се

Защото, ако се обичате, доколко деня работи любовта? Гостилничарят е много любезен, гладен си, той ти услужва. Щом се наядеш в тебе се яви едно състояние и гледаш по-скоро да излезеш из гостилницата. Ако този господин иска да те задържи по-дълго време, не ще останеш доволен от него. Ти си доволен от човека дотогава, докато ти услужва на твоите нужди. Щом ти услужи, той трябва да те остави свободен да излезеш из гостилницата. Гостилничарят да се освободи и ти да се освободиш. Аз не зная, вие държите някого в съзнанието си. Ако държиш един нечист човек в съзнанието си, ти оцапваш съзнанието си. Ако държиш по-дълго време в съзнанието си, той ще ти напакости. Ако дойде един богат човек в къщи, но така, облечен много хубаво, че остави хубавото във вашия ум, без да остави нещо. Оттам насетне всички вкъщи ще бъдете недоволни. Ще кажете: „Много хубаво беше, докато този човек не беше дошъл.“ Вие сте доволни. Той като дойде, постоянно ще говорите как богато е облечен, че и вие да имате такива дрехи. Питам: Защо този богатия човек не ви помогна? Не ви помогна, защото на един богат човек не може да помогнеш, той ще се докачи. Ти на един светия не можеш да му помагаш, той ще се докачи. Той, светията, мисли, че е съвършен. Ако си позволиш малко да кажеш, веднага и двамата сте светии на равна нога и си заминава. Светиите нищо не говорят един на друг, не се оценяват. Пък вие се отличавате с това, че си изказвате мнението. Казвате: „Еди-кого си не обичам.“ Какво нещо е да не обичаш един човек? Ако донесе във вашия дом празна торба, не я обичате. Защо? Не, че не обичате торбата, обичате туй, което е в торбата. Тази торба ви е обична дотолкоз, доколкото може да донесе нещо, което ви е полезно. В света няма безкористна любов. Синът обича майка си дотолкоз, доколкото му е дала нещо. Дъщерята или братя вие обичате дотолкоз, доколкото той е оставил нещо във вас. Ако нищо не ви остави, не може да го обичате. Вие мислите, понеже сте създадени от Бога, да ви обичат. От Бога, който е създаден, трябва да дадеш нещо. Законът е такъв. Не може да бъдеш обичан, ако ти не занесеш от изобилието, ко-

ето имаш. Тия хора имат нужда. Често при мене идват някои и ми казват тъй: „Еди-кого си много обичам.“ Дойде друг, пак казва: „Еди-кого си аз не го обичам.“ Казвам: „Що ме интересува дали го обичаш или не.“ Той казва: „Аз го обичам, а той не ме обича.“ Аз виждам сега къде е погрешката. Той го обича, а онзи не го обича, понеже нищо не му е дал. Дойде другият и казва: „Аз не го обичам.“ Той е същото, както онзи, който казва, че аз го обичам. Този казва: „Аз не го обичам.“ Аз зная пак погрешката. Понеже нищо не са му донесли, не го обича той. Ако ти обичаш и не те обичат, погрешката е в тебе. Ако ти не обичаш никого, погрешката е в него. Разберете сега: Ако обичаш и тебе не обичат, погрешката е в тебе. Ти си имал жито, не си сял на нивата. Следователно, нивата ти нищо не е родила. Ако ти обичаш, пък тебе не обичат, ти не си сял нищо на нивата. Следователно, там е погрешката ти. Пък, ако ти не обичаш, пък тебе обичат, тогава погрешката е в другите. Ако ти не обичаш никого, ако те обича, погрешката е в него. Тогава, за да се оправят погрешките, ако искате да ви обичат, вие трябва да направите нещо. Какво трябва да направи майката, която иска да я обича синът ѝ? Тя е закъсала. Какво трябва да направи бащата, за да го обича дъщерята. Той е закъсал, ако сега очаква да го обича. Майката ще заведе своя син. Досега тя не е изявила любовта си. Бащата ще заведе своята дъщеря и ще ѝ каже, че той е внесъл в банката на нейно име, 500 хиляди лева, още като се е родила. Тя мисли, че досега баща и не се е погрижил. А той е внесъл 500 хиляди лева, оставил е един апартамент, за да може, след като той замине, преспокойно да живее. Тази дъщеря, като се научи затова, ще разбере, че наистина баща ѝ я обичал.

Та казва ви: Има защо да обичате Бога и ближните си! За ближните няма какво да говорим. Бог ви е дал един ум. С вашият ум вие още не сте работили. На вашия ум, туй богатство, умът, който работи във всичките умни хора, той е вашето наследство, което Бог е вложил в банката. Другите хора, като станат учени, туй учение, то е вашият ум, който Бог вложил. И един ден, като станете възрастни, туй богатство ще ви се

даде. Един ден знанието, което имат всичките учени хора, туй което учат и изучават, един ден то ще бъде достояние на вас всичките. Да кажем, че един човек не е добър. Неговата доброта, неговото сърце работи във всичките добри хора и един ден този капитал ще бъде негов. И тогава иде мисълта: „Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си.“ Един ден Бог ще каже, понеже мислите, че Бог е несправедлив, че той ни оставил да страдаме, не е помислил за нас, Господ ще ни държи до скончанието на века и ще ти даде всичко, което другите хора са направили като дар, да види дали ще го прецениш. С какво ще заслужи човек любовта Му? За да измисли Бог спасението, с какво сме заслужили? Какво ще плати човек за спасението си?

Та казвам сега практически. Има една омраза и бих желал да се мрази така. Има една омраза, която скъсява живота. Аз не желая вие да я имате. Има една омраза, която продължава живота и бих желал да я имате. Има една любов, която скъсява живота, не желая да я имате. Има една любов, която продължава живота и желая да я имате. Ако се мразите, мразете се на свят, за да се продължи живота ви. Ако се любите, любете се с любовта, която продължава живота. Не с една омраза, която може да ви направи инвалиди, не и с една любов, която ще ви направи инвалиди. Аз не съм за тях. Аз съм и за любовта и за омразата. За омразата, която продължава живота и за любовта, която продължава живота. Я вижте Писанието, отворете Стария Завет, да видите как се заканя Господ. Вас не ви е приятен Стария Завет. Цяла една философия има. След хиляди години хората ще я разберат. Господ като се е заканил (*Учителят чете от Стария Завет:*) „Грехът Юдин е писан с желязна писалка...“ Всяка погрешка, която вие правите във вашето сърце, във вашия ум, внасяте тогава товар. Не внася[й]те този товар в съботен ден! Погрешките ви са товар, който вие внасяте. Никакъв товар не правете! Без товар! (*17 глава от Йеремиа.*)

Когато човек живее в Любов, то е приношение. Да направиш приношение на Господа и да живееш по любов. В ста-

рите времена ще занесеш агне. А сега [с] доброто, което е в тебе, ще идеш пред Господа. Ако идеш и не носиш доброто, няма приношение. Тогава ще дойде обратното. „Да освещавате съботният ден.“ Туй значи, да освещавате деня на Любовта. В съботния ден на Любовта, никакъв товар да не носите. Туй значи, да освещавате съботния ден. Значи, ако не слушате Господа, Той постоянно ще ви изпитва. Дойде някоя болест, какво е тя? То е огън. Всичките болести, нещастия, които ни сполетяват, не са нищо друго, освен Божия гняв.

Когато се мразите, мразете се на свят. Когато ще се обичате, обичайте се на свят. Всякога ние мразим един човек, който има нашите прегрешения. Всякога обичаме един човек, който има нашите добродетели. Защото всякога ние обичаме един човек, който работи за нас. Всякога мразим един човек, който ни подяда. Ти не може да бъдеш обичан, защото подядаш, ще те мразят. Щом работиш за тях, ще те обичат. Щом подядаш човека, ще те мрази в какъвто и да е смисъл. Щом го подядаш външно или вътрешно, той не може да ви обича. Та ви казвам сега: „Всички с огън ще се изпитате.“ Искате да дойде огън да ви изпита. Аз искам, като дойде огънят, да не изгорите. Защо задържам огъня да дойде? — Защото, ако дойде сега огънят, ще изгорите и пепел ще станете. Аз желая, като дойде огънят, поне да се стопите. Считам, да се стопи човек, е нещо хубаво. Желая да горите без да изгаряте. Не желая да горите и на пепел да станете. Сега аз говоря едно, пък вие разбирате друго. Вие се намирате като онзи православен свещеник, който не бил много учен, не знаел как да чете. Когато идвал Великден, много лесно ще тури един мангал и кандилница, ще прескочи мангала, три пъти ще каже „Христос възкресе“. Свърши се работата. Но, един ден иде един гражданин, облечен хубаво, дошъл на църква на Великден. Седи в църквата. Попът седи, обикаля, ходи насам-натам, не може да тури мангала, гледа, че онзи го гледа какво ще прави. Минава час, два, три. Селяните казват: „Дядо попе, възкръсна ли Исус Христос?“ Той казва: „Видите ли онзи дявол. Докато той е там, не може да възкръсне Христос.“ Вие

искате да направите нещо. Като идете в оня свят, как ще изтълкувате онези притчи на Христа: Лазар в лоното Авраамово, а богатият, вътре в ада и се гледат и се чуват, като си говорят. Казва богатият: „Отче Аврааме, та казва, как тия хора в рая са щастливи, като гледат другите че горят? Онези, които горят в ада се измъчват, в кожата си не може да се поберат.“ Казват: „Защо? Онези нямат ли милост да ги спасят там?“ Онова, което имате, то е невидимо. Страданията в хората не са видими, те са невидими. Онзи огън, който гореше в богатия, Лазар ни най-малко не го виждаше. Той виждаше пред себе си богатият, пред себе си в туника и богатият виждаше Лазаря, както го виждаше на земята. Казва: „Този не го ли зная?“ Той вижда Авраама и се чуди как Авраам позволява, този нехранимайко го държи там и от дипломатическа учтивост казва: „Изпрати го на земята, няма защо да стои при тебе. Прати го тук. Имам едно възпаление, да ми послужи, възпаление на гърлото.“ Не казва, че огън гори. И вие го имате. Някой път възпалението на гърлото имате. Дойде лекар - едно малко възпаление, огънчец на гърлото. От този огънчец човек може да умре някой път.

Та казвам, главата горе трябва да я подигнете. Тази глава горе трябва да е подигната. Когато хората не се обичат, много си говорят, много са красноречиви. А пък когато се обичат, говорят си по-малко. В Любовта говорът е ценен. В необичта всичко туй излиза навън. Сега аз ви говоря. Не говоря за външните. Като влезете в света, тук всинца сте все от праведните. В света като идете, там всичко излиза. Вие сте излезли от света и сте дошли тука, и пак ще се върнете в света. Но казвам, учете се сега да разсъждавате. Не ви казвам да се примирявате. Аз не съм за примирението. Светът се е примирявал. Приложете закона, оставете любовта сама да се справи с живота. Ако на една кална река пуснете силна вода, тази вода ще почисти калта. Ако влезе живота на любовта, ще почисти всичко. Няма какво да се примиряваме. Щом дойде любовта, тя носи всичкото богатство. Някой човек не ви обича, има си причини. Казали сте обидна дума, подяли сте го. Щом

дойде изобилието, онова, което сте взели, давайте. Наместо грубите думи, кажете някои хубави думи. Няма да има никакво противоречие.

Сега най-малкото е да служите на Господа и най-голямото е то. Най-малкото в света е да бъдеш слуга, да не виждаш погрешките на хората. Значи, като дойде камък[...] ти ще затвориш да отпечаташ хубавите неща. Не да носиш безобразията на хората в себе си. За пример, минава някой, че като минава, тъй се поизкривил. Ти го фотографираш и казваш: „Виж какво направи, като мина.“ Имаш всичките фотографии, кой какво е казал и какво е направил. Питам: Защо ти са? Откъде знаете, че като изкривил някой устата си, то е заради тебе? Вие понякога път усещате да кажете нещо, туй, което усещате не е твое, то е чуждо нещо и то е чуждо. Нещо ти казва: „То е чуждо, не го казвай“, а друго нещо ти казва: „Кажи го!“ И ти трябва да избираш. Ако избереш едното, ти ще се намесиш в чуждите работи. Казва ти: „Кажи, да не мислят, че си глупав.“ Ето кой е умният човек. Този човек е бил богат и осиромашал, няма нито пет пари в джоба си. Като го срещнеш кажи му. Казваш му, че той има да ти дава. То е безпредметно. Ти казваш: „Имаш да ми даваш.“ Безпредметно е това. Ти, като му кажеш, той казва: „Съжалявам, нямам нито пет пари. Богат бях, а сега нямам, сега съм беден.“ Какво ще му кажеш? Кажеш му: „Друг забогатял, спечелил 4-5 милиона, ти ми дължиш малко. Сега си богат, издължи ми се. Благодарно е от ваша страна. Имаш 5-6 хиляди лева да ми даваш.“ Тогава му кажи, като е богат, а като няма пет пари, какво ще му кажеш? Та казвам, на някой човек казвате: „Кажете ми погрешките.“ Аз ако съм на вашето място и съм недоволен, ще кажа: „Може ли да ме научиш на този занаят?“ Някой обича много да говори. Ще кажа: „Може ли да ме научиш и аз да говоря като тебе?“ Знаеш ли колко е логическа тази мисъл? Знаеш ли, когато осъждат някого, колко логически говорят. То е тъй, като някой адвокат. Тогава онзи, умният човек, трябва да иде при онзи и да каже: „Съжалявам, че ти създадох една голяма неприятност. Съжалявам, че толкоз време съм те

карал да мислиш заради мене, което не го заслужавам. Аз съжалявам, че откраднах хубавото време. Останах в ръцете на дявола да те предизвиква.“ Щом се мразят хората, вършат работата на дявола, а щом се обичат, вършат работата на Бога. Едно от двете. Вие вашата работа не вършите. В единият случай, вие сте слуги на дявола, а в другия случай, вие сте слуги на Бога. Кога човек ще бъде слуга на себе си? Като дойде дяволът, аз ето какво ще му кажа на този старият господар: „Имам предвид онова, което искаш. Готов съм да го направя, но в себе си имам едно правило, което не го напускам. Първото обещание съм направил на Господа. На Господа съм дал първото обещание. Ще отида да изпълня Волята Му. И като свърша Волята Му, колкото време остане, ще слугувам на тебе. Ще дойда да върша твоята работа.“ Дяволът ще остане най-после да му слугувате. Аз, като изляза от Господа, ще имам такава висока температура, че дяволът, като ме види, отдалече ще офейка. Той не обича да му се повишава температурата. Той живее в един свят. Той обича да охлажда. Той живее в един свят дето гори и аз като го подкла[жда]м, той мисли, че аз нося огън и вече го няма там. Казва: „Аз се отказвам, не искам да ми слугувате на мене.“ Погрешката е там, че вие, като срещнете дяволът, вие сте много учтиви, казвате: „На ваше разположение съм.“ И там правите погрешка. Изпълнете най-първо Волята Божия и след туй се върнете да служите на дявола. Разбрахте ли хубаво? Вие ще идете да го повторите: „Учителят каза най-първо на Господа да служим, после на дявола.“ Тъй ще го кажете, но то е неразбрана работа. Щом се върна от Господа, аз съм самостоятелен. Ще направя на дявола една услуга, не отивам да му служа, но аз ще направя една услуга. Да ви изясня моята идея каква е: Сега представете си, че дяволът представя един вълк, който взел агнето и го турил на врата си и казва: „Ела да ми послужиш. Аз нося това агне да направя едно добро. Ела да ми донесеш вода“, да го направи. Казвам: Аз нося кибритена клечка и мисля, като ида при този вълк, ще му драсна зад опашката една кибритена клечка и ще му запаля козината. Като му запаля козината, ще иде

да търси вода да се угаси и ще остави агнето. Ти ще идеш на дявола да му служиш, но ще му запалиш козината отзад. И ще тичаш и ти с него да го гасиш. Другояче, ако отивате да служите, ако човек така отива да служи, роб става. Вие искате да бъдете свободни. Всяко нещо, което правите, правете го от съзнание. За мене, тъй като се разговаряте, имате предметно учение. Гледам учениците в отделенията току дигат ръка. Учителката не може да дигне всичките. Всяко дете си има своя идея. Сега казвате: „Някои хора не се обичат.“ Обичат се хората, когато се познават. Не се обичат, когато не се познават. Обичат се, когато се познават. Когато се познават, всякога се обичат. В познаването всякога има обич. Любов и безлюбие. И в непознаването има обич. Следователно, досега всички не познават Бога. Защо? Те търсят Бога, те искат да познаят Бога, да служат. Всичките престъпления, които вършат хората, те искат като познаят Господа, да Му кажат: „Ти си причината за всичко туй.“ Господ, понеже знае мислите на хората, Той се отдалечава, да ги не слуша. И най-после казват: „Няма Го Господ.“ И като Го няма Господа, понеже Го няма, казват: „Ние сме причината на всичките злини, които съществуват в света.“

Та казвам, разсъждавайте сега! Ако обичате някого, знаете защо го обичате. Ако не Го обичате, трябва да знаете защо. Има си причина, повод. Трябва да намерите погрешката, когато не те обичат. Трябва да намериш погрешката, когато и ти не обичаш. Ако аз предизвикам преждевременно да ме обичат, съжалявам, понеже туй, за което ме обичат, аз го нямам. Ако ме мразят заради туй, пак съжалявам, че съм причина, понеже туй, за което ме мразят, го нямам. Обичат ме за туй, което го нямам. Мразят ме за туй, което го нямам. Някъде не ме обичат, пак намеря погрешката. Щом не ме обичат, на тия хора не съм направил никаква услуга на тях, по отношение на хората. А към Бога туй е изключение. Сутрин щом станем, Бог постоянно ни дал всичко, всичко е предвидил. Няма нещо в нашия живот, което Той да [не] е предвидил. Само че ние, с нашата слепота не виждаме. Всичко е предвидил и туй, което имаме, се дължи на Него. И затуй, като се върнете, благодарете в

себе си за онова богатство, което е вложил във вас. И като съзнавате, да се продължи вашия живот. Когато се критикувате не да скъсявате живота си, но да го продължавате. Да имате омразата, която продължава живота. Нека има омраза и без нея не може. Вие искате на земята да живеете без омраза, то е невъзможно. Искате да живеете без съмнението, да не дойде съмнението и то е невъзможно. Всичките противоречия, които съществуват, ще дойдат. Няма да остане нито едно противоречие, което да не се яви. Какво трябва да правите? На земята онзи, който се е окалял, търси вода да се очисти. Онзи, който има нечиста дреха, иска да се умие. Постоянно човек търси чиста дреха, да се облича. Постоянно човек трябва да облича и съблича всяка мисъл, да разглежда. Ако тази мисъл не му допада, да я тури настрана. Винаги неговите мисли, неговите желания постоянно да се обличат. Всеки ден да може да се облича с най-хубавите дрехи.

Сега правилото: Ако ви боли кракът, причината не е в крака, причината е във вас. Ако ви боли главата, причината не е в главата, причината е във вас. Ако боли коремът, причината не е в коремът, причината е във вас. Вие сте турили нещо във вашия стомах, което не може да смели. Вие сте турили мисъл, която умът не може да смели. Вие сте турили едни обуца на краката си, с които те не може да се спогодят. Причината е във вас. Не търсете да хукате краката си, че този е така, онзи е така. Причината не е в стомаха, не е в главата, но причината е във вас. Турете хубави мисли в главата си, турете хубави желания в стомаха си, турете хубави обуца на краката си, турете хубави дрехи на тялото си! Турете най-хубавите дрехи, които имате, облечете се хубаво, за да имате Божието благословение, което Бог ви дава! Радвайте се, че като идете на онзи свят, няма да се познавате, както тук се познавате.

Добрата молитва

16 Лекция от Учителя,
държана на 18 януари, 1939 година
София, Изгрев

УВЕЛИЧЕТЕ СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„В начало бе Словото“

УПРАЖНЕНИЕ.

Може да ми зададете един въпрос. Какво се постига с това упражнение? Ако вярваш, всичко се постига. Но думата „всичко“ не е абсолютна. Всичко се постига, но специфично какво се постига? Постига[т] се две неща: че от ляво на дясно, лявата ръка е свързана с дясната страна. Значи, като прекараш ръката си, регулираш ония енергии, които слизат от мозъка. Значи помагаме на мозъка. С лявата ръка помагаме на сърцето, а с дясната помагаме на ума. Ние сме регулирали донякъде отношенията между мислите и чувствата. Когато човек мисли и чувства се подпушва, човек се намира в особено неразположение, състояние на [не]разположение. Има едно неразположение, на което вие не можете да дадете отчет. Вярваш и пак си неразположен. Вярваш, че ще се разболееш. То е потенциално състояние. Вярваш, че в живота нищо няма да сполучиш. Това не е вяра. Това е отрицателна вяра. Вярваш, че всичко, което имаш ще ти го вземат. Какво ще се научиш? Ще оценяваш нещата. След като изгубите нещо, вие ще се научите да го оценявате. Имате онзи навик, понеже майка ви работи заради вас, когато сте се раждали майка ви е работила. Тя е събрала храната на своите гърди и ти кажеш: „Мамо, дай“, и каквото ви трябва го вземате. Туй нещо и досега го помните и вие искате нещата лесно да станат, както на майчините гърди. Казвате: „Мамо, дай!“ Никак не мислите как става туй. Онази майка, за да приготви туй мляко, знаете ли кол-

ко време ѝ взело? Най-малко 20 години тя се е занимавала. Тя мислила 20 години, че като се оженила, само за млякото, да роди едно дете, как ще му приготви храната. Не изведнъж туй да стане, на 20 години тя е мислила в своето подсъзнание. Някои от вас сега искате да станете благоугодни на Господа. За да бъде благоугодно детето на майка си, какво трябва да бъде? Ако всяка вечер плаче, хленчи това дете, майката не може да спи. Най-първо майката има много голяма любов към детето. Най-после казва: „Храна му дадох, окъпах го, завих го, хубава дреха му турих. Какво има, какво иска? Постоянно плаче. Все ще трябва да има нещо.“ Вие сега трябва да разсъждавате. Вие сега разсъждавате за някои обикновени работи. Обикновените работи в живота са преходни. Имаш едно неразположение, то е обикновено състояние. Ама те боли крака — нищо не значи. Нищо не значи. Какво означава? Изпитват те. Какво знание имаш? Досега никак не си мислил за крака. Сега ще помислиш. Боли те крака, че не може да ходиш. „Боли ме, на Витоша не мога да ида.“ Оценяваш ползата, която допринася. Заболи те ръката, не може да работиш. В болката, по един принудителен начин, вас ви заставят да оценявате това, което имате. Казвам: Вие искате в живота всичко да ви е наредено. Вие отивате в училище, но всичко да ви е наредено. Учителите, които преподават, няма да наредят всичко заради вас, те няма да учат заради вас. Пособия, книги няма да носят заради вас. В старо време децата носеха торби и в торбата хлябец турен и пособия за учене.

Сега казвам, тази година трябва да я използвате. Как да се използва? Никаква стара дреха няма да носите. Никаква стара шапка няма да носите. Никакви стари обувци няма да носите. Всичко ново. Никакви стари навици, привычки. През тази година всичко ново да бъде. Вие започвате новата година пак със старите навици. Ставате сутрин, погледнете се, казвате: „Остарял съм, да бях млад сега.“ Какво щяхте да направите ако бяхте млад? Каквото сте били като млад, такъв сте и като стар. Една семка, както е в началото, такава е и в дървото. Всяка една семка придобива нещо. Хиляди пъти, като се по-

сажда, изниква. Тя се учи в училището. Следователно, от светлината, от топлината, от влагата в едно съществуване придобива нещо, което изменя нейното естество, или подобрява, или влошава. Всички, които се занимават със земледелие и градинарство, знаят, че може да подобрят някои видове породи, някои видове растения може да ги подобрят. Ако ги поставят в една бедна почва, може същите растения да вегетират. Вие казвате: „Остарял съм.“ Колко години се изисква човек да остарее? Старият какво има? Българска ли е думата „стар“? Казваш: „Стар съм.“ Стар на английски значи звезда. Звезда си станал, светиш, какво лошо има в това? Остарял си, значи в звездата си влязъл. Звезда станал, че краката му не държат. Щом си стар, радвай се, че звезда си станал, просветнал си.

Сега всички имате възгледи, които не са прави. Аз виждам на някои от вас чувствата са подтиснати. Най-първо не си държите устата както трябва. Някои стоят с отворени уста. Няма да подтискате чувствата си и ума си, няма да подтискате. То е престъпление. Бог не обича да бъдете с подтиснати чувства и мисли. Бог не обича да бъдете с подтиснати постъпки. Всеки един човек трябва да бъде свободен да изяви своята мисъл, понеже в тази мисъл се проявява Божията Сила. Ние можем да подтискаме, когато Бог иска да извърши някаква работа. Ти не се подчиняваш. Седиш с особен характер. Занят си с друга работа. Казва: „Хайде да видим, без мене какво ще направите?“ Какво ще направят? Ще го занесат, ще го изменят. Като му дават наставления, ще задигнат целия човек, да го занесат в Божествената работилница, да видят какво му липсва. Ще те разглобят, ще видят къде е погрешката, ще те поправят и пак ще те пратят на земята да свириш. Ако не искаш — пак наново в работилницата. Ако мислите, че вие сте свободни, вие се заблуждавате. Колко пъти ще ходите в работилницата, колко пъти ще бъдете разглобявани!? Ако идете в оня свят, ще ви посрещнат и ще ви попитат: „Откъде идете?“ — „От България.“ — „Доста приятели имаме в България. Еди-кой си познавате ли го? Петко Стоянов, познавате ли го?“ — „Не го

познавам. Много Петко Стояновци има.“ В България трябва да познавате всичките добри хора. Вие мислите, че всичките добри хора живеят на Изгрева. Вие казвате, че ние живеем на Изгрева. Ами другите хора къде живеят? Всичките хора живеят на Изгрева. По цялото полушарие хората живеят на Изгрева. Някой път, като изгрее слънцето, може да виждат, а някои недовиждат. Вие сте подтиснали чувствата и имате особено мнение. За малки работи се смущавате. Малко момиченце на 18 години не знае мома ли е или е момиче? Не зная, но отнякъде на държавата ми пише, казва: „Учителю, баща ми е религиозен, ходи по селата да проповядва Словото Божие, но нищо не ми донася. Той даром работи за Господа и като се върне казва: Нали трябва да работите и вие? Майка ни [работи], за да ни издържа.“ Казва, че има сестриче и братче, тя била перачка в Бургас и вземала по 20 лева, и с туй трябвало да плаща и кирия*, трябвало да плаща 200 лева, но не може да се изплати всичко. Най-после си казва: „Баща ми трябва да работи.“ Казва: „Отидох в Сливен, намерих една работа“, но не ѝ достига, зимно време с много тънка дреха [е]. Казва: „Може ли да ми помогнете да имам една горна дреха, за да мога да ходя на работа?“ Трябва ѝ връхна дреха. Не само дреха, но и удобства. Иска да работи, да има горна дреха. Казва, че свършила 6 клас. „Искам да довърша образованието си, искам да работя.“ Иска и непременно да довърши 7 клас. Много работи иска. Но засега тя се хванала за връхната дреха. Казва: „Ако можеш да ми помогнеш, помогни ми! Ако не можеш, то поне отговори ми да се насърча.“ Като не мога да ѝ помогна, пак да ѝ кажа. Казва: „Като ми пишеш, ще се насърча, но дано ми помогнеш.“ Питам: Ако вие пишете писмо на Господа, какво ще пишете? Казвам, тя се излага добре. Трябваше да донеса писмото ѝ. Вие как ще напишете писмото? Да се не подтиска никой. Няма какво да подтискате ума си, няма какво да подтискате сърцето си, няма какво да подтискате волята си. Другите отвън може да подтискат ума си, то е

* **кирия** (гуал.) - наем

друг въпрос. Може отвън да подтискате сърцето си, но ти, като човек, нямаш право да подтикаш, понеже всичкото, твоето бъдеще зависи от ума ти и всичкото твое бъдеще зависи от сърцето и от волята ти. Ти, като подтикаш волята си, като подтикаш ума си, като подтикаш сърцето си, какво ще добиеш? Нищо няма да добиеш. Вие сте един господар, на който умът, сърцето и волята са слуги. Като подтикаш тия тримата ваши добри слуги, един ден, ако ви напусне и сърцето, умът и волята, къде ще остане господарят? На какво ще разчитате тогава? Ако ви напусне умът, сърцето и волята, на какво ще разчитате? Няма на какво да разчитате. Благодарете на Бога, че ви е дал тези неща. Кажете: Най-слабият човек има гениалност, която имат млекопитающите. Даже най-глупавото дете седи по-горе от всичките придобивки на млекопитающите. Детето съдържа много по-големи дарби в себе си, отколкото тези културни млекопитающи. То съдържа повече. Сега се задава въпроса: „Какво трябва да правим?“ Дайте светлина на вашия ум. Вие може да доставите светлина на вашия ум, материал, значи да доставим. Искате да мислите. Имате някоя болка. Попитайте вашият ум, какво трябва да правите. Той ще ви каже: „Или дайте топлина на вашето сърце.“ Сега се задава въпроса: „Откъде ще вземем тази топлина?“

Отвън. Ще отворите кепенците. От вас се изисква само да отворите кепенците. Умът има знание. Той е майстор да обработва светлината. Той щом я хване, и я турга на работа. Умът знае да кондензира светлината, от нея всичко може да направи. Вие живеете със старите идеи, а искате да знаете какво мисли Господ заради вас. Господ е създал целия свят. Има да мисли за безброй неща. Какво мисли заради вас? Той може да хвърли един бегъл поглед върху вас и веднага схваща какво правите вие. Щом забележи, какво правите, Той не мисли. Можете да кажете, че нямате обуца, нямате шапка, нямате дреха. Казвате: „Господ мисли ли?“ Че Той, като ви изпрати из райската градина, Той ви тури кожена дреха, направи ви дреха и ви изпрати вън от рая. Де ви са кожените дрехи, които ви даде? Кожени дрехи ви даде. Вие сега се делите. Има един дележ: с

очи, без очи, слепи. Другите, които виждат, как ги наричаме? При слепият човек, питаха учениците Христа: „Той ли е съгрешил, че сляп се е родил или баща му и майка му?“ Христос казва: „Нито той е съгрешил, нито баща му, нито майка му, но за да се яви Славата Божия.“ Когато се помина Лазар казва: „Нашият брат Лазар заспа. Приятно ми е, че не бях там.“ Да прояви онова, което Христос имаше. Ако беше Христос там, Лазар [не] щеше да умре. Като не беше там — умря. Какво трябваше да направи? И всички гледат какво ще направи. Казва една от сестрите на Лазаря: „Учителю, ако беше тук, не щеше да умре брат ми.“ Христос се разплака. Казват: „Виждате колко го е обичал. Не можеше ли Той да направи да не умре?“ Христос казва да отворят гроба. Казват Му: „От 4 дена как е в гроба.“ И като отварят, Той казва: „Лазаре, излез вън!“ И Лазар излиза. Съвременните хора, какво ще кажат? Те казват: „Вие не вярвайте.“ Ще кажат, че те са се надумали. Лазар се е надумал, че ще умре и искали да завладеят света. Какво ще направите с тази мисъл, ако проникне? Ако Лазар се е престорил, започва да ти се вижда, че не е никакво чудо това. Сега подобна една мисъл вие вярвате, че като умрете ще идете в оня свят. Държете я. Влезе една мисъл един ден: „Ами ако умра и всичко се свърши? Ако няма никакъв живот, тогава всичко е напразно.“ Може да дойде такава мисъл във вас. Как ще се освободите от тази мисъл? Там дето има вяра и там дето има съмнение, там има реалност. Ти за туй, което не съществува, не може да имаш нито положителна, нито отрицателна мисъл. Ти не може да го твърдиш, нито да го отричаш. Щом нещата ги твърдиш и ги отричаш, има една реалност, която съответствува на това, което отричаш и което твърдиш. Казвате: „Има Господ — няма Господ.“ Значи, когато сме в светлината, ние виждаме Бога, а когато сме в тъмнината не Го виждаме. Един човек не е при нас, не го виждаме. Това не показва, че той не съществува. Няма светлина да го видим. Онези, които разсъждават, казват: „Аз не съм го виждал.“ Видимите неща са много малко. Това, което ние виждаме е малко. Има хора, които казват: „Аз не вярвам. Аз

съм човек обективен. Аз обичам нещата, които съм ги проверил. Което виждам, туй вярвам.“ Ти четеше история, вярваш. Говориш за Сократа, ти Сократа виждал ли си? Ти не си го виждал и пак вярваш. Ти не си виждал Платона и пак вярваш. Отде-накъде вярваш? Нали казваш, че туй, което не си видял не вярваш? Защо ще вярваш? Казваш: „Аз съм обективен.“ Аз извиквам Сократа. Сократ де е? Историята е писана. Извиквам Сократа и той дойде. Преди 2000 години живял, той казва: „Живях в Гърция, философ бях.“ Историята аз я проверявам. Ще дойде съмнението, ще кажете: „Искат да ни занимават се с празни работи. Сократа е живял преди две хиляди години, ще го повика. То е невъзможно.“ Съгласен съм, защо ще вярваш? Ако е невъзможно да викаш Сократа, невъзможно е той да е жив. Как ще ме убедите, че е жив? Ако еди-кой си писал. Надумали са се тия историци, за да печелят пари. Никакъв Сократ не е живял. Питам: Ако аз отрека Сократа, какво ще добия? Аз разсъждавам обективно. Ако аз отрека светлината, ще изгубя, защото аз твърдя, че Сократ е живял. Аз прибавям нещо. Сократ е една реалност, излиза нещо от него. Негови изречения, негови мисли има. Следователно, Христос казва: „Думите, които Аз ви говоря, са плът и кръв.“ Някой казва: „Дали Христос е жив?“ Думите, които Христос е казал, това е Христос. Ако тия, думите възприемете, ще опитате реалността. Сега вие мислите дали Господ мисли заради вас или не. Че ако Господ не мисли заради вас, вие не щяхте да бъдете тука. Понеже Той мисли, вие живеете, ходите. Благодарение на Неговата мисъл всички блага имате. На какво се дължи нашето недоволство? — Изгубили сте вашите отношения към Бога. Дотогава, докато не обичаш един предмет... Една книга обичаш, намираш нещо, четеш тази книга, приятно ти е. Щом започнеш да мислиш, че не съдържа нещо важно — станеш небрежен към книгата. Имате едно чувство на приятелство. Или искате само да дружите. Каква е разликата между приятелството и дружбата? Приятелството това е една особена обмяна между душите. Има някой човек, който ти е приятел. Една обмяна става.

Всякога този закон съществува. [Ако] двама души [са] еднакви, се зараждат ред противоречия от еднаквостта. Когато хората станат еднакви, се заражда противоречие. Всякога, когато известна енергия произтича от любовта, известна енергия произтича от мъдростта, винаги между тях енергии има отношение, те се съединяват. Но, ако мъдростта мязаше точно на любовта, щеше да има едно състезание между мъдростта и любовта. Да кажем, сега взимаме мъжът и жената. Мъжът и жената трябва да живеят в хармония. Защо не живеят? — Защо[то] мъжът и жената са станали много еднакви. В жените има едно желание да бъдат като мъжете и в мъжете има едно желание да не бъдат като жените. Защото ако мъжете искаха да станат като жените и жените искаха да станат като мъжете, ще станат еднакви. Сега жените искат да станат като мъжете и мъжете не искат да станат като жените. Защото работата на жените е по-тежка, отколкото работата на мъжете. Вследствие на това, че работата не е еднаква, еднакво не може да се обичат. Един мъж не може да обича една жена, която има мъжка форма. Той обича нещо, което е противоположно на себе си. Той, мъжът сам е груб по естество. Обича нещо по-уютно, мекичко, приятно. Една жена като посрещне един мъж, казва: „Къде си ходил, толкоз те търсих?“ Тя трябва да му говори мекичко. Ако го пита грубо, жената е нещо чуждо на човека. То е дошло отпосле. Жена се нарича дева, която носи Божественото благословение. Мъжът се нарича човек, който носи Божествената мисъл. Единият носи Божието благословение, че като се срещнат, обменят се. На девата, каквото благословение Бог дал и на човека, каквото благословение дал, та обмяна има. Ти, като срещнеш някого, искаш той да ти даде нещо. Казвам: Всяка една дева, която не може да събуди една красива мисъл в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди едно красиво чувство в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди една хубава постъпка в един мъж, тя е жена. Жената ще събуди такова нещо, че ще обърне света наопаки. Оттам насетне мъжът ще иде по кръчмите да пие. Ще бяга от дома си или ще търси

удоволствия. Много млади момци се пропиват, но и млади моми се пропиват.

Та казвам, вие сте в едно Божествено училище и трябва да имате ясна представа, не само ясна представа, но трябва да имате едно понятие за вашето сърце. Девата то е вашето сърце. Младият момък в човека, то е младия ум. Вие, които ги наблюдавате, какво сте? Вие сами си дайте отговор на това. Та казвам: Не подтискайте ума! Трябва да държите очите си, ушите си отворени. Не да запушвате вашите очи, не да запушвате вашите уши, но ще отворите вратата, през които идва благословението за ума. Не затваряйте вашият нос и вашата уста, понеже ще затворите вратата, през които идат благословиенията за вашето сърце. Сърцето без устата и без носа не може да се прояви. Ако вие не дадете ход на вашата уста и на вашия нос, вие не може да облагородите вашето сърце. Най-първо всяко нещо, което слушате, трябва да имате точно определение. Вие казвате нещо. Питайте гласа, [с] който ти говори. Опитайте думите с които започвате. Ти станеш сутрин и си недоволен. Като се събуди Божественото съзнание, Бог като погледне към тебе, мислите ли, че Той ще бъде доволен от тебе? Ако вършиш това, което не трябва да вършиш, мислите ли, че ако сте в едно училище дали сте в първоначалното училище или в прогимназията или в гимназията или в университета, че не вършете това, което ви е дадено. Много ученици има, които са в класа и не учат предмет[ите], които им са дадени, но седнали, че четат някои любовни романи. Туй му останало, любовен роман в класа да чете. Той като стане на 30 години, тогава да чете романа, а сега — здравата наука в света. Той седнал романи да чете в час по алгебра. $A+B$ не знае нищо. Какво означава $A + B = C$, не разбира. Аз ще ви дам едно тълкуване на $A+B$ какво означава. A е натоварено магаре, B е туй, което е израснало от земята, а C означава резултатът. Натовареното магаре с израсналото магаре, дава C . Или да кажем A е това, което умът е създал. B е туй, което сърцето е създало, събрани заедно дават C , защото съдържанието на сърцето трябва да се събере в една форма,

която умът е създал. Не може твоето сърце да се облагороди, докато ти не създадеш една форма за едно чувство. Едно чувство е подобно на водата. Тази вода трябва да има съд, в който трябва да туриш тази вода, да я задържиш, ако нямаш една хубава мисъл, ти не може да имаш хубави чувства. Чувството вътре, ще бъде съдържанието на тази мисъл, а пък *С* е цената на тия двете. Туй, което умът произвел и туй, което сърцето произвело, *С* е ценността. Следователно, *С* е туй, което ще иде при Бога. Онова, което си помислил, което си почувствувал и което твоята воля е направила, това е плодът. Този плод ще слезе, ще дойде в дома ти. Цялото дърво няма да дойде в твоята къща, но резултатът — нашите мисли, нашите чувства, те са винаги, които отиват пред лицето на Бога. Дойде един плод, той ще покаже какво е състоянието на твоя [ум], какво мислим ние. Това трябва на Бога.

Казвам, през тази година отворете очите си, отворете ушите си за ума си, отворете носа си, отворете устата си, за сърцето си. Ще ви кажа как ще ги отворите. Ти вземеш една ябълка, намериш същественото, отвориш очите си, във всеки предмет, който наблюдаваш ще намериш същественото. Същественото кое е тук? Същественото в това, писаното е черният цвят. Туй е същественото. Хубаво, ако това беше един тебешир. С бял тебешир ако се пишеше, но с белия тебешир не може да се пише на бялата книга. Все таки ако пишеш, единия трябва да е по-бял, другият да е по-чер. Трябва да има някакво различие. Вие искате всички да бъдете еднакви. Благодарете, че вие сте един екземпляр и втори като вас няма. Там е красотата. Ако имаше друг екземпляр, щяхте да изгубите вашата цена. Ценни сте, понеже няма други като вас, други. Ако се изгубите — втори няма, в Божествената градина ще липсва нещо много съществено. Тогава във вас, съществено, което ви отличава, то е вашият ум, специфичното, което се проявява е вашето сърце. Топлината, която имате. Казвате: 37 или 36 градуса температура. Някой път, температурата е 37, някой път — 36. Има една промяна в температурата. 36 е равно на 9; 37 е равно на 10. 36 е температурата на сърцето. 36

показва какво е състоянието на сърцето. Когато температурата е 37 градуса, показва какво е състоянието на ума. Когато температурата е 36 градуса, показва състоянието на симпатичната нервна система, а 37 градуса показва състоянието на мозъчната система. Лекарите казват: „36 градуса е болезнено състояние“, 1 градус има разлика. Това играе важна роля. Един градус е разделен на няколко хиляди. Една хилядна от 36 към 37 или 1/1000 от 37 в обратен смисъл става промяна.

Та казвам, ние нямаме уреди най-първо да се измери температурата. Има една промяна на температурата. Ако бихте измерили температурата когато човек има едно красиво чувство, хубаво разположение, ще забележите, че температурата се различава, особена температура е тя, специфична. Някой път се раздразниш — температурата е различна. И светлината, която приемаш, е различна. Светлината в ума ти не е такава, която подхожда на ума. Има светлина, от която умът се дразни. Ако ви запалят вошеница, дразните се. Някъде може светлината да е по-мека и пак ви дразни. Има светлина, при която нормално може да четете.

Та когато говорим за закона на Любовта, считайте че Любовта е една сила, която регулира отношенията на светлината и топлината. След туй, когато говорим за Мъдростта, казваме, че и мъдростта регулира. Любовта специфично регулира топлината. Истинската Любов регулира топлината, Истинската Мъдрост регулира светлината. Следователно, едновременно в нас, когато любовта и мъдростта работят, те работят, за да урегулират светлината и да урегулират топлината. Щом те се урегулират, тогава този процес на мисленето и на чувствуванието в човека е правилен и неговата воля работи, той не може да се обезсърчи. Щом ти се обезсърчиш, туй показва един недоимък или в светлината или в топлината. Вземете, понякой път, имате едно малко чувство. Понякой път, ви текат сълзи от очите. Когато духа вятър, пак ви текат сълзите. Мнозина ми казват: „Текат ми сълзи от очите.“ И моите очи, като излязат на вятър и те текат. Не е лошото в течението на сълзите. Те са очи трябва да тече водата,

но трябва да знаете защо текат сълзите от очите ви. Ако вие, при един хубав пример, като видите, че един човек постъпва хубаво, някой човек всички са го пренебрегнали и виждате един благороден човек му помогне, ако вие не се просълзите от тази постъпка, да ви стане приятно на сърцето, да станат очите ви влажни, ако при една постъпка, вашите очи не стават повлажни — нещо ви липсва в температурата. Ако при една хубава мисъл, ако във вас не се повиши светлината, не стане по-ярка — вашият ум не работи. Всякога, когато умът работи нормално има едно повишение на светлината. Една хубава светлина, тя се изразява в човешкото лице. Всякога, когато сърцето постъпва добре, трябва да има едно правилно проявление на сърдечната температура. Сега, някой път, вие измервате температурата. Вие всички имате едно вътрешно недоволство. Аз ви гледам, всички тук на Изгрева минавате за критици. Няма нищо, то е едно благородно занятие да бъде критик. Но колко критици имаме в света? То е голямо изкуство да знаеш да критикуваш. Един критик, който знае един език, ще те разкритикува. Онзи, който не знае, как ще те критикува? Критикува, който е добър, а [не] който е лош. Гледам сега всички критикувате, който е добър и който е лош. Кой е лош? Човек може да бъде лош по два начина: Може да бъде лош, че проявява любовта си повече отколкото трябва и може да бъде лош, че не проявява любовта си колкото трябва. Може да бъде лош, че проявява мъдростта повече отколкото трябва, може да бъде лош, че не проявява мъдростта както трябва. Може да бъде добър, когато проявява умът си както трябва. Сега ние разглеждаме въпроса от гледището на напредналите същества. Вие ще влезете в света на онези ваши братя, които са завършили своята еволюция, които са завършили това училище, което сега учите. Те са влезли в Божественото училище. Вие като идете при тях, какво ново ще им занесете, за да имат уважение към вас? С какво ще им се похвалите? Единственото нещо, с което може да се похвалите, то ще бъдат вашите страдания. Защото те всички знаят, но вашите последни страдания те не знаят. Най-новите страдания, които сте

прекарали на земята, то ще бъде единственото нещо, с което ще можете да се похвалите. Казват: „Я ни разправете, ние много се интересуваме.“ Всичкото внимание е, да им разправяте за вашите страдания. Някои от вас виждам усмихвате се, мислите, че искам да ви залъгвам. Не, не, аз говоря сериозно. Не сериозно в този смисъл. Но говоря нещата както си са. Казва някой: „Ти си много добър.“ Но температурата на ума половин градус се е намалила. Казвам: „Ти си много умен човек, половин градус температурата на ума се е намалила.“ Казвате: „Какво е половин градус?“ Много е туй. Повишете температурата си.

Имате една малка фигура, дето налягането отвън и напрежението отвътре са уравновесени. Имате един квадрат. Когато казваме, че една линия е права, какво подразбираме? Между две точки може да се тегли една права линия. Значи разбирам, най-късото разстояние между две точки е правата линия. Когато казваме, че тази линия се изкривява, какво подразбираме? Кривата линия показва, че правата се е удължила. Щом турите две прави линии една до друга, те се изкривяват. Двама праведни хора щом ги турите на едно място, те ще се изкривят. Думата изкривяване, значи правата линия щом се изкриви аз разбирам друго. Под думата „изкривяване“, понеже правата линия има дължина, а няма широчина, щом се изкриви подразбирам: „придобила ново качество“, че тази линия станала широка. Значи кривата линия показва, че имаме площ. Сега в науката говоря[т], че пространството се е огънало. Огъването на пространството, значи пространството добило ново свойство. Изкривяване и огъване не е едно и също нещо. Огъване има само на правата линия. Огъване може да стане само на плоскостта. Когато правата линия се изкриви — имаме плоскост. Когато плоскостта се огъне, тогава имаме третото измерение, одебеляване става. Те са дошли, тия учените хора в съвременната наука, ще им изскочи ума, както пространството и да се огъне, огънало се е вече. Математически вече се е огънало пространството. Вие казвате „огънало се“.

Хубаво, добило трето качество. Казваме: площта се е огънала, разширила се е, тръгнала по-напред. Казва: „Огънал се е още повече.“ Одебелил се е. Аз виждам хубавата страна. Изкривила се правата линия. Този човек има много работа, огънал се малко. Вие считате, като се огънал, не може да работи. Като се изкривил не може да работи, не е така. „Изкривил пътя си“, какво подразбира? — Не взел правият път, който ще го доведе до неговата цел. Хванал друг път, който няма да го изведе на целта. То е кривият път. Ако хванете една мечка, когато човек дошъл има хора, които си изкарват храната [така]. Казвате: „Гладна мечка хоро не играе.“ Хванат мечката и мечката играе, а той си изкарва прехраната. Този, който хванал мечката как се обхожда с мечката? По мечкарски. Сега как трябва да хванеш една мисъл? Трябва ли да хванеш една хубава мисъл като един мечкар? Трябва ли да хванеш едно хубаво чувство като един мечкар и да ги разиграваш?

Та казвам, вие сте дошли до едно място на еднообразие. По този начин вие сте спряли вашето развитие. Аз често идвам да говоря на вас и виждам колко е инертна вашата мисъл. Седите и мислите за едно и също нещо. За малки работи мислите. Няма нещо ново да ви интересува. Казвам: Бамбашка* са тия хора. Аз, като срещна тия хора, виждам нещо ново. Някой път мене ми е много приятно, когато се карат хората. Тия хора, като се карат, те се опознават. Защо се карат? Значи има нещо да ме забавлява, както една жена има детенце и го забавлява, „кара“, значи има нещо, което да се забавлява. Казвате: „Дотегна ми!“ Забавлението смени. Лошото в караницата е, колко време трябва да продължи караницата? В караницата хиляди неща има на деня. Колко време имаш право да се караш? Ти имаш право само една минута за каране. Ще намериш тази минута и ще кажеш нещо, ни повече ни по-малко. Едно резюме. Караницата е хубаво резюме, защото всичките ви караници са резюмета, ще идат в другия свят. Погледнат, казват: „Не е хубаво направена.“ Караницата е

* бамбашка (тур.) - особен

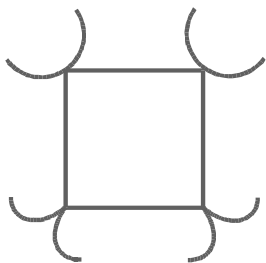
задача. Всичките ви караници в училището са проблеми, задачи. Казвате: „Вижте как се карат.“ Сега да ме разберете хубаво. Карайте се на свят. Много еднообразна е караницата. Първият път казваш: „Ти си невежа.“ Вторият път казваш: „Ти си невежа.“ Сега другояче му кажи: „Ти си много лош.“ Много еднообразна е караницата. Срещнеш някого, кажеш: „Обущата ти са много грозни. Такива обуща носят ли се? Ами такава шапка носи ли се?“ Тури една червена корделка на шапката, най-последно намери причината, че нещо не е на място, намери нещо ново да кажеш. После, като говориш много, много плюнка излиза от устата ти. Надалече стой. Не си измил устата си. Остави ги свободни, после през годината ще си дадете угощение и след като дадете едно малко угощение ще погледнете света. Най-малко 20-30 угощения. Ти и вашият приятел, който ви обича. Тук се събирате и има доста братя, които само за угощение чакате. Осигурите се за цяла година, не е малко. То е една обида за тях, но констатирам, нали трябва да говорим истината. Тия братя са дошли инкогнито. Те са княжески синове, изучават нашите работи. Те са князе. Да ви представя един пример. Един японец отива в Америка. Казва: „Да ми намериш едно богато американско семейство, искам да слугувам, но няма да казваш, че съм княз, каквото ми кажат, ще изпълнявам. Каквато работа ми дадат, ще я върша.“ Препоръчва го, спазаряват се колко ще му плащат. Като слугувал 2 месеца, искали да му платят и той изчезнал. Казват: „Как много сме доволни, много хубаво работеше. Където ходеше все латинската граматика учеше, изчезна оттука, много сме доволни.“ Казват: „Но той е княжески син. Искал да ги изучи, американският живот отблизо, да види каква е тяхната обхода, та като се върне в Япония, как да се обхожда.“ Мнозина от вас сте такива, престорени княжески синове, дошли сте тука да изучавате земята. Че като се върнете в невидимия свят при вашите, да има нещо да им кажете. Аз съм правил често опити и вие можете да ги правите. Някой седи и иска да се скара. Казвам му: „Имам на твое разположение 100 английски [лири].“ Виждам го, не е доволен. Казвам: „Мога 150 да ти дам. Богат съм, лесно ще

взема.“ Като кажа 200, 300, 400, той стои безразличен, но като дам 1000, като му кажа 1000 — изменя се лицето. Казвам: Намазах го хубаво. Или с пари не се подкупва, тогава намеря хубавата черта. Казвам: „Баща ти, дядо ти, имаха такива хубави черти. Баща ти беше поет, писател. Ти, като си роден, започни да пишеш.“ Мислено му говоря. Да му изявявам хубавите работи. Той се спре малко, той започва да се върти, ближе се. Той приема нещо по радиото. Вземе една поза. Той не забелязва това, аз го наблюдавам. Сега понякога път забелязвам и на мене правят същото. Вървя някъде, спра се, някой ми казва отдалече: „Много добър човек. Работа върши, той е направил това за българите“, аз се спра. Много ме хвалят. А пък някъде току чуя: „Той е причина за онази пакост.“ И тъй, че съм причината за много добрини, тъй е. Дал съм обед, задавил се човекът, виновен съм. Ако не бях го викал, не щеше да се задави. Казва: „Даде ми едно угощение и без малко щеше да ме умори.“ Той, като бърза да яде, задавил се. Сега мислете по един нов начин. Аз изнасям тия работи, те не са съществени. Тия работи са работни дрехи. Какво ще кажат хората? Много пъти може да кажат много хубави работи, но и лоши работи може да кажат. Лошите и добрите работи, които ги използвам, еднакво са добри. След всяка добра мисъл иде лоша и след всяка лоша мисъл иде добра. След всяко добро чувство иде лошо и след всяко лошо чувство иде добро. Такъв е законът на земята. Бъдете готови един ден, когато дойде една лоша мисъл, така се случва. Вие мислите като влезете в духовния живот, има една фаза, ще дойдат най-лошите мисли, които не сте сънували „и на ум не ми е минавало.“ Ще бъде мъчно. Не искам да ви разправам. Няма какво да се занимавам с тях. Благодарете. Аз искам да учите. Защото ако ще бъдете като другите религиозни хора, то е безпредметно. Престанете да мислите: „аз ли съм най-лошият човек?“ Каква е разликата между един лош човек и един добър човек? Всеки човек, който живее изключително за себе си, е лош. Всеки човек, който живее за другите, е добър. Казва: „Този човек е лош.“ Казвам: „Той е лош.“ Ама ако аз живея за себе си, тъй

както трябва, то е привидно. Казва, че е лош, а аз не чувствавам. Аз съм толкоз лош, колкото и той. Казва: „Той е непризнателен.“ Хубаво, но аз признателен ли съм? Най-първо ние не сме дошли на земята да признаем онова, което са направили онези, които ни обичат. Колко хубави работи има, които са направени за нас, за които ние не сме благодарили. Не сме благодарни на Бога. Тепърва трябва да поправим живота си, да благодарим. В тайно, в душата си, за хилядите блага, които Бог ни е дал. Сега ни е дал, пък и за в бъдеще е приготовил нещо. Ние сега седим и мислим като умрем, като идем в оня свят, как ще ни посрещнат. Ще има едно посрещане. Бащата посрещна своя млад син, който се връща от странство, прегърнал го, заклал теле. Като видял другият син благоволенieto на баща си, който работил на нивата, който вършил волята му, той е неразположен, седи отвън. Бащата излиза и посреща сина си. И какво говори на сина си? Единият седи и мълчи. А младият син казва: „Не съм достоен да се нарека твой син. Ходих, направих погрешки, всичко, което ми даде изядох и изпих, но научих нещо, на тебе да слугувам.“ Големият син казва: „Толкоз години ти служи, своята воля на две не съм направил, имам всичкото уважение и почитание, гледам много добре имането, всичко дадох, а ти никак не си бил внимателен, не си ми дал да се повеселя.“ Той мърмори на баща си. Баща му го слуша. Казва: „Синко, което си работил няма да остане за мене, за тебе е. Ти заради себе си го работиш, а този твой брат беше мъртъв и сега оживя, да се повеселим заради него.“ Там има много други работи още, които са ставали, но не е даден целия разговор, дали е приета една реалност. Реалността, това е в много широк смисъл, е реалност. По този начин дали ще стане, то е друг въпрос, но Христос го изнася като факт. Този факт може разنو да се опита. Онова, което изпитваме може да бъде верно, може да бъде неверно. Но въпросът е, един предмет каква полза може да допринесе? Аз буквата А може да я напиша като главна буква и като малка буква. Може да я напиша много красиво, хубаво, но може и да не [е] и написана хубаво. Аз търся смисъла. Като

се тури А-то в една дума, аз искам да я прочета, а не търся дали е хубаво написана, но дали мога да я чета. Криво-ляво, ако е написана, стига да мога да я чета. Казвам, всичките неща, които в живота стават, може да не са тъй както искаме, но те са азбука, да може да прочетем това, което Бог е написал. Може човек да ти каже много горчиви думи, но това е азбука. Ще прочетеш Божествените думи, които Бог е написал чрез твоите лоши работи. Ти мислиш, че туй не трябва да бъде така. Тебе не те приемат. Пътник си, не са те приели някъде добре. Казват: „Нямаме място.“ Но лятна нощ е, хубаво, небето ясно, виждаш звездите, не е ли хубаво да останеш вън, да съзерцаваш? Ако те приемат вкъщи, дадат ти топла храна, вода, легло и то е хубаво. Но и другото е хубаво, ако не те приемат, намери добрата страна. Ако те приемат, намери добрата страна. При сегашните условия може да ви не приемат. Вие страдате, че не ви приемат. Тук в Изгрева се оплакват, че не ги приемали, не ги оценявали. За да оцениш, майстор трябва да бъдеш. Как ще оцениш един цигулар, ако не разбираш от музика? Как ще оцениш в изкуството, ако сам не може да рисува? Може да кажеш, че тази картина е хубава. Но, де е красотата на тази картина, къде е хубостта и? Главата на птицата [я] няма, поставил крилца, турил триъгълник и едно око. Красотата седи в кривите линии. Но, аз ако рисувах щях да направя тази картина така: *(Показва една картина на стената.)* „Под крилата на Бога.“ Ако буквално разбираш, под такива крила на Господа, ще дойдеш. Под крилата се разбира онази велика сила на Бога, светлината. Дайте повече светлина на вашия ум, дайте повече топлина на вашето сърце. Всяка сутрин, като станете, да пишете по едно хубаво писмо на вашите домашни. Сега, това не ви го давам като една заповед. Онзи, който обича някого, все таки трябва да му пише едно хубаво писмо. Ако не пише, това показва, че той е немарлив. Похвалявам онези, които, като дойдат до закона на Любовта, всеки ден пишат. После пишат по два пъти на ден. А после и по три пъти: сутрин, обед и вечер. Като започне да намалява любовта, пишат сутрин едно и вечер едно, два пъти,

а после като намалее, по един път пишат. А после на два, три дена по едно, а после на седмицата по едно, а после в година по едно и най-после казват: „И без писма може.“ Аз наричам без писмо, станеш сутрин, онзи, когото обичаш, спомниш си с едно приятно чувство. Едно приятно чувство пратиш на онзи, когото обичаш, през въздуха. Той ще го приеме. Какво похубаво от това? Всичко, каквото изтича из Божествения свят, из всичките светове, пращай го, има смисъл. Някои през въздуха се целуват. Гледал съм някоя мома горе, той от другата страна [на] улицата, пращат си целувки. Някой път и с двете ръце. Казват: „Ами така ли трябва?“ Ами че как трябва да стане? Какво поведение сега трябва да вземе възлюбленият? Научете се да бъдете свободни. Човек не може да запази своето здраве, на своя ум, не може да запази здравето на своето сърце, ако не бъде свободен. Чувствуваме, ще коригираме устата. Трябва да турите устата в такова положение, че да сте доволни от света. На очите си ще дадете поза, която е най-хубава, най-красива. Като станеш сутрин, погледни си ръката и поблагодари на Бога, че си работил с ръката си. Има едно благословение, с нея всичко може да направиш. Благодарни на Бога за очите, че чрез тях всичко може да видиш. Благодарни на Бога за ушите, че чрез тях всичко може да чуеш. Благодарни на Бога, че чрез нещо всичко може да ухаеш. Благодарни на Бога за устата си, за всичко благодарете. Отсега нататък има за какво да благодарите. Казвате вие: „Защо ни са тия очи?“ Погледни и виж хубаво във всеки един човек. Ако е за дефекти, виждам тия дефекти, но то е перспективно. Ако на този квадрат туря едно качулче, какво ще кажете?

Това са качулчета. Но съществено е квадратът, важни са тия ъгли. Те разрешават въпроса. Едната страна е положителна, а другата е отрицателна. Това са сили, които действуват в квадрата. Човек е цял един квадрат. От главата надолу до крачолите представлява един квадрат, в който той трябва

да разрешава въпросите.

Като станете сутрин, благодарете, понеже сте в края на една епоха, матура държите. Ако ви скъсат, вторият път идущата година пак ще се явите, трябва да се издържи изпита. И трябва да се издържи не само за тройка. В невидимият свят те имат 12 бална система. Желая да свършите всички изпита си с 12, по всичките предмети. Сега искате горе-долу да минете. Не, с 12! Сега кои са важните работи, които трябва да останат? Да разширите вашата светлина, надалече да виждате. Да имате достатъчно светлина. Да регулирате топлината, сега топлината във вашия организъм навсякъде не е еднаква. Някъде има повече топлина отколкото трябва, а някъде има по-малко топлина, отколкото трябва. Главата е северният полюс, студ трябва да има. В студените работи светът е чист. Щом има по-голяма горещина, има повече живот и повече нечистота. Единствените чисти места в света това са северният и южният полюси. Те са чисти. Там няма кой да опетнява работите, чисти са. Човешкият ум, в най-високите свои проявления, там е Божествената чистота. В човешкото сърце, на най-високият връх, там е най-хубавата топлина, дето можете да намерите. Някой път трябва да станете екскурзиант, да се качите по високите върхове, по високите стремежи на вашето сърце и да добиете нещо.

Пожелавам ви Божията Любов, [тя] носи пълният живот. Пълният живот всички да го имате, пълната Божествена мисъл, с пълния Божествен живот да се изпълните всички, че където и да минете, че всичко да се оживи. Като минете някъде, мъртвите хора да станат, да тръгнат подир вас. Като минете покрай гробищата всички да станат, да тичат отподире ви. Желая ви тази, магическата сила, отдето минете всички да тръгнат подир вас.

Отче наш

[Прочетете] на 313 стр. от 8 година на общият клас под

заглавието „Ключът на живота.“

17 Лекция от Учителя,
държана на 25 януари 1939 година,
София, Изгрев

ПОСТЪПВАЙТЕ СЪВЪРШЕНО!

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Сега всички сте се събрали и очаквате нещо. Зимно време хората очакват нещо. Какво очакват? Искат нещо. Какво искат? — Всички искат една топла стая, топлина искат, после обуща искат, дрехи искат и то вълнени, хубави, топли дрехи. Необходимо е човек да има един светъл ум, едно топло сърце, едно здраво и силно тяло. Здраво тяло наричам тялото, което функционира правилно. Много пъти вие сте неразположени и не знаете на какво се дължи вашето неразположение. Някой път знаеш къде е болката. Боли те пръста на крака, пък някой път никъде не може да локализираш болката си, а нещо ти е криво, като че целият свят е някакъв си дисонанс. Мязате на онзи герой от Молиера. Той има една пиеса, в която разправя за един скъперник богаташ, който разправя, че го обират. Пита го съдията: „Кой ти открадна парите?“ — „Всички, целият свят, всичките ме обраха.“ И вие, щом ви е криво, вие считате, че всичките хора са виновати. Баща ви е виновен, майка ви, брат ви. Щом станете здрави, туй състояние мина. На какво се дължи туй състояние? Значи има нещо, с което се блъскате. Въпросът не е правилно разрешен. Религиозните хора казват: „Господ направи всичко това.“ Като не става според тяхното желание, започват да критикуват, защо именно Господ постъпил тъй, а не другояче. Всеки иска да бъде здрав. Никой не иска да бъде болен. А при това всички, които искат да бъдат здрави, не са здрави. Някой, който иска здравето, го намира. Болестта, която никой не я иска, без да я искат, тя се натрапва. Здравето трябва да го търсиш, за да дойде. Болестта иде без да [я] търсиш, хлопаш, без да прашаш покана. Даже не я искаш,

ти искаш да се махне, тя ще те намери, ще дойде. Някой път ще влезе в стаята, разположи се: „Добър ден“. Като дойде не може да идеш на работа, не може спокойно да си гледаш работата. Започва да те занимава със своите работи, започва да разправя небивалици. Казваш: „Тук ме боли крака, там ръката.“ Болестта разправя, тя те е хипнотизирала и ти казваш: „Моята ръка ме заболя, моят крак ме заболя.“ Болестта казва, че я боли коремът, и твоят корем те заболи. Болестта казва, че главата я боли, и ти казваш, че главата те боли. Каквото тя ти разправя, и ти го разправяш. Влюбиш се в нея. Казваш: „И моята глава ме заболя, ние си мязаме двамата.“ Сега вие ще кажете: „Това не е тъй. Болестта може ли тъй да приказва?“ Болестта е нещо чуждо на човека. Ако беше нещо съществено, тя щеше да присъствува всякога. Като дойде болестта мислиш, че си неспособен за работа, не може да учиш, не ти се яде, станеш бездеен. Замине ли си тя, веднага се възстанови нормалното състояние. Питам тогава, какво е болестта, на какво може да я уподобим? Сега въпросът, нас не ни интересува болестта сама по себе си, понеже тя е едно състояние. В едно отношение, показва нарушение на един закон. Всякога болезнено състояние има, когато се наруши някакъв Божествен Закон, дали е съзнателно или не, безразлично е. Една болест може да се дължи не на нас. Ние не сме причината. Някой път на миналите поколения се дължи. Някой път на пет поколения назад, някой път на 10 поколения назад, а някой път на 20 поколения се дължи.

Казвам: Същественото сега е, че в религиозния живот, в религията се поставя цел да се освободи човек от ненужните страдания в света. Значи съществува в природата един живот, дето няма страдания. Съществува в природата един живот, дето няма болести. Те са проявления. На земята ние отчасти се познаваме. Има моменти, когато се чувствуваме здрави. Даже започваш да не вярваш в болестта. Мислиш какво нещо е болестта. Щом дойде, веднага разбираш, че болестта съществува като едно състояние в човека. Сега често вие се спъвате. Едно чуждо състояние може да ви се натрапи отвън,

една лоша мисъл може да ви се натрапи отвън. Може да я възприемете като един отровен газ, може да ви се натрапи чрез вашия нос, или може да ви се натрапи чрез вашата уста и да влезе в дробовете. И после произвежда известни резултати — вие не можете да дишате правилно.

Та казвам: Най-първо ще се научите да разпознавате и да възприемате правилно вашите мисли. За пример, по какво се отличава една добра мисъл от една лоша мисъл? Ние изхождаме от едно естествено положение. По какво се отличава една добра, здравословна храна? Но не е здравословна лошата храна. Здравословната храна всякога произвежда едно приятно впечатление в човека, едно добро разположение. Лошата храна лишава човека от това разположение. След като ядеш една отлична храна, усещаш приятност в стомаха си. Усещаш приятност в дишането си, в мислите, разположен си. Щом храната не е приятна, има неразположение в стомаха, болка в дробовете усещаш, някакво стеснение. Най-после и умът ти вътре потъмнява. Сега, онези, които не разбират закона... Ние търсим причините. Казваме: „Еди-кой си е причината.“ Вземем известна храна от някой бакалин, развалено сирене. Заболи ни корема и казваме: „Причината е това“. До известна степен причината е той, но той купил сиренето, не иска да губи, иска да го продаде. Бакалинът го купил от друг бакалин, а онзи го купил от някой сиренар, овчар. Онзи, който правил сиренето, неговите съдове не са били така добре калайдисани, медни били. Има някаква отрова в сиренето. Или може причината да е в самите овце. Млякото не било здравословно или тревата, която пасли, не била такава, да произведе хубаво мляко. Казвам, онзи, който ще продава сиренето, той трябва да е майстор, да знае той да не продава сирене, което той не е ял. Ако го е ял - че той опитал сиренето и ако на него е добро, тогава да го продава. Този закон може да го приложите навсякъде. Не препоръчвайте вие неща, които вие не ги разбирате. Някой път някои казват: „Религиозните хора не са добри хора.“ Но религиозните хора са най-добрите в едно отношение, но по-лоши хора и по-добри хора от разумните

религиозни хора няма в света. По-лоши от глупавите религиозни хора няма. Но и по-добри от разумните религиозни хора няма. От умните здрави хора по-добри хора в света няма. Но от глупавите здрави хора по-лоши в света няма. Та казвам: Онова което знаете, трябва да бъде разумно във вас. Трябва да се образува един навик, какво иска Господ от вас. Вие сте дошли и казвате: „Какво ни се проповядва?“ Вие имате задължение, Господ иска нещо от вас. Лицето Му не сте видяли, вие ще Го видите в някой човек. Той иска нещо от всичките хора, не само от вас. Той иска и от растенията, и от птиците, и от рибите, от всяко живо същество, което живее, което се проявява, Той изисква нещо. От рибата изисква да постъпва като риба правилно, от растението изисква като растение да постъпва правилно. На растението, на което главата е заровена в земята, казва: „Ще мълчиш, няма да мърмориш, дума няма да кажеш.“ И то мълчи. Ако растенията говореха, вие щяхте да видите мърморене и знаеш [ли] какво! Някой път, те от немай и къде... Ако вечерно време вие отидете при растенията, ще чуете едно дисхармонично пукане, казват: „Омръзна ни със заровени глави в земята, няма ли някой да дойде да ни освободи? Дотегна ни да стоим заровени. Пък то тия хора ни изпосяха, обраха ни.“ Дойде някой проповедник, на дърветата казва: „Ще мълчите, нищо няма да казвате, ще се учите на щедрост. Ще давате.“ Те казват: „Не се търпи.“ Дойде една болест, какво ще правиш, кажете ми? Казваш: „Не мога да търпя.“ Ще се научиш. Та често вие се намирате в положението на двама съдружници. Единият бил нервен, а другият разположен. Нервният направи погрешка, осъжда го съдията на три години затвор. Той казва: „Господин съдия, аз съм нервен. Ако ме затвориш в затвора, ще подлудея в затвора. Съдружникът ми е много разположен, него затворете, аз да върша тази работа.“ Вие всички искате като страдате да намерите някого и да турите страданието на неговия гръб, вие да бъдете спокойни. Няма някой от вас, който да няма туй желание. Никой от вас не иска да има някаква неприятност, да я носи. Всеки иска да е разположен, без да носи доброто в

себе си. Но да дойдем до основният закон на живота, който трябва да се изучава. Някои от вас търпение нямате. Намерете отпред на челото има едно място, дето трябва да го изпълните. Има един инструмент в парните котли, който показва докъде [е] водата в котела, вътре трябва да бъде, в тия машини, понеже, ако не се знае докъде [е], парата може пакост да направи. Манометър, без него щяхме да имаме големи нещастия. Един наш брат запалва котела, не пуща водата, казана празен до половина, и благодарение че отгоре се разлепил калая, отгоре се отлепил, парата излязла нагоре. Ако беше споен, котела можеше да се пръсне. И къщата, всичко туй да пострада. Често, във вас, вие имате такива котли. Турите огън отдолу. Най-първо котела трябва да се напълни догоре с вода, и тогава ще турите огън под котела. Вие, някой път, под празния котел туряте огън, без да мислите, че парата която се образува в котела може да пръсне целия котел. Мисля, че преди години в една от гарите в Америка се пръсва котелът, че цялата гара се разрушава. Пръсва се парният котел в машината и цялата гара се разрушава. Та никой път не нагорещявайте котлите без вода. Турете вода! Всички онези от вас, които са нервни, имат много малко живот. Аз уподобявам живота на вода. Тялото трябва да е пълно. Всичките места на тялото трябва да са пълни с живот, да няма празно място, тогава животът е естествен. Щом някои клетки са празни, че няма живот, тогава се зараждат болезнените състояния. Сега аз искам да ви говоря не за утеха. Сега, някой път, казвате: „Няма нищо, щом болестта е за добро.“ Ние не сме длъжни да носим болките, нито пък Господ иска ние да страдаме. Понякой път болестта е една необходимост, трябва да излезе отнякъде. Има една изходна врата, през която болестта трябва да излезе навън. Туй място, през което болестта излиза, ние го наричаме изходен пункт на болестта. Може да те заболи крака. Някой път кракът може така да се подуе, че да образува цирка, която гнояса, и като я пробие болестта оттам ще излезе и вие ще се освободите. Много пъти имате известни страдания от някаква болест. Разрани се устата, но туй разраняване спасява

положението. След 4, 5, 10 дня, болезненото състояние се премахне. Ако тия изригвания не стават, болестта остава в организма. Болезнените състояния как се раждат? Щом започнат да ви кацат лоши мисли. Седят някои лоши мисли ни в клин ни в ръкав, не я искате, тя като муха каца. Някой път някое лошо желание дойде. Не че вие го искате, дойде отнякъде, като неканен гост, наложи ви се. Някой път, някоя лоша постъпка ви се наложи. Без да искате. Лошите желания, лошите постъпки са вече един предвестник. Щом започват да ви посещават лоши мисли, лоши чувства и лоши желания, болестта ще дойде. Казвам: Когато ние искаме да бъдем здрави, непременно здравето трябва да се предшества с хубави мисли, с хубави желания. Ако искаш да бъдеш здрав, да бъдеш способен, да работиш, винаги трябва да храниш в ума си светли мисли. Светът е пълен само със светли мисли. Ние отпосле създаваме лошите мисли. Даже когато влезете в някоя къща, лошите желания и лошите мисли може така да са проникнали в стените на една къща. Вие като влезете в една болница, веднага ще започнете да чувствувате всичките болезнени състояния. Лошите мисли, които съществуват в болницата, са проникнали в стените на самата болница. Хубаво е всеки 30 години болниците да ги запалват, да изгорят и нови болници да строят. Сто години да стои една болница, тя става място дето да се разплодяват болестите. Влезете в някоя къща, казвате: „Не е приветлива, има нещо в стените на къщата.“ Щом влезете в един храм, дето ходят хората да се молят, дето е място за благодееие, вие усещате, че излиза нещо приятно, някакво благоухание или вземете някои дървета, които живеят. Понеже в едно дърво има добри желания да се прояви, в него е вложено нещо добро. В едно дърво вие усещате, че нещо приятно лъха, излиза от дървото. Та онези от вас, които се мъчат от лошите мисли, казвате: „Търпение“ — не да търпите лошите мисли. Но трябва да ги изучавате, няма какво да носите въшката, която се е качила на главата ви. Не да започне своите научни изследвания в главата ви. Бутнете я, от главата [да] се премести на друго място и там [да] чопли, защото има

едни астрални въшки. От физическите въшки вие сте свободни, но имате доста астрални въшки, астрални бълхи, погледнеш — няма нищо, ухапе те. Това са астрални бълхи. Някой път няма нищо, но главата ни сърби. Това са астрални въшки, от тях трябва да се освободите. Сега какъв е астралният гребен? На физическото поле имате гребени. Какъв е астралният гребен? Нечистите мисли образуват един серум, с който тия въшки се хранят. Никакви нечисти мисли! Вземете онзи закон. Като правило никой да не иска лоши мисли. Вие сте прави, тогава защо вие допускате една лоша мисъл за другите? Вие искате всички хора, в даден момент, да мислят по-добре за вас. Дето идете да бъдете добре посрещнат, никаква лоша мисъл да не хранят за вас. Пожелайте тогава по същият начин и вие, защо да не храните същите мисли за другите. Вие казвате: „Той е лош човек“, другият и той ще каже за вас от неговото гледище, че вие сте лош човек. Тогава, ако всинца сме лоши, как ще се поправим? То е едно самозаблуждение. Мислите ли, че един търговец, като срещне един болен, той е лош. Или някой е сложил някаква бомба. Мислите ли, че ако [има] някоя умряла котка в дюкяна му, че мирише, че той е станал лош, че той е виновен? Казвате: „Мирише дюкянът.“ Че търговецът ли е лош тогава? — „Ама той трябва да пази хигиена, да има развито обоняние, да намери тази котка и да я изхвърли навън.“ Често оставяте разлагащи се мисли, които се разлагат и миришат. Дойде нещо в тебе, и ти не си разположен. Казвате: „Какво да правя?“ Питам: Ако вие сте кални, какво правите? Вие отивате да се окъпете в банята. Много хубаво правите, на баня трябва да идете. Или краката ви са кални, ще вземете вода, ще си ги измиете. Ако ти си неразположен, трябва да идеш при някого, който е разположен. И най-разположеното същество, то е Бог. Защо да не идеш при Него? Той казва: „Потърси Ме в ден скръбен и Аз ще ти помогна. В скръбен ден, когато никой не може да ти помогне, Аз ще ти помогна и вие ще Ме прославите.“ В този ден ще видиш какво може да направи Господ за тебе. Казвате вие: „Де да намерим Господа?“ — Ти няма да го търсиш, ти само помисли заради

Него. Започни да се ровиш, извади този алманах, намери тия адресни книги. Нали искаш някого да го викаш, ще намериш тефтера, ще го намериш, отвориш книгата и започваш да търсиш де е тази станция. Като търсиш, даже като започнеш да мислиш, че искаш да говориш с Господа, Той иска да знае имаш ли ти желание да Го търсиш или не? Мнозина знаете къде е Господ. Дъщерята знае къде е баща ѝ, но не ѝ отърва да иде при баща си. Дъщерята знае къде е майка ѝ, но някой път, не ѝ отърва да иде при майка си, защото има нещо. Длъжникът знае къде е банкерът, но някой път не му отърва да иде при банкера. Мнозина, които казват: „Де да намерим Господа?“ — не им отърва. Но, понеже вие не сте от тези, вие сте от добрите синове и дъщери, щом ви заболи глава ще идете при Господа. С тялото си няма да идете. Ще отправите вашата мисъл в този свят, дето живее Господ. Той е свят на светлината. Ти най-първо се намираш в едно тъмно състояние. Тогава няма да мислиш надолу към центъра на земята, но веднага ще проектираш ума си към слънцето, дето е светлината, все нагоре ще проектираш мисълта си, нагоре 5-10-15 минути и веднага ти ще почувствуваш едно олекване. Като помислиш за Господа, тази тъга която имаш, ще изчезне. Светлината от Господа, като дойде, ще разпръсне тъмнината в тебе. Защото всичките страдания произтичат от факта, че вие сте задържали повече тъмнина отколкото ви трябва. Някой път е потребно да имате малко тъмнина. Но има една тъмнина, която мяза на катран. Сгъстената тъмнина е, която произвежда всичките болести в света. От нея трябва да се освободите. Тогава човек става раздразнен, дразни се човек. Има нещо, което му пречатства. Той мисли, че след като се раздразни трябва да се проясни малко. Хубаво е. Аз ви препоръчвам. Казвате: „Да бъдем кротки хора.“ Някой път, като дойде болестта, ще си запретиш ръцете, ще кажеш: „Какво искаш, защо си дошла?“ Хвани я за шията, дръж я, налагай я, пък и тя налага. Че като излезе из този бой, тя ще знае какъв си, но и ти ще знаеш каква е. Като излезе отвън, затвори вратата, не я пушай вътре въщи. Казвате: „Няма нищо, ще се търпи.“ Тогава трябва да бъдете големи

герои. Да търпиш, значи да оставиш болестта да те бие. Когато сте слаб, не допускайте да ви бие болестта. Щом дойде една болест, ще я попиташ: „Дайте си акредитивните писма, дали Господ ви е пратил?“ Казва, че е пратена за посланик във вас. Много добре, искайте ѝ акредитивните ѝ писма. Ако има акредитивни писма, приемоте я. То е в реда на нещата. Но, ако няма, кажете: „Такива посланици в нашата държава не може да ги приемем.“ Болестта ще дойде и ще каже, че Господ я изпратил да ѝ дадете 10 килца от вашето месце. Преди да е дошла вие тежите 70-80 кг, като седи 10, 20 деня, станете 60 кг. Двадесет килца ви е задигнала. Знаете ли колко струват 20 кила? Колко струва сега месото? Двадесет кила по 25 колко прави? А пък човешкото месо е по-скъпо, то струва 500 лева. Двадесет кила — 10 хиляди са най-малко. Болестта е един голям търговец. Като вземе 20 кила месо, ходи по търговия. Ходи да продава човешкото месо, да правят козметика. Духовете се мажат с маста, която е взета от хората, тя е много деликатна.

Не вярвайте в неща, които нямат никаква реалност. Болестта е едно състояние. Да правите различие между едно болезнено и здравословно състояние. Всякога, ако ти повярваш в болестта, ти ще се разболееш. Ако повярваш в здравето, ти ще оздравееш. Законът е верен. Туй, в което вярваш в даден случай, ще имаш. Ако повярваш в болестта, ще я имаш. Ако повярваш в здравето, ще го имаш. Някой казва: „Аз вярвам.“ Туй, което става, то е вярно. Същинската вяра е, в каквото вярваш — става. Христос казва: „Ще ви бъде според вярата.“ Щом не ти става според вярата, то е вярване, не е вяра. В истинската вяра канализацията е много добре направена. Няма пропукване. Водата пристига на своето място. Една канализация, която не е добре направена, тази вода излиза през пукнатините и в крайните предели на канализацията никаква вода не достига.

Първото нещо, всяка сутрин като станете, предизвикайте някоя хубава мисъл. За какво мислите като станете сутрин? Да допуснем станете и първата мисъл, казвате: „Какво ще ядем?“ Не е лошо нещо, хубава мисъл е, но тогава в тази ми-

съл: „Какво ще ям?“ — ти помисли, че силата Божия е в хляба, вътре, помисли, че в този хляб е Господ. Като приемеш хляба да знаеш, че Господ е там. „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Цитирай този стих в себе си, и гледай този стих да оживиш в своя ум. Тогава ти ще се ползуваш от силата на стиха и от силата на хляба. Казвам, ти създаваш едно неприятно състояние в себе си. Сухият хляб не е без съдържание. Не мисли, че влажният хляб има повече съдържание, отколкото сухият. Влажният е по-мек, сухият е по-остър. Сухият хляб е нервен хляб. Влажният хляб е разположен хляб. Като ядеш сухият хляб и ти ставаш нервен, а като ядеш влажния и ти ставаш разположен. Какъвто е хлябът, такъв и ти ставаш. Та най-първо, никога не яжте хляб без разположение. Погледайте го. Ако хлябът е сух, постопли вряла вода. Попари го отгоре, да стане приятен, тогава го яж. Защото някой път го ядеш и казваш: „Не трябваше да го ям.“ Ти може да го ядеш, тури му много хубава вода, и тогава ти ядеш от немай къде. Туря му малко водичка, с това ще образуваш в себе си търпение. Казват: „Аз нямам време.“ Време има за всичко. За търпеливия човек време има. За нетърпеливия няма време. Значи търпението го нямаш. После, за всичко вие бързате. Някои от вас искате да бъдете свършени, но туй е последното. Няма нужда да бъдем ние свършени още. То е дълъг период, но ние може да постъпваме свършено. Да кажем вие вземете френски да изучавате. Първата френска дума изучаваш. Ти може да не знаеш френски език, но може една френска дума да я произнесеш както един французин, да я произнесеш свършено правилно, да произнесеш думата, и като те чуе французина, да те разбере. Някой път някой казва една дума, но той не я разбира, тази английска дума и той казва: „Сречи думата.“ Ако може да я срещеш, англичанина веднага ще я произнесе. В английски език „ре“-то едва се чува. Един българин и един германец натъртва „ре“-то. Англичанинът като говори едва ще чуеш „ре“-то. На немски или на български като изговорят „река“, „р“-то се чува силно. Англичанинът така ще го произнесе „р“-то, че едва ще го чуеш. И тогава ние

казваме: „Какво иска да каже?“ Сега въпросът е за ония, духовните състояния. Старайте се, когато сте неразположени, силният човек, когато има неразположено състояние, трябва да ги отличава, да ги отделя правилните от неправилните състояния, приятните от неприятните състояния. Човек е нещо повече от неприятното състояние, което има. Неприятното състояние е външно и приятното състояние е външно. То не е самият човек. Приятното състояние и неприятното състояние, това са дрехи, с които човек е облечен. Считайте едно неприятно състояние, една дреха. Казвате: „Аз съм крайно неразположен.“ Вие мислите, че във вашето неразположение сте вие. Това е една дреха, която сте облекли. Не ви е приятно, съблечете я. Намерете своя гардероб и облечете друга дреха. В духовният свят всички вие сте богати с дрехи - за всеки човек в духовният свят, за всеки ден, не, не за всеки час, той може да си туря нов костюм, какъвто иска. Казвам в туй отношение: Обличайте се с всевъзможни костюми, не дръжте един и същ костюм. Ако вие турите един черен костюм, знайте какво означава черният костюм. Той означава алчност. Човек, който постоянно мисли за себе си, той носи черни дрехи. Онзи, който носи бели дрехи, той се отличава. Като видиш един човек облечен с черни дрехи, ти знаеш, че обича да взема, не обича да дава. Ти казваш: „Дай ми от твоето богатство!“ Ти си ударил на крива врата. Като видиш някой човек с бяло, той обича да дава. Тук на земята не е така. Виждаш един човек, който е облечен в черна дреха, с черна връзка, но туй е 25 процента. Тогава вие отивате при някои хора да ви помогнат. Не всеки човек може да ви помогне. Може да ви помогне само онзи, който има опитност, който [е] минал през този път, може да ви покаже как да излезете. Някой път така е объркано. Някой път се докачите. Двадесет години сте приятели, каже някаква дума, обидите се. Седиш в себе си и започваш да увеличаваш. Туриш микроскопа и започваш да увеличаваш погрешките. Казваш: „Аз имах такова доверие. Как така?“ Ти надуваш, надуваш работата, казваш: „Не искам да го видя вече.“ Не надувай тази работа. Значи, ако в тебе

една малка мисъл може да разруши твоето приятелство, тогава любовта ти за приятелството е много слаба. Тази лоша мисъл като се блъсне в твоето приятелство, тя да стане на прах. Как правите? Как се примирявате, когато някой ваш приятел ви обиди? Мене ми разправяше една жена, когато я обидил мъжа ѝ какво правела. Една сестра ми разправяше как я обижда той. Тя се казвала Еленка. Той ѝ казва: „Еленке, много си лоша.“ Като и каже тази дума, тя се обижда. Той ѝ казва: „Много си лоша Еленке.“ Той като си замине, ще извади брашно, сирене, масло, ще направи баница с масло — много хубаво. Той, като дойде, тя ще сложи баницата, тя се усмихне малко, той се усмихне и каже: „Еленке, много си хубава, много си добра.“ Веднага ѝ каже туй. Той, като погледне баницата, казва: „Много си добра. Казах ти, че си много лоша, но признавам, че си много добра.“ — и стане весел. И когато той ѝ каже: „Еленке, много си лоша.“ — пак е дошло време за баница.

Казвам, вие сте в една опитна школа. Всичко, каквото се случва, трябва да направим един опит в тази Божествена наука, да знаем какво нещо е да се самовлада човек. Няма похубаво нещо от самовладането. Искаш да кажеш някой път нещо. Имаш право да го кажеш, но нека мине време. Обмисли го хубаво от всички страни, че да не съжaliaваш като го кажеш, и казаното да е на място. За пример, обиди те някой. Представи си, че ти си, който обиждаш другите. Какво искаш от него? И искаш по всеки начин, този когото си обидил, да се примирите. Той казва: „Излезе една дума из устата ми без да искам.“ Някой път и вие казвате нещо без да искате. Случва се такава работа. Много пъти човек махне така, не на място, не го иска. Казва: „Махни се оттук.“ Тъй силно махне, удари го в лицето. Онзи пък мисли, че нарочно, и стане един спор. Аз сега се отнасям към вашия духовен живот. Понякой път вие мислите, че всяко нещо, което ви е засегнало, Господ е причината, че Господ туй нарочно го е направил. Кой каквато погрешка направи, вие казвате: „Господ не ме пази. На другите хора не позволява да се случи. Но каквото се случва все у мене трябва да дойде.“

На кой да се обере имането, с кого да се карат, нахвърлите се, разсърдите се тъй на Господа, с цел да Го заставите, заповядват Му Той да ви пази вече. Сърдите се, но сръдната нека бъде от злато. Аз харесвам тази Еленка. Като ѝ каже: „Много си лоша.“ — тя започва да точи баница. И вие разточете баница, като ви кажат така. За пример някой път вие наточете една баница, ще научите едно изкуство. Когато вие говорите, когато сте добре разположен, всеки може да говори добре. Но да говориш добре, когато си неразположен е по-голямо изкуство, тогава ще видиш доколко ти е силата, на твоего самообладание. Понякой път, едно противоречие, когато не обичаш някого, не искаш да го срещаш, не искаш да му говориш. Няма защо да му говориш. Някой път кажеш: „Не искам да му говоря.“ Но представете си, че вие сте прост войник, а този когото не обичаш е генерал и генералът казва на войника: „Ще седиш мирно.“ Какво ще кажеш? - „Аз съм неразположен, не искам да говоря с тебе.“ Ти казваш, някой път: „Не искам да говоря с него.“ Но то е частично понятие. Представете си, че той е генерал, а ти си войник, какво ще кажеш на генерала? Той казва: „Войник!“ — „Слушам, господин генерал.“ Дойде някой ангел, ти се разсърдиш на Господа, той те повика, ти какво ще кажеш? Не мислете, че в Духовният свят, там не си поплюват. Превеждал съм този пример: Във видинско някой българин обичал по адрес на Христа да говори нецензурирани думи, една сутрин става и плаче. Казва на майка си: „Нощес сънувах, че излезе Христос от олтаря и ми удари две плесници.“ След две седмици той умира. Не мислете, че каквото ви стане, Христос е причината за това. Друг някой е. Казвате, защо Господ позволи вас да ви измъчват? Питам: Защо Господ позволи да измъчват кокошките? Защо Господ позволи да измъчват овцете? Защо Господ позволи вълкът да яде агнетата? Защо Господ позволи паяците да ядат мухите? Вие сте чудни понякой път. Вие изядете кокошките, вземате яйцата и им ги изядете. А за вас искате друг закон. Ти вчера изяде едно яйце, то е цяло пиле, казваш: „Аз съм вегетарианец.“ Какъв вегетарианец, щом изядаш едно яйце? Казвам, когато аз изядох яйцето, причини

ми скръб. Тогава, заради яйцето ми причиниха. Имат право, понеже аз причиних малко страдание на яйцето и на мене причиняват същото страдание. Аз причиних страдание на една ябълка. Аз най-първо не знам как да ям една ябълка и на мене ми причиняват същото. Понякоя път на мене ми казват: „Ти Учителю, как търпиш?“ Казвам: „Търпя както войника генерала.“ Когато генерала е пред мене и казва: „Войник!“ Казвам: „Слушам, господин генерал.“ Пред неговото лице мируваш, като заmine генералът псуваш. Какво ли не казваш зад гърба му. В Духовният свят, като псуваш, по радиото се [чува] псува псувнята. Викат те и казват: „Кой ти позволи да говориш тия работи?“ За всяка празна дума, която човек даде, ще даде отчет. Ще бъдеш искрен, никакво лицемерие! Тогава питам сега: Войникът, който е неразположен, има генерал насреща си. Войникът ще слуша. Ами, когато генералът е неразположен спрямо войника, войникът какво ще прави? Когато е неразположен войника, той трябва да мълчи, лесно може да оправи работата, но когато генералът е неразположен, там е мъчнотията. Когато генералът иска да те измъчи, как ще постъпиш? Казваш: „Сега съм неразположен“ — много добре. Туй е много лесно, когато съм аз неразположен, много лесно може да се справя, но когато генералът е неразположен, при туй положение, какво ще се прави? — Правилото на Еленка — баницата. Онзи, който е неразположен спрямо вас, причината за неговото неразположение е много малка. Вие може да я отмахнете всякога. Всеки един човек, в каквото и да е смисъл, щом го ошетите с най-малкото, той веднага ще си измени своето мнение заради вас. Аз представих тук цифрите един милион, до единица. Ако направите при единицата една погрешка, при десетицата, при стотицата, при хилядите, колкото отивате по горните редове, по-голяма е погрешката. Поправете малките погрешки, понеже, ако не поправите малките погрешки, тия погрешки, единиците, се движат, че като направите една единица, понеже единиците се движат в един кръг, единиците стават десетици, стотици, хиляди. И една погрешка от единицата ще мине в милионите и тогава пог-

решките се увеличават. Някой път, една голяма погрешка се направи и се движи и влезе в единиците. Погрешките, които ги правите, гледайте в единиците да ги изправите. Като дойдете до единиците, лесно се изплащат. Не оставяйте малките погрешки неизправени, понеже като отидат при милионите мъчно се плащат. Оставете малките погрешки, казвате: „В следущето прераждане.“ Но, в следущето прераждане малката погрешка ще бъде милиони. Погрешките, които сте направили, сега е време, в този живот да ги изправите. Големите погрешки, които сте имали на миналото, сега ще ги изправите. Писанието казва: „Ще простя греховете ви, казва Господ, и няма да ги помена.“ В този живот решете да ги поправите. Каквито погрешки сте направили, Той ще ги прости, Той ще ги прости и вече да ги не повтаряте.

Първото нещо ви препоръчвам, да бъдете благодарни. В онова състояние, което имате да бъдете благодарни на Господа, защото от туй състояние зависи вашето бъдеще. Защото въпросът не е да бъдем генерали. Хубаво е да бъдеш войник, хубаво е да бъдеш и генерал. Но в Божественият свят, генералът, който изпълнява своите длъжности правилно и войникът, който изпълнява своите длъжности правилно, и двамата са еднакво почитани. Генералът, като генерал, ако постъпи правилно и войникът, като постъпи правилно, еднакво се зачитат постъпките на доброто, които са направили. Степента на доброто е еднаква.

Та казвам: Изправете малките си погрешки, за да може да изправите и големите си грешки. А за да изправиш ти една погрешка, в музиката как се изправят погрешките? Капелмайсторът или учителят по музика, ако времето в ученика не е развито, не може да взема отмерено нотите. Щом времето е слабо, ти не може да дадеш съответно време. Някои ноти ще продължиш по-дълго време, а някои по-късо. Интервалите няма да спазваш. Тогава се нарушава тази вътрешна хармония. Представи си, че в тебе тонът е недоразвит. Ще вземеш с няколко трептения по-фалшив тона. Взел си малко по-висок тон, а мислиш, че е естественият тон. Вземеш „до“,

но понижено, може да го вземеш и повишено. Погрешката седи в туй, че в даденият случай се изисква правилно да го вземеш, нито да е повишено, нито да е понижено. Вземеш понижено и казваш: „Това е „до“. „До“ е, но е понижено. Вземеш „до“ повишено и казваш: „Това е „до“. „До“ е, но е повишено. Има три фази: понижено „до“, нормално „до“ и повишено „до“. Значи „до“-то в нормално състояние ще го вземеш. Повишеното и понижено „до“, трябва да знаеш и трите състояния да ги вземаш. Тогава знаеш този тон без да го пееш. Казва ти: „Вземи понижено „до“. Как ще го вземеш? Мъчно се взема. За пример вие имате песента „Иде, иде“. „Си“-то не е в нормално състояние, то е в понижение. „Си“-то може да го повишиш. Както е направено пианото не може да го повишиш. Но казвам, в духовният свят „си“-то може да го повишиш, а може и да го понижиш. Сухата пръчка, ако искате да я огънете, ще я счупите, а може да направите да не я счупите. Ако турите пръчката във вода, тя ще се огъне. В сухо състояние тя ще се счупи. Някой човек казва: „Не искам да се огъвам.“ Ако не знаеш да се огъваш, ти си изложен на опасност да се счупиш. Трябва да се огънеш. Ако не може да се огънеш, считай, че имаш малко благо. Ако не се огъваш — малко благо имаш. Сега някои казват: „Не искам да се огъвам.“ - Как не се огъваш! Целият живот все огъване и пречупване да има. Не е лошото там. Лошото в нашия живот седи, че ние не оценяваме благата, които Бог ни дава в даден момент. Бог, в даден момент, ми дава блага да стана светия, аз съм немарлив, изгубя условията, там е всичкото нещастие. Дава ти Господ желание. Дава ти Господ желание да станеш музикант. Ти, като заmine заекът, хукаш. В тебе дръж заека. Като заmine заекът да мислиш, че може да го хванеш, то е изгубена работа. Не мисл[ете], че всякога може да бъдете религиозни. Не мислете, че всякога може да се молите. Ти като се молиш, едно благословение е. Някой път нямаш разположение. Всеки път нямаш разположение да се учиш. Всеки път нямаш разположение да правиш добро. Всеки път не може да посрещаш. Те са ужасни, особени състояния, в които човек като падне —

изгуби се. Казва: „Не искам да живея.“ Това са най-лошите състояния, в които човек може да изпадне. В тях ще се покаже характера на човека какъв е. Ако може от туй състояние да се подигнеш, да се избавиш от това недоволство в себе си, да се освободиш, ти си умен човек.

Сега каквото положение да ви се даде, вие казвате: „Нали трябва да се обичаме.“ За любовта по-малко да говорим, а да прилагаме повече. Аз когато обичам някой човек, след като замина, търся да намеря нещо добро в него. Някой път, някой човек дойде, виждам, че е музикален — една хубава черта. Друг виждам, че е религиозен, не така привидно, но роден е така, с туй чувство. То е едно от благородните чувства. У друг виждам, че у него има чувство на милосърдие хубаво развито, чувство на справедливост, че е съвестен, справедлив е. После виждам, че има способност за хубавото, красивото, изящното. Много хубави работи има, за които може да обичаш един човек. Един човек може да го обичаш само за онова, което той носи — Божественото в себе си. Следователно, когато искаме да бъдем обичани, трябва да има за кое хората да ни обичат. Ти казваш: „Не може ли да обичам Господа?“ — Обичай Го, за какво? Обичай Го заради добрия ти баща, който ти е дал. Обичай Го заради добрата ти майка, която ти дал. Обичай Го за добрите братя и сестри, които ти е дал, за добрите приятели, за добрите си деца. Обичай Господа за добрият ден, за слънцето, за звездите. Хиляди, милиони работи има, с които Господ ви е заградил. Има за какво да обичаш Господа. Ако не може за тия работи да го обичаш, тогава какъв човек си? Пък Господ ще ви обича. Господ е много внимателен. Ако някой ден минеш и направиш една услуга на една мравя, Той ще си измени мнението. Като направиш услугата на мравята, Той ще направи на тебе друга услуга. Господ казва: „Направи едно малко добро на една малка мравя.“ Ти даже не го считаш за нещо, направил си една малка услуга, дави се една мравя — избавиш я. Правил си много добрини, Господ не видял, но като си избавил тази мравя, забелязал, че една добра черта имаш, Бог обръща внимание на малките добрини, които ние

правим. Имаш една хубава мисъл, простиш някому. Господ казва: „Понеже той прощава и Аз ще му простя.“ Господ казва от него да замине. Всеки ден извършвайте малки, микроскопически добрини или изпращайте малки, хубави, микроскопически мисли от себе си, комуто и да е. Един американски професор често се произнасял за хората така: „Има хора, които за 10 хиляди години не искам да ги видя.“ — Но спомня си онзи стих, Писанието казва: „Всинца ще се изменим.“ — „И като се изменим тогава ще искам да ги срещна.“

Едно състояние имаш, при което за 10 хиляди години не искаш да видиш някого. Господ казва: „Иди да се срещнеш с него.“ И Господ един ден ще те прати, и в живота как ще го направите? Него ще го направи един богаташ. Ти си един сиромас и ще ти каже: „Иди от него да вземеш пари на заем.“ Бъдете готови сега да изучите онзи порядък, в който живеете, такъв какъвто е сега. Идеалното е друг въпрос, но в дадения случай, в този живот, в който сега сте потопени, намерете доброто в сегашният момент на живота си, в туй, което имате. От този момент ще се съградят бъдещите моменти.

От книгата „Двигатели в живота“ прочетете беседата „Късият и дългият път“, на 94 страница.

Аз това не искам да ви го наложа. Казвам: Който иска да се упражнява в своите мисли, да стане силен човек по ум, който иска да стане силен по дух, който иска да стане здрав по тяло, той непременно трябва да се упражнява. Здравето зависи от светлите мисли, от топлите чувства, от правите постъпки. Туй трябва да го знаете. Може да ви покажа правила, може всеки от вас да се подмлади за 20 години. Някой път може да се спра върху страданията, които вие минавате. Тия страдания подмладяват човека. Ако знаете как да страдате, ще се подмладите. Понеже не знаете да ги оцените, остарявате. Ако човек и радостта не разбира, пак остарява. Две неща състаряват човека: Скръбта и радостта състаряват човека. Ти се радваш, след всяка голяма радост ще дойде една голяма смяна. Радостта не е нещо постоянно. Добил си пари, паднал ти се един милион. Тия пари изчезват, ти си бил доволен. Изгубиш

парите, казваш: „Отидоха парите, отидоха всичките възможности.“ Религиозните хора се смущават от богатството. Казват постоянно: „Спасен ли съм?“ Казват: „Аз изгубих спасението си.“ Това са временни внушения, които нямат никаква реалност. В Божията Любов не може да има измяна и промяна. Любовта винаги остава една и съща. Бог, Който ни обича, не може да се измени. Ние се изменяме. И тогава предаваме нашето изменение върху Него. Ние не постъпваме правилно и мислим, че и Господ е като нас. Винаги трябва да имаме предвид, че ние може да се изменим, но Бог никога не се променя. Даже, когато Господ ни се разсърди, аз считам една Божия сръдня най-голямото добро, което човек може да ти направи. Най-голямата сръдня, с която Бог може да те посети, Божията сръдня, ще ти донесе по-голямо благо, отколкото всичките блага на всичките светии на земята. Струва си Господ да ни се разсърди, отколкото всичките светии да ни обичат. Всичките светии, като ни обичат, всичката обич няма да ни донесе толкоз, колкото Божията сръдня. Вие мислите, че Господ, като ви се разсърди, ще пострадате. Господ ще ви се разсърди, защото не правите добро и Господ ще ви се разсърди, защото не оценявате Неговата Любов. Господ ще ви се разсърди, защото не оценявате Неговото милосърдие. Вие страдате, понеже не обичате. Казвате: „Аз не мога.“ — Там не е Бог. Като кажем, че не можем, ние се самоизлъгваме, че не можем. Господ казва: „Аз ви направих да можете.“ Той казва: „Аз ви обичам. Щом Аз ви обичам и вие можете.“ Ако Господ не ви обича, ако Господ не ме обича, въпросът е свършен. Щом Бог ме обича, възможно е тогава и за мене. Господ казва: „Както Аз те обичам, така и ти може да обичаш!“

Та казвам: Не казвайте, че не можете. Понеже Бог действа, понеже Бог ни обича и ние може да обичаме. Понеже Бог има желание да вършим добро, да вършим Волята Му — и ние можем. Целият свят е един дисонанс. Всичките хора се оплакват и казват: „Де са добрите хора?“ В света трябва добри хора да покажат, че действително Бог мисли за всички. Аз ви казвам, че Бог мисли за всички. И вие вярвайте, че Той

мисли за всички. Понякой път вие мислите, че Той не мисли заради вас. Писанието казва, че Господ казва на еврейския народ: „Ще ви оставя.“ Но тълкуванието е на онези проповедници, които казват: „Ще те остави Господ.“ Оставянето подразбира, че Господ ще ви остави временно, за да опитате живота на безлюбието. Не че Той ще ви отхвърли, Господ оставя тия работи да станат, за да имаме една опитност, да видим колко животът е безсмислен без любовта. Ако Господ те остави 2 часа да живееш без любов, ти ще видиш колко е тягостно да се живее. Що е смъртта? Когато умират хората, някой път, Господ Го няма там. И човек умира, когато Господ го оставя да опита какво нещо е безлюбието и да бъде в живота. И в смъртта има живот, но какъв е този живот? В смъртта, животът аз ето на какво може да го уподобя. Представете си, че във вас има желание да ядете. Имате богата трапеза с всички ястия. Трапезата е пред вас и вие посягате да вземете. Но щом вие посегнете и трапезата се подвижва пред вас, и тя върви. Вие вървите и тя върви пред вас, и така не може да достигнете да вземете яденето. Ден, два, три, години вървите и не може да вземете. Това е смъртта. Искаш да живееш, не може да живееш. Искаш да мислиш, не може да мислиш. Искаш да направиш нещо, не може да направиш. Пужасно нещо от това няма. Когато помислиш, да може да мислиш. Когато чувствуваш, да може да чувствуваш и когато постъпваш, да може да постъпваш. Сега Господ ви дал сила, че всичко може да направите, тъй както искате. Тази сутрин вие сте дошли откъде? Всеки от къщи дойде. Това показва — възможност имате. Ами, ако искахте да дойдете, [но] не можехте да дойдете? Казвам: Имате силата да направите всичко онова, което искате. Понеже Бог е определил да бъдете Негови Синове, да бъдете съвършени. Съвършенството не е във времето и пространството, то е в дадения случай. То е една минута извън нашето време и пространство. Мислиш една хубава мисъл. Казваш: „Тъй ще направя.“ — откажеш [се]. Дойде ти на ум да направиш едно добро и казвате: „Аз нямам пари.“ Ти го направи мислено. То ще стане. В тебе най-първо ще се за-

роди желание да имаш кибритена клечка, после ще се зароди желание да запалиш клечката. После ще се зароди желание да накладеш огън. Тия трите състояния идат. Намериш кутията, изваждаш клечката, драсваш. Всичко онова, което си помислил, което си почувствувал, което мислено така си направил, то отвън се реализира. Щом можем да мислим, щом можем да чувствуваме, щом мислим, мислено да правим работите. Тия работи всякога може да ги реализирате. Казвам, не се плашете да кажете: „Туй заради мене е невъзможно.“ Сега някои от вас не знаете да пеете, казвам: Мислете, че може да пеете. Ще стане за в бъдеще, за бъдеще ще стане. В този момент ако не можеш, след хиляди моменти като мислиш, че може да пееш, ще стане. Вие казвате: „Остаряхме.“ Защо сте остарели? Защото всичкото добро, което минава през вас не го приехте. Всичката любов, която минава през вас, не я приехте. Казвате, недоволни сте, защо? Защото не възприехте нещата. Какво искате, знаете ли? Допуснете, че един извор иска да извира. Водата, след като извира от този извор, ще има във вестниците съобщения за този извор, и всичките мушици, млекопитаещи ще отидат от [на] извора, да го посетят и ще пият от водата му. Ще оставят визитните си картички наоколо. Щом течеш всичките ще дойдат, и птичките ще дойдат, и вълците ще дойдат, и тигрите ще дойдат, и мухите ще дойдат. Вие ще се радвате на всички, нека пият. Ако вие сте този извор, вие ще се радвате, че Господ ги изпратил при вас. Когато дойдат при вас лошите мисли и лошите желания, вие сте един извор. Няма ли право да дойдат при вас? — Имат право. Прочули сте се вие. Ако сте сух извор, никой няма да дойде. Ако сте някаква локва, някой бивол ще дойде сегизтогиз. Но, ако сте извор, който тече, всички живи същества ще дойдат. Щом имате лоши мисли, вие сте се прочули. Щом нямате лоши мисли, вие не сте се прочули. Щом страдате, вие сте се прочули. Тъй знай аз. Щом страдаш — прочул си се. А щом не страдаш, не си се прочул. Кое е по-хубаво, да се прочуеш или да не се прочуеш? По-хубаво е да се прочуеш, макар и със страдания. По-добре да се прочуеш със страдания,

отколкото да не се прочуеш без страдания.

Считайте страданията, че вие сте един извор и че ще дойдат същества, които не ви са приятни. Вие ще бъдете с широко сърце. Ще изпратите водата на вашият живот по цялото течение на всичките, които заслужават и не заслужават, на всички ще дадете. Аз се радвам, че може да направите услуга на всички и Господ, като чуе, ще има добро мнение за вас.

Та казвам: Когато ви нападат лоши мисли и желания — прочули сте се. Когато страдате, пак сте се прочули. А когато се радвате, онези, които са идвали ви се отблагодаряват. Някой казва: „Може да не платят.“ От тях ще страдате. А онези, които се отблагодаряват за доброто, което сте направили, те са вашата радост. Едновременно радвайте се за всичко онова, което става във вас, то е за добро. Писанието казва: „Всичко, което се случва [на] онези, които [любят] Господа, ще се превърне за добро.“

Отче наши

18 Лекция от Учителя,
1 февруари, 1939 година.
София, Изгрев

НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче Наш

„В Началото бе Словото“

Кое е най-важното за добрия човек? Някой задава въпроса: Кое е най-важното за богатия човек? Кое е най-важното за бедния човек? Кое е най-важното за здравия? Кое е най-важно за болния? Човек може да бъде царски син и да не направи нищо и да бъде овчарски син и да направи нещо. Благородството на един народ [не] се познава по неговата кръв, но по ума. Сега казвате, че трябва да имате ясна представа. Да имаш ясна представа, че някой е богат, какво ще ти допринесе? Знаеш точно колко милиона има. Казвате: „Ясна представа човек трябва да има.“ Да кажем, имаш ясна представа колко имаш да дължиш, колко полици имаш. Имаш ясна представа колко имаш да вземаш. Питам, в тия двата случая, какво е отношението? И в двата случая имаш ясна представа. Имаш ясна представа колко да дадеш, но имаш 20-30 полици и то крупни, по 10-20 хиляди лева всяка една. Имаш ясна представа, ще те смути. Имаш ясна представа да вземаш. Тогава, какво ще бъде състоянието? Имаш ясна представа, [че] вярата ти е слаба; имаш ясна представа, че вярата ти е силна. Представете си, че имате една стая и една подпалка. Да кажем, че тук имате една стая, един покрив, но представете си, че вие сте на [втория] етаж. Но представете си, под вас, слаби са тия греди. Вие трябва да имате ясна представа за гредите на вашия етаж, защото, ако си позволите да турите повече тежест, вие всички ще слезете на първия етаж. Много пъти хора, които са вярващи, стават невярващи. Аз го обяснявам. Вярата е на втория етаж. На първия етаж са

материалисти, на втория етаж са вярващи, а на третия етаж са онези, които имат Любовта. Човек, който е на първия етаж, аз в любовта му не вярвам. Човек, който е на първия етаж, и във вярата му не вярвам. На неговия материализъм вярвам. Онези от вас, които не разсъждавате, казвате: „Защо да е така?“ Ами че как трябва да бъде? — „Всичките хора трябва да бъдат равни.“ Какво разбирате под думата „равенство“? — Еднакво право трябва да имаме. Еднакво право трябва да имаме [в] ядене, пиене, във вземането на храната и водата, но като дойдете до положението да започнете, не може да имате еднаква храна. Един обикновен гражданин и един цар не могат да имат еднакво право. Царят има големи права, заповядва. А обикновеният гражданин заповядва на децата си, заповядва на своите волове, на говедата си, на другите в държавата не може да заповядва. Вие, ако излезете в природата, може ли да заповядвате? Някои мислят, че сега вярват в Бога. Може ли да заповядваш в природата? Аз имах един приятел американец. Той се казваше Браун, мистър Браун. Той вярваше, че ако се помоли на Бога да спре земята и земята ще спре. Ако се помоли да тръгне, ще тръгне. Той се смееше, но казваше: „Вярвам в това.“ „Рекох, защо не го направиш?“ Казва: „Съжалявам хората.“ Туй го наричаме ние въображение, че земята някой може да я спре така. Бог може да спре земята, но ти, като човек не можеш да спреш земята. Има неща, които за човека са невъзможни. Той може само да предполага, че може да спре земята, но Този, Който може да спре земята, не е той. То е Божественото. Бог може да спре земята. А пък сега друго едно значение. Всеки от вас може да спре земята, когато искате, когато кажете, да се спре. Като кажете да се спре, спира се, като кажете на земята да тръгне, ще тръгне. То е вашето тяло. Тялото е земята. Като кажеш на тялото си да върви, върви. Като му кажеш да се спре, спира се. Следователно, всеки на своята земя, на своето тяло, може да заповяда да спре и да тръгне, когато иска. По аналогия ако мислите, че и земята може да се спре, но земята не е ваше тяло. Тя принадлежи някому другиму, понеже сме странници на земята. Странници

— значи земята не е наша собственост. Ние нямаме право да разполагаме с чужда собственост. Погрешката на всичките хора е в това, че всичките хора грешат общо. Всеки може да мисли, че може да заповядва на другите хора. Той се лъже. Влияят си хората. За пример слънцето влияе на земята, че я притегля към себе си. Земята, и тя влияе на слънцето. Земята привлича месечината, но и месечината привлича земята. Земята се върти около слънцето, месечината се върти около земята. Но месечината си има свой живот и земята си има свой живот и слънцето си има свой живот. Да допуснем, че вие искате да заповядвате някому. Какво ще придобиете? Да допуснем сега нещо, може да го допуснем, което не може да стане. Да допуснем, че вие може да спрете земята в нейния път. Какво ще направите най-първо? На кое пристанище ще спрете земята? Да направим една аналогия. Земята, това представлява едно материалистическо схващане на човека. Човек, който иска да спре земята в нейния път, той е краен материалист. В моя ум е това, нищо повече. Казва: „Аз може да спра земята!“ Да, когато спреш земята, този човек всякога спира и той се спира, на ония материалистически станции. За него нивите имат цена. Къщите имат цена, говедата, кравите имат цена, конете имат цена, всичкото има цена. Допуснете, че друг човек казва: „Аз обичам слънцето.“ Какво заключение ще извадите, че обича слънцето? Той обича, но как се обича слънцето? Има две твърдения. Твърдят, че не може да обичаш някого, който не те обича. И другото твърдение е, че може да обичаш само този, който не те обича. Друго едно твърдение, че може да мразиш само тогоз, който те обича. Никога не можеш да мразиш този, който не те обича. Психологически е вярно. Един англичанин не си го срещал никъде, живее на земята, може ли да го мразиш? Щом има вземане и даване, може да има повод. Ще се създаде някакъв инцидент. Сега психологически, какво подразбираме? Че може да обичаш само този, който не те обича? Той няма никакво отношение. Може ли да обичаш една вода, която някой пил? — Тази вода излязла от него. Преди години слушах един американски

професор, който искаше да убеди, държа лекция, че може да се пречисти така нечистата вода, че да се пие. Взел вода от клоаците на Ню-Йорк, пречиства я. В 4-5 шишета взел вода и казва: от еди-кой клоак. Пречиства я и била вкусна. Вярвате ли, тази вода, която е извадена оттам, е чиста, както онази, която пием? Тогава може ли да обичате един човек, когото другите обичат? Ако приложите сега Любовта, вие прилагате, но теоретически прилагате. Казано е, че не може да обичаш един човек, който няма отношение към тебе. Но какво ние подразбираме под думата „отношение“? Между тебе и него трябва да има някаква връзка. Ти в един дом имаш брат, но този твой брат, каква връзка има? Казвате, че всички хора са братя. Не са всички хора братя. По кръв не са всички братя. Братя са само родените от един баща и една майка по кръв. До четвъртото поколение са братя и сестри в едно отношение. Когато ние казваме, то е по отношение на първия човек, на Адама са братя. По отношение на първия човек Адама, всичките хора са излезли от Един Баща. Тогава връзките са онаследени. Всички излязли от Един Баща, но сега, в туй поколение, бащата не е Адам, нито Ева ти е майка. Ти имаш съвсем друг баща, който е подобен на Адама и друга майка, която е подобна на Ева. Правили ли сте вие изчисления колко поколения са минали от Адама до сегашното поколение? Онзи ден ви казах, че човек има 30 милиарда клетки. По една стотинка, 30 милиарда колко правят? (*300 милиона лева.*) **Значи, имате един бюджет на вашия организъм, 300 милиона външен бюджет. А за сто деня какъв ще бъде? — 30 милиарда. Значи за 100 деня ще имате близо [30] милиарда, а за 300 деня, [90] милиарда. Ако вземете тази част, задната част [на главата], има една греда вътре, [на] която е поставена човешката справедливост — съвестен човек е. За някои хора казваме, че той е безсъвестен. Какво подразбира? — Че е лош човек? Вие криво понятие имате. Безсъвестен значи, слаб е в себе си, не е як. Голям товар не туряйте. Ако на този, безсъвестния турите доста пари, ще влезе в първия етаж. Значи горе не издържа, понеже без да иска, тази тежест на парите**

ще събори втория етаж, ще направите пакост и на човека и на себе си, и вашите пари ще идат. А на този, на третия етаж, има друг един пояс през средата. Той голямо въображение има. Не е така ясно. Ако си представите, че горната част представлява челото на човека, а тази, кривата линия представя главата, дължината и широчината на главата. Тук са гредите на неговата съвест. А горе са гредите на неговата любов. Отпред са гредите на неговото милосърдие. Човек, който не е милосъден, слаби му са гредите на милосърдието. Човек, който не е религиозен, слаби му са гредите на религиозността. Човек, който не е съвестен, гредите му са слаби. Вие сега мислите, че някои хора са родени така, религиозни. Учението е вече един процес. Учен е онзи, който се учил. Той се ражда с възможности и ако не се е учил, той не може да бъде учен човек. Човек се ражда с възможност да бъде религиозен, но отпосле става религиозен. Човек се ражда с възможност да бъде милосърд. После, като се упражнява, става милосъден. Затова, ако човек не се упражнява, той не може да развие своите възможности. Да обясним идеята по този начин. Едно семе, ако се държи в хамбара, не се сее на нивата, това семе само остава. То не се размножава, не може да прояви своята деятелност. Щом се сее на нивата, то се разраства.

Та казвам, в живота вие искате да бъдете справедливи без да се раждате. За да бъдете справедлив или съвестен, трябва да имате условия. Къде ще се роди? Условието е във вас. Онзи, в когото съвестта е слабо развита, чувството на съвест каквото задигне, понякога път, ако се показва щедър — не може сам да го вземе, остава другите. Дотогава докогато той има условия да взима, той взима пръв. В живота е така. Едно куче взело голяма кост, дойде друго, тури си крака и казва: „Това е мое.“ Нека се приближи някое друго куче, веднага ще опита неговите зъби. Често във вас се заражда мисълта, че справедливост трябва да има в света. Значи засегнати сте. Имате един слуга, който, като го пратите някъде, да ви свърши някаква работа, той ви лъже. В него съвестта е слабо развита, лъже ви. Той казва: „Ти си ми дал 1000 лева.“ Той 500 лева дал,

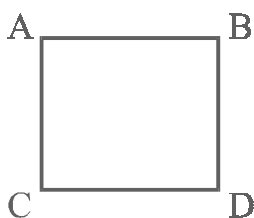
а другите пари туря в своя джоб. Казва: „Платих.“ Вие повярвате. А вие намирате, че платил 500 лева, а другите 500 лева изчезнали някъде. Тогава българите имат един такъв пример. Един свещеник изпраща своя слуга до друг един свещеник на по-висок сан. И от голямо уважение изпраща му 5 хубави скумрии. Той, още като върви по пътя, опитал всичките. Онзи свещеник получава писмото и чете. Името на слугата му е било Стоян. Ако тука има някой Стоян, да се не докачи. „Абе Стояне, казва, че тук 5 скумрии са изпратени.“ — „Дядо попе, аз мислех, че съм ги загубил. Много се радвам, че ти си ги намерил в писмото.“ А той ги изял по пътя. Приказка е това. Туй показва, че съвестта у него не е развита, но и умят му не е толкоз на място. Такова е заключението. Може ли рибите да са в писмото? Казва: „Радвам се, че си ги намерил в писмото.“ Онзи, който направил тази приказка, баснописецът, не е умен. Пък и Стоян не е умен. Най-първо и онзи свещеник, който изпратил рибите, не е бил умен. Той не познавал слугата си.

Казвам, ще изучавате. Туй, което не може да направите, вие сте слаб. Туй, което човек не може да направи, той е слаб. Туй, което може да направи, той е силен. Следователно, когато ние говорим за вяра, ние трябва да направим един опит, може ли ние да вярваме. Ще направите малък опит. Да кажем, аз правя опит пред вас. В една малка чинийка има половин грам от барута. Ако го запаля, опит може да направя. Но представете си, че нося 10 кг барут. Ще направя опита. Как мислите, може ли да се направи опит успешно? Често има стълкновение между вас. Аз намирам всинца за много учени хора. Само че вие, като правите един опит, може да правите опит от всички категории, в разните области на живота. Може да правите опити, но количествено материала, всякога вземете най-малкото количество материя. Ако туй количество е по-голямо, взривът ще бъде по-голям. За пример, на вас ако кажа, че вие не сте религиозен човек, вас ще ви стане мъчно. Кое във вас се обижда? Като ви каже някой, че не сте религиозен, кой се е обидил във вас? Кой се обижда? Или може да кажете

тъй: „Ти не си справедлив човек.“ Обидиш се. В човека кое е онова, което се обижда? Един умен човек, той няма да се обиди. Казва: „Не си справедлив.“ Той, най-първо, ще види говори ли разумно или не. Добре, представете си сега, че ние изплащаме един дълг. Изплащаме го чрез четенето на известни монети. Но някой път дълговете се изплащат и с теглилка. Може да кажете: „Дължа ви 3-4-5 кг жито или ви дължа няколко хиляди.“ Двеста наполеона — те са едно кило. Четиристотин са две кила. Шестотин са три кила. Осемстотин са 4 кила или дължа 5 кг на вас. Или ви дължа 1000 наполеона. Следователно, у някои хора чувството за измерване е слабо развито. Ако кажа 1000, понеже в този брат, тук в долната част на челото, онази способност за теглото на количеството е по-развито, и като кажеш „5 кила злато“, много му се вижда, а ако кажеш „1000 наполеона“, малко се вижда. На някой човек, като кажеш „5 кила“, не му се вижда много, защото центърът за броенето е развит, и като му кажеш „1000 наполеона“, мисли, че е голямо число. Сега, ако във вас, за вярата се разправя, някой от вас се учудва. Има една способност в човека. Чрез вярата не се учудваме на нещата. Но има едно чувство, дето се учудва. Тези хора, в които учудването е много развито, те всякога преувеличават нещата. Казват: „Свят, хиляди и хиляди имаше.“ Българинът казва: „Толкоз хора имаше, че орех да хвърлиш, нямаше де да падне.“ Казват: „Имало хиляди и милиони войници.“ Това са преувеличени работи. Та всички вие носите такива преувеличени работи. Най-първо трябва да имате една ясна представа за себе си. Всеки един човек представя една фирма, не е той сам човек. Фирма представя с един капитал и с всичките нейни служители. Да кажем, един цар представя една държава. Той представя държавата, но самият цар не е държавата. Ние живеем в природата, но ние не сме още самата природа. Че не сме самата природа, понеже не може да заговорим на природата. Ако ние бяхме самата природа, сраснали с нея, да разбираме нейния език! Да бъдеш едно с природата, значи, твоето съзнание трябва да обхваща цялата природа. Някои от вас правили ли сте опит да обхванете цялата

земя във вашето съзнание, цялата земя да обгърнете във вашето съзнание? Като мислите, да виждате хората по лицето на земята, като че те живеят във вас. Тази опитност нямате. Най-първо мислите за небето. И каква е вашата представа за небето? Представете си, че имате линията $A\text{-----}B$, че туй е материалният свят. Материалният свят, който има само една дължина. Когато някой говори за материята, аз разбирам само права линия. Като говориш, всичко — слънцето, вселената в моя ум — това е една линия. Щом ми говориш за духовния живот, в мен се проектира една плоскост.

И каква е вашата представа за небето?

Кой свят е по-голям? Материалният AB , а $ABCD$ е духовният. Светът AB равен ли е на духовния свят $ABCD$? В духовния свят се вместват такива хиляди линии. Като говорим за Божествения свят, в него се вместват хиляди духовни светове. Той е безграничен. Та, понякога път казвате: „Материален свят.“ Щом вървите по един път, той е материален свят. Щом вървите по два път[я], той е духовен свят, а щом вървите по три път[я], той е Божествен път. И ние казваме: „Щом вървите по два пътя“, в двата успоредни пътища, Христос казва: „Единият път отива нагоре, а другият път надолу.“ Как ще го разберете? Единият път го наричат широк, другият път го наричат тесен. Каква е идеята? Защо са нарекли единия път широк, път на падението, а другия път е тесен, понеже е път на възлизането? Там, отдето водата не може да мине, парата може ли да мине? — Може. А пък има и друг по-тънък материал, дето и парата не може да мине. Вземете най-твърдата материя, която имаме, през стъклото не може да мине. Но светлината минава. Значи стъклото е шуплесто, има отворени места, през които светлината минава. Как ще си обясните, че светлината минава и през стъклото? Следователно, Божественият свят е направен от една материя, която преминава навсякъде. Значи на Божествения свят не може да туриш преграда. Една Божествена

идея не може да я спреш с нищо. Тя преминава навсякъде, тя е свободна. Ако имате една Божествена идея, никой не може да я ограничи. Ако понякога път, се усещате ограничен във вас, усещате духовното, човешкото. Духовното се ограничава. Тъмнината ограничава светлината. А пък светлината какво прави? Но светлината преминава през тъмнината. Затуй усилието на тъмнината да ограничи светлината е невъзможно, защото тя преминава. Силата на светлината, която има, не седи в ограничението. Вие всички се мъчите да ограничите злото. Вие прониквате злото. Ти, като проникнеш злото, го ограничаваш. Като речеш да ограничаваш, ти го усилваш. Да поставим ясно, какво значи „проникване“. Да вземеш едно въже дебело, от 1000 нишки увито. Да проникнеш, значи да развъртиш тия нишки поотделно. Тия нишки може да ги размотаеш. Те не са така събрани, те са отделени. Като ги отделиш една от друга, стават слаби. Злото разедини, разхлаби го! Не събирай нишките на злото една до друга, понеже стават корави. Тогава, понякога път, вие мислите. Иде някой, че ми казва: „Това не може да го направя!“ Казвам, ти дотогава, докато мислиш, че не може да го направиш, ти сам се ограничаваш. Казваш: „Това не може да го направя.“ Когато едно дете влезе в първо отделение, като започне, и учителят да му разправя, знае ли то? То не знае какво е „а“. Но в туй дете се зароди едно желание, че туй, неразбраното нещо, което учителят му казва, ще го разбере. Започне да мисли и като мисли, помисли, че може да го разбере. След време разбира какво нещо е „а“-то. Може да разбереш. Възможността да разбираш, разбирането на този процес ще дойде отпосле.

Та вярата, вие може да я усилите. Всеки ден имате условия да усилвате вашата вяра. Правили ли сте опит? Някой път, заболи ви кракът, че ви боли кракът от какво зависи? Вие имате ревматизъм. Причината е, че във вас храносмилането не е правилно. Имате ревматизъм в коляното. Показва, че дишането не е правилно. Щом ви боли кракът, показва, че вашият мозък не функционира правилно. Мозъкът и симпатичната нервна система не функционират правилно. Да

оставим сега философската страна. Като имате ревматизъм, значи вие сте яли бързо. Другото, че този готвач, гдето вие сте се хранили, маслото не е било хубаво и всичките тия хора, усещат сърбеж, които ядат тия масла. Разправяше ми един как не са пречистили маслата, понеже турят сода каустик, пък тя разяжда. Като турят сода каустик, после прекарват маслото през вода и тази вода става нечиста. За известно количество масло трябва да употребят и определено количество вода, за да се пречисти, но като пречистват, остават същата вода и за другото масло, тъй че пречистването не става правилно. Този сърбеж се заражда, че в маслото остава сода каустик и като влезе вътре, започва да произвежда сърбеж, съединение става, започваш да се чешиш. Казвам, какво трябва да правите? Какво трябва да се прави? Шарлан* си вземете. Вземете си един чувал орехи. Вземи 20 ореха, извади черупките, тури ги в ястието, защо ти трябва шарлан! Защо ти трябва да купуваш шарлан, който се разваля? Чудни са. Трябва да има сега слънчоглед. Аз ще взема слънчогледено семе и като ми трябва малко масло, ще го счукам. Ще имам слънчогледово семе и ще имам машинка сам да ги правя. Сега ще ходиш да купиш маслото на този, на онзи. Но то не е пречистено. Следователно, аз казвам: Всички вие имате религиозни масла, които не са пречистени. Като продавате вашите религиозни масла, започва да ги сърби хората. Аз съм против религиозните масла. Според мене религиозно семе трябва да има, че ти ще си го обелиш и чисто религиозно масло да получиш. Трябва голям процес на пречистване.

Та казвам, щом се обезсърчиш, надеждата в тебе е слабо развита. Следователно, ще туриш усилие да развиеш надеждата. Тази надежда може да я усилиш само чрез материални неща. Трябва да имаш ниви, къщи. Трябва да имаш нещо видимо, което да го пипаш. По този начин може да усилиш своята надежда. Щом дойдеш до вярата, по същия начин не може, понеже вярата се занимава с бъдещи работи.

* шарлан (шарлаган) - масло от сусам, орехи и гр.

Ти дойдеш при мене и казваш: „Дай ми 1000 лева назаем, след 1 година ще ги платя.“ Какво доказателство ще ми дадеш? Може да дадеш една полица. Подпишеш се отдолу. След 1 година ти си пропаднал, имаш полицата, продадат ти имането. Дадат ти полицата. Полицата я има, но няма какво да дадеш. Казва: „Ще те дам под съд.“ Ще те дадат под съд 4-5 месеца. Ще ви турят в затвора. *(Сега няма затвор.)* Ще ви представя сега една ясна представа. Човек, в когото надеждата не е развита, той е слаб човек. Човек, в когото вярата не е развита, той е слаб човек. Човек, в когото любовта не е развита, той е слаб човек. Казвам: Имаш ли надежда? — „Слаб съм.“ Материални работи не му поверявай. Вярата имаш ли? — „Слаб съм.“ Тогава духовни работи не му поверявай. Щом каже, че и в любовта е слаб, Божествени работи не му поверявай. Ако дойде един човек със слаба надежда, аз го гарантирам само с един лев. Ако дойде и вярата му е слаба, пак го гарантирам с един лев. Като дойде за любовта, с един лев повече. Повече от 3 лева не му давам. Да се скъса да плаче, 3 лева му давам, нищо повече. Ако му дам повече, аз ще изложа себе си. Аз съм длъжен 3 лева да му дам. Като дойде някой, един лев му давам. Казвам, твоята надежда струва един лев и любов за един лев. Щом купувам тази надежда за 1 лев... Има надежда, която струва 10 лева. Има надежда, която струва 100 лева, 1000 лева, има надежда, за която давам 1 милион, 10 милиона, 100 милиона. Има надежда, която дава 1 милиард, 10 милиарда, три билиона, 4 квадрилона. Че и вярата може да струва милиони. А пък Любовта с нищо не може да я оценим. Започваме с 1 лев — до безграничност. Сега думата „истинен“ и „верен“, ето какъв е законът, когато се проповядва едно учение: щом е силна в тебе надеждата, Бог е, Който е създал материалния свят има доверие в тебе, ти имаш отворена врата. Всичките материални богатства са на твое разположение, когато умът е силен. Под силен ум аз разбирам човек, в който тия, трите добродетели — Любов, Мъдрост и Истина, ги има. Когато Любовта, Мъдростта и Истината са съчетани вътре в своята пълнота, тогава надеждата е гаранция

за материалния свят. Щом у тебе надеждата е силна, тогава всички материални блага са на твое разположение. Ако на вас не ви дават материални блага, причината е, че вашата надежда е слаба. За мене много естествено е. Дошъл дядо, как ще му дам цял чувал. Ще му дам едно кило. „Защо толкоз малко?“ — Защото той едвам може да носи 1 кило.

Та под думата „надежда“ разбирам един силен човек, на който природата може да даде много от материалните блага. Щом е силна неговата вяра, тогава той има на разположение благата на духовния свят. Щом Любовта е силна, тогава той има разположението на Божествения свят. Така трябва да разглеждате. Казвате: „Че какво, като имам любов.“ Любовта е врата, чрез която ти имаш на разположение целия Божествен свят. Вярата е врата да влезеш в духовния свят, а надеждата е врата за материалните блага. Казват някои, че Господ не бил справедлив, не му дал нищо. Той не разсъждава. Значи, един баща, на когото синът му е способен, той има всичкото разположение, но като види, че такъв будала [е] синът му... Аз виждам тук рисуваното. Тази е идейната картина за човека. Нарисувах картината, но не можах да я нарисувам. Доста сполучлива картина. Но нарисувах една картина на учудване. Така поставих главата, че той се чуди, че са го излъгали майсторски. Как ще представите вие, че майсторски са ви излъгали? Казваш: „Ама че майстор, излъга ме, аз му повярвах.“

Та казвам, не бъдете глупави религиозни хора. Не бъдете глупави материални хора. Не бъдете глупави Божествени хора. Има една Божествена глупост, има една духовна глупост, има една материална глупост в света. Що е глупост? Вие сте лишен от материалните блага. Не разсъждавате и казвате: Няма справедливост в света, защото ако имаше имаш материални блага. Помнете, че човек, за да бъде умен, физически той трябва да има една отлична стомашна система. Защото онзи, физическият човек има едно понюхване. Той има преценка за нещата. Като му дадеш, веднага преценява златото, среброто. Има ясна представа за всички материални работи. Къщата,

като погледне, знае, че е хубаво направена. Като дойде физическият човек, той оценява нещата. Вижте онази, малката птичка, вижте онази пчела, има ясна представа за физическия [свят]. Дайте една пита, изкуствено направена, тя ще коригира питата. Тя има разпознаване. Коририра изкуствените пити и тогава ще започне да гради и ще туря мед вътре. Те казват, физическия закон разбират. Някой казва: „Аз съм духовен човек.“ Хубаво, какво подразбираш? Ти трябва да разбираш силата, която действа в материята, ако не разбираш, какво нещо е силата, ако не знаеш една сила във всеки момент да я употребиш, ти говориш или правиш известно движение. Трябва да имаш преценка. Като говориш, какво влияние упражняват твоите думи на окръжаващите? Но трябва да знаеш, като говориш, как се размества въздухът и какво влияние ще упражни този въздух. Аз, като говоря сега, целият въздух става динамичен. Не само в тази стая, но вече речта ми по цялото земно кълбо се разпространява. Ако съм говорил глупави работи, духовният свят ме хваща и ми казва: „Кой ти позволи ти да смущаваш хората със своите глупави работи? Така не се говори.“ След като сте говорили глупаво, върнеш се вкъщи като умокрена кокошка, мъчно ти е. От невидимия свят са те питали: „Кой ти позволи да говориш глупости?“ Казва: „За всяка празна дума ще дадете отговор.“ Вие го цитирате, но нямате ясна представа. Нямах право да злоупотребяваш със силата на тялото, понеже, като злоупотребиш, ти ще се ограничиш, няма да имаш никакви възможности. Всяка дума ще претеглиш, тя ще тежи. Един ден ще донесат тази дума, която си казал. Сега не е въпрос да се страхувате. Казвам сега, вярата във вас е влязла като закон, да знаете как да говорите, да знаете как да мислите и да знаете какво движение да направите. (*Учителят се движи грубо.*) Това е надежда. (*Тропа силно. Ходи леко, не се чува.*) Вярата е това. Как е Любoвта? Във въздуха отгоре. Човек, който развива надеждата, върви на всеки крак, а който развива вярата е съвсем леко, а Любoвта е по въздуха. Казвам, то е Божествен човек. Аз го гледам, той ходи като кон, тропа, пък казва, че е

божествен. В моя ум не е божествен. Щом тропа като кон, не може да бъде божествен. Гледам някой върви леко. Човекът мисли. Той не иждивява* много енергия, той пести енергията. То е закон на пестене енергията. А пък хвъркането е още по-голямо пестене. Ние нямаме право да измъчваме тялото си, нямаме право да измъчваме стомаха си. Нямаме право да измъчваме дробовите си, нямаме право да измъчваме мозъка си. Или другояче казано: Нямаме право да измъчваме волята си. Нямаме право да измъчваме сърцето си, нямаме право да измъчваме ума си. Или другояче казано: Чисти сърцето си! Давай най-хубавото осветление в ума си. Давай най-добрата храна на стомаха си. Малко яж, но чисто и хубаво. Като седнеш, мисли само за храната, която ядеш, за никакви други работи не мисли. След като свършиш тази физическата работа, ще дойдеш до духовните работи. Ти трябва да имаш материал, с който да работиш. Ти не може да бъдеш грънчар, ако нямаш грънчарска пръст. Ти не може да бъдеш писател, ако нямаш мастило и перо да напишеш нещо. Не само това, но трябва да има за кого да го напишеш. Ти искаш да имаш любовно писмо. На кого ще го пишеш? На камъка ли? Онзи, на когото ще го пишеш, той ще ти помогне. Всички искате да пишете любовни писма. Не се излагайте. В едно любовно писмо казвате: „Без тебе не може да живея.“ Това е първата лъжа. Значи досега си живял, за в бъдеще не може да живееш без него. Аз, ако пишех любовно писмо, щях да кажа: „Досега съм живял сам добре, но мисля, с тебе ако се съедина, ще живеем по-добре.“ Тъй ще пиша. „Мисля, като се свържем, ще живеем по-добре.“ Но да пиша, че „без тебе не може да живея“! Казвам, без Бога не може да живеем! Такова писмо не пиша на Господа. Казвам: „Господи, аз с Тебе може да живея по-добре, отколкото сам може да живея. С Тебе може да живея по-хубаво.“ Но да кажа, че без Бога не мога да живея, е отрицателно. Да покажеш смирение, казваш: „Господ всичко прави.“ Така не пиша. Аз никога няма да пиша: „Аз без храна нищо не мога да направя.“

* **иждивявам (книж.)** - изразхождам

Аз така не пиша. Аз ще кажа: „Сам много работи може да направя, но с Господа още повече работи може да направя.“ Вие, някой път, мислите, че на Господа Му е приятно, че може да направиш нещо. Господ се радва, като се движи тялото. Господ се радва сърцето, като работи. Като имаш любов, то се движи. Ти мислиш, ако кажеш нещо, да не би да Го огорчиш. Когато не се движим, както трябва, когато не чувстваме, както трябва и не мислим както трябва, Господ казва: „Тия деца.“ По човешки говоря. Господ казва: „Станете господар на тялото си“, на всички тия 30 милиарда души, които са вършили работа заради тебе. Оценявай всички тия души, те те обичат тебе. Трийсет милиарда души имате, които говорят, за нашия господар. Като изгубиш тяхното доверие, какъв човек ще бъдеш? Вие искате да бъдете благоугодни на вашия свят. Вие ще бъдете благоугодни на вашия свят само тогава, когато започнете да оценявате жертвата, която правят ония същества, които живеят във вас. Ако ти не оценяваш вътре в тебе, които са жертвували, как ще оцениш онова, което е вън от тебе. Или аз го турям другояче. Ония души вътре, 30 милиарда, които показват Любовта на Бога, които се жертвуват заради мене в дадения случай, работят заради мене, като мисля за тия души, в ума имам идеята, че Бог е определил 30 милиарда души, които не мислят за своето благо, а мислят заради моето благо. След туй Господ казва: „Понеже пожертвувах всичко заради тебе, пожертвувай и ти заради тях.“ Отношение има. Те жертвуваха всичко заради мене, аз не може ли да направя? Ще се спра, ще си изуя обувката, ще си прегледам краката. Краката не са така проста работа. Там са живи същества, ще ги погледна, ще ги измия във вода, ще ги оставя да дишат, да видят слънцето, ще се извиня и ще кажа: „Аз съм направил малка погрешка, ще ме извините. Не зная как да ходя, ще ви измъча.“ Ние нямаме справедливост спрямо себе си. Ние мислим, че каквото вършим, каквото мислим, всичко имаме право. Не. Тогава ще може да оценяваме страданията на другите хора. Ако не оценявам страданията на моите крака, ако не оценявам страданията на моя стомах, ако не оценявам

страданията на моята глава, как ще оценя свободата на окръжаващите хора, с които нямам връзка? Новото учение няма да дойде, докато не се образуват тия връзки. За в бъдеще ще имаме връзки. Като влезете в духовния свят, вие ще се свържете, един ден ще ви заставят една от тия души, които влизат и работят за един народ като българския. Българският народ е като една душа. Влиза ли той да работи за цялото човечество, цялото човечество работи с другите души, по другите светове, и всичко в света съставя един общ организъм, всички души които се жертвуват да живеят за Онзи, от Когото са излезли и към Когото ще се върнат. Да излезем от Бога, да влезем в света на възможностите на нашето развитие и да се върнем, то е голямото благо — да направим този кръг. Тук на земята трябва да учите. Вие мислите да умрете, да идете в оня свят. В този свят има да учите. Какво знание се съдържа във физическия свят, което трябва да го знаете вие? Вие се спъвате и казвате: „Ние сме в заблуждение.“ Тогава. Не сте в заблуждение, но вие не оценявате онова, което Бог е направил заради вас. Вие не оценявате вашето тяло, което Бог ви го е създал. Вие не оценявате сърцето си, което Бог ви го е създал. Вие не оценявате вашия ум, вашата душа, вашия дух. Всичко туй, за вас са неща неопределени. Седите и мислите, какво нещо е Духът. После мислите, какво нещо е душата. За ума вече имате ясна представа. Ако не разбирате, трябва да разберете. Какво нещо е духът? Когато аз близна захарта, имам ли ясна представа? Каква форма изпъква? Като близна сладките предмети, каква форма се ражда в моя ум? Един навъсен човек, като хапне нещо сладко, се проявява лицето му. Сладчината дава разположение. Туй, което дава разположение, туй е сладкото. Един човек са го хранили с горчиви работи. Като видиш лицето му навъсено, дай му нещо сладко. Като близне сладкото, веднага се освобождават мускулите, лицето стане весело. Може да дадат хубаво разположение на лицето. Вие искате да имате хубави лица. Не може да имате хубаво лице, ако не ядете сладки работи. Мазните лица показват, че се хранят с една грозна храна. И

чувствата се отличават. Има горчиви чувства, има и сладки чувства. Има горчиви мисли и сладки мисли. Следователно в храната трябва изобилно материални сладки работи, духовни сладки работи и Божествени сладки работи. Това е новото разбиране. Всеки казва: „Аз съм прав.“ Човек, който не се храни със сладка физическа храна, човек, който не се храни със сладка духовна храна и човек, който не се храни със сладка Божествена храна, той е слаб човек. Туй е моето правило. Аз питам: С каква храна се храниш? Аз коригирам. Имам едно огледало и като погледна лицето си, зная къде храната не е била хубава. И на гостилничаря казвам: „Слушай, хубаво ще готвиш.“ На моя гостилничар казвам: „Готви тази храна, ще бъдеш много добър. Доста време ще употребиш, но тази храна не е за мене.“

Сега всички вие търсите все правото. Глупавият няма никакво право в света. Единственият човек, който има право, той е разумният човек, човекът на надеждата, човекът на вярата и човекът на любовта. Той е човекът, който има всичките права. Божественото така седи. Не е ли развита надеждата, вече на физическото поле, човек се е ограничил. Не е ли развита вярата, в духовния свят, в силовия свят човек се е ограничил. Не е ли развита Любовта, човек в Божествения свят се е ограничил. Някой път аз говоря за Любовта и вие казвате: „Ние оглушахме за любовта.“ Вие не сте слушали какво нещо е Любовта. Аз не виждам нито [един] от вас да ходи из въздуха. Като ви гледам, как тропате из Изгрева, и вярата ви не е силна. Да влезеш така, да не те познаят. Вие ще кажете: „Къде ще ида само за краката си да мисля.“ Вие имате милиони тонове изваден лед, и руда в материалния свят имате. Работа имате. Сега трябва да направите пещи, и високи пещи, и да започнете да обработвате рудата. Всичката тази руда трябва да я прекарате и да извадите скъпоценностите. Златото от рудата трябва да се извади. Златото и всичко онова, което е потребно, да се извади. Да кажем, тия, малките частици на въздуха, както са елементите в кислорода, има скрита известна енергия, която без любов, ти не може да я извадиш. Във вярата има една възможност, като дишаш, да извадиш ценните неща из въздуха.

В Любовта има тази сила — да извадиш ценните работи, които са скрити в мисълта. Ако ти не може да извадиш ценното от мисълта, тази мисъл остава неразбрана. За да разбереш една мисъл, ти трябва да бъдеш способен, да имаш сила да извадиш ценното, да го видиш, да го оцениш и да го туриш на работа; тогава мисълта те познава, че ти си един човек, на който може да се доверят работите. Сега туй е новото. В Любовта да оцените мислите си, във вярата да оцените вашите чувства, в надеждата да оцените вашите постъпки. В постъпките ви е скрита възможността за развитие на физическото поле, в чувствата са скрити възможностите за развитието в духовния свят. В любовта ви са скрити възможностите за развитието, да разберете Божествения свят. Мислите са, които представят Божествения свят. Чувствата представят духовния, а постъпките — физическия свят. Надеждата се отнася към човека, тъй както вярата се отнася към човека и любовта се отнася към човека. Или другояче казано: Надеждата се отнася към тялото, както вярата се отнася към сърцето, тъй както любовта се отнася към ума. Ако сте закъсали материално, надеждата ви е слаба, ако сте закъсали духовно, вярата ви е слаба, ако сте закъсали в Любовта, мисълта ви е слаба. Казвам: Усилете вярата, усилете надеждата, усилете Любовта. Колелото ще се завърти наново. Сега не казвам, че сте закъсали. Някои, вие се спъвате с малки погрешки. Някои от вас мислите, че много любов имате. Има една необработена любов, понякога път, пазете се. Аз съм превеждал този пример. В гръцко време имало свещеници много невежи. Един свещеник турял един мангал*, прескачал три пъти мангала: от юг към север, после от изток към запад и от запад към изток и казвал: „Христос възкресе.“ Поздравил ги. Лесно ставало Великден. Един ден в църквата дошъл един гражданин. Свещеникът обикалял, той знае само да прескочи мангала, пък онзи го гледа. Минава час, два, три, слънцето изгрява. Казват: „Дядо попе, Великден закъсна.“ „Онзи дявол докато е, ще закъсне.“ Няма

* **мангал** - разлат метален или глинен съд за отопление чрез разгорени въглища

по-страшен дявол от невежеството. Когато не знаеш нещо, остави. Там е страхът от невежеството. Ако попът беше прескочил, той ще разправя на гражданите, че видял един поп, който по особен начин посреща Великдена, по особен начин служи на Господа прескочи мангала. Сега се опитвате. Ако вашата любов не може да помогне на мъчнотиите ви, тя е слаба. Ако вашата вяра не може да помогне на мъчнотиите ви, тя е слаба. Ако вашата надежда не може да помогне, тя е слаба. Трябва да ги превъзмогнете. Да турим идеята за Бога! Да бъдем в сила да превъзмогнем всичките мъчнотии, то е процес вътрешен. Никъде няма да го научите. Има много големи мъчнотии. И като превъзмогнете себе си, както и да ви се разправя, то е вътрешен процес. Когато човек превъзмогне, в него се ражда една вътрешна радост, и сила се заражда, и знание. Казвам: Стремете се да превъзмогнете всички ограничения, които хиляди и хиляди поколения са ги сложили на вашия път. Поправете вашите пътища. Всичко, каквото има във вас, поправете. Вие сте богати хора, имате голям бюджет, поправете пътищата. Вие чакате Христос като дойде. Не зная сега, като дойде Христос втори път, Той кръст не иска вече. Като дойде Христос, къде ще Го поканите? Вие седите и ми се оплаквате, че мнозина от вас сте бедни. Представете си, че вие имате в себе си една способност да виждате нещата. Представете си, че може да виждате богатство, скъпоценни камъни, сребро, всичко туй на каква дълбочина е заровено. Ако всичко туй виждахте, щяхте ли да бъдете беден човек? Какъв щяхте да бъдете тогава? Не е мъчно. Може човек не само да вижда, но като погледне, за бъдеще ще види какво има заровено. Веднага, като погледне, да надзърне и в Божествения свят, какво има заровено за него. Апостол Павел казва, че бил възнесен до третото небе и видял неща, които не е възможно да изразим с човешкия език. Всичките тия блага, Бог ги е приготвил за онези, които вървят по правия път и изпълняват законите Му, за да се ползват от Неговите блага. Ще ви туря простата мисъл: Бог желае Неговите деца да живеят добре. Да няма никаква караница в

Неговия дом. Като се скарат тия деца, веднага да кажат: „Заради Нашия Баща ние ще поправим тия работи. Не за самия си брат, заради Баща Си ще го направим. Защото на брата си аз нищо не съм му дал и брат ми още нищо не ми е дал. Баща Ми ми е дал. Брат ми и той взема като мене. Той дошъл малко по-рано, израснал повече, знае повече. Аз съм дошъл по-после, по-малко зная. Брат ми знае повече, израснал, надул се. Какво ще ми се надува и той е същият. И той е взел. Аз не му дължа на него. Неговите отношения, които имам към него, се дължат на Баща Ми. Понеже Баща Ми дал, и на него дал. Аз му давам същите права, които Баща Ми ми дал. Ако той повишава правата си повече отколкото бащата му е дал, казвам: „Не си прав. Туй право баща ми не ти го даде, ти го наложи. Като станеш като баща ми, да наложиш тия деца, имаш право.“ Да разбирате надеждата! Като излезете сега, да турите новия аршин*. Не, за всичките на физическото поле трябва да имате мярка, с която да мерите, в духовния свят трябва да имате, и в Божествения свят. Три мерки приложете. Мерете своите мисли. Мерете своите чувства. Мерете своите постъпки. Постъпка, тъй както ви намирам, всеки човек да постъпва според светлината, която има. Постъпвайте според светлината. Щом ви стане мъчно, поправете вашите погрешки. Щом във вас се появи тъмнина, изправете вашите мъчнотии. Щом във вас се появи неразположение, изправете вашето неразположение. Като дойде една болка в коляното, изправете тази погрешка. Като дойде една болка в сърцето, изправете я. Като дойде в ума, изправете! Само така ще бъдете граждани на Божественото Царство, което иде. Казват, че земята ще бъде Царство Божие. За кои е Царството Божие? Колко хубави блаженства има? — Девет блаженства. Тази година ще изучите 9-те блаженства. Дойде една сестра при мене и ми казва: „Ще се случи нещо с мене.“ Казвам: „Че ще се случи, ще се случи.“ Едно яйце може да го счупят в тиганя и да бъде за угощение. Едно яйце може да се счупи и да излезе пиле от него. „Ще се

* аршин - мярка за дължина

случи нещо.“ Ако яйцето се счупи и пиле излезе, ако друго се счупи и го изядат хората, онова яйце, което хората изядат, има по-голяма култура. А което квачката измъща, по-долна култура. Щом изваждате едно яйце, вие го измъщате. То се подига. Като влезе вътре тази кокошка, започва да рови вътре. Рови във вас вътре. Трябва да дойдем до положителното. Трябва знание. Божественият свят къде е? Божественият свят е хванат за челото. Духовният свят, се е хванал за скулите, а физическият свят е хванал брадата. Значи тури си ръката на брадата и помисли. Брадата показва разумното. Туй, неразумното, физическото, ще го хванеш с Божественото. Ще му кажеш: „Хубаво ще постъпиш.“ Всякога мъжете хващат брадите, ами жените какво хващат? Ако идете в оня свят, ще ви върнат пак на земята. Казвате: „Да се преродим.“ Има едно благословение. Когато човек се развива правилно в надеждата, вярата и любовта, благословени са преражданията. Но когато в надеждата и във вярата има стълкновение, прераждане няма. Да влезеш в стълкновение със законите на физическия свят, да влезеш в стълкновение с духовния свят, да влезеш в стълкновение в Божествения — няма по-страшна работа. Страшно е, когато влезеш [в стълкновение] със законите на физическия свят, с ония същини, по които се строи светът или по които е построен. Казвам: Престанете да влизате в стълкновение със себе си, не се борете със себе си, слушайте себе си.

Кажете ми сега, какво разбрахте? Някои от вас казват, че не е съгласно туй, което ви говоря. Туй, което ви говоря, не искам да бъде в съгласие с вашите стари възгледи. Нито аз, когато говоря, искам да бъда в съгласие. Много неща на мене, някой път, ми са неприятни. Дошли са, знай ги. Някои работи ми са неприятни. Някой път, като ми е неприятно, казвам: На Господа, приятно ли Му е? Всичките тия хора, хиляди, милиарди същества, дигат шум. Някои мислят, че ги е създал. Неприятно Му е. И Той мисли какво да прави. Карат се две мрави за едно житено зърно. Господ казва: „Дайте ѝ 10 зърна.“ Гледате двама души се карат за нещо, казвам: „Дайте им нещо.“

Казвам: „Дайте им изобилно вода, дайте им изобилно светлина, дайте им изобилно въздух.“ Казвам и на вас: Дайте свобода на тялото си, дайте свобода на душата си, дайте свобода на духа си и тогава изпъдете размирниците, които [са] с вас. Доста анархисти имате. Всички анархисти навън. Един ден иде една сестра, разправя се с друга сестра. Хлопа на вратата ми младата сестра. Казвам: „Занят съм сега. Друг път.“ Излизам от прозореца. Казали “ една лоша дума, тя слиза надолу по стълбите. Тя мисли, че има право да хлопа. Казвам: „Занят съм.“ Има защо другата сестра да може да хлопа. Ако тя беше на мястото на другата сестра, тя щеше да хлопа. Не се разрешава въпросът сега. Бъдете крайно внимателни, зачитайте правата си. Идеш някъде, отстъпи. Дойде някой, дай му място. Седите и мислите, че някои знаете повече. Даже някой път, като дойдат при мене, говорят ми лъжи, представят ми нещата както не са. Не ги представят верни. Казвам ви: Имам крайно отвращение от лъжите. Аз ви казвам: Не лъжете себе си, не преувеличавайте. Аз в и казвам, след като преувеличите, поне малко [да е]. Трябва да се преувеличат някои работи. Когато ние не обичаме някой човек, тази работа замязва на един голям виртуоз, който давал в Париж един концерт, (*Учителят погледна колко е часа*) и като се увлякъл, вдъхновил се да свири. Публиката започнали да излизат един след друг. Дошъл най-послед разсилният* и му казал: „Господине, на ви ключа, като свършите, заключете салона.“ Преди да дойде вратарят, да свършим.

Основната мисъл. Помнете едно нещо. Бог е турил във вашите ръце вашата съдба. Съдбата на физическото поле е турена във вашите ръце. Съдбата на духовния свят е турил във вашите ръце. Само съдбата за Любовта Бог е оставил в Неговите ръце. С Любовта не се занимавайте. За Любовта нямате право да кажете: „Той има по-голяма любов.“ За Любовта никакво мнение не давайте. За надеждата и вярата имате право. Но дойдете ли до Любовта, никакво мнение не

* разсилен - прислужник в учреждение

давайте. То е право на Бога. Защото Той сам действа. Не трябва да се месим в Неговите работи. Да се месим в нашите работи, във физическото поле, в духовния свят да уредим нашите работи. Като уредите, ще влезете в духовния свят и тогава Той, каквото е приготвил, ще ни даде. И ние, каквото сме приготвили, ще дадем. Понеже, Той като дойде да пребъдва в нас, ние трябва да Му представим уреден свят. Не като дойде, да уреждаме, но да намери уреден свят. Като влезем в Неговия свят, ще намерим най-уредения свят. Той казва: „Елате, деца мои, вие, благословени от Отца и наследете Царството Божие.“ Вие се противите да влезете в един Божествен свят, който е уреден. Бог се противи да влезе във вашия свят, който вие сте приготвили. Пригответе оня свят, в който Бог ще влезе да живее във вас.

Добрата молитва.

Една мисъл, която ще ви се стори невероятна: Никога вие в живота не сте срещали по-добри братя и по-добри сестри, отколкото сега!

19 Лекция от Учителя,
държана на 8 февруари, 1939 година
София, Изгрев

ПРАВИЛНИ СХВАЩАНИЯ И ПРАВИЛЕН ЖИВОТ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче Наш

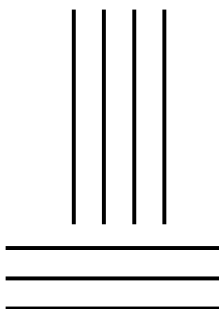
„Всичко в живота е постижимо“

РАЗМИШЛЕНИЕ

Песента „Иде, иде“

Ще се спра върху правилните схващания, правилния живот. Човек може да знае много работи и да не знае как да ги съпостави. Теоретически вие може да разбирате много, но ако в дадения случай ви кажа вземете „сол“, то за да вземете „сол“, трябва да имате една основа. Може да е изкуствена основата, може да я взема из самата природа. Ние трябва да вземем една основа, която произтича из природата, както съществува в природата. Някой [път], вие имате неразположение и не знаете причината. Неразположени сте. Каква е разликата между разположението и неразположението? Когато си неразположен, лицето се стеснява, а пък когато си разположен, лицето се разширява. Когато си разположен, устата ти е отворена, когато си неразположен, устата ти е свита. Когато си разположен, очите ти са отворени, а пък когато си неразположен, очите ти са затворени. Какво ще разберете? Те са тънки работи. Неразположението у човека произтича от три неща. Може причината да е умствена, да се дължи на човешката мисъл, а пък може да се дължи на човешкото сърце, на човешките чувства. При старата терминология, на сетивата казваха: „Човек има 5 чувства“, а пък сега казват 5 сетива. Сетивата — това е физическият свят. Неразположението може

да произтича и от физическата причина. Едно неразположение може да се дължи на храната, може да се дължи на въздуха, който си дишал и може да се дължи на човешката мисъл. Чел си някоя книга и веднага имаш неразположение. Чел си някой роман, там авторът така съпоставя героя и героинята, че си разтъжен, взел си участие. Умира героят, притрепват го, и разправяш за романа, защо героинята и героят пострадали. А пък ти не искаш това. А авторът ги накарал да пострадат. Чудно, кои са причините, че героят и героинята умират. И в живота вие имате това. Някой път, вие страдате и се чудите защо именно страдате. Представете си, че животът е един такъв роман. Роман написан. Или такава драма написана, че за да бъде нещо драматично или трагично, трябва да има един такъв елемент. Може ли да има трагедия без смърт? Непременно, за да направиш нещо трагично, трябва да умре някой. А пък за да има драма, трябва да има голям скандал. А пък, за да има комедия, трябва да има нещо смешно. Та казвам, комедията е физическият живот, драмата е духовният живот, а пък трагедията е Божественият живот на човека. Трагедията е нещо неразбрано. И драмата е неразбрана. И комедията е неразбрана. Например някой човек е толкова чистосърдечен, че вярва във всичко. Дойде някое дете и си намаже със слюнка детето очите и този човек вярва на детето и изважда и му дава пари и мисли, че това дете страда, а пък то си наплюнчило очите. То не знае още как да плаче. Това дете плаче на физическото поле и е направило една комедия. И онзи, умният човек след това се увлича и разправя: „Много страда това дете.” Той си мисли, че страда. А пък детето, като отиде между другите другарчета, казва: „Аз го поизлъгах малко, намазах си очите с плюнка. Той е доста добър човек, та и на плюнките да вярва.” Добре. Ти можеш веднъж да направиш така. Има добри хора, на които очите са отворени и ако намажеш очите си с плюнка 2-3 пъти, ще може да мине, но ако намажеш 10 пъти, няма да върви тази работа. Трябва да дойдете до реалните работи. Има нещо реално в света. Реалното е разумно в пълния смисъл.

Представете си, че имате 4 успоредни линии, отвесни, а пък тук имаме 3 успоредни линии, хоризонтални. Онези, които не разбират законите, ще кажат: „Това са три линии.” В тези три линии имаме граници. Имаме представление на три свята, които се отличават с веществото си и със съществата, които живеят там. Ако вие влезете в един свят на растенията, те се отличават. По какво се отличават? Има известни черти, по които се отличават. Ако влезете между животните и те се отличават. И хората се отличават. Млекопитающите ходят на четири крака, а човек на два крака — изправен. Животните вървят хоризонтално. Кои са причините, те [да] ходят хоризонтално? — Натоварени са много. Всякога, когато човек е натоварен с много голям товар, той винаги се навежда надолу. Тези, които са в хоризонтално положение, те са натоварени много, те така пазят равновесие. Рибите плават хоризонтално. Млекопитающите ходят хоризонтално. Тогаз ходенето е по-устойчиво. Човек е излязъл, отделил се е от влиянието на земята. Засега човек върви с двата крака на земята, а пък главата му, другият център, е извън земята. Когато ние губим своето равновесие, когато губим равновесието на своя ум, имаме умствени страдания. Когато губим равновесието на своите чувства, на своя сърдечен живот, имаме чувствени страдания, а пък когато губим равновесието на своето движение във физическия свят, ние имаме физически страдания. Щом страдаш на физическото поле, ти трябва да паднеш някъде, ще си удариш главата или краката, или каквато и да е друга част. Тогаз, страданието е на физическото поле. Добре. Но имате такива страдания, които произтичат от друго — от яденето. Ял си и долу в стомаха е причината. Ако е физическо страданието, трябва да премахнеш физическите причини. Храната, която употребяваш, трябва да бъде чиста. И от тази чиста храна зависи, какво ще бъде състоянието ти. Ако се храниш с хубава храна, тялото ти ще бъде построено от здрав

материал. А пък ако не е от здрав материал, ще стават разни окисления в тялото ни. Ще има недоимък, ще има един вътрешен бунт. На физическото поле клетките ако не ги храниш както трябва, те въстават и вдигат революция, почват да не са доволни от господаря си; и веднага почувствуващ болка под пъпа си и ще заболят краката ти, колената, пръстите, крайните части. Това показва, че на физическото поле си нарушил някой закон. Или може причината да е в твоите чувства, причината може да е в дишането. Много страдания произтичат от неправилно дишане. Кое е правилното дишане? В правилното дишане трябва да има кръв. (*Виж фиг. 1*)* Някой път дишането да е като начупена линия (*Виж фиг. 2 и 3*)** Когато човек почне да диша бързо и плитко, този човек скоро ще изхвъркне. Като дишаш да не се чува дишането ти. Трябва да се учиш пластично да дишаш. Трябва да има хармония между чувствата. Щом няма хармония между чувствата на човека, то и дишането става неправилно. Сега дишането е външна страна; чрез него могат да се поправят известни чувства. Човек не може да бъде в света силен, ако неговите чувства не са в хармония. Ако най-малките работи те обезпокояват, не може да пазиш равновесие. Както на физическото поле падаш и се нараняваш, така и вашето сърце може да падне и да се нарани. Човек трябва да бъде брониран. Кое може да бронира човека? Знанието, мъдростта е, което може да бронира човека. Някой казва: „Ти си един маниак.” — Ти ще се докачиш. Какво лошо има в думата „маниак”. „Ман” значи човек. „Як” значи як човек, който разбира интересите си. Значи на човека, който разбира добре интересите си, казват „маниак”. Че де е лошото в това човек да разбира интересите си? Казват: „Ти си як човек.” Где му е лошото? Ти влагаеш в една дума съдържание, което тя, според устройството си, го няма. Според елементите, които думата съдържа, тази дума не съдържа това, лошото, което мислиш. Вие казвате: „Това е фантазия.” Какво значи

* липсва в оригинала

** липсва в оригинала

фантазия? Фантазия значи, дето един човек се движи в широко поле. И всичко е възможно. В умствения свят всичко е възможно. Но, като напуснеш умствения свят и дойдеш на физическото поле, всичко не е възможно. Във въздуха можеш да плаваш, да се движиш без да градиш пътища, но на физическото поле трябва да градиш пътища. Във въздуха пътищата са направени, а пък на физическото поле ти трябва да правиш пътища. Вие, някой път, смесвате двата свята. Вие, като дойдете на земята, смятате, че пътищата са отворени. Но вие сами трябва да оправите своя път. Щом сте на физическото поле, законът е друг. Ти, на физическото поле, не можеш да отвориш сърцето на бакалина и да му кажеш: „Господ каза да ми дадеш това и това.” — Той не разбира това. Ще извадиш от джеба си парите и тогава ще му кажеш, какво искаш да ти даде. И той ще каже: „Познавам този образ.” — И ще погледне с голямо почитание монетата и ще каже: „Вярвам в този Господ!” — И в замяна ще ти даде нещо. Вие седите и казвате: „Да се живее най-идеалното, един идеален живот.” Какво разбирате вие под идеален живот? Слушайте, напуснете всички ваши глупави вярвания, които досега сте имали и когато ви говоря, слушайте ме. Глупави работи не искам да слушам. Така, както живеете, е първокласна глупост. И така, както живеете, не само на небето, но никъде няма да отидете. С това, което го правите, за 10 хиляди години няма да бъдете на небето. В небето, когато накажат някого, приятно им е, защото се радват, че ще изправят една погрешка. А пък тук вие търсите права. Какви права търсите? Правата ви са дадени. Трябва да изпълните Волята Божия! Вие сте пратени да учите. Дали ще се научите за мене е все едно, понеже аз няма да страдам, вие ще страдате. Ако не се учите, вие ще страдате, а пък ако се учите добре, вие ще благувате. Ако аз преподавам добре, то е приятно, то страданията ще се върнат. Всяка дума, която кажете, тя ще се върне при вас, добра или лоша. Всяка мисъл, добра или лоша, която излиза из вашия ум, ще се върне при вас. Та мислете добре. Вие казвате: „Еди-кой си човек е лош.” Че отгде го знаете, че е лош? Вие казвате, че е лош. Добре.

Но как ще примирите това с казаното в Писанието: „Всичко в Бога живее.” — Ако той е лош, тогава какво е заключението? Макар и да е лош, вие кажете: „Добър е човекът”, за да се върне тази дума на вас, та поне вие да не страдате. Вие казвате: „Аз не искам да кажа това. То не е право.” — Че другото право ли е? Вземете друго: Един човек е добър за едно, а пък не е за друго. В какво седи това? Той имал да дава на двама души. На единия си изплатил дълга, а на другия не. Тогаз първият казва за него, че е честен човек. А пък другият казва, че не е честен. Де е кривото? Как трябва да се постъпи в дадения случай? Сега практически. Вие отидете някъде и се оплаквате, че страдате. Това е на физическото поле. Вие се оплаквате, че майка ви е умряла, че баща ви умрял и вие ще апелирате на човешките чувства. Мнозина пък не обичат да разправят. Кое е по-хубаво? Да разправяш ли или да не разправяш? Да ядеш или да не ядеш, да мислиш или да не мислиш? Кое е правото? При яденето, ако много ядеш, е лошо. И ако много малко ядеш, пак е лошо. Трябва да ядеш умерено. А пък, кое е умереното ядене? Да обичаш една храна, то е умереното ядене. Щом преяждаш, ти не си оценил храната. Щом не ядеш, пак не си я оценил. Ако вземеш колкото ти е потребно, то е обич към храната. Защото в природата малките неща се благославят. Защото от едно жито, някой път, израстват 10, 15 клончета. И всеки един клон дава по един клас. Значи едно житно зърно може да даде [10] класа и всеки клас по 40 зърна. Ако едно житно зърно братяса* може да даде 400-800 и даже и хиляда зрънца. Зависи.

Та казвам: Малкото в човека може да се благослови, ако човек постъпи съобразно с това, което Бог е вложил в него.

Сега Божественото, как ще го познаем в себе си. Единственото, което се цени в човека, то е Божественото, което е в него. Божественото съществува и се проявява във физическия свят не всякога. То се проявява и в мислите и в чувствата. То е центърът, около който се групират те. В

* **братясам** - едно семе или един корен пуска няколко стъбла или стръка

умствения свят мислите се групират около Божественото. В духовния свят чувствата се групират около Божественото. И във физическия свят нещата пак се групират около Божественото. Това, което гради в тялото ни, то е Божественото. Това, което групира чувствата ни и съставлява радост и веселие, то е Божественото. Докато работим за Божественото, ние сме радостни, а пък щом започнем да работим за себе си, почваме да се нервирате, идва нашето неразположение. Ние се отдалечаваме от центъра на топлината, и ако се отдалечим много, то човек може да се смрази. И думата „смразяване“ има два смисъла. Казвате: „Той смразил двама души“, т.е. направил двама души да се карат. Или казват: „Замръзнал е някой човек, смразил се е.“ Ако вие смразявате нещата в себе си, какво добивате? Какво значи „смразяване“? — Съединение на думите „с“ и „мраз“. И става „смразяване“. Какъв метод е употребил, за да скара двама души? Я ми кажете, как смразявате вие? Например някой ви пратил да смразите двама души. Как ще ги смразите? В това сте майстори. Сега да кажем, че трябва да примирите двама. Как ще ги примирите? Дошло е време, когато ние трябва да се занимаваме с греха, като с нещо обективно, да знаем как да го пипаме. Ние трябва да изучаваме греха. Грехът е един неорганизиран живот. Ще имаме особени щипци, с които ще го хващаме, ще го наблюдаваме и ще изучаваме живота му, начинът, по който той действува. Грехът е един особен живот в човека. Ти ставаш крайно користолюбив и за малките работи. Например някой отива да купува нещо при един търговец. Някой път, всичкия спор е за 50 стотинки или за един лев работа. И ще развалят работата за 1 милион. По български е така. А пък в странство са турени цени определени — префикс. Ти казваш: „По-долу не може ли?“ — Не може. В един английски магазин е префикс. А в България казват: „Префикс е турено“, но ти си турил висока цена. Някой път онзи е турил 3 пъти по-висока цена. Ти мислиш, че си го надхитрил. Онзи турил цена хиляда лева за нещо, което струва 500 лева. И купувачът пита: По-долу не може ли?“ — „Може, хайде ще

отстъпя 100 лева.” Ако купувачът купи предмет за 1000 лева, то продавачът го е излъгал за 500 лева. Разбирам да печели, но на 500 лева да печели една малка сума. Но да печели на 500 лева още 500, тогава той вече има двойна лихва. Търговците си имат особен закон. Те казват, че плащат данъци, наем и пр. и така се оправдават. Някой път гледам файтонджиите се оправдават така, скъпо вземат, понеже ечемикът е скъп. Преди години ечемикът е бил скъп и таксата за файтона е била скъпа, а пък сега ечемикът е бил евтин и пак е скъпа таксата. Пак е на същата цена. Той казва: „Ечемикът е скъп.” Казват му: „Това беше преди 4-5 години, а сега е двойно по-евтин ечемикът.” Та и вие имате сега подобни понятия. Вие сте казвали по-рано, че ечемикът е скъп. А сега, когато той не е скъп, пак казвате: „Скъп е ечемикът.” Така не се разсъждава.

Всички сте отговорни, как изразходвате Божествените сили. Ти си длъжен. Като дишаш, ти имаш от невидимия свят определено количество въздух, който можеш да го приемеш максимално. И минимално, пак е определено най-малкото, което можеш да възприемеш. Това е нормата: минималното и максималното дишане. Ако дишаш в границите на максималното и минималното дишане, ще бъдеш здрав. Но ако слезеш под нормата или се качиш над нормата, ще се повредиш! По средата има една норма, нормата ще дишаш. И когато ти дишаш, трябва да имаш обич. Да благодариш на Бога, че можеш да дишаш. И всякога с издишването навън, всяка една минута, а ако не можеш всяка една минута, то поне всеки един час, да ти дойде на ума да кажеш някоя хубава дума. Като изпратиш този въздух навън, ти трябва да кажеш една добра дума. И от казването на тази дума ще зависи резултатът. Ще видиш в какво седи различието. Ти седиш, дишаш и казваш: „Не си струва този живот. Хората не живеят добре.” Ти, като кажеш: „Това не струва, онова не струва”, после, като повтаряш, че този ти казал нещо, онзи ти казал, ти разваляш своето дишане. Че някой пял криво, ако ти го подражаваш как е направил погрешката, какво се ползуваш? Някой не взел „фа” както трябва. Това ти го казва един твой

познат. Ти го питаш: „Как го взе?” И онзи почне да го подражава. Как се взема погрешно „фа”? По какво се отличава „фа”? Коя е основната черта на „фа”? „Фа” може ли да го понижите? Може да се повиши, но не може да се понижи. Ако вземеш придобитото, в дадения случай „фа” е придобито, то е дадено от Бога. Това, даденото, никой не може да ти го вземе. Божественото, което ти е дадено, в дадения случай, никой не може да ти го вземе.

Христос казва така: „Отец ми е най-голям.” И това, което Бог ти го е дал, никой не може да ти го вземе. Щом Бог е най-силен, най-голям, то това, което Той ти е дал, никой не може да ти го вземе. И следователно, ако нещо ти се вземе, то не е Божествено. Значи, има някой по-силен, който ти го е взел. Онзи, който взема, не е по-силен от Онзи, Който ти го е дал! Това, което не може да се вземе е дадено от Онзи, Който е по-силен от всичко друго. Следователно, ако нещо ти се взема, то или ти си слаб, или онзи, който ти го е дал е, слаб.

Ти казваш: „Защо Господ позволил тези работи?” Заблудението седи в друго място. Защо вие приехте едно заблудение в Името на Бога? Вие сте приели едно заблудение, за което искате Господ да се застъпи. Той никога не се застъпва за заблудения. Той всякога ще се застъпи за нещо, което Той ви е дал! За живота, който ви е дал, ще се застъпи всякога! Но за онова, което сте взели уж в Негово Име, Той никога няма да се застъпи! Например вие отивате в света да се прославите и да ви почитат хората. Това не интересува Господа. Вие търсите своята слава. Но ако отидете да работите за Неговото Име, тогаз Той ще се застъпи за вас, и онзи, който би искал да ви направи нещо, няма да направи нищо. Значи, ако Бог се застъпва за вас, вие работите за Него. И писанието казва: „Бог поругаем не бива!” Сега не искам да схванете частично. Аз, като говоря, вие можете да кажете: „Ние ли сме най-лошите хора?” — Така не се разсъждава. Не че сте лоши хора, но не трябва да постъпвате зле. И добрият човек може да постъпва зле. Певецът, щом не вземе правилно тона, той постъпва зле. Може това да е съзнателно или

несъзнателно, причината може да е в храната. Ял е нечиста храна, която е мъчно смилаема. Може да произтича от неправилни чувства или от неправилни мисли. Един тон някой не може да го вземе правилно, когато има стълкновение в мисълта, когато има стълкновение в чувствата. Когато има някоя дисхармония между дробовите и стомаха, имаш болка. Когато имаш болка в корема си, ще можеш ли да вземеш „фа“? — Не. Кога се взема „фа“? Ти мислиш, за да придобиеш Истината. Как се придобива Истината? — Чрез „фа“. „Фа“ винаги взема и никога не дава! За да му бъдеш приятел, трябва да му дадеш. Щом вземеш от него, „фа“ не е разположен. „Фа“ е всякога разположен към всички онези, които му дават. За онзи, който взема от него, той казва: „Той обича да взема, а не обича да дава.“ Как ще разберете сега? Питам сега: Когато ученикът слуша и учителят преподава, какъв тон ще турите? Когато ученикът слуша, какъв е тонът на слушането? Може да слушате по два начина: или с тона „фа“, или с тона „си“. Когато слушаш с тона „фа“, ти ще придобиеш нещо. А пък когато слушаш с тонът „си“, ти ще дадеш нещо. Два полутона трябва да се съберат на едно място. Единият е положителен, а пък другият отрицателен. Положителният полутон дава, а пък отрицателният полутон взема. Всякога, щом искате, да вземате „фа“, това, което взема, е отрицателно. „Фа“ е женски елемент. Най-добре знаят да вземат жените. То е един женски елемент. Една жена я тури в една къща и ще видиш, че всичко ще събере. След няколко години ще има там и столове, и кревати, и паници, и тенджери, и котли, и юргани, и обуца — напълнена къща. И ще се чудиш как са придобили тези работи. Тя постоянно събира, събира. Не е лошо това. Казват така: „Мъжът колкото и да внася и жената с игла да изнася, домът пропада.“ Значи мъжът е, който внася, а пък жената прибира. Но тъй, като внася, изнася, изнася навън от себе си, затова мъжът е „си“, а жената е „фа“.

В тая, обикновената гама от „ми“ се отива във „фа“. От „фа“ се отива към „сол“. И животът се разцъфтява. Мъжът отива към „си“ и се връща. „Си“-то ще даде нещо. Казвам,

ще вземете този човек, за когото аз говоря. Човек едновременно е мъж и жена. Дясната страна е мъж, лявата страна е женска. Жената е отляво, мъжът е отдясно. Едното око е женско, другото е мъжко. Едно от ухото е мъжко, другото е женско. Тъй щото, тия двата елемента ги съдържа. Не зная как разбирате женския елемент. Под жена какво разбирате? Жена значи същество, което живее. Живот значи. Човек е мъжът, който мисли. Следователно, туй което живее, е долу в дробовете. А туй, което мисли, е горе в главата. Сега вие ще турите на жената едно понятие, че жената е извечно същество. Жена е туй, което носи живот в себе си. Щом има в тебе жена, тогава живот имате. Щом има мъж, мисъл има. Щом в тебе умре жената, умира животът. Като умре в тебе мъжът, умира мисълта. Ако мъжът у тебе умре, престава ти да мислиш най-голямото нещастие. Щом умре в тебе мисълта, ще дойде най-голямото нещастие. Щом умре животът, най-голямо нещастие ще дойде. Ти не трябва да губиш женския елемент. Жената, това е Живот Вечен. Освен обикновената жена, който се занимава, ти трябва да намериш това същество, което носи Вечния Живот, което е тъй осведомено със законите, по които животът върви. Следователно, в тази форма, когато Бог създаде жената, той е един свят, да изучим законите, по които животът иде в света. Този живот как да го използваме? Под думата „жена“ трябва да разбираме законите, по които животът се вселява в нас. Това е „жена“. Под думата „мъж“ трябва да разбираме онзи живот, по който мисълта иде. Мисълта и животът са тясно свързани. Живот без мисъл не може да има. И мисъл без живот и той не може да се прояви. Тогава идваме на физическия свят — реализирането. Когато съществува едно реализиране между живота и мисълта, те се хармонизират, тогава се явява резултатът на физическия живот. Физическият живот означава една хармония, която съществува между мисълта и чувствата на човека, между мисловния свят на разумното начало и живота. В проявлението на тази мисъл, тогава се явява физическият живот. Следователно, здравото физическо тяло не е нищо друго, освен един израз на

човешката мисъл. Аз вземам човека в онази, първична форма, дето казва: „Бог създаде човека по образ и Подобие свое.” Аз считам, по мисъл и по живот, Бог създаде човека подобен на Себе си. Човек притежава Божествения живот в себе си и Божествената мисъл. Стремете се да поддържате Божественото Начало във вашия ум. Стремете се да поддържате Божественото Начало във вашите чувства. Под думата „душа” аз разбирам жената. Той е вечният елемент. Под думата „дух” аз разбирам мъжа, мисловния свят. Това са две начала. Като дойдем до ума и до сърцето, то е пак същият закон. Мисълта, то е Божественото Начало. Сърцето, то е Божественото Начало на живота. Следователно, понеже има някои елементи, които са влязли в сърцето, което трябва да пречистим, да филтрираме, сега ние сме ангажирани с пречистването на нашето сърце. Вие седите и не сте доволни от себе си. Защо сте недоволни? От себе си сте недоволни, че не сте такива, каквито трябва. Недоволни сте от себе си, че не сте такива, каквито вие искате. Каква трябва да бъде средата? При тази среда, при тия хора, вие сте недоволни. Вие мислите, че хората не са такива, каквито вие мислите. Но и те мислят, че вие не сте такъв, какъвто те искат. Тогава, какви трябва да бъдете? И едните са прави и другите са прави. За да бъдем такива, Божественото Начало в нашата мисъл трябва да бъде център на всички наши мисли. Божественото Начало в нашата душа трябва да бъде център и всички наши чувства, трябва да се движат около този Божествен център. И в тялото ни, ние трябва да имаме всичките удове, пак да са централизирани. Всяко движение, което правиш, да е приятно. Като подвижиш ръката си, някой път чувствуваш болка. Но, като направиш известно движение, да ти е приятно. Значи, всичките неща са концентрирани около Божественото. Защото във всичките светове на Божественото движение има хармония. В Божествения свят абсолютно няма никакво разногласие. Разногласие съществува в нашия свят, в нашите разбирания. Та, най-първо ще съзнавате себе си, ще се примирите, ще искате вашият свят на земята да бъде такъв, какъвто е Божественият.

Ако вие вярвате така, туй Божественото Начало [е] във вашия ум, във вашето сърце, във вашето тяло. И вие оставяте, понякога път, Бог да работи у вас, но вие да Му диктувате, както вие разбирате. Не Го оставяте Той по своето разбиране, както е създал света, тъй да започне да работи.

Тази работа е малко трудна. Гледал съм жените тъкат лито*, тъкат димитно* Тъкат с 5 нищелки*. С 5 нищелки донякъде е мисълта. С 4 нищелки е сърцето, с две нищелки е физическият свят. Сега разбира се, с два крака лесно се тъче. Лито е това. Динамичното е двойно, 4 стъпала имате. Там има известни закони. На 4 тона да свирите. А с 5 нищелки е с 5 кросна, работата е усложнена. Работите, дето стават сложни, те са в Божествения свят. Когато слизаме във физическия свят, те се опростяват. Искаме да имаме приятно чувство, като ядем. Но този процес за яденето не е само външен. Гледам яденето, как е сготвено, но авторитет е стомахът. Стомахът, като приеме храната, в края на краищата, той се произнася дали храната е приятна или не. Ако дойдеш до езика, казва: „Вкусно е.” Но щом дойде до стомаха, казва, че храната не е хубава. Каквото и да е казал езикът, каквото са казали очите, стомахът казва: „Тази храна не е здравословна.” Затуй всяко нещо, което произвежда дисхармония в живота, дали е във физическото поле, дали е във вашите чувства, дали е във вашия умствен свят, вие го коригирайте. Да коригираш. Да допуснем, че вие сте богати. Аз взема[м] един човек, който е богат. Вие искате добре да се храните. Имате един невежа слуга. Вие ще изпратите или сам ще идете да вземете. Идете на пазаря. Само някои продукти може да вземете. Давате наставления на вашия слуга, той да разбира. Не изпращайте вашия слуга да избира храната. Ние страдаме от хлебари, които не знаят как да правят хляба, от гостилничари, които не знаят как да готвят. Казвам, умните хора сами трябва да си готвят. Умните хора сами трябва

* **лито** - обикновена тъкан с 9ве нищелки

** **димитно** - по-сложна тъкан с четири нищелки

*** **нищелка** - част от тъкачния стан, през която минават нишките за основата на платното. На всяка нищелка съответства педгал.

да ядат, умните хора сами трябва да мислят. Сам трябва да мислиш, сам трябва да чувствуваш и сам трябва да ядеш. След като си мислил добре, след като си чувствувал добре, след като си ял добре, ти вече може да бъдеш полезен на своите близки, в тебе има нещо, което може да дадеш на другите. След като си мислил, че нищо не си спечелил, след като си чувствувал и нищо не си спечелил, след като си ял и нищо не си спечелил, какво ще дадеш от себе си? Защото, за да бъдеш добър към другите хора, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ти никога не може да бъдеш добър, ако никога не дадеш нещо от себе си. Ти никога не може да бъдеш добър, ако не вземеш нищо от никого. За да бъдеш добър, трябва да знаеш как да даваш и как да вземаш. Да допуснем, че имате един приятел, който иска да ви даде подарък. Вие сте влезли в стълкновение. Може да ти даде нещо много малко, но го вземеш и твоят приятел е доволен, и ти си доволен. Ако ти искаш да дадеш някому нещо от тебе, а той не го иска, тогава не може да се образува връзка. На един човек може да му дадеш една хубава мисъл, но да я дадеш навреме. Навреме давайте. Искаш в духовния свят едно чувство да дадеш, навреме ще дадеш. Когато той няма нужда от твоето чувство, какво ще му даваш? Този човек паднал някъде на пътя, изкълчил си крака, ти тогава ще идеш да покажеш, че имаш чувство. Когато този човек е здрав, няма какво да показваш твоите чувства към него. Туй са крайности за изяснение. Но, някой път, трябва да оценяваш на един човек това, което той има. Да ви приведа един пример. Идват при мене, казват, че един господин ме препоръчал, изпратил две млади момичета при мене, много интелигентни и много красиви. Той мисли, че тия момичета са много красиви. Първото впечатление като ги погледнах, едното момиче около 20 години, не ми се видя много красиво. Питам се къде видял красотата. Другото малко красиво отвън, но нещо не ми се харесва. Красиво, но не ми се харесва. Казвам, къде е красотата! Като излизам навън, гледам красотата на едното момиче седи в неговите очи. Като гледа, не е погледът раздвоен: „Тебе гледа, мене вижда.” Един поглед в очите има

нагоре, нещо хубаво, възвишено. Красотата на туй момиче седи в погледа. [На] другото красотата къде седи? Другото, като върви, погледне на земята. Едната мома, всичката красота ѝ седи в погледа, а другата мома, която не е красива, красотата е в нейният поглед, в ума ѝ има нещо хубаво. Гледам челото, както е организирано, съответствува с нейния поглед. Има хубав ум, мисли здраво. Всяко нещо, което ще направи, ще го направи добре, няма да има нещо дисхармонично. Другото, което гледаше надолу, забелязвам скулите ѝ, дисхармонията е в чувствата, вътре. Туй е мъжът, и като дойде до края, все ще направи някаква погрешка. Погрешката седи, че всичкото, каквото направи, ще го направи за себе си. Да кажем имаме религиозни хора. За Господа работят, но казват: „Нали ние много работим.” Да кажем, какво съм работил аз? Аз съм приемал въздуха. Чрез този въздух съм направил някакви трептения. Говорил съм на хората за Истината, размърдал съм въздуха и този въздух дошъл до тяхните тъпанчета, те са приели някакви впечатления и казват, [че] аз за Бога им говорих. Как се говори за Бога? Онзи, който работи, този Дух, който похлопа, да има трансформатор. Този, Духът, който е Божественото Начало. Взел тия работи и започва да ги обработва в човешкото сърце, в човешкия ум на много сложна работа. Този човек, който е работил за Господа, казва: „Виждаш ли каква работа извърших?” Казва: „Направих го светия. Ако аз не бях да говоря, той никакъв човек не щеше да стане.” То е самоизмама. Действително, аз съм взел едно семе, посадил съм го в земята, но светлината, влагата, които дойдоха, всичко туй, дойде от Бога. И туй семе възрастна, и роди плод не от мене, а [от] онзи, който е работил. Друг е, който работи. Казвам: Онзи в нас, Който работи, Който въздига, Той е Бог. Вие питате къде е Господ. Туй във вас, което образува вашите хубави мисли, туй във вас, което образува вашите хубави чувства, туй във вас, което образува вашите хубави постъпки — то е Бог. Навсякъде Той ще ви каже: „Това не е право.” Вие нарушавате, направите една лоша постъпка и Той казва: „Туй не е хубаво.” Проявиш едно лошо чувство, казваш: „Това не е

хубаво, това не е съгласно с онова, което Аз правя.” Помислиш криво, казва: „Това не е право, според мисълта, която Аз вложих в тебе.” Постоянно Бог говори в нашия ум: „Тази мисъл не е права.” Постоянно Бог говори в нашите сърца: „Това чувство не е право, не постъпваш добре.” Като те болят краката, казвам: Не постъпваш право, не се храниш както аз съм определил да се храниш. (*Един паяк се спуща*). Сега той се чуди защо не може да иде надолу. Той се чуди, какво е това разумно начало, което изменило неговия закон. Качил се да ни изследва. Така Господ, някой път, ви хване, като този паяк. Вие таман направите една нишка, Той хване нишката. Така се хванете, после пак започнете надолу. Казвам: Слиза[ш] да работиш надолу, то е предметно учение. Всичките противоречиви мисли, турете ги на работа. Не се стремете да се освободите, на всяка една мисъл намерете мястото. Всяка погрешка, която виждате в другите хора, считайте, че там сте вие. Ако видите погрешка, кажете на себе си: „Ти, ако си там, какво ще направиш?” Бог в света постъпва разумно. Бог, като гледа нашите погрешки, Той слиза в нашето положение, да се осведоми, как трябва да се постъпи. Ние, които не можем да направим, да повикаме Божественото Начало и тази работа много лесно може да я изправим. Всичките погрешки може да се изправят много лесно. Казвате: „Да прости!” Как ще простиш? Ти не може да простиш, ако не обичаш. Не може да плащаш дълговете, ако нямаш пари. Нямаш пет пари, казвам: Плати си дълговете. За да платиш, трябва да имаш обич. Трябва да имаш сам какво да платиш. Ти не може да живееш, ако нямаш любов в себе си. Ти не може да мислиш, ако нямаш любов в себе си. Не може да мислиш, ако нямаш сила в себе си. Та казва: Туй, Разумното Начало, по какво се отличава? В разумното има известен ред на нещата. Този ред може да е както в писаното. Едни пишат отляво надясно, други пишат отдясно наляво. Вземете думата „обич”. Колко букви имате в [думата] „обич”? Имате „о”, имате „б”, имате „и”, имате „ч”, имате и „ъ”. Може да отмахнете „ъ” малък, няма да се измени думата. Ако махнете „о”-то, какво ще стане? От думата „обич”

като махнете „о“, става „бич“. Като турите „о“-то, става „обич“. Следователно, всяка една дума съдържа известни елементи. Азбуката съдържа известни сили. Обич е туй, когато на един човек му даваш възможност да се прояви такъв какъвто е. А необичта показва, когато на човека отнемеш възможностите да се прояви такъв, какъвто е. Това не е обич. Да обичаш някого значи да се прояви такъв, какъвто е. Бог ни обича, да се проявим такива каквито сме. Ние отнемаме тази възможност и се проявяваме такива, каквито не сме. Допуснете сега, че вие искате да станете художници. Казвате: „Аз не искам някой да ми заповядва.“ Какво разбирате под думата „заповед“? Ти си художник, дойда аз и ти дам една заповед. Казва[м]: „Моля, нарисуйте ме.“ То е заповед. Има ли нещо лошо в това. Най-първо художникът, който разбира, види, че съм един отличен обект за рисуване, започва да ме рисува. След като ме нарисува, той казва: „Тази картина струва толкоз хиляди“ той ми заповядва. Ти му заповяда да те нарисува, [той] ти заповядва да платиш. Трябва да знаеш, че в началото ако ти заповядваш, в края други ще ти заповядват. Така трябва да разсъждаваш. Сега противоречието къде се ражда? Ако аз заповядвам, че той не иска да слуша моята заповед, противоречие има. Казва: „Искам да те рисувам.“ — „Не представя[м] нещо важно за рисуване.“ — „Не, искам да те рисувам.“ След като той ме нарисува, казва: „Ти трябва да плащаш.“ И аз не искам да изпълня неговата заповед. Ако не иска да ме нарисува, аз се обидя. Ако той ме нарисува и аз не искам да плащам, ще дойде друга мъчнотия. Сега вие разбирате живота само да заповядвате. Аз искам да зная какво разбирате под думата „заповед“? На френски как е тази дума? — „Ordre. На немски как е? — „Befehl“. На турски е „буюр“. Ти не може да заповядваш, ако не знаеш. Заповядва само онзи, който знае. Всякога, в цялото животинско царство, навсякъде, онези заповядват, които знаят. Който знае, той е турил. Каквото каже, ще стане. Каквото кажеш, да стане, да разбираш предмета. Дотогава, докогато разбираш повече от окръжаващите, ти ще заповядваш. Щом някой го разбира

повече от тебе, той ще изпъкне. Този закон е верен. Всяка една мисъл в тебе, която разбира работата както трябва, тя заповядва, в дадения случай. Всяко едно чувство, което знае, е силно чувство. Чувството, което знае как да постъпи, то е най-силното. И постъпка, която знае как да постъпи, е силна. Аз взимам постъпка като нещо съзнателно, в дадения случай. Една постъпка, когато искаш да направиш, съзнаваш, че тази постъпка е най-хубавата. Което направиш, съзнаваш, че е най-добро и окръжаващите хора ще знаят, че е най-добре. Този закон е верен и в друго отношение. Да кажем един певец, иска да знае как ще го посрещнат. Аз ще ида в гората и ще пея на себе си. След като пея и след като слушам себе си, ми е приятно. Аз зная, че онези, другите ще ме слушат. След като пеем за дърветата, и ни стане приятно, ябълката която ме слуша, след като съм пял, че не се харесвам и мисля, че публиката ще ме хареса, аз съм на крив път. Туй, което вие в себе си не харесвате и хората не може да харесват. Туй, което в себе си харесвате, вас си е приятно, не може да не бъде приятно и на другите. Обичта за истината във всичките хора, в една или в друга степен почти е еднаква. Всичките хора оценяват. Някой човек, като види хубавите черти на някого, въздъхне. Много пъти съм слушал, някой човек казва: „Колко е хубаво. Харесва ми се. И аз искам да постъпвам така.” Казвам: Доброто дете и да видим, то винаги апелира към нас. То мяза, както когато туриш нещо сладко на езика, не може да не го почувствуващ като сладко. Ако езикът няма тази сладчина, на която е свикнал! Каквото мнение дава езикът за нещата, то е право. Езикът като каже „сладко”, то е авторитет. Може да кажете отвън за сладчината, но това са второстепенни неща. В дадения случай, туй което опитваме в себе си, в нашите мисли и в нашите чувства и в нашите постъпки, туй е вярно. Ако е вярно туй, което аз опитвам, тогава тялото ви трябва да бъде здраво. Ако е вярно, и чувствата ни трябва да бъдат нормални, здрави трябва да бъдат. Ако е вярно, и мислите ни трябва да бъдат здрави. Едновременно туй е вярно, което едновременно се потвърждава от ума, от сърцето, потвърждава

се и от човешкото тяло. Там е Божествената Истина. Христос казва: „Туй, което Любовта потвърждава, туй, което Мъдростта потвърждава и туй, което Истината потвърждава, то е вярно. „Туй, което животът потвърждава, туй, което знанието, светлината потвърждава, туй, което свободата потвърждава, то е вярно. Това са максими. Така трябва да бъде, който иска да се възпитава. Туй е максима. Не да казваме: „Туй е морално, онова е морално.” Животът подкрепя троякия живот на човека. Живот, който е в ума, живот, който е в душата, живот, който е в тялото. Мисъл, която е горе в мозъка, мисъл, която е долу в човешките дробове и мисъл, която е в човешкото тяло. Движение, което е в мозъка, движение, което е в дробовете и движение, което е в тялото. Всякога трябва да има движение в ума ни, трябва да има чувствование в ума и трябва да има мисъл в ума. Това са максими, които трябва да ги имате в себе си, за да бъдете в хармония с Божествения свят, защото Божественото не търпи никакво противоречие. Ако речеш да противоречиш, Бог се оттегля. Щом се оттегли Бог от тебе, ти ставаш чужд за [всичките] хора. Не само ставаш чужд за всичките хора, но и за себе си. И тогава ти виждаш, че няма никаква отворена врата. Хората виждаш като дървета. Щом дойде Божественото в тебе, започваш да виждаш хубавото, красивото в човека. Щом изчезне Божественото, ти виждаш звяра в човека. Под думата „звяр” разбирам неорганизираните неща. Та от това гледище Бог е турил лошите хора в света като контраст на доброто. Да ви изясня в какво седи въпросът. Един чук е потребен за камъните. Но един чук потребен ли е за водата? Една лопата е необходима за водата, но една лопата необходима ли е за канарата? Под думата „лош човек” разбирам: лошите работи са силните работи. А силните работи са винаги лоши. Силата е, която ражда лошавината в света. Всякога всичката грубост произтича от силата. Първият принцип, който създаде света, той е силен. Той е киселина, която всичко руши. Трябва да се създаде нещо. Трябва да има сила. Създаването без сила не може да стане. Когато светът започнал да се пресъздава, да се урежда вътрешно, тогава се

явил по-мекият принцип, защото животът е мек принцип. Мисълта е силен принцип. Чувството вече е мек принцип. Мек принцип е животът. Един човек от своята студена мисъл трябва да мине в живота, за да придобие топлина. Когато се съедини човешката мисъл и животът, тогава се образува туй, което ние наричаме характер. Казваме: „Той е благороден човек.” Благородството е сливането на живота и хубавата мисъл в едно — хармонично сливане. Казваме: „Този човек е благороден.” Ние трябва да възприемем Божествената Мисъл. Когато казваме, че трябва да повярваш в Бога, разбираме да повярваш в онази Божествена Мъдрост, с която светът е създаден. Тази Мъдрост е, която да дойде в нас. Ние чувствуваме, че има нещо, което ни ограничава. Да допуснем, че някой обича да се моли, разгневи се на Господа и казва: „Няма да се моля, дотегна ми да се моля.” Щом не се молиш, почва да те мъчи нещо. Празно е в тебе. Вие не разбирате какво отношение има човек. Някой човек казва: „Няма да дишам 5-10 секунди, 20, една минута, две, три.” Но започва нещо да те мъчи. Трябва да дишаш. Постоянно трябва да дишаш и да се молиш. В молитвата трябва да има една чиста мисъл. В молитвата трябва да имаш едно чисто чувство. В молитвата трябва да имаш една чиста постъпка. Да знаеш, като се постави, каква поза да вземеш, като се молиш и какво чувство трябва да имаш. Като идеш при Бога да се молиш не трябва да имаш хремав нос. Ти не трябва да бъдеш запушен. Като идеш при Бога устата ти не трябва да бъде стисната. Като идеш при Бога очите ти не трябва да бъдат затворени, като идеш при Бога не трябва да бъдеш и глух. Всичките ви чувства трябва да бъдат извънредно чувствителни, да възприемеш всичко онова, което Той ще ти даде. В дадения случай, като те полъхне вятърът, да почувствуваш Божествената благост. Ако малко те полъхне и ти кажеш: „Ще се простудя”; лъхне те, ти започваш да се боиш да не се простудиш. Приемам аз простудяването само при голяма буря, когато се измени температурата навсякъде. Когато, понякога път, човек се моли, чувствува едно малко полъхване, то е приятно. Божественият лъх, Божествените

дихания аз ги наричам дихания на човешката мисъл. Тя се изразява чрез дробовете. Та казвам, отхранвайте във вас хубавите мисли, отхранвайте във вас хубавите чувства и хубавите постъпки и така да се образува едно тяло, че да си доволен ти от тялото. Един човек, когато е хармоничен в себе си, като туриш дясната ръка върху лявата, ти ще почувствуваш една приятност, понеже у тебе този мекият елемент, Божественото Начало, на мекотата се радва. Горната част на ръката това е умът. Ако туриш лявата ръка върху дясната, умът се радва, не сърцето. Щом сърцето се е проявило, тогава всеки един от вас, когато искате да направите едно добро, ставате проводници. Във всички вас има едно желание да се проявява Бог. Да стане една обмяна. Не мислете, че Господ е осиромашал. Вие, понякога път, се плашите да проявите Божественото, да не би да осиромашеете. Аз онзи ден ви говорих за онзи англичанин, който [е] на един и половина милиона молитви. Мюлер се казва, той е англосаксонец. Казват, че книгата му е интересна. Само данни, данни. Може да дойдат много големи съмнения. Той трябва да е сега на 90 години. Той се е молил и той е констатирал този закон. Казва: „Доколкото аз бях като дете в своята молитва, отговорът идваше по-скоро. Колкото гледах критически, закъсняваше.” Ние искаме да ставаме по-умни от Господа, като отидем с достойнство, да не да се урони нашият престиж. Единственият, Който пази нашия престиж, то е Бог. Няма друго същество, което да пази престижа ни. Бог пази своя престиж. Бог е, Който пази в нас престижа си. Понеже Той не може да се измени. Щом ти поддържаш нещо, туй, Божественото в себе си, Бог ще се застъпи за тебе. Аз желая сега, всички да имате едно правилно отношение към Божественото Начало във вашата мисъл, във вашето сърце и в самото ваше тяло.

Аз говорих върху този предмет, понеже сега е необходим. Практическо приложение, необходимо за вашето тяло, необходимо за вашите чувства, за силата, за разположението. Необходимо е за вашата мисъл, понеже ще ви даде социална сила. Понеже, ако имате една хубава мисъл,

вие ще разбирате, ако имате благородни чувства, хората ще ви обичат. Ако имате здраво тяло, хората ще ви обичат. Следователно три неща са необходими: здрава мисъл, здрави чувства и здрави постъпки; здрави умове, здрави сърца, здрави тела. Това са хората на новата култура. „Засега сме хилави, но за в бъдеще, като се преродим...” — Аз искам сега да се преродите. Ако по този начин се раждате, както досега сте се раждали, пак по същия начин, при тия условия, при които сте се раждали, ще имате като сегашния живот. Сега трябва да се родите. Този начин на възгледи трябва да имате. Вие може да се възродите, като имате една хубава мисъл. Не че нямате хубавите чувства. Житеното зърно трябва да го турите в земята. Човекът не може да го посееш в земята. За житеното зърно това е право, но за човека не е. Ти, за да отгледаш едно животно, се изисква друг начин. Да отгледаш едно растение се изисква друг начин, а за да отгледаш един човек, се изисква друг начин. Нов човек не може да бъде. Сегашният човек е човек на плътта. Бъдещият човек е човек на Духа. Вече други условия има. Когато говоря за Любовта, подразбирам човек, в когото ще се създаде бъдещият човек. Без Любов човек не може да се създаде. Туй, което сега имате, е хубаво, ако няма по-възвишен живот, от този, който имате. „Не ми трябва друг живот!“ Но понеже животът е минал в нова форма, казвам: В новата форма — потребна ви е Любовта. Туй е разбиране. Няма какво да отказвате този живот, който имате, понеже той е предисловие на Божествения живот. Борба има там, дето е животът на плътта и животът на духа. Защото ще се борят духът и плътта в самия човек. Тази борба е за хармонизиране. Духът работи, за да подигне плътта. Един ден човешкият живот трябва да се подигне. Писанието казва: „Ще минем от смъртта към живота.” Смъртта е онзи човешки живот, в който се ражда. Смъртта е онзи човешки живот, дето има дисхармония. Да мине животът от смъртта в живота, значи дисхармоничният живот, който имаме сега, ще мине в Живота на Божествената хармония и тогава ще стане онзи, духовният човек. Та казвам, практически, тия условия, при които живеете, за да имате

влияния в обществото, трябва да имате мисъл и то здрава мисъл, да разбирате живота в пълнота. Трябва да имате едно отлично сърце и трябва да имате едно отлично тяло, че който ви види, да каже: „Каква поза, линия има.” Като ви погледне лицето, в очите ви, като вървите да показва, че от вас излиза живот. Вие вървите и казвате: „Закъсах, какъв живот е този?” Ако ние седим и казваме: „Закъсахме, грешници сме, какво ще правим?” Че ако един грешник не може да стане здрав човек, тогава де му е умът? Грешник е всеки, който се е грял повече или по-малко. Или се е грял малко, или се е изгорил. Не е въпрос сега за греха, не е въпрос и за дявола. Дяволът е едно същество, което иска да стане повече от Бога. Не като Бога, но повече. Той помислил да стане по-горе от Него. Всеки един човек, който така мисли... Да станете това, което Бог е вложил във вас! Да имате един прекрасен ум, да имате едно прекрасно сърце, да имате и едно прекрасно тяло. Трябва сега да работите. Някои от вас остарявате, казвате: „[На] 45 години съм, 50-60, 80 години.” Какво нещо е старостта? Старостта се налага. Аз представям старостта така: Ти излизаш от един прекрасен свят на плодни дървета и после влизаш в една пустиня, песъчлива пустиня, дето няма никаква вода. Това е старостта — само прах и пясък. Не може да видиш тревица. Това е старостта. Какво трябва да правиш тогава? Върни се назад. Или както сега учените хора копаят артезиански кладенци*. Като излезе един артезиански кладенец, в пустинята може да се образува един кладенец. Казвам, почти всички вие сте нагазили в пустинята, като евреите, които 40 години ходиха в пустинята. Туй място, което за 9 месеца можеха да го изходят. И ние като евреите 8 хиляди години се въртим и все търсим рая. Като сме излезли из рая, трябва да се върнем пак в рая. „Не знаем по кой път да влезем?” в рая се влиза по три пътища: Чрез своята Божествена мисъл, чрез своите Божествени чувства и чрез своите Божествени постъпки. От

* артезиански кладенец - дълбок природен кладенец, от който водата блика високо, поради естественото налягане

физически свят към Божественото.

Добрата молитва

20 Лекция от Учителя,
държана на 15 февруари, 1939 година,
София, Изгрев

НАЙ-УМНИ, НАЙ-ЧИСТИ И НАЙ-СИЛНИ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„Духът Божий“

Пишете върху темата: „Какво зная аз?“ Изложете всичко, каквото знаете.

Песента: „Иде, иде“

Всички знаете, много работи сте научили. Отрадно* е човек да знае. Но знанието е като храната. Преди 5 часа сте яли добре. Но сега, ако не ядете добре, онова ядене не помага. Оная храна остава само като едно възпоменание, че в миналото по-добре сте яли. В настоящето човек трябва да се храни добре. Как се е хранил в миналото, това е добро, как ще се храни в бъдещето, то е хубаво, но най-хубавото е как да се храни сега. Сега има едно практическо приложение. Да кажем, Бог ти е дал един нос. „Този нос е създаден само да образува лигавини, които излизат от него.“ — Не му е предназначението това. Носът е даден на човек, за да го избави от много злини и нещастия, които на всяка една стъпка го очакват някъде. И следователно, той е турен там, че като върви напред, като един капитан на един параход или като шофьор, който кара един автомобил, той вижда по пътя, какви противоречия може да има, за да ги избегне.

Сега мисълта произтича от човешкия ум, а пък човешкият ум си служи с човешкия нос. Ако носът ти не е организиран добре, тогаз и мисълта ти не може да се прояви

* отрадно - радостно

добре. Някой ще каже: „Защо не може да се прояви добре?“ По следната причина: Ако съвременното радио не е направено съобразно законите, които техниката изисква, или съобразно силите в природата, тогаз гласът не може да се предава по радиото. Или вземете една електрическа инсталация: ако не са спазени онези правила за крушките, жиците, другите уреди и пр., другото може да е много добре, но ако в инсталацията има да липсва нещо, тогава тя не може да функционира.

Та първото нещо е: Трябва да се запознаете със себе си. Вие не познавате себе си. Има посторонни неща. Вие, като минавате в живота, като живеете, в живеенето вие сте като вода, която е излязла от извора и пътува. Не мислете, че като живеете, на едно място можеш да седиш. Ти пътуваш в живота. И всеки един час, всеки един ден, вие минавате път, промените обстановката, през която минавате. Когато минава реката през глинещата почва, ще се измени цветът на водата. Ако минава през пясъчлива почва, цветът на водата ще бъде друг. И някой път се чудите, че се е изменил животът ви. Ще се измени, и много ще се измени. Донякъде сравненията са верни. Във водата има само една възможност. След като е излязла от извора, тя търси един наклон. Тя нагоре не отива, но все надолу. По наклон тече и иска да се върне там, отдето е излязла. Не че това е в съзнанието на водата, но това е в съзнанието на ония същества, които живеят във водата. Има същества, които живеят във водата. Водата за тях е като една каруца или като един кон, или като парата, или като парите — едно средство. Та тия същества, които излизат отнякъде със своите каруци — това е външната страна на водата. Някой път, като се съберат на големи пълчища, помитат и човешките къщи. Вие знаете за последното наводнение, което стана в Съединените щати. Повече от един милион пострадаха от реката Мисисипи. Някой път хората седят и мислят, че се намират в Царството Божие. Не мислят, че се намират в един свят на противоречия и всеки момент може да ги очаква нещо. Например, вие седите в трена спокойно и не знаете каква голяма опасност може да има по пътя. Може да има релса

повредена или може да има повреда в колелетата и да излезе тренът от линията. Или може би машинистът е пиан и може да препусне трена по-бързо отколкото трябва. Той не иска тогава да знае за вас и за себе си. Някой път и вие сте като машинист и не мислите какво правите. Вие, като пуснете вашия локомотив и правите надбягвания.

Всички сте изпратени на земята, за да се научите и да знаете как да се справите с ония сили, които ви са дадени. В този си живот имате такива сили, които в миналото си не сте имали. Вашето съзнание не е било будно тогаз. И сега трябва да събудите вашия ум, за да може да използвате това, което сега ви е дадено. Някои хора говорят за вярата и казват: „Какво се постига с вярата?“ — Ами какво се постига без вяра? Те казват: „С работа се постига.“ Но работата е един резултат на вярата на човека. Някои казват: „С вяра какво се постига? Какво се постига с ум?“ Казва някой: „Ами, какво се постига без ум? Някой казва: „Какво се постига със сърцето?“ — Ами, какво се постига без сърцето? Със сърцето се постига нещо. А без сърцето нищо не се постига. С ума се постига нещо, а без ума нищо не се постига. Със сила се постига нещо, а без сила не се постига нищо. Сега аз ви говоря, вие имате ум и трябва да знаете как да го употребите. От вашия ум зависи какво да бъде вашето положение. От вашата сила зависи какво да бъде вашето бъдеще и от вашето сърце зависи какво ще бъде вашето здраве. Сърцето има една физическа храна. Ако сърцето ви е здраво, свежо, младо, вие имате добро бъдеще. Но ако сърцето ви остарее, какво бъдеще ще имате? Знаете ли, че сърцето, като остарее, не иска да работи? Сърцето ви, понякога път, бие полекичка и казва: „Дотегна ми да работя за вас“ и почва да се отказва да работи. И един ден, като остарее и умът ви, и той почва да се отказва и казва: „Стига ми толкоз да мисля за вас. Сега искам да си почина малко.“ Какво ще стане ако умът ви, сърцето ви и силите ви искат да си починат? Да ви кажа кои са причините. Ако вие постоянно реагирате на ония Божествени дарби, какво ще стане с вас? Бог ви е дал ум и почвате да реагирате, и излагате Божественото търпение.

Тогаз от невидимия свят спират да дават храна на вашия ум. Също може да стане със сърцето ви и със силата ви. И тогава, какво ще стане от вас? Сега не казвам, че вие сте от тях, но Писанието казва: „Онзи, който стои, да гледа да не падне.” Турците имат една поговорка, която гласи: „Падналият няма приятел.” Ти като паднеш, може да плачеш. Един стар дядо, който като бил вкъщи, когато му ставало зле, всички внучки тичали да му помогнат. Казвали му: „Какво искаш дядо?” Едно дете ще му донесе вода, друго ябълки, хляб. Един ден, излязъл дядото да се разходи и казал: „Не ми трябва внучите.” Малко ще бъде на свобода. Подхлъзнал се малко, навехнал си малко крака и вика, вика, но няма внучите. И казал си: „Втасахме я вече.” Какво е направил дядото? Дошло му наум, почнал да си поразтрива краката, станал и казал: „Слава Богу, че не си счупих крака”, и дошъл на себе си. И дошло му наум, че той могъл и сам да стане, и без да има хора наоколо. Сега хората, които живеят в едно общество, за тях има една опасност, както при стария този дядо. Този ще ти помогне, онзи съсед ще ти помогне и ти не мислиш. Прочетеш тая или оная книга, този или онзи измислил нещо, този или онзи дрехар направи една дреха. Ние тичаме на готови работи. И казваш: „Аз съм майстор, мога да избирам дрехи.” На един наш приятел му дават пари, хиляда лева, да отиде да си купи дрехи. Питат го: „Знаеш ли да избираш?” — „Знам.” — „Гледай да си избереш хубави дрехи.” — „Аз зная.” Той ми разправя опитността. Това сега се случило. Той ми казва: „Не отидох денем, но късно вечерта. Премерих ги панталоните и си казах: „Ще ми станат.” Той ги взема, купува ги, но у дома си ги облича и вижда, че са тесни. Той не ги премерил там добре, за да види как му стават. И какво става? Гледам го, той влязъл, че разрязал панталоните и турил отпред една ямб — кръпка. Нови панталони с кръпка — за да станат по-широки.

Хората на новото учение трябва да имат най-светлите умове. Това се изисква. Хората на новото учение трябва да имат най-чисти сърца. Хората на новото учение трябва да бъдат най-силни, понеже тази сила е необходима. Те не трябва

да бъдат болни. Та три неща са важни: Те трябва да бъдат най-умните, най-чистите и най-силните. Та всичко това да го впрегнете за служене на Божественото учение. Та казвам, вие имате някои мъчнотии, някой път. Аз искам да ви дам един пример: Аз имам една много хубава цигулка, но в цигулката има една позиция. Даже и един виртуоз, ако я вземе, той ще прилича на едно дете, което почва да свири и тоновете са така неопределени, че човек може да стане смешен. Много малка разлика ще има от едно начинаещо дете. Ако вземеш друга позиция, може да бъдеш виртуоз, но ако вземеш тази позиция, ще бъдеш простак. Сега аз намислих горе да ви дам един пример. Ще извадя цигулката да видите как човек може да стане глупак на цигулката. Не че искаш да бъдеш глупак, но като вземеш тази позиция, не излиза нищо, както и да свириш, всички тонове са смешни. В човешкия живот има една такава позиция. В света наричат това положение: каквото пипаш, не върви. Тогава, не че нямаш добро желание, но пипаш там, дето не трябва. Гледал съм някоя стара баба как вдява игла. *(Учителят прави ония движения на вдяване на игла и конецът не влиза в ухото на иглата.)* Горката, тя вика някого: „Ела вдени” и казва: „Едно време и ние така ги вдяхахме.” На най-стария от вас и на стари години очите му могат да бъдат здрави. Вие си разваляте очите за нищо и никакво. Никога не гледай на лоши работи с очите си. Никога не приближавай очите си близо до огън, близо до светлината, когато тя е силна. Гледай хубавото, красивото в света и очите ти ще бъдат здрави. Това е едно елементарно правило. И щом очите ти отслабват, ти казваш: „Остаряхме.”— Лоши работи си гледал. Не си виновен. Някой път се интересувате да ги гледате. Не гледай на лоши работи. Хубавите работи са, които дават сила на очите. И очите се подхранват с красиви работи. Първата година, когато дадох упражнения за гледане на слънцето, един гледа слънцето направо, а пък той може малко да попримижи и да гледа по-малко. И трябва да вземе хубава обстановка и да избира времето. След като изгрее слънцето, той не трябва да го гледа. Като погледне първия лъч, той е най-хубавият. А пък

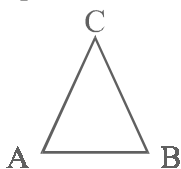
за другите лъчи, после, като затваряш клепачите, през клепачите да минава светлината. После, вие се спъвате и в друго. Някой път вие мислите, че Господ ви е нарочил, че взел някое дърво и само чака, като направиш някоя погрешка, да го употреби. Такова понятие имате за Господа. Причината на нещастията не е Господ, но това сме ние. Мен ми разправяше скоро един българин в Казанлъшко. Явила се една мечка, той турил капан за нея да я хване. И отива на другата сутрин и вижда, че мечката е хваната и казва: „Ще я одера тази мечка.” Той я гледал отдалеч. Като отива, какво да види: неговото магаре. На магарето му дошло наум да мине по мечия път. Та и вие като турите някой капан, се хваща не онази мечка, но вашето магаре, което ви трябва. Изисква се от всички да бъдете здрави. Не сте здрави, най-първото. Защо? Има си своите причини. „И здрав ли трябва да бъде човек?” — Здрав трябва да бъде. Вижте Яков, беше здрав, прародителят на евреите. На 60 години близо беше, когато бягаше, когато се женеше. Може да пресметнете. Да ви кажа друго, малко смешно иде. Един човек, ако на 60 години отива да работи на нивата, силен човек е той. А пък ако каже: „Стари години са, нека да отиват да работят младите”, той не разбира от живота. И на 120 години да си, иди да работиш на нивата. Ти на 120 години трябва да бъдеш по-силен, отколкото си бил на 60 години. „На 120 години“ означават върха на човешката сила. А пък сега човек, щом стане на 120 години, той отслабва. Отслабва по единствената причина, защото няма какво да го стимулира. Не че няма сила, но той мисли, че е опитал живота. Но вие сте опитали сега много малко от живота. Че вие сте опитали само физическата страна на една храна, само физическата страна на живота, само външната страна на поезията, но поезията има и вътрешно съдържание, и дълбок вътрешен смисъл. Ако четете поетическите книги, веднага ще ви вдъхнат вдъхновение, а пък четеш някое произведение, дето описват тъжния живот, някой път поетите описват в много краски живота. Не зная кой е най-песимистичният поет в България? (

Пенчо Славейков, Яворов) Ти казваш: „О, съдбо, на мен ли

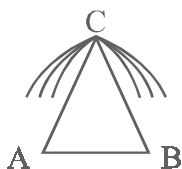
ти даваш всички тези страдания? Аз ли съм най-големият грешник, та аз да страдам. Мен ли ме е така майка родила, та ме е на пепелище захвърлила.” Питам, каква е тази поезия? Това аз го наричам песимистично тщеславие на поетите. И като дойдат някои хора, обичат да говорят за своите нещастия. Това е тщеславие. Той описва как е страдал. Хубаво е. Но като неговите страдания нямало други в света. Ние сме минали през големи страдания. Но тези страдания са били в природата процеси, от страданията ние се научихме на знанието, че страданията ни заставиха да учим. Например, казвате на някой човек: „Не яж това.” Той казва: „Аз всичко ям.” Преди няколко години идем от Княжево, връщаме се за София. Двама богаташи имаше в трамвая, милионери — софиянци. Слушам, че се разговарят. Единият казва: „Не ми дават вече да ям.” Другият казва: „Кой ще те ограничи да ядеш?” — „Не ми дават да ям.” — „Не, покажи силата си. Слуга ли си ти, да ти заповядват? Яж, яж, баббчко* да станеш.” Другият казва: „Стомахът не ми позволява.” Онзи казва: „Тогаз е друго.” Като му каже стомахът, казва му онзи, тогаз е друго. Та казвам: Когато се разрани стомахът, значи, когато се откажат да работят ония работници вътре, тогава работата е опасна. Всички болести, които съществуват в света, се дължат на нарушения на законите. Ние имаме едно вътрешно непочитание [на] свещените закони, които Бог ни е поставил. Хората нямат още това разбиране във всеки момент да се радват на живота, който Бог им е дал. Сутринта, като станеш, да си пипаш главата и да кажеш: „Колко хубави работи Бог е вложил в нея.” И да мислиш какво можеш да изкараш този ден от главата си. Като пипнеш очите си, кажи: „Колко хубави работи има, които ти трябва да видиш.” Тези хубави очи Господ ти е дал, за да гледаш и да се радваш. И като пипнеш носа си, да кажеш: „Колко хубави работи има, които да помиришеш.” И като пипнеш ушите си, кажи: „Колко хубави работи има да чуеш — или в църквата някоя проповед, или някоя беседа, или в училище някоя лекция.” Или като пипнеш устата си, ще кажеш: „Днес ще приема, чрез устата си, някое хубаво ядене

или ще кажа някоя хубава дума.” Кое е по-хубаво да кажа: Колко си добър или колко си лош? Ако кажеш: „Колко си добър”, езикът ще се намаже с розово масло, а ако кажеш: „Колко си лош”, езикът ти ще се намаже с кал и като оближеш този език, калта ще влезе в стомаха ти. Като кажеш на сто души: „Колко си лош”, виж какво ще стане с тебе. Защото Божественото в нас, Бог, не обича ние да говорим зло. Злото съществува в света, но Бог не иска ние да се запознаем със злото, понеже ако се запознаем със злото, то ще ни изврати. И Писанието казва: „Гледайте да не ви разврати Сатана.” Щом се запознаеш със злото, то ще те разврати. И всички се много интересувате да знаете колко са лоши хората. Питам, какво сте спечелили досега, като сте ходили така? Кой какво е спечелил, така? Нищо не сте спечелили. Аз говоря вече за неща, които са минали. Аз не говоря сега за неща, които сега стават. Вие вече носите в себе си резултата на миналото и не можете да се освободите от тези резултати. Някой път, искаш да бъдеш добър и не можеш. Това е вече резултат на миналото. Допуснете, че има 200 души, на които дължа. Искам един ден да бъда спокоен. Този ден имам десет падежа и идват хората за тях. Какви лекции няма да ми четат. За какъв морал няма да ми говорят. Ще кажете: „Отде се родиха тези работи?” Питам: Кой ги роди? Та казвам, аз да ви кажа как да вземете пари назаем. Не ви казвам да не вземате пари назаем. Вземайте по новия начин. Ще отидеш при един, ще му кажеш: „По любов можеш ли да ми дадеш пари и можеш ли да ми дадеш писмо, че няма да ме безпокоиш? Както аз сега идвам при тебе, както аз те обичам, така и аз някога ще ти ги върна с любов. Ако ми дадеш, ще ги взема, ако не ги дадеш така, не ги вземам.” Тогава ще ми възразите: „Кой ще ми даде пари така?” Това е новото разбиране — по любов. Може да каже човекът: „Не може”, ще кажеш: „Много ти благодаря” и ще отидеш на друго място. Светът е пълен, вие имате много приятели в света. Вие не сте опитали вашите приятели. Има някои приятели, които ще ви дадат пари така. Или искате, някой път, да не обръщат хората внимание на тебе. Някой казва: „Искам ти да се облечеш

добре.” Но ако аз се облека добре, не искам някой да ми прави забележка, че това не било добро, че тази дреха не била добра, че връзката не е добра. Ще кажа: Аз ще се облека, но ще говорите най-добре за дрехата ми. Ако не говорите най-добре, няма да ги облека. Този закон е верен: Бог изисква ние да се облечем с най-хубавите дрехи. Бог иска да ни види с най-хубавата премяна. И ни дал този ум и сърце, за да можем да се облечем. И светът е създаден за хубавото, красивото, доброто и умното. Трябва да се облечем и физически и умствено, и духовно, и Божествено с най-хубавите дрехи. Да облечеш ума си с най-хубавите си мисли; да облечеш сърцето си с най-благородните си чувства; да облечеш и тялото си. Ще дадеш на тялото си най-хубавата храна. Като вземеш да служиш на себе си, ще научиш много неща. Ние ще слугуваме. Някой се възмущава от стомаха си, че не може стомахът да му служи. Стомахът иска най-първо ние да му служим. Ще вземеш хляба и ще го сдъвчеш добре, та по възможност на работниците в стомаха да се създаде по-малко работа. И когато възприемате впечатления, по възможност да възприемете най-хубавите впечатления, да не създавате аномална работа на ума си. Някой път има трудни задачи в света. Представете си, че това представлява един човек. Основата на триъгълника „АВ“ да

представлява шията. А пък „С“ представлява върха на този човек. (*Главата, гледана от страни.*) Ако задната част на главата и предната част са така построени, какъв ще бъде този човек? Това, което липсва, е дъгата, която прекарвам от С — напред и назад. Тези две линии показват, че на този човек му липсва нещо. Този човек живее за себе си. Светът да изгори, той няма да се мръдне. Ако човек мисли от сутрин до вечер само за себе си, това е най-нешащното положение. Да мислиш за

целия Божествен свят, който Бог е създал, да мислиш най-възвишеното — това е най-благородното, най-красивото. Да живееш както Бог живее, и да мислиш както Бог мисли, да си

готов да подражаваш на Бога, по-хубаво от това няма. Представете си, че това е предната част на челото, на този човек му липсва нещо. Този човек не разсъждава. Един художник от този триъгълник може да изкара един човек. Вие сте дошли на земята, за да поправите вашето минало. Капиталът ви е даден. Кой занаят ще изберете? Ако аз бях на ваше място, ако съм беден, ето как щях да постъпя. Да ви дам един пример. Най-малко 75 на сто, ако не сто на сто, то поне 75 на сто, с този метод може да се поправи вашето положение. Ако бях на ваше място, с вашите разбирания, щях да употребя една година, за да избира и да имам портретите на най-богатите хора на света. На стотина души ще избира портретите, на най-богатите, с хубави, красиви лица. Всеки един от тях да има най-малко по сто милиона. И ще мисля за първия, за втория, за третия и пр., за да се свържа с тях. Ти като мислиш една година така, ще почнеш да забогатяваш. На вас ви се вижда чудно как с какви[то] хора човек се среща, такъв и става. Ако аз искам да стана учен човек, ще избира сто души учени хора. Главите им да бъдат правилни. Ще ги туря като светии. Ще им зная имената. Ще мисля за тях. Ще мисля с какво се занимават и след една година ще стана учен човек. Ако искам да стана светия, ще избира сто души светии. Пак ще избира главите им. Има си признаци какви са светиите. Ще мисля пак за тях и след една година ще стана бая светия. С каквито човек дружи и такъв и става. Вие не правите опит. Трябва да направите опит. И никой да не ви знае, че имате такъв албум. И хубаво е всеки да има един албум на учени хора, на музиканти, все на хубави неща — на държавници, на учени и като гледате тези красиви неща, вие се ползвате от Божието благословение. Мнозина от вас не излизате да гледате звездите. Излизайте вечер. Харесайте някоя звезда, забележете я и вижте къде е. Излезте втора вечер, пак отбележете мястото на друга звезда. Най-малко на 50 звезди. Много са 50, поне на деветнайсет. На 19-те звезди от първа величина да знаете имената. Знаете ли вие сега имената на 19-те звезди от първа величина? След три месеца искам да ми кажете имената на главните звезди от първа

величина. В която и да е астрономическа книга ще ги намерите. Някъде са на небето, но имената им да кажете. Първата по величина е Сириус, втората коя е? — Ще оставим сега, вече ви дадох на едната името, другите 18 вие ще ги намерите. В астрономията са означени. Вие ще кажете: „Какво ще ни ползват тези 19 звезди?“ Ако научите имената на тези 19 звезди от първа величина, много ще спечелите. В Сириус има една култура два пъти по-възвишена отколкото на Слънцето. А пък на другите звезди има култура три пъти по-възвишена от тая на Слънцето. На други — пет пъти по-възвишени, шест пъти и ще дойдете до 19 пъти по-възвишена култура от тая на Слънцето. Сега ще кажете: „Дали тези работи са вярни?“ Отде заключавате, че не са вярни? Аз говоря за неща, които зная, а пък вие ще мислите за неща, които не знаете. И самото число 19 е щастливо число. Накрая на числото 19 имате вече деветката. Имате едно — то е Божественото начало. Имате 9-тех, то е крайният резултат. Като минете от едно до девет, ще имате резултат. Интересувайте се от звездите. Бог е работил през цялата вечност, за да съгради тези звезди. Той е употребил толкова мисъл за тях. Хората не разбират още. Че аз виждам в Слънцето Божията мисъл, в Сириус виждам Божията мисъл, във всички звезди виждам каква мисъл имал Бог и какво предназначение имал Той. И каква велика работа е това. Вие ще кажете: „Какво ще ми донесат звездите? Какво ме интересува Библията?“ Интересуват ме мислите, които са вложени в нея. Интересуват ме произведенията на някой поет. Бог е работил чрез него. Бог работи чрез всинца ви. Защо да не дадете ход на Божественото в себе си. Ще дойдем да направим един опит. Един ден да влезете тук и всички да бъдете други. Като влезете, да забравите много работи, да бъдете други хора, да не мислите, че сте гладни, боси. Като влезете в класа, да мислите, че имате всичко. Например, днес имате условия да имате всичко, но като излезете, ще си бъдете пак такива, каквито сега, като не знаете. Някои имате условията да знаете. Станете светии за днес. Някои имате условия да станете днес като диаманти здрави. Но вие казвате: „То така

се говори, но като дойде Христос, тогава.” Като дойде Христос у евреите, как го посрещнаха? Постоянно ходеха тези равини отподире му, спореха с Него, че това не е право, че онова не е съобразно с Мойсеевия закон. Какво ли не Го питаха, само да го хванат. И казваха: „Ето един самохвалец, който иска да оправи света. Мойсей не можа да го оправи, нашите прадеди не можаха да го оправят, та ти сега ще го оправиш.”

И ако дойде Христос сега, ще му цитират еди-кой си астроном, какво откритие направил, като че Христос не знае нищо по астрономия. Че Той оттам иде. Че по астрономия Той знае такива работи, каквито не са сънували, също и по морал, по философия. Казват: „Какво мисли за Господа?” — Той не мисли за Господа. Бог живее в Него и Той иска да изпълни Неговата воля. Бог не е вън от Мен. Аз мисля да изпълня Неговата воля. Виждам, че Той е толкова Велик и виждам, че трябва да се работи. И понякоя път, даже като ми мине мисълта: „Защо се занимаваш с тези хора?” И казвам си: „Не, това е изкушение. Че с [тях] ще се занимавам. Защо да не се занимавам? Господ ги е направил. Защо да не се занимавам? Трябва да проучавам характера им.” И като ги проучвам, виждам, че във всеки човек има много хубави работи. Има някои лоши работи, но има много хубави работи. Има една голяма опасност от осъждане. Като казвате: „Онези не живеят по Бога”, тази мисъл не е права. Казват: „Не живеят по Бога.” Те живеят в един свят на Бога! За да зная дали те живеят по Бога или не, аз трябва да вляза в тях. Отвън как ще зная това? Някой казва: „Той не говори истината.” Аз трябва да вляза вътре в него, за да зная дали не говори истината. Влезна в една къща, за да видя как живеят. Ако [има] много инструменти, цигулка, пиано, ако [има] много дрехи в гардероба, ще знам как живеят. Според мен за всеки месец човек трябва да има по един костюм — 12 костюма. Като дойде януари, от 1 до 31 януари — един костюм. Като дойде февруари, ще облечеш костюма на февруари. Ще имате костюмите, ако вървите по начина, по който ви казвам. Нали казваме: „Каквото помислиш, ще стане.” — Ти не казваш. Например, като отиде

овчарят при овцата, казва: „Може ли да ми дадеш вълната си?” Налегне я на земята, свърже краката и взема ножицата и кръц, кръц и вземе вълната, стриже я, взема ѝ вълната. И овцата казва: „Много ти благодаря, че ме освободи.” И догодина пак ще я потупа по гърба, пак я налегне на земята и ще вземе вълната, съблече вълната. И на двамата е добре. Ти ще отидеш и ще кажеш на овцата: „Може ли да ми дадеш вълната си?” И налегни я и вземи вълната на овцата. Ако отидеш при един добър човек и ако искаш вълна от него, той ще ти даде. Който дойде при моите овци, аз му давам право да вземе вълната от овците ми. Имам хиляди овци. Казвам: „Иди там и я острижи.” Вие искате, като дойдете, аз да ви острижа овцата и да ви дам вълната. Много голям чин си давате. Острижете овците и те ще ви благодарят. Като отидете при един фризьор, след като ви остриже, ще те понамаже малко с масълце и току изведнъж изваждаш и му даваш 25 лв за остригване. Една овца, като я остригат, ѝ плащат. Ще дадат едно хубаво ядене и ще я потупат по гърба. А пък при хората не е така. Онзи, освен че ти взел вълната от главата, но и ще платиш 25 лева, че те е освободил. Плащат и по-малко. (20 лв. за стрижене и бръснене.) Всеки един човек, който стане като една подбудителна причина да внесе една хубава мисъл във вас, вие му дайте едно угощение. Срещнеш се с него. Той е неразположен духом. Като се разговориш с него, покани го и го нагости в дома си. Този човек е пратен от невидимия свят. Кажи му: „Много ми е приятно, че Господ [те] прати да ми говориш.” Всеки един човек, който произведе в тебе едно добро чувство, повикай го на гости. Това е Божественото. А пък ние всякога оставяме това и мислим само за себе си. Всеки ден нас Господ ни среща. И като ни среща, някой път като Авраама трябва да Му направим малко угощение. Той всякога не идва. Някой път, ще дойде без да Го видим. А някой път, когато стане видим, трябва да се радваме. Някой път, Той не иска да Го занимаваме и става невидим. Но някой път, иска да види докъде сме дошли в нашето развитие и доколко нашето сърце е готово да възприеме хубавото,

благо и доколко ще бъдем признателни. Някой те срещне и те пита: „Как си?“ Ти казваш: „Не хубаво.“ Имаш кисело лице. Бог ти казва: „Ще се оправи тази работа.“ Каквото и да ти кажат, ти гледаш кисел. И най-после ти казваш: „Ето един човек, който не ме разбира.“ А пък Той, Господ те е разбрал и ти казва: „Ще се оправят тези работи.“ И след една година виждаш, макар и да си непризнателен, че пак работите се пооправят. И си казваш: „Онзи човек ме срещна и ми каза: Че ще се оправят твоите работи. — И се оправиха.“ Когато Господ ти каже, че твоите работи ще се оправят, те ще се оправят. Даже и да не вярваш, пак ще се оправят, за да се потвърди Божието Слово. Когато срещнете мъчнотии, кажете си: „Попитай Господа вътре в себе си.“ И ще чуеш глас: „Ще се оправят работите ти.“

Сега да ви свиря ли това — мъчната позиция? (*Учителят взема цигулката.*) Лошо е това свирене. Ще видите, като че ли съм изгубил изкуството си, но исках да ви кажа какво нещо е лошата позиция. Няма да ви свиря хубавото, лошото ще свиря. (*Учителят свири на някоя позиция доста неприятно.*) Това е позицията на дисхармонията. Това са несъвместими тонове. И човек, като стане сутринта, взема тази крива позиция и тогаз всички тонове, които идат, са криви. Не можеш да ги измениш. За да ги измениш, трябва да измениш позицията си. (*Учителят свири сега хармонично, на друга позиция.*) Някой път, така не свирите ли на вашата цигулка? (*Изкуство е да свири човек лошо.*) В живота има следното: Когато вие направите да доминира „фа“, ако турите „фа“ на мястото на „сол“, вие вече образувате един дисонанс. Имате инволюционен път в материалния свят. [“Ре”] трябва да бъде като основа, като почва за доминантата „сол“, а пък „сол“ е възходящ тон. В цигулката имате струните сол, ре, ла, ми. Вие вземете думата „добро“. Изпейте тая дума. Почнете от „до“ (*нотата*), изпейте тая дума. (*Учителят пее тая дума няколко пъти и после изсвирва същото и на цигулка.*) Когато човек пее, докато едновременно мисли, той дава интензивност на тона. Но на тона вие не може да придадете топлина, ако не

проговори сърцето ви долу, в слънчевия възел. Как ще придадете изразителност на тона? Ако изпеете думата „милосърдие“, може да вземете изречение с нотата „ми“. Като пеете „милосърдие“, трябва да влезете в света на милосърдието, за да чувствувате това. (*Учителят пее „милосърдие“ няколко пъти.*) Вие ще кажете: „С какво трябва да се занимаваме?“ С какво трябва да се занимава човекът? Ако той седи и яде и мляска, мисли ли, че това е по-благородно занятие? Или като върви по пътя и тропа и вдига прах, мисли ли, че това е по-хубаво занятие? Ето за какво трябва да мисли човек. Като стане, човекът трябва да мисли за своя ум, за постиженията на своя ум и да мисли за онези постижения, които сърцето трябва да добие и за онази сила, която Бог му е дал. И да мисли, че всичко това трябва да го постигне; да мисли за своя ум, своето сърце и за своята сила. И да мисли за свещената работа, която трябва да свърши. Това е предназначението на човека. Та казвам: Всички трябва да се научите да пеете. Когато сте най-неразположен, да пеете. Поразгневил си се малко или си се обезпокоил, пейте тогава: „Колко съм се изнервил.“ (*Учителят пее.*) „Силен съм станал. Силен юнак, силен съм станал, силен, силен, силен, силен.“

Всичко в света е хубаво, когато човек мисли хубаво. И за страданието и за всичко, като помислиш хубаво, олеква ти. И казваш си: „Струва си да пострадам малко.“ Ние живеем в едно съществуване, което от единия до другия край е добро. Че някой път страдаме, то е една необходимост, за да се проявим. Без страдание не може да стане проявление. И един ден ще знаете защо е така. И един ден ще опиташ, че страданието е едно Божествено благо. Сега човек не е дошъл още до онова схващане, че страданието е едно Божествено благо. Например, някой ваш приятел дойде и бръкне в джеба ви и вие се уплашите. Като бръкне той, вие да кажете: „Брат ги е взел парите“ и да ви стане приятно. И няма да се мине много време и той ще ги донесе. Аз като бръкна в джеба си, виждам ръката на приятеля. Тази приятелска ръка, както е бръкнала в джеба ми, пак ще дойде и ще донесе двойно. И

всякога, когато Бог ще ни донесе едно страдание, взел е нещо от нас и като дойде следующия път, ще даде двойно. Божиите благословения са всякога двойни.

Отче наш

Дайте свобода на ума си. Дайте свобода на сърцето си.
И дайте свобода на тялото си.

6,30 часа сутринта.

21 Лекция от Учителя,
държана на 22 февруари, 1939 година
София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията.)

ПРЕДСТОЯЩИ И НОВОИЗДАДЕНИ ГОДИШНИНИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС ПО НЕПУБЛИКУВАНИ ОРИГИНАЛИ

1. Лекции на общия окултен клас - 1934-1935 г.
2. Лекции на общия окултен клас - 1935-1936 г.
3. Лекции на общия окултен клас - 1936-1937 г.
4. Лекции на общия окултен клас - 1937-1938 г.
5. Лекции на общия окултен клас - 1938-1939 г.
6. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия - год.XVIII, том I /1939-40 г./, София 1998
7. Силата на мисълта - год. XVIII, том II /1939-40 г./, София 1998
8. Всеки ден по една добра мисъл - год. XX, том I /1940-41 г./, София 1997,/по стария правопис/
9. Прав път - год. XX, том II /1940-41 г./, София 1998
10. Лекции на общия окултен клас - 1941-1942 г.
11. Лекции на общия окултен клас - 1942- 1943 г.
12. Новият светилник - 1943-1944 г.

ПОРЕДИЦА ИЗДАНИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС

1. Трите живота - год. I /1922 г./, Русе 1922, София 1942 -
променена
2. Положителни и отрицателни сили в природата - год.
II /1922-23г./, Русе 1923
3. Високият идеал - год. III /1923-24 г./ Русе 1923, 1924
4. Абсолютна справедливост - год. IV /1924-25 г./, Русе
1927
5. Козативни сили - год. V, том I /1925-26 г./, София 1930
6. Светлина на мисълта - год. V, том II /1925-26г./, София
1930
7. Условия за разумния човек - год. V, том III /1925-26/,
София 1930
8. Простите истини - год. VI, том I /1926-27 г./, София
1933
9. Неразрешеното - год. VI, том II /1926-27г./, София 1933
10. Възможни постижения - год. VI, том III /1926-27 г./,
София 1934
11. Четирите кръга - год. VI, том IV /1926-27 г./, София
1934
12. Великото и красивото - год. VII, том I /1927-28 г./,
София 1935
13. Малки и големи придобивки - год. VII, том II /1927-
28 г./, София 1936
14. Добри и лоши условия - год. VII, том III /1927-28 г./,
София 1937
15. Ключът на живота - год. VIII, том I /1928-29 г./, София
1937
16. Смени в природата - год. VIII, том II /1928-29 г./,
София 1938
17. Форми в природата - год. VIII, том III /1928-29 г./,
София 1938
18. Определени движения - год. VIII, том IV /1928-29 г./,

София 1938

19. Естественият ред на нещата - год. IX, том I /1929-30 г./, София 1939

20. Степени на съзнанието - год. IX, том II /1929-30 г./, София 1939

21. Доброто оръжие - год. IX, том III /1929-30 г./, София 1939

22. Божият глас - год. X, том I /1930 г./, София 1940

23. Просветено съзнание - год. X, том II /1930-31 г./, София 1940

24. Реалности и сенки - год. X, том III /1931 г./, София 1941

25. Събуждане - год. XI, том I /1931-32 г./, София 1944

26. Законът на Любовта - год. XI, том II /1932 г./, София 1936

27. Начало на Мъдростта - год. XI, том III /1932 г./, София 1948

28. Новата мисъл - год. XII, том I /1932-33 г./, София 1947

29. Работа на природата - год. XII, том II /1933 г./, София 1948

30. Трите посоки - год. XII, том III /1933 г./, София 1948

31. Новият светилник - год. XXIV /1943-44 г./, София 1946

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Закони на любовта	5
<i>28 септември 1938 г.</i>	
2. Славата Божия, царството Божие и волята Божия	22
<i>12 октомври 1938 г.</i>	
3. Посещение на Бога	37
<i>19 октомври 1938 г.</i>	
4. Естествените връзки	55
<i>26 октомври 1938 г.</i>	
5. Божественият подтик	72
<i>2 ноември 1938 г.</i>	
6. Да станем едно	92
<i>9 ноември 1938 г.</i>	
7. Добри и лоши хора	108
<i>16 ноември 1938 г.</i>	
8. Разумният път в живота	127
<i>23 ноември 1938 г.</i>	
9. Новата религия	145
<i>30 ноември 1938 г.</i>	
10. Спокойно сърдце	166
<i>7 декември 1938 г.</i>	
11. Път и постижение	186
<i>14 декември 1938 г.</i>	
12. Обич и преценка	210
<i>21 декември 1938 г.</i>	
13. Физически, духовни и умствени нужди	235
<i>28 декември 1938 г.</i>	
14. Здравословното състояние на човешката душа	256
<i>4 януари 1939 г.</i>	

15. Правилно разбиране	278
<i>11 януари 1939 г.</i>	
16. Най-малкото и най-голямото	298
<i>18 януари 1939 г.</i>	
17. Увеличете светлината и топлината	320
<i>25 януари 1939 г.</i>	
18. Постъпвайте свършено!	341
<i>1 февруари 1939 г.</i>	
19. Надежда, вяра и любов	363
<i>8 февруари 1939 г.</i>	
20. Правилни схващания и правилен живот	386
<i>15 февруари 1939 г.</i>	
21. Най-умни, най-чисти и най-силни	410
<i>22 февруари 1939 г.</i>	

Учителят Петър Дънов

СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

(първо издание)

Издателство “Уrania” - София

Издателство “АСК - 93” - София

Редактори *Теодора Шкодрева*

Меглена Шкодрева

Ясен Даскалов

Таня Божилова

Формат *16/60/84*

Печатни коли *27*

Компютърен набор

Юлияна Ангелова

Компютърен дизайн

Рекламно-издателска къща “Зодиак-Н” - В. Търново

066/3-01-42